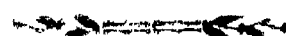
[illegible]

[illegible]

[illegible] சுவாமிகள் [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] இராமலிங்கத் தம்பிரான் [illegible]

1907.

Copyright Registered.

பொருளடக்கம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கத்தின்

அத்தியாய அட்டவணை.

இப்பதினெட்டாவது அத்தியாயத்தி லுள்ளவை.

திட்டாந்த தாட்டாந்த துவிதமுதலியவற்றுள்.

அகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கத்தின்

அத்தியாய அட்டவணை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சாத்துகவிகள்.

மகாவித்வான் காஞ்சீபுரம்

இராமசாமிநாயுடு அவர்களியற்றிய

எண்சீர் ஆசிரியவிருத்தம்.

இந்தநில மன்பதைமுத் தாபமொருங் கொழிய
வினையறுபே ரின்பவம்பு ராசிபடிந் திடுவான்
சந்ததமித மிந்திரபீ டத்துமர போங்கத்
தனிவருசச் சிதாநந்தன் றளிணையெஞ் ஞான்றுஞ்
சிந்தைசெயலுஞ் சிவகரத்து திருவியுயர் ஞான
தீரனணி யுறுசுப்ப ராயப்பே ரறிஞ
னந்தமில்சீ ரகம்புறவா ராய்ச்சிவிளக் கமென்
றருநூலீந் தனனன்னோற் கவனியென்றுற் றுவதே.

ம-ள-ள ஸ்ரீ திருமழிசை கந்தசாமி முதலியார் குமாரரும்

சொர்க்கபுரம்

இராமலிங்கத் தம்பிரானவர்கள் மாணாக்கருமாகிய

வடிவேலுமுதலியா ரியற்றிய

வெண்பா.

அளக்கவரி தாகு மகம்புறவா ராய்ச்சி
விளக்கமெனு மோர்நூல் விளம்பித்—துளக்கமறு
மத்துவித வுண்மையனறந் தான்சச்சி தாநந்தன்
கொத்தடிமை சுப்பராயக் கோ.

திருமூலர் மரபு

சதாசிவப் பிரம்மயோகிகட்கும், ஈசூர். சச்சிதாநந்தசுவாமி

கட்கும் மாணாக்கராகிய

ம-ா-ா-ஸ்ரீ

தே. சுப்பராயமுதலியா ரியற்றிய

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

ஓங்கிடு பரவைசூ ழுலகிடை யுயிர்க
டாங்கிடு மவித்தை தணந்தரு ளடையச்
சிறந்திடு சங்கரா சாரியர் தேர்ந்தே
யறம்வளர்ந் தோங்க வன்புளங் கூர்ந்து
மாசிறைற் பீட மதித்திட வகுத்தனர்
தேசுறு நூலிற் றிகழ்ந்தா ரிடத்
தயர்மர புதனி லுவந்தினி திலகு
மயலறு கரபாத் திரனடி மருவு
மண்ணலஙங் செத்தாத் திரய னருஞ்சரண்
வண்ணமா யனுதின வணங்குமுத் தையன்
சொல்லரு மவனடி தொழுசுப்ர மண்ய
னெல்லையி னவன்றா ளின்பொடு வணங்குறு
திருநாகை வாழரு ணாசலன் றிருவடி
மருவிப் பணிந்திடு மாசிலாப் பிறைசை
வந்திடு மருணை சலகுரு மணியைச்
சிந்தையி லிருத்திச் சிவோகம் பாவித்தே
யறிவறி யாமை யகன்றருள் வடிவாய்ப்
பிறிவிலா மாயா பேத மரிய
ஜெகஜீ வபரச் சிக்கினை யகற்றி
யகம்பிர மமென வருளியோர் மொழியாற்
காட்டிட வல்ல கருணைவா ரிதியா
நாட்டந் தரவே நாட்டிய வள்ள
லீசூர்ச் சச்சிதா நந்த னிணையடி
நேசமோ டேத்து நின்மல னுவந்து

தால மதனிற் றங்கிய வுயிர்கள்
வேலையாம் பவத்தை விட்டகன் றேறி
நித்திய திருத்தி நிதமும் பொருந்தச்
சத்திய மாகச் சகலவே தாந்த
நூலெலா மாய்ந்து நுண்ணறி வதனாற்
பாலெலாங் கடையப் படுநவ நீதந்
தேறிய தொக்கத் திகழுறு பூதியை
மாறிடா துணர்ந்து மாதவஞ் சிறந்து
சாந்தி முதலிய சற்குணம் பொருந்திக்
காந்தி யுடனே கருணைவா ரிதியா
யடுத்தவர் தங்க ளையம தகற்றி
விடுத்திட வவித்தை விழியினை யருளிச்
சச்சிதா நந்தத் தரும்பொரு ளுணரு
நிச்சய ஞான நிலைபெற வுணர்த்தி
பத்துவா மார்க்க மகன்றுமே லுய்யத்
தத்துவா தீதத் தன்மையுங் காட்டி
மோன மொழியான் முடிவினை யுணர்த்தி
ஞான நிலைதனை நாட்டிடு புனித
முயர்வுறு விஸ்வ குலமதி லுதித்தோ
னயர்வகன் றில்லந் தனினமர்ந் திட்டோன்
சுப்பரா யனெனுந் தூய்மதி யுடையோ
னப்பரா பரநிலை யாய்ந்ததன் னனுபவ
முலகினி லுயிர்க ளுவந்தடைந் துய்யக்
கலக மிலாவறக் கருணை யதனா
லகம்புற மிரண்டினு மாய்ச்சி விளக்கஞ்
சுகமுட னிருபதத் தியாயமாய்ச் சுருக்கித்
தாத்தினி லுயர்ந்த தனிமுகி லுலகிற்
சிரத்தொடு பெய்யுந் திறமெனப் பொழிந்தா
னடைகுவோ ரின்ப மடைகுவ ரதனாற்
றிடமுட னிதனைத் தேர்ந்தறி குவதே
நிலையதாக் கொண்டோர் நிகரிலாச் சகஜ
நிலையினைப் பொருந்தி நீடுவாழ் குவரே.

இந்திரபீடம் ஈரூர். சச்சிதாநந்த சுவாமிகள் மாணாக்கர்

ம - ள - ள - ஸ்ரீ

மழவை. தங்கவேலைய ரியற்றிய

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

மலர்தலை யுலகிற் றலைமை சான்ற
மக்க ளாக்கையிற் புக்கவெவ் வுயிரும்
வித்தக மாயநன் முத்தியந் திசையிற்
சிவசீ வர்களின் றிரமது நோக்கின்
செயற்கையி லொன்று மியற்கையி லிரண்டுமென்
றோதிடு மாயா வாத மயக்கொரீஇச்
சொரூபஞ் சகசமென் றிருபகு தியவா
நிட்டையில் விளங்குங் கட்டத்திற் கேற்ப
நிலையெது வோவந் நிலையே தன்னிலை
பிறவோ வென்னிற் பிறவே பிறவே
தன்னிலை யென்ன லெந்நிலை யென்னிற்
காலத் தானுந் தேசத் தானும்
பரிச்சே தமின்றிப் பரிபூ ரணமாய்ச்
சுசாதி விசாதி சுகத பேத
மிறந்தொரு படித்தாய்ச் சிறந்தொளி ரறிவே
யென்றுளத் தறிந்தே யினிதுற வகம்புற
வாராய்ச் சிவிளக்க மருளின னம்ம
வன்னவ னொரெனி றறைகுவன் கேண்மின்
பிறைமுடிப் பெம்மான் கறைமிடற் றண்ணல்
றிருவுளம் பற்றிய வருமறை நான்கின்
சிரமிசைப் பொலியு மொருமொழி யுண்மை
விளக்க வடிவாய் விளங்கிடுஞ் சதுரன்
சண்முக ஞானத் தலத்துறை யெங்கோன்
சச்சிதா நந்தன் சரணமேற் கொண்டவன்
பூரண நோக்கம் புரியப் பெற்றவன்
பந்தமித் தையதாய்ப் பார்த்தசிற் கண்ணன்

எத்தகை யோர்க்குஞ் சித்தமால் களைந்து
தத்துவார்த் தங்களைச் சாற்றி மகிழ்பவன்
கருணைக் களஞ்சியன் காட்சிக் கினிய
னுபசாந் தத்திற் குறைவிட மேலோ
ரொப்புயர் வில்லா வொருவன் சுப்ப
ராயநா தாயவிண் ணவனே.

ஈசூர். சச்சிதாநந்தசுவாமிகள் மாணாக்கர்

ம-ா-ா-ஸ்ரீ

பி. ஆறுமுகமுதலியா ரியற்றிய

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

உயர்நிலம் போந்த வுயிர்த்தொகை யனைத்துந்
தமத்தெழு பேதச் சார்பகன் றென்று
மிரியா தேகமா யிலங்கிடற் கந்நாள்
சங்கரா சாரிய சுவாமிகள் வகுத்த
விந்திர பீடத் தெந்தைநஞ் சச்சி
தாநந்த னென்னுஞ் சாந்தனெங் கோமான்
சரணே சரணெனச் சார்ந்தவன் பாலே
சிரவண மாதி சிறக்கச் செய்தே
யுண்மை யிஃதென வுணர்ந்தது வாகி
ஜெனன மரணத் திகைப்பினை யொரீஇ
யெம்போல் வார்நெடு வெம்பவ நீங்கி
யுய்வா னருளை யுள்ளத் தமைத்தே
யகம்புற வாராய்ச் சிவிளக்க மென்னு
நூல தொன்று நுவன்றன னெங்கள்
மெய்ப்பயன் கொண்டு மிளிர்தருஞ்
சுப்ப ராய தாயமெய்த் தவனே.

ஈசூர். சச்சிதாநந்தசுவாமிகள் மாணாக்கர்

ம-ள-ள-ஸ்ரீ அரிகரபாடி

சின்னையாமுதலியா ரியற்றிய

வெண்பா.

இந்திரபீ டத்தமர்ந்த வெங்கைசச்சி தாநந்த
ணந்தலில்சீ டன்சுப்ப ராயக்கோன்—சிந்தையினை
சீராயா ராய்ந்தேயச் சித்தாந்த மேநாடிப்
பாரார் புகழுற்றான் பார்.

அகம்புறவா ராய்ச்சி விளக்கவரு நூலைச்
செகம்பரவ வேயியற்றிச் சீராய்ச்—சுகம்பெறவே
யாய்ந்துய்வ தற்கே யளித்ததனை நல்லோர்கள்
காய்ந்திகழா ரென்றுமே காண்.

ஈசூர். சச்சிதானந்தசுவாமிகள் மாணாக்கர்

ம-ள-ள-ஸ்ரீ

தே. வேலுநாயக ரியற்றிய

வெண்பா.

அகம்புறவா ராய்ச்சிக்கோ ராதவனைப் போலே
யகம்புறவா ராய்ச்சி யருநூற்—சுகம்பெறவே
யிந்திரபீ டந்தழைக்க வேய்ந்தசுப்ப ராயக்கோன்
றந்தனனன் ஞேற்கார் சரி.

செகமாதி மெய்யெனவே தேர்ந்த மருளர்க்குச்
செகமாதி பொய்யெனமுன் றேர்வித்—தகமதுதான்
சச்சிதா நந்தமதாத் தானிலங்கச் சாமமறை
யெச்சமிலா தோதினு னீங்கு.

திரிசிரபுரம் உறையூர் மகாவித்வான்

விஸ்வகுலதிலகர்

வாணிபீடம். முத்துவீரமாமுனிவர் குமாரரும்,

புராணப் பிரசங்கியாருமாகிய

ம-௱-௱-ஸ்ரீ

வைத்தியலிங்க ஆசாரியா ரியற்றிய

நிலமண்டில ஆசிரியப்பா.

திருவளர் மறையுஞ் சேர்ந்த மனமு
மருவளர் முடிவி லறையு மொன்றிற்
பொருளா ரோபிதம் போக்கி யிருமையு
மொருமையாய்த் துலங்க வுள்ளத் துள்ளிச
சுயம் பிரகாசச் சுகமாம் பிரம
மயக்கமில் மதியாய் வயங்குறு தனையே
நவநவ மாக நயந்தனு பவித்த
துவந்துவ மற்ற சுவானு பவமே
நற்குரு வென்ன நவின்றன ரோர்ந்து
லறையு மகம்புற வாராய்ச் சியினும்
விளக்க மென்ன வியன்வே தாந்தநூற்
றுளக்கறத் தேர்ந்தோர் துதித்திடச் சென்னைப்
பதியே வசிக்கும் பதியாக் கொண்டு
மதியுளோர் கிளைஞ்சிர வணித்திட வாய்மலர்ந்
திங்கங் ககம்புற மியானீ யென்று
நீயது முள்ளது மில்லதுஞ் சத்தே
யென்று சுருக்கமா யெடுத்தெடுத் தன்பர்
வன்றுயர் தீர மாறு துணர்த்துங்
குலவு விஸ்வ குலஞ்செய் தவத்தி
னிலவ வுதித்து நிகரிலா வாசான்
றங்கிய நிலையே தானென நின்ற
நங்கள் சுப்ப ராயதே சிகனே.

இந்நூலாசிரியர் மாணாக்கருள் ஒருவராகிய

ம-ா-ா-ஸ்ரீ உறையூர்

அ. க. றெ. பெருமாள்செட்டியா ரியற்றிய

நிலமண்டில ஆசிரியப்பா.

ஆர்கலி சூழு மம்புவி யதனிற்
கார்தரு மந்த கார மகல
விளங்கொளி விரிந்து யாவையும் விளக்கு
மளங்கதி ரிரவி யனையோ னாகிப்
பிறப்பிறப் பளவு பிழைமுனி வொப்ப
மறப்போ டாசை மருவா மணிதிரு
பகவத் பாதா சாரிய ரெனப்பகர்
சகல கலையுணர் சங்கரா சாரியே
பிரம குலத்திற் பெருந்தகை யாகித்
திரமுள மக்கணல் லுண்மைசேர் தற்கே
தான்வகுத் தருளிய தகைமைப் பீட
நான்கனு ளிந்திர பீட நண்ணிய
மகாகர பாத்திர சுவாமி மரபுளோர்
சுகானு பவத்தைச் சொலக்கேட் டுவந்தருள்
சச்சிதா நந்த சுவாமிசீ டருண்மிகு
மிச்சைமா ணவக னென்றியம் பிடவே
வாதிலா ஞானிகள் வளர்த்தமா தவமொடு
தீதிலா மாந்தர்கள் செய்தநற் றவத்தின்
பேறெலாந் திரண்டு பிறங்கிய தாமெனக்
கூறவோர் மானவக் குப்பா யம்போர்த்
தோர்விசு வகுலத் தொளிமிக விளங்கு
மோர்தரு தினகர னெனவவ தரித்துச்
சென்னைமா நகரிற் சீர்பெற விளங்குவோன்
நன்னய வாக்குள நனவ னெப்பிலா
வேதாந் தத்தின் மேவத் துவித
நாதாந் தத்தை நன்கு யுணர்ந்தபின்
தத்துவ மசிபதந் தன்னை யுணர்த்திடு

மத்து விதநா லனைத்து மாகிய
கல்வி கரையில கற்பவர் நாள்சில
மெல்ல நினைக்கின் மேவிடு பிணிபல
வேணு நூன் முறையை விதமா யறிந்து
மானுடர்க் கிரங்கிமுன் வழுத்துசாத் திரமெலா
மனனஞ் செய்துநல் வழிதனை மருவுதல்
கனவயர் வாமெனக் கருத்தினி லுன்னி
யத்து விதநா லனைத்தினு முள்ள
தத்துவக் கருத்தைத் தானே சுருக்கி
மிகவகம் புறவா ராய்ச்சி விளக்கநூல்
சகமது புகழ்கொளச் சாற்றின னம்ம
நித்தமெங் கட்குறு நெறிதனை யுணர்த்துஞ்
சுத்தநன் மனமுறு சுப்பரா யக்கோன்
றிரணமும் பற்றிலாத் தீரனு மவனிரு
சரணதா மரைமலர் தலைக்கணி வோமே.

ம-௱-௱-ஸ்ரீ மாயூரம் அட்டாவதானம்

சந்திரசேகர உபாத்தியாய ரியற்றிய

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

சிற்ப நூலின் படிச்சாமுத் திரிக
நூலின் படியுருவும்
பொற்பு மமைக்குங் கைவல்லோர் புனைசித்
திரங்கட் குயிருளதோ
கற்கு மியனூ லிலக்கியநூற் கரைகண்
டிருக்குங் கவிவலவ
சொற்க மின்றிப் பாடியநூ லுண்மைப்
பொருள்பெற் றிலவன்றே.

எத்தன் மையதா யினுமயன்செய் படைப்புக்
கிணையொன் றிலையதுபோற்
சித்துமயமா மெய் நூல்க டேர்ந்து
சென்னைத் திருநகர்வாழ்

சுத்தன் விசுவப் பிரமகுல திலகன்
சுப்ப ராயப்பேர்
முத்தன் மொழிநூற் கிணைபகர மும்மை
யுலகத் தினுமின்றே.

அந்நூ லதன்பே ரகம்புறவா ராய்ச்சி
விளக்க மெனப்படுமா
லிந்நூல் படிப்போர் கேட்போர்க ளியாவ
ரேனு மிவர்தமக்குப்
பன்னூல் வேண்டா துறவுதவம் பயில
வேண்டா வேதாந்தத்
தொன்னூ லளிக்கும் பேரின்பத் தூய
பதத்திற் றுலங்குவரே.

உறையூர் மகாவித்வான் வாணிபீடம்
முத்துவீரமாமுனிவர்கள் மாணாக்கர் ஷெ யூர்
ம - ா - ா - ஸ்ரீ

தொ. மு. நல்லசாமிப்பிள்ளை யியற்றிய

இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா.

எல்லாஞ்சித் தென்றே யெழுந்த வனுபவத்தை
யெல்லாருங் கண்டிங் கிதமடையச்—சொன்ன
வகம்புறவா ராய்ச்சி விளக்க வருநூற்
குகனே யெவர்க்குங் குரு.

அறுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

சுத்திமரங் கயிற்றில்வெள்ளி யாளரா வெனவுருவு
தோன்று மாபோல்
பெத்தமுண்டை யுலகமுணர்ந் துணர்வொழித்திட் டருமறையின
பேற்றைக் கண்டிங்
கத்துவிதச் சுவானுபவந் தனதுருவென் றறிவுருவா
யமையும் லீலைச்

சுத்தமாய்க் காட்டியநற் சுப்பரா யக்குருவே
துணையா மன்றே.

உறையூர் மகாவித்வான் வாணிபீடம்
முத்துவீரமாமுனிவர் மாணாக்கரும், சதாசிவ பாடசாலை
மானேஜருமாகிய வித்வான்
ம - ள - ள - ஸ்ரீ

சதாசிவசெட்டியா ரியற்றிய

நேரிசை வெண்பா.

அகமகிழுஞ் சென்னை யறிவகுலத் துற்ற
குகஞான சுப்பரா யக்கோன்--சுகமா
ரகம்புறவா ராய்ச்சி விளக்கவரு நூலைச்
சகம்புகழச் சாற்றினான் றான்.

தேவகுருசுவாமிகள் பரம்பரை
ம - ள - ள - ஸ்ரீ

உறையூர். அருணாசல ஆசாரியா ரியற்றிய

அறுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

சேகம்பரவப் பரமநிலை செப்பியவே தாந்தமெலாந்
தெளிந்த மேலோர்
சுகம்பெறுமிந் திரபீடக் கரபாத்ர சுவாமிகளின்
றூயா தீனா
னிகம்பரமாங் கற்பிதங்க ளுணர்விஸ்வ குலசுப்ப
ராய வேந்த
லகம்புறவா ராய்ச்சிவிளக் கப்பெயர்கொ ளருநூலை
யருளி னானே.

சாத்துகவிகள்
முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

அகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

முகவுரை.

உபாதி சகிதமாகிய எண்ணரிய உயிர்களுள் எஞ்ஞான்றும் எங்கணும் நான் நானென்னும் போதவடிவில்லாது நிகழும் உயிர் ஒன்றேனும் இல்லவே இல்லை. இல்லையாயினும், அவ்வவ்வுயிர்களாகிய போதங்களுள், ஓர் கடத்துக்கு உபாதான காரணமாக இருக்கின்றது எந்த மட்பொருளோ அந்த மட்பொருளொன்றே எண்ணரிய கடபேதங்கட்கும் உபாதான காரணமாக இருக்குமாறு ஓர் போதத்துக்கு உபாதான காரணமாக இருக்கின்றது எந்த ஆதாரப் பெரும் போதமோ அப்போத மொன்றே ஷை சோபாதிகமாகிய எண்ணரிய போதங்கட்கும் உபாதான காரணமாக இருந்திலங்குகின்றது. இஃது வறிய சொல்வாதமன்று, சுருதி யுக்தி அநுபவங்கட்கு ஒத்த அர்த்தவாத சம்மதம். இங்ஙனமிருக்கும் அவ்வாதாரப் பெரும் போதமானது, அதிட்டானாரோபங்கட்கு இயைந்த சுத்தாசுத்த சகல கேவலங்கட்கு அதீதமுற் றிருக்கின்றது. அவ்வாறிருக்கினும், அஃது அவத்தாத்திரய முதலியனவாக நிகழும் அஞ்ஞான திசைக்கண் ஷை எண்ணரிய சிவபோதமாகவும், இருவித சமாதிகளென்னும் ஞான திசைக்கண் ஏகமாகிய சிவபோதமாகவும் ஆரோப அதிட்டானங்கட்கு இயைந்து பிரகாசிக்கின்றது. இங்ஙனம் பிரகாசிக்கி

ன்ற இவ்விருபோதமும் ஷை ஆதாரமாகிய முதற்போதத்தின்பாலதன்றோ? அதனால், அவ்வாதாரமாகிய முதற்போதமானது தற்போத மெனப்படும். அதாவது, தானே தானாகிய போதமென்பதா மென்க. என்னை?

சொரூபசாரம்.

"நித்தியமா யேகமாய் நிர்மலமாய்ப் பூரணமாய்ச்
சத்தியமாய் நின்றொளிருந் தற்போதஞ் - சுத்தராய்ச்
சித்தநிலை பெற்றவராய்த் தீர்ந்தசெனனத்தவரா
யுத்தமரா யுள்ளார்க் குறும்.' என்றும்,

தாயுமானவர்.

"தானான தன்மயமே யல்லா லொன்றைத்
தலையெடுக்க வொட்டாது தலைப்பட் டாங்கே
போனாலுங் கற்பூர தீபம் போலப்
போயொளிக்கு மல்லாது புலன்வே றின்றாம்
ஞானகா ரத்தினொடு ஞேய மற்ற
ஞாதுருவு நழுவாம னழுவி நிற்கு
மானாலு மிதன்பெருமை யெவர்க்கார் சொல்வா
ரதுவானா லதுவாவா ரதுவே சொல்லும்.'' என்றும்,

வாசிட்டம்.

"அகமகமென் றனைத்துயிரி னிடத்துமிருந் தனவரத
முரைப்ப தாகி
நிகழொளியா மாத்துமதத் துவமான சொரூபத்தை
நினைத்தல் செய்வார்
திகழிதைய குகையுறையுந் தேவதையை விட்டயலே
தெய்வந் தேடன்
மிகவரிய கவுத்துவத்தை யெறிந்துசிறு மணிதேடும்
வேட்கை போலாம்.'' என்றும்,

உபநிடதம்,

"நானிவன்று னவனென்றே யின்றறியா தேயுழன்ற
நாயினேற்குத்
தானமரு நிலையிதுவே தாந்தவுப சாந்தமிது
தானே தானு
மோனமொழி யிதுவெனநான் மறையினுப நிடதமொழி
முடிவு காட்டும்
ஞானகுரு தேசிகனை நாவகத்தும் பாவகத்து
நவிற்று வாமே."
என்றும்,

கைவல்ய நவநீதம்.

"ஞானநு காரண மறிவுதான் காரிய
நாமரூ பப்போ்க
ளான தெப்படி யழிந்ததெப் படியென
வாயருதல் பயனன்றே
மான மைந்தனே திர்க்கவொப் பனைதம்
வந்ததும் பாராமற்
போனது நினை யாமலுன் போதமாயப்
பூர்ணமா யிருப்பாயே.'
என்றும்,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"உள்ளது போதமென் றூதேடா காள
மூலகமோக் காளமென் றூதேடா காளம்
வெள்ள வெளியீதென் றூதேடா காளம்
வேதஞ் சொன்னவண்ண மூதேடா காளம்." என்றும்,

"புத்திவி கற்பம றுக்குமூ ரெங்களூர்
பூரண போதமே யானவூ ரெங்களூர்
வித்தும்வி ளைவுமி லாதவூ ரெங்களூர்
விண்முதற் பூதம்வி ளைந்தவூ ரெங்களூர்."

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க. மேற்கூறியுள்ள [illegible]
கிய சர்வபோதத்துள், மக்கள் யாக்கையைப் [illegible]

போதமாகிய உயிர்கள், முன்ஞான்று அச் சிவபோதமாகிப் பின்ஞான்று தற்போதமாதற்கு, வேதமாதா தனது இயற்கைக் கருணையினால் விரிந்திராநின்ற காண்டத்திரயத்துள் முடிவாகிய ஞானகாண்டத்துள்ளே முற்கூறிய இருவகையாயுள்ள சமாதிகளில் முன்ஞான்று அகச்சமாதிக்கண் தனிச் சாட்சி போதமாகவும், பின்ஞான்று புறச்சமாதிக்கண் சர்வ சாட்சி போதமாகவும் ஆகுமாறு, தான் உணர்த்திய இவ்விருவித சுவானுபூதியாகிய அரிய பெருஞ்செல்வங்களை எளிதினுணரும் வண்ணம் **அகம்புற ஆராய்ச்சி** என்னும் இந்நூலானது வசனரூபமாக அமைக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. இவ்வனம் அமைந்த இந்நூல் முகவுரை உட்பட இருபது அத்தியாயங்களாயிருக்கின்றது. அவற்றுள் 1-வது முகவுரை, 2-வது சிறப்புப்பாயிரம், 3-வது நாட்டபேத ஆராய்ச்சி விளக்கம், 4-வது ஐம்பொறி ஆராய்ச்சி விளக்கம், 5-வது அந்தக்கரண ஆராய்ச்சி விளக்கம், 6-வது சிவபோத ஆராய்ச்சி விளக்கம், 7-வது கூடஸ்த சைதன்னிய இலட்சியார்த்த விளக்கம், 8-வது துவைத சித்தாரோப ஆராய்ச்சி விளக்கம், 9-வது துவைத இன்பாரோப ஆராய்ச்சி விளக்கம் ஆக இவ்வொன்பதும் முதலாவது அகத்தாராய்ச்சி விளக்கத்தின்கண் உள்ளன. மற்றவை, 10-வது தேகமென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம், 11-வது அவயவமென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம், 12-வது மாமிசாதிகளென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம், 13-வது மண்ணினது மகத்தென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம், 14-வது மண்ணினது தூல அணுவெனனும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம், 15-வது மண்ணினது சூக்கும அணுவென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம், 16-வது மண்ணினது காரண அணுவென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம், அதாவது பரமாணுவெனப்படுவது, 17-வது அருவபாவ ஆராய்ச்சி விளக்

கம், 18-வது சதுர்ப்பூத குணிப்பொருளாராய்ச்சி விளக்கம், 19-வது பிரமசைதன்னிய இலட்சியார்த்தவிளக்கம், 20-வது அறிவானந்த ஐக்யானுபவ தற்போத விளக்கம், ஆக இப்பதி னொன்றும்-ஷை 2-வது புறத்தாராய்ச்சிக்கண் உள்ளன. இங் ஙனமாக இருக்கின்ற இந்நூலின்கண் கர்மோபாசனகாண்ட மிரண்டையும் கௌணமாகத் தழுவிச் சொல்லுகின்றது. ஏனெனின்? கர்மகாண்டத்தில் உயிர்கள் பழிபாவமென்னும் தீயநெறிகளிற் புகாது மடங்கி அறநெறியிற் கட்டுண்டிருத் தற்கு விதிநிஷேதங்களையும், உபாசனகாண்டத்தில் அங்ங னம் கட்டுண்டொழுகி முதிர்ந்த உயிர்கள் பின்னொன்று அவ் வறநெறியில் முக்கியமாகப் புகாது அதைக் கௌணமாகத் தழுவிச் சுதந்தர மிழத்தலென்னுஞ் சித்தசுத்தி வாய்ந்திருத் தற்குச் சரியையாதி மூன்றினையும் உணர்த்தி யிருக்கின்றதா லென்க. இந்நூல் அவ்விரு காண்டத்தையும் கௌணமாகத் தழுவி யிருத்தலால் இவ்விருதிறத்தருக்கும் எங்ஙனம் உடன் பாடாகுமெனின், இவ்விருவருள் கர்மகாண்டிகள் அவத்தாத் திரயங்கடோறும் தூல முதலியனவாகிய உபாதித்திரயங் களை நான்நானென் றழுந்தியிருக்கும் மயக்கமான சீவபோதம் கிஞ்சித்துங் குன்றாது முற்றும் விரிந்தவராயும், உபாசனகாண் டிகள் அச்சீவபோதம் கிஞ்சித்தும் நசிப்புறாது முற்றுங் குன் றினவராயு மிருக்கினும், இவ்விருவருக்கும் எவ்விதத்தும் சீவபோதம் முற்றுங் கெடவேண்டுவது அவசியமாகலின், இவர்களுடன்பாட்டிற்கு முரணின்றென்க. இவ்விருவரது போதமும் கெடவேண்டுவ தெற்றுக்கு? போதமானது முற் றும் விரிந்திருக்கும் கர்மகாண்டிகளே பின்னொன்று உபாசன காண்டிகளாய் நின்றொழுகும் தவத்தால் அப்போதம் குன்றி யிருக்கப் போகிறார்கள். அங்ஙனம் குன்றுதலே சாலுமன் றோ? போதம் கெடவேண்டுமென்பா னேனெனின், இவ் விருகாண்டத்திற்குமேல் ஞானகாண்டமிருப்பது யாது செய்

தற்கு? அவ்விருவரது போதமும் கெடச் செய்தற்கன்றோ? எங்ஙனமெனின், இவ்விருகாண்டிகளும் காமியத்தவம் நிட்காமியத் தவம் புரிவது யாதுக்கு? காமியத்தவம் இக சுவர்க்க போகமாகிய சிற்றின்பத்தையும், நிட்காமியத்தவம் சாலோகாதி பதவிப் பேறாகிய பேரின்பத்தையும் அனுபவித்தற்கன்றோ? அன்றியும், இவ்வின்பப்பே றிரண்டும் யாருக்கு? உயிர்கட்கெனின், உயிர்கள் போதசொரூப மற்றவர்களா யிருக்கட்டுமே! அங்ஙனம் கூறுவா னேனெனின், நான் நானென்னாத உயிர்கள் இன்றாகலின், அஃது இன்பப்பே றிரண்டும் நானென்பதற்கென்னாது உயிர்களுக்கென்று முன்னிலை யாக்கிக் கொள்வானேன்? அங்ஙனம் கொள்வதனால் நானென்னும் முக்கியப் பொரு ளின்றாக்கும்! இன்றாலன்றோ உயிர்கள் வேறு பொருள்களெனக் கொள்ளலாம்? ஆகலின், அவ்வின்பப்பே றிரண்டும் நானாகிய உயிர்களுக்கே என்க. உபாசனா காண்ட நெறிப்படி நின்றுழிய போத முண்டோவெனின், மேற்கூறிய மூவித போதங்களுள் அவர்கள் எந்தப்போத மற்றவர்களெனப்படுவர்? சிவபோத மற்றவரெனின், உபாசனாகாண்டத்தி லிருப்பது சிவபோதந்தானாக்கும்! அச்சிவ போதமானது உபாசனாகாண்டத்தைத் தழுவிச சாலோகாதி பதவிப்பேரின்பத்தை அனுபவிப்பதாக்கும்! அங்ஙனமாயின், சிவபோதமானது ஞானகாண்டத்தைத் தழுவி நிரதிசயானந்தத்தை அனுபவிப்பதாக்கும்! இஃது விந்தையினும் விந்தை! இதுநிற்க, உபாசனாகாண்டிகள் புரியும் தவமனைத்தும் ஈசுரார்ப்பணமாயினும், அத்தவத்தை அடிமை யென்று புரிவதா? அஃதின்றிப் புரிவதா? அடிமை யென்றே புரிவதெனின், அடிமை ஆரெனப்புரிவது? நானெனப் புரிவதன்றோ? அங்ஙனம் புரிவதனா லன்றோ "என்றுநீ யன்றுநா னுன்னடிமை யல்லவோ" என்றா ரான்றோர். இதனால், அடிமை நானென்னும் போத சொரூபமாயிற் றென்க. மேலும், பேரின்பப்

பேறு யாருக்கு? அங்ஙனம் அடிமைப்பட்டிருக்கும் நானென்பதற்கன்றே? அடிமை நானென்பது சிவபோதமா? அன்றிச் சிவபோதமா? சிவபோதமாகலின், அப்பேரின்பப் பயன் நானென்பதற்கென்றும் நான் அடிமை யென்றும் கொண்டிருக்கும் இவ்விபரீத போதம் எங்கே அகன்றது? உபாசனா காண்டிகட்குப் போதம் குன்றியிருக்கின்றதென முன்னொன்று கூறிய தெங்ஙனமெனின், தூலோபாதியை நானென மயங்கிய தொன்று, இவ்வுபாதி காரணமாகத் தான் உபசரித்துக்கொள்ளுதலும், அங்ஙனம் உபசரித்தற் கிசைந்த சுகசாதனக்கருவிகளை எனதெனக்கொள்ளுதலும் குன்றினதேயன்றி, அடிமை யென்பதைப்பற்றியும் பேரின்பமென்பதைப்பற்றியும் ஏறியிருக்கின்ற யானென தென்னும் போதம கிஞ்சித்தும் குன்றவில்லையே! அன்றியும், இவ்வுபாசனா காண்டிகள் பேரின்பப்பயனை எந்த நானாக நின்று புசிக்கின்றது? அவ்வுபாசனா சித்தாந்தப்படி, அடிமையாகிய நானென்கிற சீவன் சார்போதனாகலின் ஏதோ ஒரு நானல்லாததை நானெனச்சார்ந்து நின்றல்லவோ புசிக்கவேண்டியது! தானே தானாக நின்றல்லவே? தானே தானாகத் தெளிந்த தெளிவின்படி இருந்திடிற் சுகிப்பானென்பதும் சுகமென்பதும் ஏது? இல்லையே! அன்றியும், இவர்கள் தம்மால் உபாசித்தற்கு இயைந்த உபாசனா மூர்த்தங்கள் தமக்கு எனது எனதென்னுங் கிழமைப்பொருள்க ளாகின்றனவா? அன்றி நான் நானென்னுந் தன்மைப் பொருள்க ளாகின்றனவா? எனது எனதென்றே பந்தித்துப் பூசிக்கின்றதால் அவைகள் நானென்பது அன்று, எனதென்பவைக ளாகின்றவெனின், இவற்றுள் பூசிப்பான் நானென்பதும் பூசிக்கப்படும் உபாசனாமூர்த்தங்கள் எனதென்பதும் ஆகின்றன. ஆகவே, யானென்னும் அகங்காரமும் எனதென்னும் மமகாரமும் கிஞ்சித்தும் அகன்றதன்று, அவ்வகங்கார மமகாரங்களை அகற்ற வேண்டு

மென்றன்றே

"யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த வுலகம் புகும்."

எனக் குறள் மகாவாக்கியம் பிறந்திருக்கின்றது. பிறந்துள்ள இவ்வாக்கியம் இவ்விருகாண்டிகட்கும் அன்றோ? அன்றெனின், கர்மகாண்டிகள் இக சுவர்க்க போகங்கட்கு இயைந்த தவம்புரிஞான்றும் எந்த நானாக நிற்பது? தூலோபாதி நானாக அல்லவோ? அவ்வினைகள் புரிஞான்றும் நானென்பது தூலோபாதியாயினும் அவ்விரு பயனையும் அநுபவிக்கு ஞான்றும் எந்த நானாக நிற்பது? இவ்விகபோகத்தைத் தூலநானாகவும் சுவர்க்க போகத்தைச் சூக்குமநானாகவும் நின்றன்றோ புசிக்கின்றது? இதுபோல, சாலோகாதி பதவிப் போகங்கட்கு இயைந்த தவம் புரிஞான்றும் எந்த நானாக நிற்பது? தூலோபாதி நானாகவல்லவோ? அவ்வினைகள் புரிஞான்றும் நானென்பது தூலோபாதியாயினும் அவ்வினைக்கியைந்த பேரின்பப் பயனை அநுபவிக்கு ஞான்றும் எந்த நானாக நிற்பது? தூல நானுமன்று சூக்கும நானுமன்று! இரண்டு மல்லாத ஏதோ வோர் மேலாகிய சுத்தோபாதி நானாகவல்லவோ? தூலமுதலிய இம்மூன்று நானும் நானென்பதல்லாதவைகளா? அன்றி நானென்பவைகளா? கிஞ்சித்தும் நானென்பதற்கு இயைந்தவைக ளன்றே! அன்றியும், சாக்கிரத்துள்ள தூலபோதம் சொப்பனத்திற் குன்றியிருப்பது எவர்க்கும் சகசமாயிருத்தலால், அச்சொப்பனத்தில் இத்தூலபோதம் இல்லையெனப் படுமோ? இதுபோல், உபாசனா வொழுக்கத்தில் முன்னிலையாகார முதிர்ச்சியால் இத்தூலபோதம் குன்றியிருத்தலின் இஃதில்லாமற் போயிற்றோ? இருக்கின்றதே! இஃதிங்ஙனமிருக்க, இவ்விருகாண்டிகளுள், ஒவ்வொருவருக்கும் இது நானென வழக்கற்ற இலட்சியார்த்தமாகத் தெளியப்பட் டிருக்

கின்றது எது? வழக்கென்பது, பரிபாகமுதிர்ச்சி வந்துழி எது நான் எது நானெனன் றெட்டுங்கால், நானன்றெனப்படும் தத்துவக் குழாங்களுள் ஒவ்வொன்றும் நான் நானெனற்கு இயைவதுபோல் தோன்றுந்தோறும், அதநுவும் முன்றொன்று தத்தம் சொரூபங்களால் ஆமெனவும், விவகாரானுபவங்களால் உண்டெனவும், பின்றொன்று தாம் தத்தம் உபாதான காரணமெனப்படாமையால் அன்றெனவும், அவ்வவ்வுபாதான காரணங்களையன்றித் தாமொரு முதலாகாமையால் இன்றெனவும் ஆகின்றன. ஆகலின், இந்நான்குவித வழக்குமயமாயுள்ள ஒவ்வோர் தத்துவத் தடிப்பும் அறிவறியாமைப் பேதங்களாகின்றன வென்க. நானென்னும் போதமோ இவ்விரு வழக்காகிய அறிவறியாமை கடந்ததாகின்றது. என்னை ?

"பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு
மருளானு மாணுப் பிறப்பு."

எனப் பிறந்திருக்கின்ற இவ் வாக்கியானுபவத்திற்கு எதிர்மறை யனுபவமாயிருப்பதெங்ஙனம் கூடும்? எதிர்மறை யனுபவமாவது: பழுதையைப் பழுதையென்றுணர்ந் தின்புறுவது போல் தானெனலைத் தானென்றுணர்ந் தின்புற்றிருத்தலென்க. எவரெவர் எவ்வெவ் வினையையும் நான் நானென்று புரிதலும், அவ்வவ் வினைகட்கு இயைந்த பயன்களை எனது எனதென்று நுகர்தலுமாகிய இவ்விரு போதானுபவங்கள் கிஞ்சித்து மின்றியும், பந்தாகாமியம் பந்தசஞ்சித மிரண்டும் இனிவந்து தங்குதற் கிடமின்றியும்,அவத்தாத்திரயங்கட்குச் சாட்சிமாத்திரமாய் நின்று பந்தப் பிராரத்வத்தைக்கழித்துக் கொண்டு வருபவரோ அவரவரும், நானென்பதை ஆராய்ந்து தெளியவேண்டுவதின்று! ஏனெனின், அவர்கள் அயலை நான் நானென்னுதவர்க ளாகலினென்க. என்னை ?

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"முன்செய் தவத்திலே முயன்றவப் பெருமையாற்
பின்சாதி கழிந்தோமென் றுந்தீபற
பிரமமே யானேமென் றுந்தீபற."

என்பதனாற் காண்க. இங்ஙனமாகத் தெளியாதார் எத்திறத்தாராயினும் அவர்கள் எது நான் எது நானென்றாராய்ந்து தெளியவேண்டுவது அவசியமாமென்க. அந்த நானென்னும் போதத்தை எவ்விதமாகத் தெளியவேண்டுமெனின், அகம்புறமில்லாத உயிர்களின்றாகலின், முன்னொன்று அகத்துள் வியட்டிகளாக நிகழும் தத்துவக் குழாங்களை, ஆமெனவும் உண்டெனவும் அன்றெனவும் இன்றெனவும் நியதிகளையப்பட்ட முடிவில், அன்றெனற்கும் இன்றெனற்கும் பின்னொன்றியையாத ஆமெனற்கும் உண்டெனற்குமே இயைந்து விளங்கிய கூடஸ்த சைதன்னிய போதமாயும், பின்னொன்று புறத்துள் சமட்டிகளாக நிகழும் தத்துவக் குழாங்களை, ஆமெனவும் உண்டெனவும் அன்றெனவும் இன்றெனவும் நியதிகளையப்பட்ட முடிவில் அன்றெனற்கும் இன்றெனற்கும் பின்னொன்றியையாத ஆமெனற்கும் உண்டெனற்குமே இயைந்து விளங்கிய பிரமசைதன்னிய போதமாயுமென்க. முதலாவது, கூடஸ்தபோதமென்பது அறிவே வடிவாயும், இரண்டாவது, பிரமபோதமென்பது ஆனந்தமே வடிவாயும் நிற்றலென்க. இவ்விரு போதானுபவங்களும் யதார்த்தமாகலின் சிற்சடக் கற்பனைகளைப்போல் தனித்தனியே நின்று அன்னியோன்னியாபாவ மெய்தாது அறிவே ஆனந்தமாயும் ஆனந்தமே அறிவாயும் ஐக்கியமுற்றிருக்கும் இவ்வித போதமே மேலாகிய தற்போதமாமென்க. இத்திரிவிதானுபூதி போதங்களையும் எளிதில் உணர்த்துதற்கே இந்நூல் அகம்புறவாராய்ச்சி விளக்கம் என்னும் காரணப்பெயர்கொண்டு வெளிப்பட்டிருக்

கின்றது. இங்ஙனம் வெளிப்பட்டிருக்கும் இந்நூல் பரிபாகி கட்கன்றி ஏனையர்க்குப் பயன்படாது. பரிபாகிகளாவார், விடய முதலிய அநுபந்த சதுட்டயத்துள் ஓர் பாகமாயுள்ள அதி காரிகள். இவ்வதிகாரிகளது பரிபாகமாவது: நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகம், இகமுத்திரார்த்த பலபோகவிராகம், சமாதி சட்கசம்பத்தி, முமுட்சுத்துவம் என நான்குமாமென்க. அவற்றுள் நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகமென்பது, நாற்பொழுதும் உண்மையைத் தழுவி இலங்குகின்ற அகமென்னும் ஆத்மசொரூபமே நித்தியமென்றும், அந்த நாற்பொழுதும் இன்மையைத் தழுவி இலங்குகின்ற அநாத்மாவாகிய சிவேசுர சரத்சொரூப மனைத்தும் அநித்தியமென்றும், சுருதிக் கிசைந்த யுத்திக்கொத்துத் தேர்ந்திருக்கும் தேர்ச்சியேயா மென்க. இகமுத்திரார்த்த பலபோகவிராக மென்பது, இம்மை மறுமைக்கண் வரற்பாலனவாகிய தூல சூக்குமோபாதிக ளாயுள்ள நானாவித போகங்களிலும் முற்றும் விரக்தியாகிய தோட திருட்டியா மென்க. சமாதிசட்கசம்பத்தி யென்பது, 1-வது முன்னர் விரக்தி தோன்றியவற்றுள் மீண்டும் ஒவ்வோர் ஞான்று இச்சை செல்லுழி மனம் முதலிய உட்கரணங்கள் அந்நெறியிற் செல்லாது நிற்குமாறு தடுத்துக்கொண் டிருத்தலும், 2-வது பின்ஞான்று புறக்கரணங்கள் முன் பழக்க நெறியிற் செல்லாது நிற்குமாறு தடுத்துக்கொண் டிருத்த லும், 3-வது தத்தமக் கிசைந்த கிருத்தியங்களை நாளுக்கு நாள் சிறுகச் சிறுகக் குன்றச்செய்தலும், 4-வது சுகதுக்கங் கள் மிகுதியாக வரினும் அததன்வசமுறாதிருத்தலும், 5-வது சிரவணார்த்தங்களை விடாது பாதுகாத்துக்கொண் டிருத்த லும், 6-வது தமது சொரூபத்தை விளக்கும் பிரமா[illegible] ளிடத்தும் கட்கிளைமபோன்ற ஆப்தரிடத்தும் ஆப்[illegible] சத்பாவ முற்றிருத்தலுமா மென்க. முமுட்[illegible] பது, அகற்பற்றுக்கள் புறப்பற்றுக்களனை[illegible]

விட்டுத் தன்னை யுணர்தற்கியைந்த அதிதீவிரதர முற்றிருத்தலாமென்க. நாம் கல்வி கேள்வி முதலிய மிக்க அரிய வித்தைகளால் எத்துணைச் சிறப்புற் றிருக்கினும் மக்கின சுழுத்திக்கண்ணின்று விழித்ததுமுதல் மீண்டு மொடுங்குங்காறும் நமதகத்தில் நிகழும் ஒழுக்கமானது நாமரூபமாகிய அவன் அவள் அது முதலியவற்றை மெய்ப்பொருளெனவும் இன்புருவெனவும் மயங்கி அவற்றை விடாமல் நுகர்தலுக்குச் சற்றும் நாணமுறாது இதற்குமேல் ஷை கல்வி கேள்விகளுக்குப் பயன் தோல்வி வெற்றிகளேயன்றி வேறே யின்றென நம்பி நம்பி இறுமாந் திறுமாந்து விகார்த்தமுற் றிருக்கின்றதால், ஷை முமூட்சுக்களது அதிதீவிரதர எழுச்சிக்கியைந்த அகத்தில் நிகழும் ஒழுக்கம் யாதெனின் தஸ்மரணை வாய்க்குமளவும், அதாவது ததாகாரமாகுங்காறும் ஐயவெழுச்சியும் ஆராமையுமாம்.

அவையாவன, சாக்கிர முதலிய மூன்றவத்தைகண்ணுமுள்ள தூலமுதலிய காட்சிகளை யுணர்ந்து வருகின்றதும், அவ்வவற்றா லுண்டாம் இன்ப துன்பங்களை விடாது நுகர்ந்து வருகின்றதும் நாமன்றோ? அங்ஙனமாகிய நமக்கு இங்ஙனங் காணப்படும் இத்தேக முதலிய உலகமியாதெனவும், எத்துணையதெனவும், எவ்விடத்ததெனவும், எதுகாறுமெனவும், நமக்கிஃது பேதமுற்றிருக்கின்றதா அன்றி அபேதமுற் றிருக்கின்றதா? எனவும், பேதமுற் றிருக்கின்றதெனின், ஓர் ஞான்றேனும் உபாதித்திரய பாவமின்றி நாம்வேறாய்த் தனித்திருந்திருக்க வேண்டுமெனவும், அபேதமுற் றிருக்கின்றதெனின், அவ்வுபாதித்திரயங்களில் ஒன்றேனும் நாமெனப்பட வேண்டுமெனவும், நானென்பது பொருளா? குணமா? தொழிலா எனவும், பொருளெனின் யாது பொருளெனப்படுமெனவும், உருவப்பொருளெனின், சாக்கிரத்தில் நம்மாலுணரப்

பட்ட தூலவடிவம் நாமாகவேண்டுமெனவும், அருவப்பொருளெனின், அஃதும் சுழுத்திக்கண் நம்மாலுணரப்பட்ட சூனியவடிவம் நாமாக வேண்டுமெனவும், உருவாருவப் பொருளெனின், அஃதும் சொப்பனத்தில் நம்மாலுணரப்பட்ட சாயாவடிவம் நாமாக வேண்டுமெனவும், அன்றியும், சித்துப் பொருளெனின், அஃதறிவெனப்படும். அறிவென்பதுதானெனின், அஃது தொழிற் குணமாக வேண்டுமெனவும், அன்றியும் அத்தொழிற்குணம் ஒன்றினதாக வேண்டுமெனவும், அவ்வறிவாகிய தொழிற்குண மொன்றினதாயின், சாக்கிராதி மூன்றவத்தைக்கண்ணு மிருந்துணர்ந் தனுபவித்துக் கொண்டு வருகின்ற முதல் நாமின்றி வேறொன்றாக வேண்டுமெனவும், நாமென்பது குணந்தானெனின், அஃதும் ஒன்றினதாக வேண்டுமெனவும், உபாதி குணந் தொழில்கள் நம்முடையனவா யிருக்க, நாம் எந்த முதலினது குணந்தொழிலெனப்படுமெனவும், நமது உபாதிகுணந் தொழிலென்பது முறையே தூல சூக்கும காரணமென்னும் மூன்று சரீரங்களும் சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தியென்னும் மூன்றுகுணங்களும், பிரவிர்த்தி நிவிர்த்தி என்னும் இரண்டு தொழில்களுமா யிருக்கின்றன. இங்ஙனமிருக்க, நாம் என்ன நிலைமைத்தா யிருக்கின்றது, இதுநான் இதுநானென வழக்கறக் கண்டு கண் டின்புறுக்காறும், நாமொவ்வொருவரும் எந்த நானாக விருக்கின்றது? திணைபாலிட முதலியனவைகளுள் ஒவ்வொரு நானாக விருக்கின்றதா? அங்ஙனம் கூடாதெனின், பின்னான்று எந்த நானாக விருக்கின்றது? எந்த நானாக இருக்கினும் அந்தந்த நானும் மாறிவிடுகின்றதே! ஆகலின், எதுநான் எதுநானெனத் தேடுதற் கியையவேண்டுமே! அங்ஙனம் நம்மைத் தேடாது எதைப் பொருளெனவும், இன்புறுவெனவும் கருதித் தேடுகின்றது. அயலைத் தேடலாமெனின், அயலைத் தேடுந் தன்னைத் தேடியாயிற்று? தன்னைத்தேடிக் கண்டுபிடித்த

பின்ஞான்றன்றோ அயலைத் தேடவேண்டும். அன்றியும், அய லென்பதற்குப் பொருள் கிஞ்சித்தேனும் இல்லையே! தன் னைத் தேடிக்கண் டின்புற வகையறியாது, அயலைத் தேடிக் கண் டின்புறுதற்கோ இதுகாறும் மக்களியாக்கையைக் கொ ண்டுகொண்டு வந்தது!! இச்சிறந்த விவேகத்துக்கு ஏனைய ஆக்கைகள் சாலுமன்றோ? நாம் உருவமுதலிய உடாதிகளுள் ஒன்றை நானாகத் திடமுற் றிருப்பதே முதற்கோணலாயின், அதற்குமேல், வருணாசிரம முதலியனவாகிய கற்பனைக ளால் நானின்னான் நானின்னானென்று உள்ளபடியே நம்பி நம்பி இறுமாந்துகொண் டிருப்பது எத்துணைக் கோணலென் பம். இங்ஙனம் முற்றும் கோணலுற்றிருத்தல் என்ன விவே கமோ? இவ்வாறுள்ள கோணல்களுக்கு மனத்தின்கண்ணும், முகத்தின் கண்ணும், வாக்கின் கண்ணும் கிஞ்சித்தும் துக்கக் குறிக ளில்லாதவரை அரிய ஆப்தரென வறுமபுன்னுனி வீப போல் மயங்கி யடுத்தல் என்ன விவேகமோ தெரிகிலம்! அன்றியும்,

சொரூபசாரம்.

"தன்னைத் தான் றேடாத சதிகார ரேன்பிறந்தா
ரன்னத்தால் வந்தவுட லார்தாமார் - முன்னம்
விடுத்தவுட லெத்தனையோ மீண்டுமீண் டின்பா
லெடுத்தவுட லாறா யிரம்."

என அறிவுறுத்தி யிருக்கின்றார்களே? இதுகாறும் மேன் மையைப் பயக்குவதாக விடாது நிகழ்ந்துவந்த நமது இச்சா ஞானக் கிரியைக ளனைத்தும் அவலமாய்ப் போயிற்றே! எது நான் எது நானெனத்தேடும் இவ்வெழுச்சியானது உதித்து மேலிடவில்லையே! அஃது மேலிட்டாலன்றோ, அவத்தாத் திரயங்களுக்கு விலட்சணமுற் றிருத்தற் கியையும். அஃது

இனைபநதா லன்றோ, பிரவிர்த்தி நிவிர்த்தியின்றி இருத்தற் கியையும். அங்ஙனமிருக்கினன்றோ, சித்தம் நிலைத்திருத்தற் கியையும். அஃது நிலைத்தாலன்றோ, பின்னொன்று நாம் வெளிப்படுதற் கியைந்த நிட்டையெனக் கூறுவ ரறிஞர். இதற்கு, நாமென்ன செய்வோமென் றிடைவிடாது அழுதகண்ணும் சிந்தையு முற்றிருத்தலா மென்க.

முகவுரை முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

அகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

பாயிரம்.

வெண்பா.

சொருப வணக்கம்.

சோதிமய மாம்வெளியே தோற்றுசக சிவபரக்
காதியாய் நிற்கு மறிவுருவை - யேதமின்றி
நன்கிறைஞ்சி நிற்றற்கு நானதுவா வென்னகுறை
யின்பமிகை வேறொன் றிலை. (௧)

மகான்கள் வணக்கம்.

தத்துவங்க ளெல்லாந் தமதுருவ மன்றெனவுந்
தத்துவமாந் தம்மியல்பு தாமுணர்ந்து - தத்துவங்க
டம்மையன்றி யின்றெனவுந் தாந்தெளிந்தோர் மென்கழலை
யிம்மையினம் பற்கே திடா. (௨)

குருவணக்கம்.

மன்னு மறைமுடிவின் மாசின்றி நின்றொளிரு
முன்னற் கரிய வொருசிவமே - பன்னுதற்குச்
சச்சிதா னந்தனெனத் தானுதித்த சற்குருதா
ளுச்சிதமாக் கொண்டக்மே யோர். (௩)

அவையடக்கம்.

பன்னூலு நன்குணர்ந்த பான்மையுளோர்க் கிந்நிலனி
லெனனுவா னென்றற் கியைந்தவெனுற் - சொன்ன
வகம்புறவா ராய்ச்சியிந்நூ லாழ்ந்துணர்ந்தோர்க் கென்று
மகம்பொருளே நன்குணர்த் து மால். (ச)

இந்நூற்பெயர்.

அகம்புறத்திற் காண்பவற்றை யாராய்தல் செய்வித்
தகம்பொருளைக் காட்டுதலா லாங்காங் - ககம்புறமா
மாராய்ச் சிவிளக்க மாகுமிந் நூற்பெயர்தா
னோராற் கிதையென்னுண் டேற்று. (ரு)

உள்ளும் புறம்பு மொளியிட் டிலகுமென்பா
லுள்ளனவே போனிகழு மூற்றமிலாக் - கள்ள
வறிவறியா மைக்குணத்தை யாங்காங் ககற்று
நெறியதனை நன்குரைக்கு நேர். (சு)

அகம்புறம் வந்ததற்கேதுவும் அவற்றலுண்டாம் சேட்டைகளும் இவையவெனல்.

எவ்வுயிருந் தேகோக மெய்தியதா லுட்புறமு
மவ்வவ் வுயிர்க்கு மமைந்தனவே - யொவ்வா
வறிவறியா மையா லடுக்கனந்த பேத
வெறியிவற்று னேர்ந்தனவா மெய். (எ)

இந்நூல் கற்பனைக்கியைந்த நாத்திகாத்திகத்தை ஏற்றற்பால தன்றெனல்.

என்ஞான் றுஞ் சிவேச மில்லையுள தென்றேற்கு
மஞ்ஞானப் புன்மதிதா னுங்ககல - வெஞ்ஞான்றுங்
காண்பனைத் து நாத்திபென் றுங் காண்பானன் காத்திபென்று
மாண்புறுமிந் நூலுரைக்கும் வந்து.

இந்நூல்
தெளிந்தோர்க்கு உரைத்த தன்றெனல்.

ஞானதனு வாயினர்க்கு நாட்டியதன் றிந்நூலஞ்
ஞானதனு வாயிலகு நாத்திகர்க - ளானொனலை
நன்குணர்ந் திங் கின்புறற்கு நாட்டியதா லெவ்வமிலை
நன்மதியோ ரேற்பார் நயந்து. (௯)

இந்நூல் சதுர்வேத மகாவாக்கியங்களின்
அநுபவமுடிவை எடுத்தாளு முறைமைகள்
இனையவெனல்.

காண்பனைத்தும் பொய்யெனமுன் காட்டாதிப் பொய்மைகளை
மாண்பாம்பின் பிரமமென்றோம் வண்மையதா - யாண்மையெனு
மப்பிரம மேயாவு மாமென்று தப்பிரம
மொப்பிநா னேயென்றே யோர்ந்து. (௰)

இந்நூல்
தானேதானாகநிற்றுமகம் பொருளாகவாதற்கு ஒன்றுக்கொன்று
உயர்வுற்று நிகழப்படுந் துவிதமுதலிய மூன்றினது
இலக்கணங்க ளினையவென்றும், பின்னர்
அம்மூன்றும் முடியிற் கியைந்த
தன்றென்றுங் கூறல்.

திரிபொருளு நித்யமெனத் தேர்ந்தமரு ணீங்கத்
திருக்குத் திரிசியமாத் தேர்த - லிருந்துவிதந்
தோன்றுமனைத் துந்தன்பாற் றோற்றரவாத் தேர்ந்திலக
லான்றவிசிட் டாத்துவித மாம். (௧௧)

அதுவுமது.

தோற்றமெலாந் தன்னுருவாத் தோன்றக் கரைத்துரிதஞ்
சாற்றரிய சின்மயமாத் தானொளிர்தன் - மாற்றரிய
வத்துவித மாகுமே யான்ற வகமென்ன
லித்தனையு மல்லவா மே. (௧௨)

இந்நூல் ஞானகதப் பிரத்தியட்சத்திற் கியைந்த சரியை கிரியை யோக சாதனங்கள் இனையவெனல்.

தோன்றுமய லத்தனையுந் தோற்றமா கக்கரைத்த
லான்ற சரியையிதிங் காகுமே - தோன்றுமெலாந்
தோற்றமென நீங்கியெது சொந்தநா னெனதுவென்
றூற்றலுற னற்கிரியை யாம். (கரு)

இதுவுமது.

தனைத்தேடுந் தேட்டத்தாற் றனுமில காதாங்
கனைத்தயலி லுஞ்சற்று மாழா - தனைக்கிடைந்த
விவ்விரண்டின் மத்யமிலே யெய்தி நிலைத்திருத்த
லெவ்வமிலா யோகமதா மே. (கசு)

இந்நூற்கு மேற்கோளாவது இனையவெனல்.

ஏடிரண்டு தாகுமே யெய்தவொன்று தானுரு
வேடயலொன் றுமிவற்று ளென்னேட்டை - நாடியிவ
ணேதினதா லிந்நூலை யொவ்வொருவர் தானுதற்
கேதுதற்கிங் கென்று மிடர். (கஎ)

இந்நூற்கதிகாரிக ளாவாரு மாகாரும் இனையரெனல்.

எப்பா வனைக்கு மியையா திருந்தென்றுந்
தப்பாம ணிட்டைதனைச் சாதிப்பா - ரொப்புமா
றேற்பரிந்நூ லந்நிட்டை யேலாத வேழையர்க
ளேற்பரோ வென்ஞான்று மீங்கு. (கஅ)

பாயிரம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

முதலாவது
நாட்டபேத விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சிக்க ணைவ்வயிரு நாடுதற்குத்
தந்தமா தாரத்தைத் தான்சொல்லும் - சொந்தநெறி
யீங்கிரண்டா தாகுமவை யேயந்த வகம்புறமா
வோங்கு முறைப்போர்க் குற.

அகம்புறமாவது உட்புறமெனவும் வெளிப்புறமெனவு
மாம். உட்புறம் வெளிப்புறமென் றிரண்டிருக்கின்றதால்,
இடைப்புறம் என்பது ஒன்றிருக்க வேண்டுமே? அஃதியா
தெனின், அதுதான் முகவுரையிற் கூறிய தேகோக மெனப்
படுவது. அஃதெங்ஙனமெனின், எண்ணரிய போத வுயிர்க
ளுள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வோ ருபாதியையும் நான் நானென
மயங்கி மருவாதுழி, இச்சா ஞானக் கிரியைக ளென்பதேது?
இவற்றுள், இச்சா ஞானமிரண்டும் உட்சேட்டையும், கிரியை
யென்ப தொன்றுமே வெளிச்சேட்டையுமாம். இவ்விருவித
சேட்டைகளும் எழுதற்குக் காரணம் அகமும் புறமும், இவ்
வகம்புறமிரண்டும் வாய்த்தற்குக் காரணம் தேகத்தை நான் நா

னை மயங்கி அழுந்தி இருக்கும் தேகோகமும் ஆம். அவ்வத்
தேகோகங்களால் வந்த அகத்தின்கண் சிற்சடபேதங்களாகிய
வியட்டி யறிவறியாமை அடுக்குகளையும், அங்ஙனமே புறத்
தின்கண் சிற்சடபேதங்களாகிய சமட்டி யறிவறியாமை அடு
க்குகளையும் ஆராயவேண்டியவாறு ஆராய்ந்து தெளிந்த தெளி
வின்படியே நின்றிலங்க வேண்டுமென்க. தேகோகத்தால் வந்
திருக்கின்ற அகத்தும் புறத்துமுள்ளனவற்றை ஆராய்ந்து
தெளியவேண்டுமென்பது எற்றுக்கெனின், உயிர்களாகிய
ஒவ்வோர் போதமும் இத்தேக முதலிய விடயங்களின்மேல்
யானெனவும் எனதெனவும் வந்து விழுந்திருக்கின்றதா?
அன்றி வேறொன்றின்மேல் வந்து விழுந்திருக்கின்றதா? விட
யங்களின் மேலேயே வந்து விழுந்திருக்கின்றதெனின், ஆங்
காங்கும் அவ்வப்போதமாகிய நாட்டம் இவ்விடயங்கள்மேல்
வந்து விழுந்திருப்பானேன்? காணப்படுகின்றதாலெனின்,
காணப்படாத விடயங்கள் மேலும் வந்து விழுவானேன்?
அவ்விடயங்கள், நாம் முன்னொன்று தூலமாகக் கண்டதனா
லும் கேள்வியினாலும் சூக்குமமாகவேனும் காணப்படுகின்ற
தாலெனின், அங்ஙனமே போதமாகிய தன்னைத்தான் கேள்வி
யினாற் கேட்டிருக்கின், தன்னை நாடவேண்டுந்தானே? அப்
போதம் நாமரூப மனாதிகளின் நாடவேண்டுவ தின்றெனின்,
நாமரூபங்களையே நாடவேண்டுமென்பதென்னை? அவற்று
ளொன்றிச் சுகோதயம் வேறொன்று மின்றெனின், கேவலாவத்
தையாகிய சுழுத்திக்கண் சுகோதயம் இன்றெனப்படுமே?
ஆங்கு சுகமென்பதும் துக்கமென்பதும் இன்றிய சூனியமா
யிருக்கின்றதெனின், யாவரும் நித்திரையைத் தேடுவா
னேன்? இச்சகலாவத்தைக்கண் அமைதியும் அல்லலும்
இருக்கின்றதால் இவ்விரண்டில் அல்லல் மாத்திரம்
திருத்தற்கேயன்றி அமைதியாகிய சுகோதயம்
தரகன்று. இங்ஙனமிருக்கச் சுழுத்திக்கண் சுகோ

தேது ? விழித்த பின்ஞான்றன்றோ ? அஃது சுகமயமென் றறியாமையினாற் கூறுகின்றது. ஆகலின், சுகோதயத்துக்குச் சகலாவத்தையாகிய இந்நாமரூபங்களே யன்றி வேறொன்று மில்லவே இல்லையெனின், இச்சகலாவத்தைக்கண் இருபாகத் தில் ஒருபாகமாகிய அல்லல் தணிந்திருத்தலே சுகோதய மென்று லென்னை ? உறக்கத்தால் அல்லல் தணிக்கப்படின், அவ்வுறக்கஞ் சுகோதய மென்னலாமோ ? எவ்வெச்சுகங்க ளும் இச்சாக்கிராவத்தாச் சுகத்தினது லேசங்களே யன்றி வேறென்ப தன்றெனின், இவ்விடயங்களை நாடும் போதமா னது தன்னை நாடிச் சுகமென்ப தியாமோ ? அப்போதந் தோன்றும் பொருளாயின் தன்னை ஒருவாறேனும் நாட வே ண்டியதே ! முற்றும் தோன்றுமையைப்பற்றி நாடவேண்டுவ தின்றெனின், நாம் நாடுதற் கியைந்த இவ்விடயங்கள் கார ணமாகச் சுகம் விளைவதாயின், அச்சுகம் இவ்விடயங்களின் பாலதா ? அன்றி இவ்விடயங்களின்மேல் வந்து வீழும் போ தத்தின் பாலதா ? இவ்விடயங்களின் பாலதேயெனின்,

பிரபுலிங்கலீலை.

"விருப்பு வெறுப்புரு வாம்விட யத்தோ
டிருக்கு மயற்சுக மென்பதி லாமற்
பரப்பிர மத்தியல் பார்ப்ப தெமக்குத்
தெரித்தரு ளென்றுரை செய்து துதித்தான்."

எனக் கூறியிருப்பானேன் ? இவ்விடயங்கள் அவ்வண்ணமா கவும் இருக்கின்ற தியல்பாமெனின், ௸ நூலின்கண் மயக்க மாகிய சுக மென்பானேன் ? விடயங்களுடைய இயற்கை அங்ஙனமு மிருக்கின்றதா லெனின், இவ்விடயங்கள் மயங்கு கிறதுமுண்டா? உண்டெனின், இவைகள் சித்துப்பொருளாக வேண்டுமே ? சித்துப்பொரு ளன்றெனினும், எஞ்ஞான்றும் இவ்விடயங்கள் விருப்பு வெறுப்புருவாக இயற்கையாக வரு

கின்றதே இதற்கு யார் என்ன செய்வதெனின், விடயங்கள் ஒன்றுக்கொன்று எதிர்மறையாகிய குணங்களை ஏற்பதுண்டா? எதிர்மறையாவது ஷை விருப்புருவாயும் வெறுப்புருவாயும் உபேட்சை யுருவாயு மிருக்கின்றன. இவற்றுள் உபேட்சையாவது விருப்பு வெறுப்பிரண்டு மில்லாமை. ஒவ்வொரு விடயமும் எதிர்மறைத் தன்மையை யேற்றதன்று. ஒன்று விருப்புருவாயும், மற்றொன்று வெறுப்புருவாயும், மற்றொன்று உபேட்சையுருவாயு மிருந்து நிகழுகின்றதாமெனின், ஓர் போதத்துக்கு எவ்வெவ் விடயம் விருப்புருவா யிருக்கின்றதோ, அவ்வவ் விடயமும் மற்றோர் போதத்துக்கு வெறுப்புருவாயும், எவ்வெவ்விடயம் வெறுப்புருவா யிருக்கின்றதோ,அவ்வவ் விடயமும் மற்றோர் போதத்துக்கு விருப்புருவாயும் இருப்பானேன் ? அன்றியும், இவ்விரு தன்மைத்தாகிய அவ்வவ் விடயமும் மற்றோர் போதத்துக்கு உபேட்சை யுருவாயும், இவ்வுபேட்சை யுருவாகிய ஒவ்வோர் விடயமும் மற்றோர் போதத்துக்கு ஷை விருப்பு வெறுப்பிரண்டிலொன்றாயு மிருப்பானேன்? இஃதன்றியும், ஓர் போதத்துக்கு எவ்வெவ்விடயம் விருப்புருவா யிருக்கின்றதோ அவ்வவ்விடயமே அப்போதத்துக்கு வெறுப்புருவா யிருப்பானேன் ? ஓர் போதத்துக்கு எவ்வெவ் விடயம் வெறுப்புருவா யிருக்கின்றதோ அவ்வவ்விடயமே அப்போதத்துக்கு விருப்புருவா யிருப்பானேன்? ஓர் போதத்துக்கு விருப்புருவா யிருக்கும் ஞான்றே, மற்றோர் போதத்துக்கு வெறுப்புருவா யிருப்பானேன்? ஓர் போதத்துக்கு வெறுப்புருவா யிருக்கும் ஞான்றே, மற்றோர் போதத்துக்கு விருப்புருவா யிருப்பானேன் ? ஓர் போதத்துக்கு எவ்வெவ் விடயம் விருப்பு வெறுப்புருவிரண்டில் எவ்வுருவா யிருக்கின்றதோ அஞ்ஞான்றே மற்றோர் போதத்துக்கு உபேட்சை யுருவா யிருப்பானேன் ? ஓர் போதத்துக்கு எவ்வெவ் விடயம் உபேட்சை யுருவ

யிருக்கின்றதோ அஞ்ஞான்றே மற்றோர் போதத்துக்கு விருப்பு வெறுப்பருவ மிரண்டில் ஒன்று யிருப்பானேன்? அன்றியும், ஒவ்வோர் விடயமும் முன்ஞான்று அவ் விருப்பு முதலிய மூன்றி லொன்றும், பின்ஞான்று அம்மூன்றில் மற்றொன்றும், மற்றோர் ஞான்று அம்மூன்றில் மற்றொன்றும் காணப்படுகின்றமையால் இவ்விருப்பு முதலிய மூன்று நிலைமையும் யாதின்பால தெனப்படும்? அவ்வவ் விடயத்தின் பாலதெனின், அதனுவும் விருப்பும் முதலியவைகளால் மாறிக்கொண் டிருக்க வேண்டுமே! தத்தந் சொரூபம் கிஞ்சித்தும் மாறவில்லையே? இருந்தபடி யிருக்கின்றதே. எங்ஙனம் இவைகள் இப்பிறழ்ச்சியை ஏற்கின்றது? இல்லையே! இதுகாறும் இப்பிறழ்ச்சியை பற்றி இயங்கும் இயக்கத்துக்கு புதிதாகியதொன்றை ஆராய்ந்து தெரிந்த துண்டா? கிஞ்சித்து மில்லையே? இதற்கென்செய்யும்? எஞ்ஞான்றும் இப்பிறழ்ச்சியை ஏற்று வரற்பாலது இவ்விடயங்களை யன்றி வேறொன்றுளதாகக் காண்டிலமே யெனின், இவ்விடயங்கள் ஒவ்வொன்றும் இருப்பெனப் பட்டதா? அன்றி இன்மையெனப் பட்டதா? இருப்பெனப் பட்டதெனின், இன்மை யென்பது எவ்வண்ண மிருக்கின்றது? அன்மை யென்பதை உற்றிருக்கின்றதெனின், இருப்பென்பது ஆமென்பதை யுற்றிருக்கவேண்டு மன்றோ? ஒவ்வோர் விடயமும் இருப்புள்ளதெனின், ஆராய்ச்சிக்கண் அன்மை யெனவும் இன்மையெனவும் முடியாது ஆமெனவும் உண்டெனவும் ஏற்கட்டுமே? ஒவ்வோர் விடயமும் தோற்றும் தோற்றத்தால் ஆமெனவும், அவ்வத் தோற்றத்திற் கியைந்த விவகாரானுபவத்தால் உண்டெனவும், தத்தமுபாதான காரண மாகாமையால் அன்மையெனவும், அவ்வவ்வுபாதான காரணத்தை யன்றித் தாம் வேறாகாமையால் இன்மை யெனவு மிருக்கின்றது. இவ்வண்ண மிருக்கின்றமையின்,

சீவகாருண்ணிய விளக்கம்.

"உண்டில்லை யாமலவென் றோர்நான்கு மேலாமற்
கண்டபொரு ளொன்றேனுங் காட்டாதார்க் - குண்டோ
குருத்துவந்தான் வல்லீர் குளறிவழி தற்கோ
பெருத்தகுரு வென்றுகொண்ட பேர்"

எனக் கூறியிருக்கின்றது. அன்றியும்,

ஞானவாசிட்டம்.

'இல்லசன்றுண் டல்லவறி வில்லாவுருவி லறிவுருவ
மல்லவான்ம வருவமல வயலனறுலக மெனநினைவாய்."

என்றுங் கூறியிருக்கின்றது. இங்ஙனம் இருக்கும் இவ்விடயங்களை ஸ்தூல மதியினால் நாடுதலை விட்டு சூக்கும மதியினால் ஆராயவேண்டும்? அங்ஙன மாராய்ந்து தெளியாதுழி இஃது தேகேந்திரியாதிக மெய்யனைத்தும் அதுவாம். இதுநிற்க, தேகோக மென்பது தேகத்தை நான் நானென மயங்கி யழுந்தி யிருப்பதாயினும், அவ்வேக தேகத்தின்மேல் நான் நானென வந்து வந்து விழுந்தழுந்திய அவ்வபோதமானது எங்கிருந் தெழுந்தது? அதையேனுஞ் சற்றாகிக்குதும். எங்ஙனமெனின், அங்ஙனமெழும் அவ்வவ் வெழுச்சிகளும் சடவெழுச்சிக ளன்று, சித்தாகிற நினைவெழுச்சிகளாகலின் இவைகளெழுதற் காதார மென்பது எப்பொருளெனப்படும்? அவ்வாதாரம் சித்துப் பொரு ளன்றப்பின், அதில் நின்றும் எழுந்த எழுச்சிகளாகிய அவ்வப போதங்களானது சித்தம்சங்களா யிருக்குமா? அது வது நினைவாகிற சங்கற்பவெழுச்சிகள். இவைகளி[illegible] கின்றமையின் அவ்வாதாரம் சித்துப்பொருளென்பதற்[illegible] ணின்று. அச்சித்தாதாரத்தில் நின்றெழுந்த நான் நா[illegible] இப்போதத்துக்கு அதிட்டானப்பொருள், அ[illegible] தான காரணமென்பது, அவ்வாதார மென[illegible]

ஆங்காங்குமுள்ள அவ்வத்தேக மெனப்படுமா? அவ்வத்தேகங்க ளெனபபடுமெனின், அவ்வத்தேகங்களும் சொப்பனத்தைக்கண்ணும் சுழுத்தியத்தைக்கண்ணும் நான் நானென பதற்கியைகின்றனவா? கிஞ்சித்தும் இயையவில்லையே! ஆங்காங்கும் அவ்வவ் விரதத்தைகடோறும் நான் நானென்னும் போதமில்லையா? இருக்கின்றதே! அங்ஙனமிருக்கும் அவ்வப் போதமும் எதனது அம்சங்க ளெனப்படும்? தாம் எந்த முதலின்கணின்று எழுந்தனவோ அந்த முதலினது அம்சங்களன்றோ? தன் அம்சங்கள் தன்பால் விழுந்தழுந்தாது மற்றவற்றில், அவையாவன ஷை அவ்வத் தேகங்களில் விழுந்தழுந்தியிருக்கலாமா? கூடாதன்றோ? ஆங்காங்குப் அவ்வததேகாம்சமே சர்வ உயிர்களாகிய போதவெழுச்சிகளெனின், அவ்வத் தேகங்களும் சதுர்ப்பூதாம்ச சையோக எழுச்சிகளாகாதிருக்கட்டும். மீண்டும், அசசதுர்ப்பூத மாகாதிருக்கட்டும், ஆகின்றதால், தேகங்களாகிய அம்சங்களுக்குச் சதுர்ப்பூதங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஆதாரமாயும், முதற்காரணமாயும், அதிட்டானமாயும், ஏகத்துவமாயும், நித்தியமாயும் இருக்கின்றதன்றோ? இவற்றால் ஒவ்வொரு தேகமும் கற்பனையனறோ? இவ்வொவ்வொரு கற்பனைத்துணை நான் நானென்றிருக்கும ஒவ்வொரு போதமும் கற்பனையன்றோ? தேகங்களாகிற கற்பனைகட்கு ஆதாரபூதங்க ளிருப்பதுபோல் அவ்வக் கற்பனைகளாகிய தேகங்களுள் நான் நானென நிகழும் கற்பித உயிர்கட்கும் ஆதாரமாயும், முதற்காரணமாயும், அதிட்டானமாயும், ஏகமாயும், நித்தியமாயும் இருத்தற்கு ஒன்று உண்டன்றோ? இன்றெனின், உபாதித்திரயம், அவத்தாத்திரயம், அபிமானத்திரயம் என்னும் இவையனைத்தும் எதன்கண் மாறுகின்றன? இங்ஙனம் மாறுதல் அறிவினிடத்தா? அன்றி அயலினிடத்தா? அயலென்பது உபாதித்திரயம் முதலியவைகள் வேறன்று. ஆங்காங்குமுள்ள அவ்வத் தேகங்களும் முதலாயின்,

அவ்வெத்தேகத்துளே நான் நானென்னும் தேகியும் முதலென்னப்படும். தேகமனைத்தும் சடாம்சங்களாகலின், மீண்டும் சதுர்ப்பூதங்களாய் முடிகின்றன. இதுபோல், தேகியனைத்தும் சித்தம்சங்க ளாகலின், இவைகள் மீண்டும் எதுவாக வேண்டும்? ஆதாரமாகிய சிற்போதமாக வேண்டுமன்றோ? அன்றியும், இவ்வொவ்வொரு போதமும் தானாகிய அகண்ட வியாபக போதத்தினின்று விஸ்மரணையாகத் தனித்தனியாயெழுந்த எழுச்சியே முதற்கோணலாயின், அங்ஙன மெழுந்தவைகள் மீண்டும் அங்ஙனமே அவ்வாதார போதமாய் விடுதற்கு அதில் விழுந்தழுந்தாது விட்டது இரட்டித்த கோணலன்றோ? அங்ஙனம் அதில் விழுந்தழுந்தாவிடினும், தாமெழுந்த எழுச்சிமட்டிலேனும் நிற்கவேண்டுமே! அங்ஙனமும் நில்லாது விடயாகாரமாய்த் திரும்பினது, அதனினும் கோணலன்றோ? அங்ஙனம் திரும்பினமட்டிலேனும் நிற்கவேண்டுமே? அங்ஙனமும் நில்லாது விடயங்கள் பலவற்றுள் ஒவ்வொன்றில் அதாவது ஆங்காங்கும் அவ்வச் சரீரங்களில் நான் நானென வந்து வந்து விழுந்தழுந்திவிட்டது பின்னும் மிகுத்த கோணலன்றோ? இங்ஙனம் ஒவ்வொரு போதமும் நான்கு நான்கு கோணல்களுற் றிருக்கின்றதால், இக்கோணல்களகன்று தானாயிருத்தற் கியைந்த உழைப்பின்றோ! இருக்கின்றதால், அவ்வுழைப்பிற் செல்லாமல் இதுகாறும் ஏமாந்திருப்பானேன்? இங்ஙனம் ஏமாந்திருப்பது கல்விகேள்விகளே போதுமான திர்ப்தி யென்பதனாலோ? இக்கல்வி கேள்விகள் மட்டில் நின்றுவிடின், தன்னேட்டை முற்றும் விட்டுவிட்டு, அயலேட்டில் சொக்கி யிருக்கவேண்டி வருமே? அன்றியும், பிறர் தோல்வியையும், தாம் வெற்றியையும் எய்துதற்கே அங்காந்துகொண் டிருக்கவும் வருமே? அங்ஙனம் அங்காந்து கொண் டிருக்குங்காறும், பிறரால் தாமும், தம்மால் பிறரும் இழிவை யேற்கவும் வருமே? ஷை கல்விகேள்விகளுக்கு,

பிறரது பூர்வபட்சத்தையும், தமது சித்தாந்த பட்சத்தை யும், விளக்குதற்கு இயைந்ததாயினும், நாடவேண்டியதை எத்துணைக் கட்டுரைத்தேனும் நாடவேண்டுவது கல்விகேள்வி களுக்கழகன்றோ?

திருக்தத் திரிசிய விவேகம்.

"எட்டைப் படித்திங் கிருப்பா ரெனின்பய
னட்டம் படித்தன்றோ ராமறுப்பம் - வாட்டமிலா
மெச்சணைத் தேறு மிருபொருளை நாடாத
வெச்சகதா லன்றோ விவை."

என்றருளி யிருக்கின்றதே! அஃது நூதன நூல்களையியால் இஞ்ஞான்று பயனுறுமெனின், பின்ஞான்றேனும் பயனுறு மன்றோ? பின்ஞான்று பயனுறாதாயின், இஞ்ஞான்று பயனுறு மோ? உறுமெனின், நாம் நம்மகங்களிலுள்ள பழமையை பிழுதும், பொறாமை மேலீட்டாலுமே அன்றி ஷை நான்குவிதமோகனால் கருக்கும் அபிக்கக்கூடாத சித்த விருத்திகட்கு நூல்கள் முன்ஞான்றமைந்தனவாய் இன்ஞான்றமைந்தனவாய் நாடவேண்டி வருமோ? என்ஞான்றதாயினும் ஷை ஆசார அதிட்டானத் தை எட்டுதற்கு யுக்தி அனுபவங்கட்கு ஒத்ததாயின் சாலு மன்றோ? முன்ஞான்றமைந்த நூல்கள் அஞ்ஞான்றிருந்த வர்க்கு நூதன நூல்களாகவிருந்து அறிஞர்க்கு அஞ்ஞான்றே சிறப்புற்றதுபோல இஃது இஞ்ஞான்றும் சிறப்புறுமெனக.

தாயுமானவர்.

"கேட்டலுடன் சிந்தித்தல் கேடிலா மெய்த்தெளிவால்
வாட்டமறு வுற்பவநோய் மாறுமோ—நாட்டமுற்று
மெய்யான நிட்டையினை மேவினர்கட் கன்றோதான்
பொய்யார் பிறப்பிறப்புப் போம்."

என்றருளி யிருக்கின்றதும் யாதுக்கு? தானாகிய எட்டை விடாதிருத்தற் கென்க.

ஞானவாசிட்டம்.

"ஊகமுள தேர்சிறுவ ருரையுங் கொள்க
யொழிந்தயனு ரைசெயினுந் திரண மொப்ப
வேகவிடவாய்ஞான மொளிர்த் தோன்ற
வியம்புமுவ மானமெலா மேது நேச
மாதகினை வாய்ந்தவ மற்ற ஞான
மாகாத மாமுவனைக் கண்டா மென்னு
மூகாறு பயனில்லா விருப்பத் தாலே
மொழிகுதர்க்க மதிமதிக்க முயல வேண்டாம்."

என்று கூறியதில், ஞானிகளாகிய பெரியோர்க்கு ஒத்தார்சொல் பயன் மிக்க சிறுவர்களாயினும் ஏற்குமென்பது கருத்தென்க.

குறள்.

"கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ
னற்றா டொழாஅ ரெனின்." என்றும்,

"விலங்கொடு மக்க ளனைய ரிலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்" என்றும்

வாக்கியம் பிறந்திருக்கின்றதே. இவற்றுள் கற்றதனாலாய பயனென்னென்றருளியது, கல்விகேள்விகளில் முதிர்ந்தும, அயல் நாட்டமென்பது முன்ஞான்று முற்றும் மழுங்காமலும பின்ஞான்று நாடவேண்டிய தன்னேட்டைக் கிஞ்சித்தும் நாடாமலும், மிதந்திருத்தலின் அவர்களைத் தாழ்த்தியும், பின்ஞான்று விலங்கொடு மக்களனைய ரென்றருளியது, அக்கல்வி கேள்விகளுக்குப் பயன் தன்னேட்டை நாடாது மிதந்திருத்த லல்லவென்று அம்மிதப்பின் நின்றகன்று, ஷெ ஆதாரப் போதமாகிய தன்னேட்டை வெட்[illegible]வின், அவர்களை உயர்த்தியு மிருக்கின்றது. அன்றியும் [illegible] குறள் மகாவாக்கியமே,

"ஓர்த்துள்ள முள்ள துணரி னொருதலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு."

எனவும் பிறந்திருக்கின்றது. இவைகள் இங்ஙனமிருக்க, நாம் உழைக்கவேண்டிய உழைப்பைவிட்டு எங்ஙனமிருக்கக்கூடும். அவ்வுழைப்பென்பது எங்ஙனமெனின், அதுதான் அகம்புற ஆராய்ச்சியென முன்னொன்று கூறியதென்க. அவ்விரண்டுழைப்பும் எவற்றைப்போலவெனின், ஓர் பந்தடையில் எறியப்பட்ட கைப்பந்தானது தான் சென்று மோதிய விடத்தில் நில்லாது மோதிய அக்கணமே திரும்பி எறிந்தவன்பால் வந்து தாக்கி விழுந்து விடுவதுபோல, அவ்வச்சரீரங்களிலும் நான் நானென வந்துவிழுந்த அவ்வப்போதமும், தாமெங்கிருந் தெழுந்து வந்தனவோ அவ்விடத்திலேயே அதாவது அவ்வாதாரப் போதத்திலேயே அகநெறித்தாகச் சென்று மோதி விழுந்தழுந்தி அதுவாயிருந்திட வேண்டுவதும், ஒருவன் வெடிமருந்திற் சேர்த்துப் பிரயோகஞ் செய்யப்பட்ட வெடிகுண்டானது தான்சென்று மோதியவிடத்தில் நில்லாது ஊடுருவிச் சென்றுவிடுவதுபோல், தாம் அவ்வச் சரீரங்கள் மட்டில் நில்லாது அக்கணமே புறநெறித்தாகச் சென்று ஊடுருவி அவ்வாதாரப் போதத்தில் மோதி விழுந்தழுந்தி அதுவாயிருக்க வேண்டுவதுமா மென்க. இங்ஙனமாகிய இவ்விரண்டுழைப்புகளுள் ஒன்றிலேனும் செல்லாமல் மலசல விசர்ச்சனங்கள் செய்துகொண்ட சிசுக்களானவை, அம்மலசலத்தில் நின்றும் தாம் நீங்காமலும், அம்மலசலத்தையேனும் ஒதுக்கிக் கொள்ளாமலும் அவ்வவற்றிலேயே உழன்றுகொண் டிருக்குமாறு போல், ஆங்காங்கும் அவ்வத்தேகபாகத்தில் நானெனதாகவே ஆலவிருட்சம் விழுதிட்டு வேரூன்றி நிற்பதுபோல் நின்று உழைத்துக்கொண் டிருப்பது எத்துணைக் கோணலெனப்படும்; இங்கே கோண

லென்பது மயக்கமெனற்பாலது. இக்கோணல்களாகிய மய க்கங்களில் நின்றும் அகலவேண்டுமா? அன்றி வேண்டாமா? வேண்டுவதெனின், ஷெ கைப்பந்தைப்போல் முன்ஞான்று அகநெறி யாராய்ச்சியும், ஷெ குண்டைப் போல் பின் ஞான்று புறநெறி யாராய்ச்சியும் செய்து செய்து தானே தா ஞக வேண்டுவதே திண்ணமென்க. முன்ஞான்று அகநெறி யிற்சென்று எவற்றை யாராய்ந்து தானகத்தெளிய வேண் டுவதெனின், தூலசரீர முதல் அவித்தை யிறுவாயுள்ள அறி வறியாமை அடுக்குப பேதங்களை யென்க. பின்ஞான்று புற நெறியிற் சென்று எவற்றை யாராய்ந்து தானகத் தெளிய வேண்டுவதெனின், பிருதிவி தத்துவமுதல் ஆகாயமிறுவா யுள்ள அறிவறியாமை அடுக்குப் பேதங்களை யென்க. அவ் வகம்புறத்துள்ள அறிவறியாமை யடுக்குக்களை ஆராய்வ தெங் ஙனமெனின், இவ்வகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கத்தில், முன் ஞான்று அகத்தாராய்ச்சி விளக்கம் கூறப்புகுந்த இவ்வா ராய்ச்சிக்கண், முதலிலே ஐம்பொறியாராய்ச்சி யுழைப்பைப் பற்றிச் சற்று ஊகிக்கின்றது.

முதலாவது

நாட்டபேத விளக்கம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது

ஐம்பொறி ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சியின்க ணையந்த புலனைந்துந்
தந்தமக்கு முண்மையுருத் தானின்றி—யெந்த
விதத்துமறி யாமையதாய் மேவுறுமுப் போதுந்
திதித்தலெது நானுந் தெளிவு.

சத்தம் பரிசம் ரூபம் ரசம் கந்தமாகிய இவ்வைந்தும் ஞானசாதன விடயங்கள். இவ்விடயங்கள் காணப்படுந் தகையதாகலின், ஒன்றுக்கொன்று காணப்படுகின்றனவா? அன்றித் தமக்குத்தாம் காணப்படுகின்றனவா? தமக்குத்தாமே காணப்படுகின்றனவெனின், கனவிலும் சுழுத்தியிலும் இவைகளிருக்கின்றதால் அவற்றிற் காணப்படாதிருப்பதென்னை? இதனால் தமக்குத்தாம் காணப்படுவதன்றென்க. வேறொன்றுக்கே காணப்படுகின்றனவெனின், அஃதியாதெனப்படும்? நானென்கிறவோர் போதமாமெனின், அப்போதமெத்தகையதெனப்படும்? அவை கட்பொறி முதலிய பஞ்சேந்திரியங்களாமெனின், இவ்வைம்பொறிகளும் நானென்பதற்குப் பொருள்களா? அங்ஙனமாயின், ஐந்துவித நானிருக்க வேண்டுமே! அங்ஙன மில்லையே! இவ்வைந்தும் பொருள்களன்றாகலின், தொழிற் குணங்களா? அன்றித் தோற்றக் குணங்களா? நாமரூபங்கள்போற் காணப்படாமையின், தோற்றக் குணங்களன்று; தொழிற்குணங்களெனின், இவைகள் எவ்வெத் தொழில்களெனப்படும்? கேட்டல் பரிசித்தல் பார்த்தல்

ருசித்தல் முகர்தல் ஆகியவாமெனின், இத்தொழில்கள் யாதின்பாலதெனப்பெறும்? வேறொன்றின் பாலதெனின், அவ்வேறொன்று நானென்பதன்றோ? நானென்பதெல்லாவற்றையு முணரும் உணர்வு வடிவமன்றோ? இங்ஙனமிருக்க, எங்ஙனம் நானென்பதற் கியையும்? அன்றியும், இவ்வைம் பொறிகளும் தை விடயங்களை இருப்பாகக்கொண் டுணருகின்றனவா? அன்றிக் கற்பனைகளெனக்கொண் டுணருகின்றனவா? இருப்பெனக்கொண்டே உணருகின்றனவெனின்! இதனு லிவ்வைம்பொறிகளும் அறிவாகிய முதலெனப் படுகின்றனவா? அன்றி அறியாமையாகிய கற்பனையெனப் படுகின்றனவா? இவ்வைம்பொறிகளையுமன்றிச் சத்த முதலானவைகளை யுணர்தற்கு வேறொரு ளின்றாகலின் இவை அறிவாகிய முதலெனபபடுமெனின், இவ்வைந்தும் தமக்கயலாகிய வற்றை யறிகின்றனபோல் தம்மைத்தா மறிவதுண்டா? தமக்குத்தாம் தோன்றலின்மையென முன்னைஞான்று முடிந்தமையால், தம்மைத்தா முணர்வதன்று. அன்றேனும், மேலொன்றால் தாமறியபபடா திருக்கட்டுமே? அங்ஙனமுமில்லையே? இப்பொறிகள் தத்தமக்கியைந்த விடயங்களை யுணரும் உணர்வு வடிவாயிருக்க, மேலொன்றால் எங்ஙன மறியப்படுமெனின், இவைகள் அம்மேலொன்றுக்குக் கிழமைப்பொருளாயிருக்கின்றதாலென்க. எங்ஙனமெனின், இவ்வைந்துள் ஒவ்வொன்றும் பழுதுற் றிருத்தலையும் பழுதற் றிருத்தலையும கிஞ்சித் பழுதுற் றிருத்தலையும் நன்குணரப்படுகின்றனவே. அவையாவன, என் செவிப்புலன் நனகிருக்கின்றதென்றும் நன்கில்லையென்றும் முற்றும் கேட்கவில்லையென்றும், என் பரிசப்புலன் நன்கிருக்கின்றதென்றும் நன்கில்லையென்றும் முற்று முணரவில்லையென்றும், இங்ஙனமே ஏனைய ரூப முதலிய முப்புலன்களு மிருக்கின்றதால் கிழமைப்பொருளென்பதற்கு முரணென்னை? கிழமையென்பது உரிமையுற

திருத்தல். இவற்றால், இவ்வைந்து மெங்ஙன மறிவென்பதற் கியையும்; அன்றியும் இவைகள் நான் நானென்னுந் தன்மைப் பொருள்களன்று முன்னிலைப் பொருள்களாகலின், இவைகள் சுதந்தர மென்பதற்கு விருத்த மென்னை? இவ்விருவகைக் கிழமைகளும் பிறிதின் கிழமைகளா? அன்றித் தற்கிழமை களா? தற்கிழமைப் பொருள்களெனின், இக்கிழமை நானெ ன்கிற முதலை விட்டகலாச சுதந்தரமுற் றிருக்கவேண்டுமே! அச்சுதந்தரம் இசாக்கிராவத்தை நீங்கலாக மற்றீரவத்தைக் கண்ணுமில்லையே! அவை சொப்பனஞ் சுழுத்தியென்க, இத னாற் பிறிதின்கிழமை யென்பதே திண்ணமாயிற்று, ஆகவே, இவைகள் சடப்பொருள்களு மாயிற்றென்க, இவைகளை மேலே ஓர் நானென்பதனா லுணரப்பெறும் பொருள்களாயி னும், தமக்கன்னியங்களாகிய ஒலி சத்த முதலிய விடயங்க ளின் பாகுபாடுகளையேனும் நன்குணராது வருகின்றமையின், அறிவுப் பொருள்க ளென்னாது சடப்பொருள்க ளென்ற தென்னையெனின், இதனால் இவை சித்துப்பொரு ளாகின் றன, ஆகவே, மேலொரு நானென்பதனா லறியப் பெறுகின்ற மையால் அறியாமையு மாகின்றதே! இதற்கென்செய்வது? அன்றியும், இப்பொறிகள் அறியாமை யென்பதற் கியைந்த னவா? அன்றி அறிவெனபதற்கு இயைந்தனவா? இவ்விரண் டிற்குமே இயைந்தனவெனின், இவ்விரண்டும் ஒன்றுக்கொ ன்று நேர் எதிர்மறைத் தர்மங்களாக விருக்கின்றனவே! இவை ஓர் பொருள் ஒளியுமிருளுமா யிருக்கின்றது போலா மென்க. இங்ஙன மிருப்பதால் தோடமென்னை யெனின், ஒளியுள்ளஞான் றிருளும் இருளுள்ளஞான் றொளியும் இன் மை யாகுமாறுபோல, இவைகளும் அறிவெனப்படுஞான்று அறியாமையும் அறியாமை யெனப்படுஞான்று அறிவுமின் றிப் போகவேண்டி வருமே? இங்ஙன மிருத்தற்கு அன்னி யான்னியாபாவ மெனக் கூறுவ ரறிஞர். இவ்விரண்டும்

அன்னியோன்னியாபாவ மெய்தினும், இவ்விரண்டுமாக வுடைய பொறிகள் ஒவ்வோர் முதலாக வில்லையோவெனின், இப்பொறிகள் அறிவாகவேனும் அறியாமையாகவேனும் திரமுற் றிருக்கவேண்டுமே? அங்ஙனமின்றி பிசிரிம்பித்திரு ப்பதால், ஓர் முதலென்ப தெங்ஙனம்? அங்ஙனம் இரண்டு பட் டிருப்பதாகவே வைத்துக் கொள்ளினும், இப்பொறிகள் ஓர்போதேனும் அறிவென்பதற் கியைந்தனவா? அன்றி அல்லவா? எனச் சற்றாகிக்குதும். எங்ஙனமெனின், இப் பொறிகள் எவற்றை யறிகின்றதா லறிவெனப் படுகின்றன? சத்த முதலிய ஐந்து விடயங்களையுமா மெனின், இவ்விடய மைந்தும் பொருள்களா? அன்றிக் குணங்களா? பொருள்க ளாமெனின், எவ்வகைக் குணந் தொழில்களுக்கு இவ்வைந் தும் பொருள்க ளெனப்பெறும்? அங்ஙனம் பொருள்க ளல் லவே! அன்றியும இவைகளைப் பொருள்களென்று சொல்வ தற்கு எவ்வெப பொருள்களென் றேற்பது? நிலப்பொருள் நீர்பபொருள் நெருப்புப்பொருள் காற்றுப்பொருள் வானப் பொரு ளென்பவையா மெனின்,

ஔவையார் குறள்.

"நிலமைந்து நீர்நான்கு நீடங்கி மூன்றே
யுலவை யிரண்டொன்று விண்."

எனக் கூறி யிருப்பானேன்? அவையாவன:—நிலமென்பது கந்தமுதலிய ஐந்துவித தர்மங்களும், நீரென்பது கந்தம் நீங்க லாக ஏனைய சுவைமுதலிய நான்குவித தர்மங்களும், நெருப் பென்பது கந்தம் சுவை நீங்கலாக ஏனைய ரூபமுதலிய மூன்று வித தர்மங்களும், காற்றென்பது கந்தம் சுவை ரூபம் நீங்க லாக ஏனைய பரிசமுதலிய இரண்டுவித தர்மங்களும், வான மென்பது கந்தம் சுவை ரூபம் பரிசம் நீங்கலாக ஏனைய [illegible]

மாகிய ஓர்வித தர்மமும் உடையனவாம். இவற்றுள், சத்தம் ஐந்து, பரிசம் நான்கு, ரூபம் மூன்று, சுவை இரண்டு, கந்தம் ஒன்று ஆகப் பதினைந்துவித தர்மங்களா யிருக்கின்றன. இவற்றுள், ஐந்து சத்தமாவது: ஆகாயம் வறும் சத்தம், வாயு சல சல சத்தம், அக்கினி பகபக சத்தம், சலம் புளபுள சத்தம், பிருதிவி கடகட சத்தம் என்பனவாம். நான்கு பரிசமாவது: வாயு மிருதுப் பரிசம், அக்கினி உட்டினப் பரிசம், சலம் சீதளப பரிசம், பிருதிவி கடினப் பரிசம என்பனவாம். மூன்று ரூபமாவது: அக்கினி சிவப்புநிற ரூபம், சலம் வெண்மை நிற ரூபம், பிருதிவி பலநிற ரூபம் என்பனவாம். இரண்டு சுவையாவன: சலம் மதுரச் சுவை, பிருதிவி பலவகைச் சுவை என்பனவாம். ஓர்வித கந்தமாவது : கந்தம் பலவாயினும் இவற்றிற்கு முதல் ஒன்று யிருத்தலால் கந்த மொன்றெனப்பட்டது. ஆகாய முதலிய ஒவ்வொரு பூதமும் குணபேதமாயிருத்தலின், பொருளென்ப தெங்ஙனே? இல்லையே! குணபேதங்கள் இரண்டாகவிருக்கின்றன. அவையாவன: தொழிற்குணமும் தோற்றக் குணமுமா மென்க. தொழிற்குணமாவது: தடக்கினனப் பொருள்படாத அணுக்கள் ஒன்றோடொன்று சையோகித்திருக்கும் ஒன்றன்கூட்ட விகாரமும், தோற்றக் குணமாவது : இச் சையோகம் வியட்டி சமட்டி பேத வடிவங்களாகக் காண்டலுமாம். தொழிற் குணங்களையும தோற்றக் குணங்களையும் ஒவ்வோர் முதலெனக்கொண்டு உணருகின்றது மயக்கமா? அன்றித் தெளிவா? மயக்கமாகவின், இம்மயக்கம் அறியாமையா? அன்றி அறிவா? உணருந்தகைய தாகலின் அறிவாமெனின்,

குறள்.

"பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு
மருளானா மாணாப் பிறப்பு."

என்றதேன்? அன்றியும், ஷடி இருவித குணங்களுக்கும் முதலை யெட்டினதுண்டா? இல்லையே! இல்லையேனும், அவைக ளவையெனத் தேடினதாவதுண்டா? மேற்சொல்லிய பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணரு மருளென்ற மகா வாக்கியத்திற் கிணக்கமாயிற்றே! ஆகவே, இவ்வைம் பொறிகளும் அறியாமை யென்பதற்கு முரணென்னை? அன்றெனின், பொருளைப் பொருளென்றுணரும் அறிவாகவேண்டும். அங்ஙனமில்லையே! ஆகலின், அறியாமை யென்பதே திண்ணமென்க. அன்றியும், தம்மை யறிகின்ற மேலொன்றையேனும் அறிகின்றனவா? அங்ஙனமு மில்லையே! அதனாலும் தாம் அறியாமை யாகின்றனவே! இவ்விரிடத்தும் அறியாமை யெனப்படினும், தம்மையேனும் தாமறிவதுண்டா? அங்ஙனமு மில்லையே! எப்போதும் அறியாமைத் தன்மையா யிருக்கின்றதால் சடத்துவ மென்பதற்கு முரணின்றென்க. இஃதிங்ஙனமிருக்க, மேலேயிருந் தறிகின்ற அறிவையன்றி இவைகள் ஒவ்வோர் முதலாகவேனும் இருக்கின்றனவா எனச் சற்றாசிக்குதும். எங்ஙனமெனின், மேலே நின்றுணரும் அவ்வறிவானது வேறே யோர் விடயாகாரப் பட்டுழி, இப்பொறிகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வோர் பொருளாயிருக்கின்றனவாயின், நேரிலிருக்கின்ற சத்தமாதி விடயங்களை உணருமல்லவா? கிஞ்சித்தேனும் உணரவில்லையே! ஆகலின், இப்பொறிகள் ஒவ்வொன்றும் முதலன்றென்பதே திண்ணமென்க. பொறிகள் ஓர் முதலன்றாயின், இவைகளின்றிச் சத்தமாதி விடயங்களை மேலிருக்கும் அறிவு அறியாததென்னை யெனின், அம்மேலறிவையன்றி இப்பொறிக ளறியாததென்னை? மேலே யிருக்கு மறிவுக்கு இப்பொறிக ளறிகருவிகளாக விருக்கின்றதா லெனின், இதனால் விடயங்களை யறிகின்றது மேலே யிருக்கின்ற வறிவா? அன்றி இப்பொறிகளா? இப்பொறிகள்தா மெனின், இப்பொறிகட்கு மேலே

யிருக்கும் அறிவு அறிகருவிகளாக இருக்க வேண்டுமே! இப்பொறிகள் அறிகருவிகளா யிருப்பானேன்? ஓர் பொருளை மற்றோர்பொரு ளறிய வேண்டுமாயின், அவ்வறிவுக்கு ஏது அறிகருவியா யிருக்கின்றதோ அவ்வறிகருவி அறிகின்ற தல்லவே? அதுபோல், மேலே யிருக்கு மறிவு விடயங்களை யறிதற்குப் பொறிகள் கருவிகளாக விருக்கின்றமையின், அம்மேலறிவையன்றி எங்ஙனம் இப்பொறிகள் தாமே விடயங்களை அறியக்கூடும்? இதனால், பொறிகள் ஒவ்வோர் பொருளுமன்று வினைமுதலுமன்று! ஆகலின், இவைகள் முற்றும் அறியாமை யென்பதாயிற்று. ஆகவே, முன்ஞான்று இப்பொறிகளை இருப்புள்ளவைகளென்றும் வினைமுதல்களென்றும் கொண்டது மயக்கமா? அன்றித் தெளிவா? மயக்கமாகலின், இம்மயக்கம் அஞ்ஞான்றறிவாயும் இஞ்ஞான்றறியாமையாயு முடிந்தன. முடியவே, பொறிகளாகிய அறியாமையானவை, மேலிருந்தறியு மறிவுக்குப் பிராகபாவம் பிரத்தொம்சாபாவம் அன்னியோன்னியாபாவம் அத்தியந்தாபாவமாகிய இந்நான்கினையும் ஏற்கின்றமையின், அந்த நான்குபொழுதும் மேலிருந் தறிகின்ற நானென்னும் அறிவே பாவமாயிற்று. ஆகவே, அவ்வறிவு சித்தாந்த பட்சமும் இப்பொறிகள் பூர்வபட்சமு மாகின்றன. இதுகாறும் ஆராய்ந்து வந்ததில், இப்பொறிகள் நானென்பதற்குப் பொருள்களன்றென்பதாயிற்றென்க. ஆகவே, இவ்வைம்பொறி யாராய்ச்சியில் தேர்ந்த தியாதெனின் அனந்த அடுக்குப் பேதங்களா யிருக்கின்ற முதலடுக்காகிய அறிவறியாமைப் பேதமும், இவற்றிற்குமேல், உறுதியாயும் விலட்சணமாயு மிருக்கும் ஒப்பற்ற அறிவுமாமென்க.

இரண்டாவது

ஐம்பொறி ஆராய்ச்சி விளக்கம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது

அந்தக்கரண ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சிக்க ணேய்ந்த வகக்கரண
மெந்தவிதத் தும்முதலா யின்றதனற்—சந்ததமுங்
கற்பனையாய் நீக்கமுற்றுக் காரணமா நானெனவே
யொற்கமில் லாயிருப்பா மோர்.

எங்ஙனமெனின், முன்னை ஞான்று ஐம்பொறி யாராய்ச்சிக்கண் நானென்பதற்குப் பொருள் இவ் வைம்பொறிகளும் அன்றெனப் பட்டமையால், வேறே எது நானெனப்படுவது? அஃதன்றோ அறிவெனப்படும். அவ்வறிவு யாது பொருள்? அந்தக்கரண மென்பாமெனின், அவ்வந்தக்கரணம் இல்லா ஞான்று நானென்ப தில்லாதிருக்க வேண்டுமே? அஃதில்லா ஞான்று சுழுத்தி மூர்ச்சை சமாதி முதலியவைகளாம். இஞ்ஞான் றுரைத்த அவத்தைகளிடத்து இவையில்லாமையைக் கண்டு கண்டு உணர்ந்து வருகின்றதியாது? நானென்பதன்றோ? அஃது நானென்பதாயினும், அந்தக்கரணத்தையன்றி ஐம்பொறி முதலியவைகளை உணர்ந்து வருகிறதற்கு யாதுமில்லையே யெனின், அதனால் அந்தக்கரணத்தி னியல்பைச் சற்றாகிக்குதும். எங்ஙனமெனின், அவ்வந்தக்கரணம் ஐந்தலைநாகம் போல்வது. அதாவது, ஷைசட்சுமுதலிய [illegible] பொறிகளையும் ஐந்து சிரங்களாகவும், தான் இச்சிர[illegible] கோர் உடலாகவு மியைந்து, ஷை சத்த முதலிய [illegible] உணர்தற்கியைந்த அறிவா யிருக்கின்றது. இந்[illegible]

ஐம்பொறி யொழித்தாகச் சென்றுணராவுழி விடயங்களென்ப தெங்ஙனந் தோன்றும் ? இஃதனால், அந்தக்கரணம் ஐந்தலை நாகம் போன்றதென்பதற்கு முரணின்று. ஐம்பொறிகட்கும் அந்தக்கரணந் தலைமையா யிருத்தலின், அஃதறிவெனப் படுமா ? அன்றி அறியாமை யெனப்படுமா ? அறிவெனப் படுமெனின், அவ்வந்தக்கரண மிரண்டாக விருக்கின்றது. அவை மனமெனவும் புத்தியெனவுமாம். அவற்றுள் ஒன்று அகக்கிரியைக்கும் மற்றொன்று புறக்கிரியைக்கு மியைந்தன. அகக்கிரியைக் கியைந்தது மனமெனவும், புறக்கிரியைக் கியைந்தது புத்தியெனவு மாகின்றன. இங்ஙன மிருக்கும் இவ்வந்தக்கரணத்தை ஞானமெனவும் மனமெனவும் புத்தி யெனவும் சித்தமெனவும் அகங்கார மெனவும் சில நூல்கள் பகுத்துக் கூறுகின்றன. ஏனெனின், மூலப்பிரகிருதியின் குணத்திரயத்துள் இறுதியா யிருக்கும் தமோகுணாம்ச மாகிய விக்ஷேபம் ஆவரணம் என்னும் இரண்டுள் விக்ஷேப சத்தி யின் காரியமாகிய பஞ்சபூதங்களில், ஆகாயத்தி லாகாயம் ஞானமெனவும், ஆகாயத்தில் வாயு மனமெனவும், ஆகாயத்தில் அக்கினி புத்தியெனவும், ஆகாயத்தில் அப்பு சித்தமெனவும், ஆகாயத்தில் பிருதிவி அகங்கார மெனவுமா யிருக்கின்ற இக்காரணம் பற்றியென்க. சித்தத்தையும் அகங்காரத்தையும் மனம் புத்தி இரண்டினு மொடுக்கி அந்தக்கரண மிரண்டெனவுங் கூறி யிருக்கின்றனர் சிலர். எவ்வுயிருந் தேகோகமா யிருத்தலைப்பற்றி அகமெனவும் புறமெனவும் வந்திருப்பதுள் அகத்துள் மனமானது இச்சா ஞானமாக நின்றியங்குதலும், புறத்தில் புத்தியானது ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரிய சம்பந்தமாகப் பலகிரியைகளு மியற்றுதலுமாம். புத்தியானது புறக்கரணங்களாகிய தசேந்திரியங்களோடு நிகழ்ந்து வருகின்றதென்ப தெங்ஙனமெனின், இவ்விகத்தில் ஒவ்வொருவருஞ் செய்யும் செய்தொழிலைக்கண் டதிசயித்த

லும், இகழ்வுறுதலும் எதனை? அவரவர் புத்தியை யன்றோ? மனதை யல்லவே! எங்ஙனமெனின், ஆச்சரியமான காரியங்களைக் கண்டு இவர்களது புத்தியானது எத்துணைச் சிறப்புற்றிருக்கின்றதெனவும், சாமானியமான காரியங்களைக் கண்டு இவர்களது புத்தியானது எத்துணை மடமையுற்றிருக்கின்றதெனவும், நீடித்து வழங்கி வருகின்றதால், இவையே சானுமான சான்றென்க. ஷ அந்தக்கரணத்தின் தொழில் எத்தகையதெனின், ஒன்றை வேண்டுமென்று அபேட்சித்தல் மனமெனவும், அங்ஙனம் அபேட்சிக்கப் படுவதைப் பகுத்துணர்தல் புத்தியெனவும், அங்ஙனம் பகுத்துணரப்பட்டதை யானெனதென்று பந்தித்தல் அகங்கார மெனவும், இம்மூன்றையுந் தளரவிடாது உறப்படுத்திக்கொண் டிருப்பது சித்தமெனவுமா மென்க. அன்றியும், ஷ மனமென்பதன் இயற்கை குரங்கு போல்வதா யிருக்கின்றது. இங்ஙனமாகிய மனமென்பதன் திரிபே அரவுபோன் றிராநின்ற புத்தியெனவும், இங்ஙனமாகிய புத்தியின் திரிபே மதத்த ஆனைபோன் றிராநின்ற அகங்கார மெனவும், இங்ஙனமாகிய அகங்காரத்தின் திரிபே விடாது தொடர்ந்து திரியும் நாய்போன் றிராநின்ற சித்தமெனவுமாம். இப்புத்தி முதலிய மூன்றும் ஒன்றினுக்கொன்று திரிபாயிருத்தல் போல, இம்மூன்றினுக்கும் முதலாயுள்ள மனமானது எதனது திரிபெனப்படும்? இஃதும் ஓர் முதலினது திரிபாகுமன்றோ? அம்முதல் மேலே நின்றுணரு மறிவென்பதன்றோ? இஃதிங்ஙன மிருக்க, இவ்வந்தக்கரணம் ஐம்பொறி முதலியவைகளை அறிவதாயினும், இவைகள் மேலொன்றாலறியப்பட்டனவா? அன்றி அறியப்படாதனவா? அறியப்படாதன வெனின், கிழமை யென்பதற்கியையா திருக்கட்டும்! எங்ஙனமெனின், என்மன மெனவும் என்புத்தி யெனவும் என்னகங்கார மெனவும் என்சித்த மெனவும் வழங்கப்படுகின்ற தென்க. அங்ஙனம் வழங்கு

வுறற் கிசைந்த அனுபவ மெங்ஙனமெனின், என் மனமானது கணமும் நிலைக்காது சலித்துக்கொண் டிருக்கிற தென்னும், அங்ஙனம் சலிப்புறாது நிலைத்திருக்கின்ற தென்றும், என் புத்தி நன்கு தெளிவுற் றிருக்கின்ற தென்றும், அங்ஙனமின்றி மழுங்கி யிருக்கின்ற தென்றும், என் னகங்காரம் பந்த மேலிட்டிருக்கின்ற தென்றும் அங்ஙன மின்றிக் குன்றியிருக்கின்ற தென்றும், என்சித்தம் இவைகளை விடாது இரமித்திருக்கின்ற தென்றும் அங்ஙனம் இரமிக்காது மிதந்திருக்கின்றதென்றும் வழங்கி வருகின்றதே சாலுமென்க. இங்ஙனம் மேலொன்றா லறியப் படுகின்றமையால் இக் கரணங்க ளென்னவெனப் படுமெனின், அறியாமை யெனப்படுமென்க. மேலொன்றுக்குத் தாம் அறியாமையாயினும் ஐம்பொறி முதலிய அனந்தவிடய பேதங்களின் பாகுபாடுகளை நன்குணர்ந்து வருகின்றமையின் அறிவென்பதற்கு முரணென்னை யெனின், இவற்றை ஆராய்வுழி அறியாமை யென்பதை யலாதிருக்கட்டுமே! எங்ஙனமெனின், ஒன்றுக்கொன்று திரிபாயிருந் தறியப்படுவதாலென்க. மற்றவற்றை யுணர்ந்து வருவதால் இவைகள் அறிவென்பதை யலாதிருக்கட்டுமே யெனின், இவற்றால் அறிவறியாமை யென்பதாகின்றதே! அங்ஙன மிருப்பதால் என்னிழுக்கெனின், ஒன்றுக்கொன்று நேர் எதிர்மறைக் குணங்களைப் பெற்று ஓர் முதல் எங்ஙன மிருக்கும்? ஓர்பொருள் சிதோட்டணமா யிருக்குமா? இராதே! அறிவாகவேனும் அன்றி அறியாமையாகவேனு மிருப்பதுதா னியல்பெனப்படும். இஃதங்ஙன மில்லையே! இவ்வறி வறியாமை யிரண்டும கடத்திற் படமும் படத்திற் கடமு மில்லாதுபோ லாகின்றனவே! அவை, அறிவெனப் படுமொன்று அறியாமையும், அறியாமை யெனப்படும் ஒன்று அறிவு மில்லாமற் போகின்றன. இவற்றிற் கன்றேர் அன்னியோன்னியாபாவமென் றறிஞர் கூறுவர். அன்றியும், அவ்

வந்தக்கரணமானது தம்மை யறியும் மேலோரறிவையேனும் தாம் அறிகின்றனவா? அன்றி அறியா திருக்கின்றனவா? அறிகின்றனவெனின், சாக்கிர சொப்பனத்தில் தாம் உண்டாயிருத்தலையும் சுழுத்திக்கண் இன்றாயிருத்தலையும் மேலோன்றால் விடா துணர்ந்துகொண்டு வர, எங்ஙனம் அம்மேலறிவை அறிகின்றன? அன்றியும், தாம் பழுதற் றிருத்தலையும் பழுதுற் றிருத்தலையும் அறிதற்கே கூடாதாழி, மேலொன்றை எங்ஙனம் அறிதற் கியையும்? மேலேயிருந் தறியும் அறிவு அகம்பொருளெனத் தம்மாலறியப் பெறுகின்றதேயெனின், அங்ஙனம் அறியப்பெறுகின்ற அவ் வகம்பொருளுக்குந் தாம் பிறிதின் கிழமையா யிருக்கலாமா? தம்மா லறியப்பெறுகின்ற தன்றோ பிறிதின் கிழமைக் கியைந்திருக்க வேண்டும்? அன்றியும், தாமில்லாஞான்று தம்மால் அறியப்படுகின்ற அவ்வகம்பொரு ளிருக்கலாமா? தாமில்லா ஞான்று சுழுத்தியவத்தையன்றோ? அச்சுழுத்தியிலிருக்கும் அவ் வகம்பொருள் இவ் வந்தக்கரணத்தால எங்ஙனம் அறியப்படுகின்றது? மேலும், தம்மா லறியப்படுவது அகம்பொருளெனத் தாம் கருதி நிகழ்வது அஃதுள்ள ஞான்றாமா? அஃதுள்ள ஞான்றும் தாமுண்டா? அங்ஙன மில்லையே! அஃதுள்ள ஞான்றில் தாம் ஓர்ஞான் றுண்டாயும், தாமில்லா ஞான்று அஃதுண்டாயு மிருக்கலாமா? அஃதில்லா ஞான்று தாமுண்டாயிருக்கின்றதென்பது சுமையைச்சுமப்பவன் கீழேவிழுந்த ஞான்று அவனது சுமையானது கீழே விழாதிருக்குமாப்போலாகும். இஃது மிக்கவிந்தை! அவ்வகம்பொரு ளிருக்கும் ஞான்றே தாமில்லையாயின், (அதாவது சுழுத்தி மூர்ச்சை சமாதிகளில்) அங்ஙன மில்லாமையாகிற இக்கரண[illegible] அவ்வகம்பொருள் எங்ஙன மறியப்படும்? அன்றியும் [illegible] வேசர் நாமரூபங்களையும் ஆராய்வுழி முடிவில் [illegible] ரூபங்க ளில்லாஞான்று இருப்பது அவ்வகம்பொரு[illegible]

அஞ்ஞான்று தாமுண்டா? இல்லையே! தமதிருப்பையும் தம தின்மையையும் இவ்விரண்டிக்கு மிடைக்க ணிருக்கின்ற தமது குற்றங்குற்ற நிலைமையையும் ஒருங்கேயிருந் தறிகின்ற மேலறிவை எங்ஙனந் தாமறிகின்றன.

குறள்.

"அருளில்லார்க் கவ்வுலக மில்லை பொருளில்லார்க்
கிவ்வுலக மில்லா தியாங்கு."

என்ற மகாவாக்கியத்தையேனும் யோசிக்கவேண்டுமன்றோ? ஏனெனின், பொருளில்லாக கிவ்வுலகமில்லை யென்புழி இப்பொருள் யார்பா லுள்ளது? பொருட்பிரிய முள்ளவர்பா லன்றோ? பொருட்பிரிய மில்லாஞான்று, வைதுப் கர்த்தாவாகவும், இயற்றுதற் கர்த்தாவாகவும் நிகழுங் கிருதியங்கள் கிஞ்சித்தேனு முண்டாயிருக்குமோ? அப்பிரியம் புருடர்பால தன்றோ? அதுபோல், இம்மை மறுமைப் பயனாகிய சிற்றின்பப் பேரின்பதாக மில்லாஞான்று, கர்மோபாசனைத் தவம் புரிதற் கியைந்த இச்சா ஞானக் கிரியையாகிய அந்தக்கரணமென்னுஞ் சேட்டைகள் உண்டெனப்படுமா? அந்தச் சேட்டைகளாவது மேற்கூறிய அபேட்சை முதலியவைகளாமென்க. அவையாவன: அபேட்சியாதுழிப் பகுத்துணர்தலும், அவ்வபேட்சையும் பகுத்துணர்தலு மில்லாவுழி அபிமானித்தலும், அவ்வபேட்சை முதலிய மூன்று மில்லாவுழி, விடயாகாரமாகவே மோகாந்தகார முற்றிருத்தலு மின்றென்பதென்க. இச்சேட்டைகளன்றி அந்தக்கரண மென்பதேது? இல்லையே! இந்நான்கு புடைபெயர்ச்சியு மெதன்பாலதெனப்படும்? மேற்கூறிய பொருட் பிரியத்தின்பால தென்றாற்போல் இப்போகப் பிரியத்தின்பால தன்றோ? அப்போகப் பிரிய மியார்பாலது? மேலேயிருந் தறிகின்ற ஓர் அறிவின்

பாலதன்றோ? அவ் வறிவு யாதினாலறியப்படுகின்றது ? கரண முதலியவற்றா லறியப்படுகின்றதா ? அல்லவே ? அவ்வறிவா கிய பொருளால் இக்கரண முதலியவைகள் அறியப்படுகின்ற தால் இவைக ளறியாமை யென்பதற் கையமென்னை? அன்றி யும், இவ்வந்தக்கரணமானது, கட்பொறி முதலியவற்றை அறிகின்றதெனக் முன்னர்க் கூறியதைப் பற்றியேனும் அறி வென்பதற் கிசைகின்றதா ? அன்றி இல்லையா ? எனச் சற்றா சிக்குதும். எங்ஙனமெனின், ஷை ஐம்பொறிகளும் இவ்வந் தக்கரணங்களுக் கறிகருவிகளாயும், தொழிற்பெயர்களாயும், அறியாமை யென்னும் சடங்களாயும், முன்னர் முடிந்தமை யால்,இப்பொறிகள் பொருள்களாயிற்று? ஆகவில்லையன்றோ? இவைகள் பொருளாகா நமி, தொழிலும் பண்புகளுமன்றோ? இத்தொழிற் பண்புகள் சொல்மாத்திரக் கற்பனைகளன்றோ ? இக்கற்பனைகள் ஒவ்வோர் முதலாக உணர்வதன்றோ அந் தக்கரணமென வழங்கப் படுகின்றது. இங்ஙனம் அறியும் அந் தக்கரணம் அறியாமை யெனப்படுமா ? அன்றி அறிவெனப் படுமா ? அறிவெனப் படுமெனின், பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணரு மருளென்றதென்னை குறள் மகாவாக்கி யம். இதனால், அறியாமை யென்பதற் கையமென்னை ? அன்றியும், சத்த முதலிய விடயங்களை அறிகின்ற இவ்வந் தக்கரணம் பொருள்களாக மயங்கி அறிகின்றதா ? அன் றிக் கற்பனைகளெனத் தெளிந்தறிகின்றதா? கற்பனைகளாவே தெளிந்தறிகின்றனவெனின், அவ்வவ் விடயங்களால் இன்ப துன்பத் தாக்கின்றி யிருக்கவேண்டுமே! அங்ஙனமில்லையே ! பொருளாகவே மயங்கி யறிகின்றமையால், அதனாலும் அறி யாமை யென்பதற்கு முரணென்னை ? கற்பனைகளை முதலாக மயங்கி யுணர்வதனாலும், தம்மைத்தாம் உணராமையினாலும், தலைமையையு முணராமையினாலும் அறியாமை யெனப்படு மன்றோ ? இதனால், அறிவென்பதற்குக் கிஞ்சித்தும் திட

மில்லையே ? ஆகலின், தாமொரு முதலுமன்று வினைமுதலு மன்றென்க. இவ்வந்தக்கரண ஆராய்ச்சியிற் றேர்ந்த தியாதெனின், இரண்டாவது அடுக்காயுள்ள அறிவறியாமைப் பேதமும் இவற்றிற்குமேல் உறுதியாயும் விலட்சணமாயுமிருக்கும் ஒப்பற்ற அறிவுமாமென்க.

மூன்றாவது

அந்தக்கரண ஆராய்ச்சி விளக்கம் முற்றிற்று.

நான்காவது

சிவபோத ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்தவா ராயச்சியின்க ணேற்குஞ்சி வப்பொருடான்
சந்ததமு மாரோபந் தானுகி - யெந்தன்பா
லோர்ந்துவப்ப யாவருமே யோதுநா னும்போத
மார்ந்ததெனத் தேர்ந்திடலே யாம்.

எங்ஙனமெனின், இதுகாறும் ஆராய்ந்ததில் அந்தக்கரணம் நான்கும் அறியபபடுந் தொழிற்குணமாக முடிந்தன. முடியவே, இத்தொழிற்குணங்கள், யாதின்பாலதெனப்படும்? இவற்றை மேலேயிருந்தறியும் நானென்னுமோரறிவின்பாலதன்றோ? அவ்வறிவன்றோ மாறாதிருக்கு மிருப்பென்பது? அங்ஙனமிருக்கு மிருப்பு யாது பொருளெனப்படும்? அஃது சிவப்பொருளெனின், சிவப்பொருளைச் சிவனுகவே கொண்டுணர்வது அறிவெனப்படுமா? அன்றி அறியாமையெனப்படுமா? அறிவெனப்படுமெனின், அச்சிவப்பொருள் பொருளெனப்படுகின்றதா? அன்றோ? எனச் சற்றூகிக்குதும். எங்ஙனமெனின், அச்சிவப்பொருள் கர்த்தத்துவமுற்றதா? அன்றி அகர்த்தத்துவமுற்றதா? கர்த்தத்துவமுற்றதெனின், அஃது போலியாயிருக்குங் கர்த்தத்துவமா? அன்றி ஓர்முதலாக விருக்குங் கர்த்தத்துவமா? முதலாக இருக்குங் கர்த்தத்துவமெனின், கர்த்தத்துவமாகிய அச்சிவப்பொருள்,

"எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
ளப்படி காண்பதறிவு."

என்கிற சாதாரணனுபவமாயிருக்குந் தகையதா? அன்றி இவ்வனுபவத்துக் கெதிர்மறை யனுபவமாயிருக்குந் தகையதா? எதிர்மறையாவது, குறள் மகாவாக்கியம்.

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

என்றிருக்தல், சட்பாவ விகாரானுபவ மெதார்த்தமாயிருக்கின்றமையால், அவ்வப்படியே கண்டுகண் டனுபவித்து வருவது பிரத்தியட்சானுபவ முறையாயிருக்க, இதற்கெதிர் மறை யனுபவமு முண்டோமெனின், அவ்வனுபவமிலதாதுழி அம் மகாவாக்கியம் வரவேண்டுவதின்று. அவ்வாக்கியானுபவம் நம்முடைய அனுபவத்துக்கு விருத்தமானதா? அன்றி அவ்வாக்கியத்துக்கு நம்முடைய அனுபவம விருத்தமானதா? அவ்வாக்கியமே விருத்தமானதெனின், அவ்விருத்தமான வாக்கியம் ஆதமானுபவிகட் கிசைந்ததா? அன்றி, உலகானுபவிகட் கிசைந்ததா? ஆத்மானுபவிகட் கிசைந்ததெனின், அவ்விருத்தமான வாக்கியானுபவத்தை யேலாத உலகானுபவிகள் அறிவுடையோர்களும, ஏற்ற ஆதமானுபவிகள் அறிவின்மையருமாக வேண்டிவருமே. ஆகலின், உலகானுபவத்துக்கு அவ்வாக்கியம் விருத்தமானதன்று, உலகானுபவமே விருத்தமானதெனக. இவ்விருத்தமான உலகானுபவம் அறிவுக் குடன்பாடன்றே! அறியாமையாகிய சடத்துக்கே உடன்பாடாகின்றது. இதனுல் சிவப்பொருளென்பது சடப்பொருளெனப்படுமா? அன்றிச் சித்துப்பொருளெனப்படுமா? சித்துப்பொருளெனப்படுமெனின், அஃது அறியாமை யன்றென்பதாய் முடியும்; முடியுமாயின், அச் சிவப்பொருள் எஞ்ஞான்றும் அறிவென்பதா? அன்றி ஓர் ஞான்று அறிவென்பதா? அஃது அனுதி நித்தியத்துவமாயிருந்து எண்ணரிய பிறவிகளையும் எடுத்தெடுத்து இன்ப

துன்பங்களை அனுபவித்து வருகின்றது அனுபவமா யிருத்தலினாலும,

நன்னூல்.

"உணர்விய லாமுயி ரொன்று மொழித்த
வுடல்முத லனைத்து முயிரல் பொருளே."

எனப் பவணந்தியாருங் கூறியிருக்கின்றமையினாலும் எஞ்ஞான்றும் அறிவுபொருள்தானெனின், அதனை ஆராய்வுழி, அறியாமையாய் முடியா திருக்கட்டும். அறிவென்பது அறியாமையாயும் அறியாமை யென்பது அறிவாயும் முடிவது அறியாமை யெனப்படு மன்றோ. அறிவு அறியாமை யென்றதும் அறியாமை அறிவென்றதும் இயையாதிருத்தலன்றோ அறிவறியாமைத் தனைத்தும். இவற்றால் சீவனென்பது அறிவல்லவே? அன்றியும், சீவன் சீவனென வழங்கப்பட்டு வருவது பொருளல்லவற்றைப பொருளென் றுணருந் தகையதா? அன்றிப பொருளைப பொருளென் றுணருந் தகையதா? பொருளைப் பொருளெனக் கொண்டே உணருமுணர்வு பொருளெனின், அஃது நிகழும் பொருளா? அன்றி நிகழாப் பொருளா? நிகழும் பொருளெனின், வேறொன்றில் நின்று நிகழுபவனா? அங்ஙனமன்றி நிகழுபவனா? அவத்தாத்திரயங்களில் நின்று நிகழுபவனெனின், அவ் வவத்தைகளில் ததாகாரமாய் நின்று நிகழுபவனா? அன்றி எதிராகாரமாய் நின்று நிகழுபவனா? அஃது இயற்கைச் சார்போதலால், தனித்து நிகழுபவனன்று: ஒன்றைச் சார்ந்தே நிகழுபவன் - அதாவது உபாதியையெனின், இதனால் சாக்கிரமுதலிய மூன்றவத்தைகக் கண்ணும் தூலமுதலிய உபாதிகளைச் சார்ந்தவனென்றாகின்றது. ஆகவே இத்தூலமுதலிய உபாதித்திரயங்களைப் பொருள்களெனச் சார்ந்து நிகழுபவனா? அன்றிக் கற்பனைகளெனச் சார்ந்து நிகழுபவனா? இம்மூன்றும்

ஒவ்வோர் முதலாகலின் பொருள்களென்றே சார்ந்து நிகழு பவனெனின், இவ்வுபாதித் திரயங்களை நான் நானென மருவி நிகழுபவனோ? அன்றி மருவாது நிகழுபவனோ? சாரோபாதங்களின் மருவியே நிகழுகின்றவனெனின், இவ்வுபாதித் திரயங்கள் பொருள்களா? அன்றிக் குணங்களா? தொழில்களா? பொருள்களேயெனின், விகாரப் பொருள்களா? அன்றிச் சுயம்புப் பொருள்களா? சுயம்புப் பொருள்களேயெனின், இவைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வோர் நாமதாரகாரணத்தையேலாமலும், பின்னொன்றாய் நாசத்தையேலாமலும். அதன் பின்னொன்று தத்தம் சொரூபாவத்தையாயினும் இருந்தபடியே யிருக்கவேண்டுமே! அங்ஙனமின்மையால் பொய்ப் பொருள்களென்பது புறமொழியே! பொய்ப்பொருள்களை மெய்ப் பொருள்களாக நின்னைப் பற்றி நிற்பதன்றோ சீவனெனப்படுவன்! பொய்ப்பொருள்களைப் பொய்ப் பொருள்களென்றே நானென மருவி நிகழுபவனெனின், இவ்வுபாதிகளால் முற்றும் அலைவுறுவானேன்? அவ்வாறுறுதற்கு யார் சம்மதிப்பவர்? அன்றியும், இவ்வாறுவரும் துன்பானுபவம் பொய்யாயிருக்கவேண்டுமே! உண்மையாயிருக்கின்றதே! கயிற்றின்கண் அரவாகத் தோற்றுதலைப் பொய்யென றுணர்ந்து பின்னொன்று அதை மெய்போலப் பாவித்தவழி, அதனால் பாவிப்பவனுக்கு இன்ப துன்பானுபவம் உண்டாயிருக்குமா? அவ்வின்ப துன்பங்கள் விளைந்ததாகக் கொள்ளினும் அவை அனுபவப்படுமா? படாதன்றே! அங்ஙனம் இவ்வுபாதித் திரயங்களால் வரும் இன்ப துன்பானுபவம் பொய்யாக உண்டாயிருக்கின்றதா? இல்லையே! உண்மையாகவிருக்கின்றதால், இவ்வுபாதிகளை நானென மருவி நிகழுவது பொய்ம்மையாகவன்று. பொய்ம்மையாகிய இவ்வுபாதித்திரயங்களை மெய்ம்மையாகக்கோடல் மயக்கமா? அன்றித்தெளிவா? மயக்கந்தானெனின், இதற்குமேல இவற்றை நான் நானென

மருவியது இரட்டித்த மயக்கமன்றோ? இவ்விரு மயக்கத்திற்கு மேல், இகபர போகத்திற் கியைந்த இச்சாஞானக் கிரியைக ளெழுவது இன்னும் அதிகரித்த மயக்கமன்றோ? இம்மயக்கங்களுக்குமேல், தன்னை விளக்கிவைக்கும் சத்பிரமாணங்களாகிய பிரபல சுருதிகளைப் பசுநூல் மோகநூல் முதலியனவாகத் தூடித்து வருவது இன்னும் விசேடமாக அதிகரித்த மயக்கமன்றோ? இம்மயக்கங்கள் அறியாமை யெனப்படுமா? அன்றி அறிவெனப்படுமா? மிக்க அறியாமையாகலின், இவ்வறியாமை யன்றோ சீவனெனப்படுவது? தனக்கயலாக அனைத்து மிருப்பதாகவும் அவற்றிலொன்றை நானாகவும் மற்றொன்றை எனதாகவும் உணருகின்றதால்,

சசிவர்ணபோதம்.

"மெய்ம்மையறி வல்லதனில் வேறறிவ தெல்லாந்
தம்மையறி யும்மறிவ தேயறிவு தானே."

எனக் கூறியிருக்கின்றது. இஃதிங்ஙன மிருக்கட்டும். இன்னும் சிவபொருளைப்பற்றிச் சற்றாகிக்குதும். நானென்கிறது சிவபொருளாயின், பரிபாக முதிர்ச்சி வந்த பின்னான்று இருவகைச சமாதியையு மெய்துவதியார்? நாமன்றோ! நாம் அவ்விருவகைச் சமாதியையும் எய்துவது யாதுக்கு? சிவபாவ மகலற்கன்றோ? சிவபாவமாவது மேற்கூறிய உபாதித் திரயங்களை நான் நானென மருவி அல்லலுறு மயக்கம். இங்ஙனமாகிய விபரீதமயக்கமன்றோ போதமெனப்பட்டது? இம்மயக்கமாகிய போதம் நமக்குக் கிழமைப் பொருளா? அன்றி நாமா? இச்சீவபோதம் கிழமையெனப் படுமோவெனின், என் சீவன் என் சிவனென வழங்கப்படாதிருக்கட்டும். வழங்குவதால், கிழமைப்பொரு ளென்பதற்கு முரணின்று. இன்றாகவே, இஃது பிறிதின்கிழமையா? அன்றித் தற்கிழ

மையா? தற்கிழமைதானெனின், இச்சீவபாவம் நம்மை விட்டகல மேற்கூறிய இருவகைச சமாதிக்கண்ணும் திரிலோகத்திலுமில்லாத அரியவுழைப் பெய்துவானேன்? அன்றியும்,

வைராக்கிய தீபம்.

"திரிவித வுலகத் தரிதொரு ஞானி
தேர்விடத் தென்றதோ ரொன்றை
யுரைசெயிற் பிரம வித்தையொத் தரிதோ
வென்றுமிவ் வுலகுரைப் பதனா
லரிசொல்கி றையிலும் பிரமசா தகரின்
யார்க்குள வருத்தமென் பதனாற்
பெரியதோர் வருத்த மெனைமற துணிந்தப்
பிரமநா னெனவிருத் தலினே."

என்று கூறியிருக்கின்றது. இங்ஙனப் எய்துமவுழைப்புடைய உபாதித்திரய நானென்பது இறந்தற்கா? அன்றி இருந்தற்கா? இறந்தற்காகலின், கரணேந்திரியாதிகளுக்கு அகோசரமாய் இலங்கும் தனது அதிட்டான பிரமத்தைப் பலகற்பமும் கண்டுகண்டு பழகவேண்டுவ தாயிற்றென்க. இதனால் நானென்பது சீவப்பொருளெனப்படுமா? படாதே? ஆகலின், நானென்பது யாது பொருளெனத் திடமுற் றிருக்கின்றது? அவத்தாத்திரய சகிதமாகிய அஞ்ஞான திசைக்கண்ணும் அவ்வவத்தாத்திரயரகித இருவித சமாதியாகிய ஞானதிசைக் கண்ணும், அங்கங்குள்ள இலட்சியானுபவங்களைக் கண்டு கண்டனுபவிப்பது நானென்பதா? அன்றி வேறென்பதா? நானென்பதுதானெனின், அந்த நான் எங்ஙனம் சீவப்பொருளெனப்படும்? நானென்னும் அகம்பொருள் உபாதித்திரய நானாக ஆரோபித்துழியன்றோ சாக்கிராவத்தைக்கண் விசுவனாகவும், சொப்பனாவத்தைக்கண் தைசதனாகவும், சுழுத்தியவத்தைக்கண் பிராக்ஞனாகவும், அவ்வவற்றிற்கும் இயைந்த

இத்தலைப்பெயர்கள் வந்தன. அங்ஙனம் வந்ததிலும் விசுவன் முதலிய ஒவ்வோர் தலைப்பெயருக்கும் இயைந்த பரியாய நாமங்களும் வந்திருக்கின்றன. அவைகளாவன : க-வது, தூல சரீர அபிமானத்தினால் விசுவனென வந்துள்ள அவசரத்தில் சகல தத்துவங்களுடன் கலந்து வியவகரிக்கின்றமையால் வியவகாரிகனெனவும், அவித்தையாப் பிரதிபிம்பமாதலால் அந்தக்கரணப் பிரதிபலனாவெனவும், சொரூப சமாதிக்கண் விளங்கிய கூடஸ்த சைதன்னியச சாயையாதலால் சிதாபாசனெனவும், சகல தத்துவங்களாகப் பரிணமித்ததுபோ லிருந்ததலால் விட்சேபனெனவும், அந்தக்கரண சம்பந்தமாக நின்றுணர்தலால் பிரமாதுருவெனவும், இவையனைத்திற்கும் கர்த்தத்துவமுற்றிருந்ததலால் கர்த்திருவெனவும், அனைத்தையும் அனுபவிப்பவனாதலால் போக்திருவெனவும், அனைத்தும் தன்னாலறியப்பெறுகின்றமையால் விஞ்ஞானமயனெனவும், சரீரமுதலியவற்றோடு பந்தித்திருத்தலால் குடும்பியெனவும், தேகத்தையன்றித் தனது எதார்த்த சொரூபம் விளங்காமையால் சீவியெனவும், நீயென்கிற விரண்டாம் பதத்திற்கு வாச்சியார்த்தனாதலால் தொம்பத முக்கியார்த்தனெனவும், ஆகிய இவையும் பிறவும் வந்திருக்கின்றன. உ-வது, சூக்கும சரீராபிமானத்தினால் தைசதனென வந்துள்ள அவசரத்தில் சாக்கிராவத்தை சாட்சியானுபவ வாசனை பிரதிபலிக்கின்றமையால் பிராதிபாசிக சீவனெனவும், சாக்கிராவத்தையைக் கற்பித் துணர்வதுபோல் சொப்பனத்தைக் கற்பித் துணருகின்றமையால் சொப்பன கற்பிதனெனவும், ஆகிய இவையும் பிறவும் வந்திருக்கின்றன. ங-வது, காரண சரீராபிமானத்தினால் பிராஞ்ஞனென வந்தது யாதுகாரணமெனின், சுழுத்திக்கண் யாதொன்றுந் தோன்றாமையை அறிந்து பின்ஞான்று விழித்தறிவித்தற்கு அச்சுழுத்திக்கண் அறிவுவடிவமாக இருந்ததனாலென்க. இப்பிராக்ஞனெனப்பெயர் வந்துள்ள அவச

ரத்தில் சுழுத்திக்கண் தனித்திருந்தும் அதனைக் கிஞ்சித்து முணராது மேல் தூலசூக்கும விளைவுக்குத் தான் அங்குரமா யிருத்தலின்காரணவியட்டி சரீராபிமானியெனவும், அச்சுழுத் திக்கண் தான் தனித்திருந்தும் தற்பிரகாசம் மழுங்கி மறைப் பட்டு அம்மறைப்பினின்று தானே காரியப்படுதற் கியைந் திருத்தலால் காரியோபாதிகனெனவும், இன்னும் இதுபோல் வன பிறவும் வந்திருக்கின்றன. ஷெ விசுவன் முதலிய தலைப் பெயர்களும் அவ்வப்பெயர்கட்கு இயைந்த பரியாயப் பெயர் களும் வந்து நிகழ்வது யாதுக்கு? நானென்பது குறுகனேறோ? அந்த நான் அவத்தாத்திரய சம்பந்தமாயுள்ள சீவபோத நானோ? அன்றிச் சொரூப சமாதிக்கண் விளங்கிய சிவபோத நானோ? சிவபோத நானென்றுணரின், ஷெ விசுவன் முதலிய மூன்றி னுக்கும் அதீதப்பட்டிருக்கும் இருப்புக்கு அவத்தாத்திரய விலட்சணனெனவும், அவ்விலட்சணத்தில் அறிவே வடிவாய் விளங்கலால் சேதனனெனவும், அகம்புற மென்பவற்றுள் அகத்தில் நிறைந்திருக்கின்றதால் அந்தரியாமியெனவும், சிறிது மிச்சையின்றி ஞானானுபவங்களை அனுபவித்து வருதலால் அனுசந்தாத்திருவெனவும், யாவைக்கும் தானே இருப்புப் பொருளா யிருத்தலால் சுயஞ்ரத்தாத்த னெனவும், கடத் துணை வளைபட்டதுபோ லிருக்கிற ஆகாயத்தை யொத்து தேகத்துணை வளைபட்டதுபோற் காண்டலால் அவிச்சின்ன சிவனெனவும், காரணகாரிய கற்பனைக ளிறந்து விளங்குவ தால் பாரமார்த்திக னெனவும், மற்றொன்றா லன்றித் தானே சுயம்பிரகாசமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றதால் துரியனெனவும், யாவைக்கும் தான் முற்றுஞ் சாட்சித்துவமா யிருத்தலால் சான்றின னெனவும், தூல முதலிய சரீரத்திரய சம்பந்த மின்றி யிருத்தலால் பிரத்தியேகாத்மா வெனவும், நீ என்கிற இரண்டாம் பதத்தில் உறுதிப்பொரு ளாதலால் தொம்பத இலட்சியார்த்த னெனவும், இன்னும் இதுபோல்வன பிறவும்

யைத் திருக்கின்றவை சிவபோத நானுக்காகுமா! சதா நிட்டை கூடிச் சமாதி எய்துவது ஆத்மபோதங் கெட்டு அல்லது சிவ போதங்கெட்டுச் சிவபோதம் ஆவதற்காகுமா! இஃது வியப்பி னும் மிக்கவியப்பு!! சோபாதிகமென்றும், நிருபாதிகமென வும் இரண்டிருக்கின்றன. சோபாதிகமென்பது உபாதிசகித மாக நிற்றல். நிருபாதிகமென்பது அவ்வுபாதி ரகிதமாக நிற் றல். அவை தாமுதலிய உபாதிசம்பந்த நானும், அத்தால் முதலிய உபாதிசம்பந்தமின்றிய நானும் நிற்றல். அவத்தாத் திரயமற்ற நிர்விகற்ப சமாதிக்கண் நானென்பது அபவாத முறையுழி இப்பிரபோதமுண்டு? சிவபோத வெழுச்சி உபா திரகித இலட்சியானுபவமுள்ளதானுமன்றோ? இப் போத மகோன்னத பேரான்ம சமாதிக்கண்ணும் நானென்ப தின்றோ? இதனோடினிப் பெறும் சுபூதிக் கண்ணும் நானென்பதும் அறவிலதையா? அச்சுபூதிக்கண் மக் கள் ஆனந்தத்தை அனுபவித்து விழித்தபின் நான்று அந்நாள் அனுபவித்ததை வந்தனாதத்தின்றனர். இது போல அசம்பாதிகத்தை நானென்பது இல்லையா? அங்கு ள்ள சிவ இலட்சியானந்தத்தை அனுபவித்து அச்சமாதி கலை ந்து பின்னெழுந்து உணர்ந்து நின்றது என்னை?

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"அஞ்ஞான காரிய மனைத்து மறவிட்டு
விஞ்ஞான மானேனென் றுந்தீபற
வெளியாகி னேனென் றுந்தீபற." என்றும்,

நிரானந்த வுந்தியார்.

"தானாயிருந்த தலைமைப் பரம்பொருள்
நானா யிருந்தேனென் றுந்தீபற
நன்றாகப் பார்த்திடி லுந்தீபற."

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க. மேற்படி சுழுத்தின்கண் நானென்பது இல்லையாயின் சமாதிக்கண்ணும் நானென்ப தில்லையெனப்படும். அஞ்ஞானநிரைக்கண் பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணரும் மருளானுபவமாகலின், இம மருள் சிவபோதமென்பதா? அன்றி வேறுபோதமென்பதா? வேறுபோதமு முண்டோவெனின், அவ்வேறுபோதமு மிரண்டெனப்படும். அவை பரமாத்மபோத மெனவும் அந்தராத்மபோத மெனவுமாம். இவற்றுள் பரமாத்ம போதமென்பது மேற்படி சமாதிக்கண் ஏகமான சுக இலட்சியானுபவத் தெளிவாம். இதுதெளிவே சிவபோத மெனவும் அல்லது ஆத்மபோத மெனவும், அந்தராத்ம போதமென்பது மேற்படி சுக இலட்சியானுபவமுமின்றி உபாதிகந்திரியங்களை நான் நானென்னும் மருளானுபவமுமின்றி மத்தியபோதானுபவ மெனவுமாமென்க. பத்தர்கள் பரமாத்மா வெனவும், சீவாத்மாவெனவும் இரண்டென வெழுந்துள்ளார்களே யெனின், நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேக முதலிய சாதன சதுஷ்டயம் வாய்ந்த பரிபாக முமுட்சுக்கள் யாவர் ஆத்மாவெனப்படுவர்? சீவாத்மா ஆவாரெனின், இவை முதலிய உபாதிகந்திரியங்களை நான் நானென வநுபூதியுற்றவராக வேண்டும். பரமாத்மா ஆவாரெனின் மேற்படி இருவித சமாதிக்கண்ணும் சிற்பிரகாசமே நானெனத் தெளிந்தவராக வேண்டும். இவ்விரண்டுமல்லாதவரெனின், அவர்களுபாதயாக்களன்றோ? ஆமெனின், அவர்கள் என்ன ஆத்மாவெனப்படுவர்? மத்திய கதமாயிருப்பவரன்றோ? ஆகலின், அந்தராத்மாவென்பதற்குரு முரணின்றென்க. சிவபோதம் கற்பிதமென்பதற்கும், ஆத்மபோதம் எதார்த்த மென்பதற்கும் உதாரணம்:—

ஞானவாசிட்டம்.

"சிவனெவ் வறிவினாலே தெரிவுறு மதுபதார்த்தங்
தாவுறும் விவிதமான சங்கற்ப விகற்பமுற்று

மேவிய மயக்கந்தன்னால் விரிந்தநீ ரலையாமாபோல்
பூவல யங்களாகிப் பொலிந்தது புகன்றசிவன்." என்றும்,

"சிவனென் கின்றசொல்லும் பொருளுமாய்ச் செறிந்தவான்மா
பாவனை மனனத்தாலே பருத்தெழு மனமதாகும்
மேவரும் பிரமந்தன்னில் மேவலையி லேபோல்வந்து
தாவுறு முள்ளந்தானே நினைந்தவா சகங்கற்பிக்கும்." என்றும்,

"நானெனும் பொருள்காணுமோர் ஞானவா காயங்காணுர்
நானெனும் பொருளைக்கண்டோர் ஞானவா காயமாவார்
நானெனு மகங்காரக்கார் ஞானவிண் மறைத்தமூடி
ஞானெனைப் பயவாப்ப னைமலர் விரியாதனமே."

என்றும கூறியவாற்றாற் காண்க. அன்றியும், இருவித சமாதிக்கண்ணும் சிவோகம் பாவனையும் தோற்றன் மாத்திரமாக நிகழுமென்பதற் குதாரணம்:—

ரிபுகீதை.

"துன்று மாயைய வித்தைக டானிலே
தொடரு மீசனுஞ் சீவனுந் தானிலே
பின்ன மின்றிய கண்டம தாகிய
பிரம மாயக மென்றுமெத் திகழ்ந்திடும்
சின்ன மில்லிட னாகிய போதமே
சீவன் முத்தனுக் கானவி லக்கணை
மென்ன லாங்கத்த தாண்டவ மாநும்
மீளன் றனபரி பூரண ரூபமே."

எனக் கூறியவாற்றாற் காண்க. ஜீவன்முத்தி முதிர்ச்சியாகிய விதேகமுத்திக்கண் ஷை சிவோகம் செகத்தனைத்தும் தோற்றன் மாத்திரமு மின்றென்பதற் குதாரணம்:—

ரிபுகீதை.

"தோற்று கின்ற சகபர சீவரின்
தொடர்பி யாதொன்றுஞ் சற்றுமி லாமலே

சாற்று வாக்கு மனங்கட் ககோசர
சச்சி தானந்தத் தற்பர மாகவே
வேற்று மையின்றி யென்று மிருப்பதே
விதேக முத்த னிலக்கண மென்றிட
லேற்று மானந்தத் தாண்டவ மாடிடு
மீசன் றன்பரி பூரண ரூபமே."

என்பதனைக் காண்க. இதுகாறும் கூறிப்போந்ததனைல், நானெனப்படுவது என்ன பொருளாயிற்று? நிலையபொருளா யிற்றோ? ஆகவில்லையே! இதுவென்னேயப்பா!! கடப பொருளானது மட்பொருளுக்குத் தான் வேறிடத்ததாக வின்றேனும், அந்த மட்பொருளின்கண் தானேற்பட்டதாக இருப்பதனை லன்றோ, பிடித்தல், எடுத்தல், வைத்தல், புடைத்தல், புசித்தல் முதலிய பற்பல வியாபாரங்கள் நிகழ் கின்றன? இதுபோல், சிவமெனப்படும் நானென்னும் பொருளுக்குத் தான் வேறிடத்ததாக இன்றேனும் அந்த நானென்னும் பொருளின்கண் தானேற்பட்டதாக இருப் பதனை லன்றோ அறிதல், அறியாதிருத்தல், நினைத்தல், மறத்தல், விரும்புதல், வெறுத்தல், கேட்டல், பரிசித்தல், பார்த்தல், ருசித்தல், முகர்தல், வசன தான கமன விசர்க்க ஆனந்த முதலிய பற்பல வியாபாரங்கள் நிகழ்கின்றனவெ னின், கடோபாதி யென்பது தொழிற் குணமுந் தோற்றக் குணமுமா? அன்றி ஓர் பொருளா? அஃதோர் பொருள்தா னெனின், ஓர் பொருளின்கண் மற்றோர் பொருள் எங்ஙன மிருக்கும்? அங்ஙன மிருப்பதாகக் கொள்ளினும், அந்தப் பொருளுக்குத் தசபுறங்களுள்ள எந்தப் புறத்திலாவ திருத் தற் கியையுமன்றோ? அதுபோல், கடப்பொருள் எந்தப்புற த்தி லிருக்கின்றது? எந்தப்புறத்து மில்லையே! தொழிற்குண மாயுந் தோற்றக்குணமாயு மிருக்கின்றதால் அதற் கொருபுற மும் வேண்டுவதின்று. அதுபோல், சிவமென்பது ஓர்

பொருளாயின், இச்சீவனுக்கு ஆதாரமாயுள்ள அவித்தியாந்தக்கரணத்திற்கும் அவ்வவித்தைக்குப்பின் காரியமாகிய உபாதித்திரயம், அதைத்தாத்திரய முதலியவற்றிற்கும் ஆதாரமென்பதியாது? நானென்பதன்றோ? அந்த நானுக்குப் புறம்பென்பது எங்கே? சமஸ்தமும் கயிற்றரவுபோல் நானென்பதிலாகலின், நீயென்பது எங்கிருக்கின்றது? நானென்பதி லிருக்கின்றதெனின், நானென்பதற்குப் புறமுள்ளதாயின் உள்ளுமிருக்கலாம். அங்ஙனம் இல்லையென்பதற்கு உதாரணம்:—

பாடுதுறை.

"உண்மை வடிவேயென் றாடேடா காளாய்
உட்புறம் பில்லையென் றாடேடா காளாய்
நி[illegible] யுணர்வேயென் றாடேடா காளாய்
நிலைதனைத் தோயென் றாடேடா காளாய்." என்றும்,

"உனையே மறிவதென் றாடேடா காளாய்
முன்னாவே பிரமமென் றாடேடா காளாய்
நானே யவனுமென் றாடேடா காளாய்
நானுவ தில்லையென் றாடேடா காளாய்."

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க. முன்னொன்று கவியில் நானென்பது அகம்புறமற்றதென்றும், பின்னொன்று கவியில் நானென்பது பிரமசொரூபமாய் விளங்கிய ஞானமுபாதித்திரய நானுங்கிய சிவபோதம் அறுமதென்றும் பொருளாயிற்றென்க. இங்ஙனமிருக்க, சீவனென்பதோர் பொருளா? நானென்பது அகம்புறமுடையதா? இல்லையே! இச்சீவத்துவத்தைப்பற்றி இன்னுஞ் சற்றாராய்குதும். எங்ஙனமெனின், சீவன் சீவனென வழங்கும் பெயரானது இடுகுறிப்பெய ரென்பதா? அன்றிக் காரணப்பெய ரென்பதா? இடுகுறிப்பெய ரென்பதுதானெனின், எந்த ஓர் முத[illegible] இப்பெயரிட்டு வழங்குகின்றது? அறிவுக்கெனின், அ[illegible]

நானென்பதா? அன்றி வேறென்பதா? நானென்பதுதா னெனின், நானென்பது இப்பெயரை ஏற்பானேன்? பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணர்ந்து அநுபவிப்பதாலெனின், அங்ஙனம் உணர்வது அறியாமை யன்றோ? அன்றெனின், பொருளைப் பொருளென் றுணர்வது அறியாமையாகும்! அங்ஙனமு மன்றெனின், பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணர்வது எற்றாலது? அதாவது நானல்லாததை நானென மயங்கி மருளல். அங்ஙன மயக்கி மருளல் அவ்வுபாதி காரணமாகச் சீவிப்பதன்றோ? அங்ஙனம் சீவிப்பது, அறியாமை யெனப்படுமா? அன்றி வேறெனப்படுமா? வேறெனப்படுமெனின், அஃதறிவாக வேண்டும். ஆகலின், அவ்வறிவு நானென்பதாகின்றது. இதை உபாதி காரணமாகச் சீவிப்பது நானென்பதாயின், இருவிதப் பாதிய மெய்திய சீவன்முத்தித் திசைக்கண் நானென்ப தியாது, இவ்வந் ஞானதிசைக்கண் சீவிப்பது யாது? நானென்பதாகு மெனின், இங்கே நானென்பது எதற்குத் துணைத்தாக நின்று சீவிக்கின்றது? உபாதித் துணையாகவெனின், அங்ஙனமாகச் சோபாதிக்கண்ணும் சிவானந்தத்தை இருந்தநுபவிக்கும் நேரானது எது துணையது? அங்ஙனந் நிருபாதியும், சோபாதிகமுமாகுமென்றனம். உபாதித்துணை நானென்பதாயின், இவ்வுபாதி காரணமாகச் சீவித்த லென்பதும் நானென்பதற்கு ஏற்பதின்று. அந்த நிருபாதிகமான சீவன்முத்தியில் காலத்தைக் கடந்து பரிச்சேதரஹித நானும், இச்சீவதிசையில் உபாதித்துணை நானும் இருக்கின்றனம். இவ்விரண்டு நானுள் எந்த நான் அதிட்டான நானெனப்படுவது? எந்த நான் ஆரோபித நானெனப்படுவது? கண்டப்பட்டுச் சீவிக்கின்ற நான் ஆரோபித நானென்பது. கண்டப்பட் டிருத்தலாவது உபாதியாலன்றோ? இவ்வுபாதியானது கடோபாதிபோன்று கற்பிதமா யிருத்தலின், இக்கற்பிதங் காரணமாக நானென்பதும், நான் கண்டப்பட்

டிருத்தலென்பதும், கற்பிதமன்றோ? அன்றியும், இந்தக் கற்பித நான் மூன்றாயிருக்கின்றது. மூன்றா யிருத்தலாவது தூல முதலிய வுபாதித்திரயமாம். சாக்கிராவத்தாத் தூலநான் சொப்பனாவத்தாச் சூக்குமநானிலும், சொப்பனாவத்தாச் சூக்கும நான் சாக்கிராவத்தாத் தூலநானிலும் இல்லாவாறுபோல், இவ்விரண்டவத்தாத் தூல சூக்கும நானென்பவை, சுழுத்தி யவத்தாக் காரணோபாதி நானில் இன்றாகின்றன. இம்மூன்றவத்தைகளும் இவ்வவத்தைகட் கியைந்த உபாதித்திரய நானென்பவைகளும் சகடக்கால்போல் மாறிமாறித் தோற்றுகின்றன? இங்ஙனமாகிய இக்கற்பனைகள் எதன்கண் தோன்றி மறைகின்றன? நாமாகிற சிந்தையி லன்றோ! அச்சிந்தை யன்றோ சிதாகாச மெனப்படுவது? அச்சிதாகாசமன்றோ அகம்பொரு ளெனப்படுவது? எங்ஙனே?

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

“எட்டுத் திசையு நிறைந்தவூ ரெங்களூ
ரேகாந்த மாகி யிருக்குமூ ரெங்களூர்
தட்டற்ற யோகிக டங்குமூ ரெங்களூர்
தன்மபா வங்க டவிர்ந்தவூ ரெங்களூர்.”

என்பதனாற் காண்க. இங்ஙனமாகிய தீர்ந்த நிலையன்றோ மூன்றொன்று அதிட்டான நானென்பது? அவ்வதிட்டான நானைத் தவிர இவ்வாரோபிதநான் இல்லாவாறுபோல் இவ்வாரோபித நானென்பதை யன்றி அவ்வதிட்டான நான் இல்லையெனப்படுமா? இருக்கின்றதால், இஃது மட்பொருளையன்றிக் கடப்பொரு ளின்றாயும், கடப்பொருளையன்றி மட்பொருளுண்டாயும் இருக்கின்றனபோலாம். இவற்றால் தேர்ந்தது யாதெனின், முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் மட்பொரு ளுண்டாயும் இடைப்பொழுது கடப்பொருள் மட்பொருளையன்றி இருத்தல்போ லிருக்கினும், உண்மையில் இவ் வோர்போதே

னும் மட்பொருளையன்றிச் சிறிதேனுமுண்டோ? இன்றாகலின், முப்பொழுதும் உள்ளது மட்பொருளும், அம்முப்பொழுதும் இல்லாதது கடப்பொருளு மாகின்றன. இதுபோல், அவ்வதிட்டான நானென்பதைத் தவிர, ஆரோபித நான் இன்றாயும், இவ்வாரோபித நானைத் தவிர அதிட்டான நான் என்பதுண்டாயும் இருக்கின்றன. இதனால், ஆரோபித நானுக்கு முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் அதிட்டான நானென்பதுண்டாயும், இடைப்பொழுது இவ்வாரோபித நான் அதிட்டான நானென்பதை யன்றி இருத்தல்போ லிருக்கினும், உண்மையில் இவ் வோர்போதேனும் அதிட்டான நானென்பதையன்றிச் சிறிதேனு முண்டோ? இன்றாகலின், முப்பொழுது முள்ளது அதிட்டான நானும், அம்முப்பொழுது மில்லாதது ஆரோபித நானு மாகின்றன. ஆகவே, எஞ்ஞான்றும் உள்ளது அதிட்டான நானென்பதே திண்ணமாயிற்றென்க. இதனால், இவ்வஞ்ஞான திசைக்கண் சீவிப்பது அதிட்டான நானென்பதன்று. ஆரோபித நானாகிய அறியாமையென்றாயிற் றென்க. இதுகாறும் கூறிப்போந்ததால் (அவ்வதிட்டான நானே சித்தாந்த பட்சமாயினும்) இதற்குமேல் உண்மையில் இவ்வதிட்டான நானும் சித்தாந்தமன்று. எங்ஙனமெனின், முன்ஞான்று ஆரோபிதநான் பூர்வபட்சத்திற் கியைந்ததால் அதைப்பற்றிய பின்ஞான்று அதிட்டான நான் சித்தாந்தமாயிற்று. ஆரோபிதநான் அதிட்டான நானை நோக்கியதுபோல், அதிட்டானநான் மேலேயிருக்கின்ற தானென்பதை நோக்குழி இவ்வதிட்டான நானும் சித்தாந்தப்படாது பூர்வபட்ச மாகின்றதென்க. இவற்றை இன்னுஞ் சற்றாகிக்குதும். எங்ஙனமெனின், நானென்னும் அகம்பொருளுக்கு அதிட்டானத்துவம் இயற்கையென்போமா? அன்றிச்செயற்கை யென்போமா? இயற்கை யென்போமெனின், இவ்வதிட்டானத்துவம் சிவபோதமாயிற்று. ஆகவே, அவத்தாத்திரய

சகிதத்தில் சிவபோதமாயிருப்பதியாது? நானென்னும் அகம் பொருளன்றோ? அகமெனப்படுவது சிவபோதமாயின், சமாதிக்கண் சிவபோதமாய் நிற்றல் வேறு அகமாயிருக்க வேண்டும். வேறு நான்றெனின்,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"வன்ஞான காரிய மனைத்து மறவிட்டு
விஞ்ஞான மாமிறைமென் றுந்தீபற
வெளியாகி நின்றேமென் றுந்தீபற."

எனக் கூறியிருப்பதேனோ? இதனைச் சிவபோதமாய் நின்ற அனாத்தாத்மீய மூலமாகிய தப்பெண்ணங்களைக் கழித்து நிருபாதிக சிவபோதமயமேனோ மென்றதாயிற்று. ஆகவே, முன்ஞான்று சிவபோதமாய் நின்றதும் நாமென்பதே, பின்ஞான்று சிவபோதமாய் நின்றதும் நாமென்பதே, இவற்றால், நானென்பது இவ்விரண்டு மெனப்படுமோ? அன்றிப் படாதோ? இரண்டுமே நாமெனின், சிவபோத அஞ்ஞானத்தில் சிவபோத மெய்ஞ்ஞானமும் சிவபோத மெய்ஞ்ஞானத்தில் சிவபோத அஞ்ஞானமும் இல்லாநின்றன. இவற்றையே, ஒன்றிலொன்றில்லையெனலும் அன்னியோன்னியாபாவ மென்பர் சத்துக்கள். இங்ஙனமிருக்கும் இவ்விரண்டிலும் நானென்னு மகம் பொருள் உண்டென்பதா? அன்றி இன்றென்பதா? உண்டெனப்படுதாமெனின், இங்ஙனமாகிய நானென்பது ஞானஞ் ஞானமாகிய சிவபோதமுஞ் சிவபோதமுமா? இவ்விரு போதமும் அன்னியோன்னியாபாவத்தை யுற்கின்றமையால இவ்விருபோதமும நானென்ப தன்றெனின், நானென்பதை யன்றி இவ்விருபோதமு முண்டெனப்படுமோ? படாதெனின், இவ்விருபோதமும் அன்றெனவும் இன்றெனவு மாகின்றன. ஆகின்றதால், நானென்பது விட்டுவிடாத இலக்கணப்பொருளாகின்றது. எங்ஙனமெனின், இவ்விருபோதமும் [illegible]

அகம்பொருள்கள் எனப்படாமையால் அவ்வகம்பொருளை இவை விட்டதும், அவ்வகம்பொருளை யன்றி இவ்விருபோதமும் இன்மையால் அவ்வகம்பொருளை இவை விடாததும், ஆகிய இவ்விருதன்மையையும் இயற்கையிலேயே எய்தி இலங்குவதால் அகமென்பது விட்டுவிடாதலக்கணச் சொரூபமாமென்க. விட்டுவிடாதலக்கணை இஃதாயின் விட்டலக்கணையாவ தெங்ஙனமெனின், தேகங்கடோறும் அபாந்தராத்திரயங்களை யுணரும் தாம்பிருந்ததலுக்கு வினைமுதல் ஆய அகம்பொருளைக் கருதி அவ்வத்தேகத்தை விட்டு அவ்வகம்பொருளை லட்சியித்தலாமென்க. விடாதலக்கணையாதெனின், அங்ஙனம் வினைமுதலாகக்கொண்ட அகம்பொருள் வாக்குமனாதீத மாகலின், அவ்வகத்துக் கமைந்திருக்கின்ற சத்து சித்து ஆநந்த முதலிய அநேக குணங்களில் ஓர் குணம் காரணமாக இருவித சம்பந்திகளினுடம் அறிந்ததனுசந்தித்தலாமென்க. இம்மூன்றுலக்கணையுள் முடிபாகியது விட்டுவிடாத லக்கணையாம். இவ்விட்டுவிடாத லக்கணையுபயதனைத்,

சச்வர்னபோதம்.

"விட்டலக்கணை தனையும்விட்டு விடாதலக்கணை தனையுநீ
விட்டுவிட்டு விடாதலக்கணை யால்விளங்குவி ளங்கவே."

என மகாவாக்கியம் வந்திருக்கின்றது. அன்றியும்,

சொரூபசாரம்.

"வாலமதி யூகமதி போன்ஞான வஞ்ஞானக
காலமுநாங் கண்டு கழித்தோமே - சீலமா
மப்போது நம்மிலே யாரோப மானவெலா
மிப்போது பொய்யான வே."

என எல்லாமாயும் அல்லவுமாயு மிருக்கும் நிலைமையைக் குறிப்பித்ததாமென்க. இதுநிற்க.

சோபாதிகமாக நின்று சீவிக்கிற தர்மம் அறியாமையிலோ? அன்றி அறிவிலோ? அறியாமையிலேயே யெனின், அவ்வறியாமையிற் சீவிக்கிற முதலெது? நானென்பதுதானெனின், நானென்பது அதிட்டானாரோபங்களைக் கடந்த ஏகநானென்ன முன்னமே முடிபாயிற்றே! எங்ஙனம் சீவித்தலை அது ஏற்கும்? அன்றியும், அதிட்டானமாகமே உதித்தல், மரித்தல் முதலிய சீவித்தலை ஏலாதாயின் ஏகநானு அவ்வுதித்தல் முதலியவற்றை ஏற்கும்? எவ்வறியாமையில் சீவித்தலியங்குகின்றதோ அவ்வறியாமையே இவற்றிற்கு வினைமுதலெனப் பட்டதெனக. பந்தோதகம், முத்தோதகம், பூரணாந்தோதகம், சதோதகம், சித்தோதகம், ஏகந்தோதகம், சுத்தோதக முதலியனவாகிய அநேக ஞான ரசானுபவங்க ளனைத்தும் அறியாமைக்காயின் வடிவு உருப்படல், வெளிப்படல், வளர்தல், பூரித்தல், தேய்தல், மரித்தல் முதலிய அஞ்ஞானுபவங்க ளனைத்தும அறிவுக்கெனப்படும். அங்ஙனமில்லையே! அறிவி லுண்டாகிய நம ஞானுபவங்கள் அறிவுக்காகலின் அறியாமையி லுண்டாகிய நம அஞ்ஞானுபவ மனைத்தும் அறியாமைக்கெனப்படுதற்கு முரணின்றாமெனக. அறியாமையையன்றிச் சீவத்துவ மென்பதற்கு வேறு முதலுண்டா? இல்லையே! ஆகலின், அறிவையன்றிக் கூடத்தசாட்சி சைதன்னிய மென்பதற்கு வேறு முதலின்றாமெனக. அறியாமையாகிற சீவத்துவத்தைச் சீவனென்று உயர்திணை ஆண்பாற் பொருளாக உருவகப்படுத்தி வழங்குவதால், அஃதொரு புருடனெனப்படுமாயின், அஃதோர் முதலெனப்படும், இஃது காலதத்துவத்தைக் காலனென வழங்கி வருவதுபோலாமென்க. உதித்தல், மரித்தல் முதலிய இன்பதுன்பானுபவங்கள் சீவன்பாலதெனச் சத்பிரமாணங்களால் வழங்கிவருவது அறியாமையின்பாலதென்றாயிற்று. ஆகவே, சீவத்துவமென்னும் பெயர் தொழிற்பெயரா? அன்றி வேறு பெயரா? சீவிக்கும்

தர்மத்தை யுடையதால் தொழிற்பெயர்தாமெனின்? இஃது தொழிற்குண மெனப்பட்டது. இத்தொழிற்குணம், கிழமை யெனப்படுமன்றோ? கிழமையென்பது சுதந்தரமாகிய உரிமை. இவ்வுரிமை பிறிதின்கிழமையோ? அன்றித் தற்கிழமையோ? தற்கிழமையெனின், இஃதென்ஞான்றும் நம்மைவிட்டகலாச் சுதந்தரமாய் முடியும். முடியவே, ஞானமுடைமை பயனின்றிப்போம். அன்றியும், சீவன்முத்தியென வழங்கப்படுவதும் சொல்மாத்திரமெனவு முடியும். முடிவதால், பிறிதின்கிழமை யென்பமெனின்? இக்கிழமை நம்மால் எக்காலும் நிகழ்ப்பாலது. சமாதி கைகூடுங்காலுமெனின், அக்காலும் என் சிதென்னைய மல ஞானமெனவும் மலப்பிரமையெனவும் வழங்கப்படுமன்றோ? அங்ஙனம் வழங்கப்படுகிற இப்பின்னர்த்துவைத்திற்கு ஆதாரம் கண்ணென்பதமன்றோ? யாதெனின் பதில் கயிறு, காமல், கட்டை முதலியவைப் பாம்பு, அரவு, நீர், கள்ளன் முதலியவைகள் ஆரோபிதமாக நிகழுமாற்போல, சீவத்துவத்துக்கும் அபரோக்ஷத்துக்கு மியைந்திருக்கின்ற அவத்தாத்திரய முதலியனவாகிய கற்பனைகளுக்கும் ஆதாரம் நானென்பதா மெனக. என்னை,

கைவல்லியம்.

"தூலசூக் குமவஞ் ஞானந் தோன்றுமூன் றவத்தை தாமுங
காலமோர் மூனறுஞ் சென்மக் கடலெழுங் கல்லோ லங்கள்
போலவே வந்துவந்து போனவெத் தனையென் பேறு
ஞலமர் கடவு ளாணை யவைக்கெலாஞ் சாட்சி நீயே." என்றும்,

"பலகலையு முணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி யிவனுமனு
பவம்வி டாமற்
பலமலரின் மதுப்போலச் சச்சிதா நந்தமொன்றும்
பரமார்த் தத்தைப்
பலபொழுதுங் கண்மூடிச் சமாதியிருந் தான்விழித்துப்
பார்த்த போது

பலவடிவாஞ் சராசரசித் திரங்களெலாந் தோன்றுமொரு
படமா னேனே.''

என் றுங் கூறியவாற்றாற்காண்க. சீவனென்பது அங்ஙனப்பொரு
ளென்ப தெங்ஙனமெனின், அச்சீவப்பொருள் சட்டாவ
கமைறு சையோகத்துவத்தை யன்றித் தனியே ஓர் பொரு
ளன்று, எங்ஙனமெனின், அதிட்டானம் அஞ்ஞானம் அந்
தக்கரணம் தேகத்திரயம் பிரதிபிம்பம் அத்தியாசமென்பன
வாம். இச்சட்பாவத்துள் அதிட்டானமென்பது நித்திய சத்
தாகிய சுயம்பிரகாச சுத்த சைதன்னிய விளக்கமும், அஞ்
ஞானமென்பது ஷை சுயம்பிரகாச சைதன்னியத்தின்கண்
கயிற்றின்பால் அரவு தடித்தாற்போல், ஒன்றை மற்றொன்
றாக உணர்தற்கு அங்குரம்போலி நிற்கின்ற ஷை மயக்கமாகிய
வாரோபிதமும், அந்தக்கரணமென்பது ஷை அங்குரம்போ
ன்ற மயக்கத்தின்கணிகழும் சங்கற்ப எழுச்சியாகிய வாரோ
பிதமும், தேகத்திரயமென்பது ஷை சங்கற்பத்தால் உள்ளது
போலத் தடித்துக் காணப்படும் தூல முதலிய உபாதித்திரய
வாரோபிதமும், பிரதிபிம்பமென்பது ஷை தூலமுதலிய உபா
தித்திரயங்களுள் ஒவ்வொருபாதித்துணை நான் நானென்
றுபாசவடிவாய் நின்று நிகழுமாரோபிதமும், அத்தியாசமெ
ன்பது வந்தியாபுத்திரனால் நிகழும் துட்ட நிக்கிரகஞ் சிட்ட
பரிபாலனம் முதலிய கிருத்தியங்கள்போல் ஷை ஆபாச
உணர்வினால் நிகழற்பாலனவாகிய அபேட்சித்தல் புகுத்
துணர்தல முதலியனவும், கேட்டல் பார்த்தல் முதலியனவும்,
வசனதான முதலியனவும், அறிதல் அறியாதிருத்தல் முதலி
யனவுமாக நிகழற்பாலதாகிய புடைபெயர்ச்சிகளாம். இங்
ஙன மிருக்கும் சட்பாவ தர்மங்களுள் எது சீவனெனப்படு
வது? பிரதிபிம்ப சைதன்னியமென்பாமெனின், அஃது தன
க்குமேல் ஆதாரமாகிய கற்பனைத் தேகத்திரயமுதல் அதிட்
டான சைதன்னியம் இறுதியாயுள்ள சட்பாவங்களையுமன்றி,

ஓர் முதலாகத் தனித்திருக்கட்டும். அதிட்டான சைதன்னிய மென்பாமெனின், அச்சைதன்னியம், அக்கியானம், அந்தக கரணம், தேகத்திரயம், அத்தியாசமாகிய இந்நான்கங்கத்தை யும் உடையதா யிருக்கவேண்டும், அஃதங்ஙனமில்லையே! நிர வயவமாகவும் சுயம்பிரகாசமாகவும் இருக்கின்றதா லெனக. அக்கியானமென்பா மெனின், அவ்வக்கியானம் ஜடத்துவமா யிராமலும் அதிட்டான சைதன்னியத்தின்பால் ஆரோபிதமா யில்லாமலும் தனித்து ஓர் முதலாக விருக்கட்டும். அந்தக் கரணமென்பாமெனின், ஷை அவ்வந்தக்கரணம் அக்கியான சம்பந்தமில்லாமலும் அவாந்தரமான சலனமெழுச்சியில்லா மலும் தனித்து ஓர் முதலாயிருக்கட்டும். தேகத்திரயமென் பாமெனின், அத்தேகத்திரயம் மூன்றாகலின், சிவமெனப் பொருள் ஒன்றெனவழங்காது மூன்றுபொருளென வழங்கட்டும். அத் தியாசமென்பா மெனின், அவ்வத்தியாசம் உபாதித்துணை நாமென்னும் ஓர் கற்பனைக்குக் கிழமை யெனப்படாமலும் தொழிற்குணமெனப்படாமலும் தனித்து ஓர் முதலா யிருக் கட்டும். இங்ஙனமிருக்க, சிவமென்பதற்குப் பொருள் எத் தகையதென் றேற்குதும்? இதுநிற்க,

நூல்முதல் சொரூபசாட்சிகாறும் ஆராய்ந்தவுழைப்பால் தேர்ந்தது ஞானஞ்ஞான ரகித அகம்பொருளாயினும், அவ் வகம்பொருள் அவத்தாத்திரயக் கற்பனையால் அறியாமையா கிய சீவபேர்த முள்ளஞான்றும் இருவகைச்சமாதி யதார்த் தத்தால் சிவபோதமென வுற்று ஷை சிவபோதம் அகன்ற ஞான்று அச்சிவபோதமென்பது தானேதானாகிய தற்போத மெனப்படும். அத்தற்போதத்தின்பால், அதிட்டான மென் னும் சிவபோதமாகிய சிவோகஞானமும், ஆரோபமென்னும் சிவபோதமாகிய சிவோகவஞ்ஞானமும் நிகழினும், இவ்விர ண்டும் தானாகிய தற்போதமன்று. இவ்விரண்டுள் சிவோக

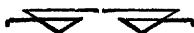
மென்பதைத் தற்போதமென்பாமெனின், சிவோகமென்பது தற்போதத்தை யன்றி வேறாக விருக்கட்டும். வேறாகாமையால், இச்சிவோகத்தை ஷை தற்போதமென்பா மெனின், அத்தற்போதத்தையன்றிச் சிவோகம் வேறாக விருக்கட்டும். அத்தற்போதம் இவ்விரண்டுமென்பாமெனின், அத்தற்போதம் அறிவறியாமைப் பொருளாய் முடியாதிருக்கட்டும்? எங்ஙனமெனின், அத்தற்போதம் ஓர்பாகம் சிவோகமும் ஓர்பாகம் சீவோகமுமாய் இருபாகமுற்றுத் தனக்கொரு பொருளின்றிச் சூனியப்பட்டுப்போம். அன்றியும், இவ்விருபோதமும் ஒன்றினொன்று மாறுதிருக்கட்டும். அவை சிவோக லட்சியானுபவத்தில் சீவோக லட்சியானுபவம் இன்றாயும், சீவோக லட்சியானுபவத்தில் சிவோக லட்சியானுபவம் இன்றாய் முடிகின்றமை தெளிக. இங்ஙனம் முடிவதால் தோடமென்னையெனின், இவ்விரு லட்சியானுபவமும் யாருக்குத் தோன்றி மறைகின்றன? தமக்குத்தாமே யென்னலாமா! என்னலாமெனின், அஞ்ஞான திசைக்கணுள்ள சுழுத்தி யனுபவம் சாக்கிராவத்தைக்கண் உணரப்படுகிறதுபோல, இருவகைச் சமாதி சிவோகானுபவம் அஞ்ஞானதிசைக்கண் உணரப்படலாமா? ஷை அஞ்ஞானதிசைக்கணுள்ள சாக்கிராவத்தானுபவம் வாசனுபவோபாலியாகச் சொப்பனவத்தைக்கண் உணரப்படுகிறது போல, இவ் வவத்தாத்திரயம் சீவோகானுபவம், ஷை சமாதிச் சிவோகானுபவத்தின்கண் போலியனுபவமாக உணரப்படலாமா? அவ்வவ் வவத்தானுபவம் அவ்வவ் வவத்தைமட்டில் உணரப்படாது மற்றோர் அவத்தைக்கண்ணும் உணரப்படுகின்றதே, இவற்றால் அவத்தைகள்தோறும் ஓர் புருடனே மாறாது சாட்சியா யிருக்கின்றாற்போல, ஞானஞ் ஞானமாகிய அவ்வவத் திசைக்கணுள்ள அவ்வவ் வனுபவமும் அவ்வவத் திசைக்கண்மட்டில் உணரப்படாது மற்றோர் திசைக்கண்ணும் உணரப்படுகின்றது. இவற்றால் இவ்விருவகைத்

திசைக்கண்ணும் ஓர் பெருந் தற்போதமே மாறாது சாட்சியா யிருக்கின்றது. ஆகலின், இவ்விரு போதமும் அத்தற்போதமன் றென்பதாயிற்று. ஆகவே, இவ்விருபோதமும் அத்தற்போதத்தை யன்றியேயும் உண்டாயிருக்கவேண்டுமோ? வேண்டுந்தானெனின், பொற்பொருளின் பரிசானுபவமின்றிச் சிரத்தின் கிரீடமும் காலின் தண்டையு மில்லாததுபோல, தற்போதத்தின் தொந்தமின்றி ஜீவ அதிட்டான சிவபோதமும் ஆரோப சிவபோதமும் இன்மையெனப்படாவோ? படுகின்றமையால், இவ்விருபோதமும் தற்போதத்தின்பாலதா? அல்லவோ? தற்போதத்தின்பாலதெனின், இவ்விரண்டுங் கிழமைகளெனப்படுமா? படாவா? கிழமைகளெனப்படுமெனின், தற்கிழமைகளெனப்படுமா? அன்றிப் பிறிதின்கிழமைக ளெனப்படுமா? பிறிதின்கிழமைகளெனின், இவ்விருபோதமும், தற்போதத்தையன்றி வேறு பொருள் அன்றென வாயினமை மே முடிந்தாயிற்று. ஆகவே, தற்கிழமை பொருள்களென் றுகவேண்டும். ஆதலாயின், இவ்விரு கிழமையும் தற்போதத்தைவிட் டகலாததாய் முடியும். சிவபோதம் தானாகிய தற்போதத்தைவிட் டகலாததாயினும், சிவபோதமேனும் அகலவேண்டுவதுதானோ? இதனுஞ் சிவபோதம் எங்ஙனந் தற்கிழமை யெனப்படும்? சிவபோதஞானம் அகலாக் கிழமையாகநின்று இச் சீவபோதக் கற்பனையை அகலச்செய்து முடிவில் தானேதான யிருப்பதாமென்க.

இவ்வாராய்ச்சிக்கண் சிவபோதம் அறிவென்பது பூர்வபட்ச முற்று, இதனைக் கிழமையாகக்கொண் டுணரும் ஓர் அதிட்டான போதமே மேலாகிய அறிவென்பதா மென்க.

நான்காவது

சீவபோத ஆராய்ச்சி விளக்கம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது

கூடஸ்த சைதன்னிய இலட்சியார்த்த விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்தவா றாய்ச்சியினி லென்று மிருப்புளதாச
சிந்தை வியாபகமே சேர்ந்தொளிரும் - வந்த
பரிபா கிகளாகப் பாவுதடையோர்க் கொன்றுந்
திரா அல்லார்க் கொவ்வாதித் தேன்.

எங்ஙனமெனின், முன்னூன்று ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சிக் கண் ணியேயதம் அறியாமையையும், தோயபட்டு அறிவா யுமெழுந்தவ. எழுந்த இச்சிரண்டில், தோயபட்ட அவ்வறி வெனுமதுவெப்பதும் கிடையந்தா? அன்றி இடையாந்தா? இடைமந்திதலின், அஃது எத்தகைய தெனப்படும்? வியா பகமாயும், விளக்கமாயும், உபாதான காரணமாயும், நித்திய மாயும், சாட்சியாய் இருக்கின்றதன்றே? தானென்பதற்குப் பொருள் இங்ஙனமாயிருக்கின், அஃது தன்னையறியும் அறி வென்பதற்கு முரணென விருக்கின்றது? இங்ஙனமாகிய தன்னையும் அயலையும அறிவதே அறிவென்போமெனின், அயலை அறியு மவசரம் அறியாமையாகிய சிதாபாசனும், தன்னை மேற்கூறியபடிண்ணம் அறிவது அறிவெனவு மாகின் றதே! எங்ஙனம் அயலையும் தன்னையும் அறிவதை அறிவெ னப்படும்? சோபாதிகமென்றும் நிருபாதிகமென்றும் இரண் டிருக்கின்றன. இவற்றுள் சோபாதிகமென்பது, ஏகதேச மாக நின்றுணர்வது. நிருபாதிகயென்பது, நிறைவாக நின் றுணர்வது. ஏகதேசமாய் நின்றுணர்வதென்பது, இத்தேகத்

துணையாய் நிற்பது. இங்ஙனம் நின்றுணரு மனுபவம் கற்பனையா? அன்றி யதார்த்தமா? சற்றாகிக்குதும். எங்ஙனமெனின், உலகென்பது சமட்டியும், உடலென்பது வியட்டியுமாயிருக்கின்றன. சமட்டியாகிய உலகம தோன்றியதொன்று வியட்டியாகிய இவ்வுடலும் தோன்றுவானேன்? அச்சமட்டியாகிய உலகம் தோன்றும்தொன்று வியட்டியாகிய இவ்வுடலும் தோன்றுமற் போவானேன்? இவ்வுடல் உலகப்பொருளன்றாயின், அவ்வுலகோடு தோன்றி மறையவேண்டுவதின்று. தோன்றி மறைதலால் இவ்வுடல் உலகப்பொருள் என்பதற்கு முரணின்று. சமட்டியும் வியட்டியும ஒருங்கே காணப்படுதல் சகலாவத்தையும், ஒருங்கே மறைதல் கேவலாவத்தையு மாகின்றன. இவ்விரண்டவத்தைகளையும அறிகின்றது யாதெனப்படும்? நாமன்றோ? நாம் எங்கிருந்து இவற்றை அறிகின்றனம்? இவ்வுடலின்கணிருந்து அறிகின்றனமெனின், இவ்வுடல் சதுர்பூதங்களையன்றி யோர் முதலாயிருக்கட்டுமே? தோற்றல் மாத்திரமாயும் சொல்மாத்திரமாயு மிருக்கின்றதே! தோற்றல் மாத்திரமாகத் தோன்றும் தோற்றத்தில் நின்றறிகின்றனமென்பது, கானலிற் றோன்றும் நீரில் நின்று அருந்துதல் முதலிய பலகிரியைகளை புரிகின்றோமென்பதுபோ லாகின்றது. அக்கானல் நீர் அருந்துதல் முதலிய அனுபவங்கட்கியையாததை இதற்குவப்பிடலாமோவெனின், அனுபவத்துக் கியைந்தது யதார்த்த மாக்குமே! அங்ஙனமாயின், கடபட முதலிய அனுபவங்களைப்போல் இருக்கவேண்டுமாக்கும்! அக் கடபட அனுபவங்களில் மட்பொருளும் நூற்பொருளும் அவற்றைவிட்டு அகன்றிருக்கின்றன தாக்கும்! அங்ஙனம் நீங்கியில்லையே! அங்ஙனம் நீங்கி இருந்தாலன்றோ அக் கடபடங்கள் அனுபவத்துக் கியையும்? இருப்பது மட்பொருளும் நூற்பொருளுமாகலின், பிடித்தல் எடுத்தல் முதலிய அனுபவங்களுக் கியைகின்றன. கடபடங்களின்றி மட்

பொருளும் நூற்பொருளும் அனுபவப் படட்டுமேயெனின், அம்மட்பொருளும் நூற்பொருளுமின்றிக் கடபடங்கள் அனுபவப்படட்டுமே. அன்றியும்,மட்பொருளும் நூற்பொருளும், யாவரும் வந்திப்பதற்குத் தேவதாபிம்பமாகவும், திருமங்கிலியத்துக்குச் சரடாகவும் அனுபவப்படும் ஞான்று கடபடங்களுண்டா? இல்லையன்றே? கடபடங்கள் அனுபவப்படும் ஞான்று மட்பொருளும் நூற்பொருளுமின்றே? இருக்கின்றதால், அனுபவபாதிதல் என்னை? மட்பொருளும் நூற்பொருளுமன்றே? ஆகலின், கடபடானுபவங்கள் தோற்றல் மாத்திரமும் மட்பொருள் நூற்பொருளானுபவங்கள் யதார்த்தமுமாயிற்றென்க. இம்மட்பொருள் நூற்பொருள் போன்ற மன்னுதிச் சுயம்பூதத்தையன்றி உடலென்பது எங்ஙனம் பொருளாயிருக்கலாகும்? தோற்றல்மாத்திரமாயிருக்க நாம் இதற்கிலிருந்தாலு எங்ஙனங் கூடும்? கூடாமையால், இச்சம்பந்த விபட்டுக் தோற்றங்களையும், அதை மறைத்தலையும் எங்கிருந்து தவிர்ப்பனம? இம்மயக்க மருவழி, நாமிருந்தற்கிடமும் நமது யதார்த்த நிலையும் எங்ஙனம் வெளிப்படும்? இதுநிற்க,

அவத்தாத்திரயங்கள் மாறுகின்றனவா? அன்றி நாம் மாறுகின்றனமா? நாம் மாறுகின்றனமெனின், நாம் மாறுகின்றதை மாறுதிருந்து அறிகின்றது யாது? நாமே அறிகின்றனமெனின், நாம மாறுகின்றனமன்று. நம்பால் மாறுகின்றனவெனின், நம்மையன்றி வியாபகப்பொருளியாது? வேறின்றாகலின், நாமென்பது யாதோ அது வியாபகப் பொருளென்பதற்கு முரணின்று. அன்றியும், எது இவ்வவத்தைகளாக மாறுகின்றது? நாமெனன்பதன்று, அறியாமையெனின், அவ்வறியாமை நாமெனன்பதையன்றி இதுகாறும் உண்டெனப்பட்டதா? இல்லையே? இல்லையாயின் அறியாமையாகிய

இவ் வவத்தாத்திரயங்களுக்கு உபாதானகாரணமு மியாது? வேறின்றாகலின்? நானென்பதே.

அன்றியும், இவ்வவத்தாத்திரயங்கள் மாறினும், நானென்பது என்றுமொன்றேனும மாறினதுண்டா? இன்றாகலின், மாறும் அவத்தாத்திரயங்கள் அநித்தியமாகின்றன. ஆகின்றதால், மாறாதிருக்கின்றது நானென்பதாகலின், நானென்பதையன்றி நித்தியமென்பதியாது? வேறின்றாகலின், நானென்பதே நித்தியமென்பதற்கு முரணின்று. அன்றியும், இவ்வவத்தாத்திரயம் விளங்குகின்றது எப்பொருளினாலாகிய விளக்கத்திலேயாம்? சோமசூரியாக்கினி விளக்கத்தினாலெனின், சொப்பனமும் சுழுத்தியும் எவ்விளக்கத்தினால் விளங்குகின்றன? தற்பிரகாச விளக்கத்தாலன்றோ? அவ்விரண்டவத்தைகளினும் நானென்பது ஒளிவடிவாயிருக்க, சாக்கிரமென்னும் இவ்வவத்தையைத் தான் ஒளிபின்றியிருக்குமோ? இவ்வவத்தைகட்கு நானென்பது ஒளிவடிவாயின், சோமசூரியாக்கினி வேண்டுவதின்றேயெனின்: திரிகாலஞானிகளுக்குச் சோமசூரியாக்கினி உதவியிருக்கட்டுமே? அவர்களுக்குத் திரிகாலமாகவேயெனின், அந்தஞானம் துவைதகால்வரினும் விளக்கம் யார்பாலது? அங்கேயும், நானென்பதன்பாலதன்றோ? ஆகலின், நானென்பது விளக்கவடிவமென்பதற்கு முரணின்று. அன்றியும், இவ்வவத்தாத்திரயங்களை ஒருங்கே நித்தியமாயிருந்து அறிந்துகொண்டுவருகின்றமையின் நானென்பதையன்றிச்சாட்சியென்பதியாது? சாட்சியென்பது விலட்சணமாக நின்றுணர்வதே, வேறின்றாகலின், நானென்பது சாட்சிப்பொருளென்பதற்கு முரணின்று. நானென்னும் அறிவு இலக்கியப்பொருளாயிருக்கின்றதால், அதற்கிலக்கணமோ அனந்தமாயிருக்கின்றன. இருக்கினும் இவ்வவத்தாத்திரயங்காரணமாக வெடுத்துக் காட்டியது வியாபகமுதலிய பஞ்ச இலக்கணங்

களை யென்க. இவ்விலக்கணங்கள் அகம்பொருளுக் குண்டாக வின், இந்நிலை அகத்தாராய்ச்சி விளக்க மெனப்படுமா? அன்றிப் புறத்தாராய்ச்சி விளக்கமெனப்படுமா? புறத்தாராய்ச்சி விளக்கமன்று அகவிளக்கமாகலின், இவ்விளக்கமே கூடஸ்த சைதன்னிய இலட்சியார்த்த மெனப்படுமன்றோ? கூடமென்பது இரகசியப்பொரு ளெனப்படுமென்க. இஃதில் இன்னுமையமுளதேற் கூறுதும். எங்ஙனமெனின், நமக்கு முன்னொன்று காணப்பட்ட காலம் தேச வஸ்துக்களை இன்னொன்று உணர்ந்தோறும் தோன்றுகின்றனவா? இல்லையா? தோன்றுகின்றனவெனின், அங்ஙனம் தோன்றுவது முன்னொன்று காணப்பட்டவைகளா? அன்றி வேறாக இருந்து தோற்றுகின்றனவா? முன்னொன்று காணப்பட்டவைகளே இன்றொன்று தோன்றுகின்றனவெனின், அங்ஙனம் தோன்றுகின்றனவைகளுள் ஒன்றைப் பற்றிப் பேசுவாம். அதாவது:—இப்பர்வதமொன்று இந்நிலையமாக நின்றிருப்ப நமக்கு, அணிமைக்கண் வந்த துண்டா? அன்றி அதன் அணிமைக்கண் நாம் போனதுண்டா? இல்லையே! ஆகலின், பர்வதமாகத் தோற்றுவதியாது? முன்னொன்று காணப்பட்டதைப் போலவே தோற்றுகின்றதெனின், இப்பர்வதத்தைப் போல் அண்டாண்ட சராசரங்களனைத்தும் தோற்றமாத்திரமாகக் காணப்படுகின்றனவல்லவா! இவையனைத்தும் எங்கே காணப்படுகின்றன? நினைவிற் காணப்படுகின்றன வெனின், அந்நினைவு எத்துணைத்தாயிருக்க, இவ்வண்டாண்ட சராசரங்களும் காணப்படுகின்றன? அகண்டமாயிருக்க அதன்கண் காணப்படுகின்றனவெனின், அவ்வகண்டம் வெளியெனப்படுமன்றோ? எங்ஙனமெனின், இப் பர்வதம் தோற்றுகின்றது, உயரத்திலும், நீட்சியிலும், அகலத்திலும் இத்துணைத்தென இருக்கின்றதல்லவா? இங்ஙனம் இக்கணிதமுற் றிருக்கின்ற இப்பர்வதம் தசபுறமுற் றிருக்கின்றதன்றோ? இத்தசபுறங்களிலும்,

யாதிருக்கின்றது? ஒன்றுமில்லாமையெனின், அவ்வொன்று மில்லாமையன்றோ வெளியெனப்படுவது? இப்பார்வைதத்தின் தசபுறத்துள் ஓர் புறத்திலுள்ள வெளியை, நமதகத்திருட்டி யானது நாடிச் செல்லச் செல்லச் சேய்மையுற்றுப் போகுமன்றோ? சேய்மையுற்றுச் சென்றும் அவ்வெளிக்கு முடிவு எட்டுகின்றதா? இல்லையன்றோ? இங்ஙனமே அவ்வொரு புறமுமிருக்கின்ற அவ்வெளிக்கு முடிவு எட்டவில்லையன்றோ? எட்டாதுழி, அஃது எல்லை யற்றிருக்கின்றதன்றோ? இதனால் அவ்வெளியானது கிழக்கு மேற்கு முதலியனவாக வழங்கப் படுகின்றதா? இல்லையன்றோ? அஃது எங்ஙனமெனின், இது தான் கிழக்குத்திசையெனச் சுட்டிய இச்சுட்டிய தற்கிலட்சியம் எதுவெனப்படும்? அதற்குக் கீழையும் மேலையும் வழங்கப்படுவது இயைந்ததன்று. அவ்விரண்டிய திக்குகளாகமினைன்க. ஷை கிழக்குத் திக்கு எனவும் சுட்டிக்கு இலட்சியம், இவ்வெளியையன்றி யுண்டோ? இன்றாகலின், இங்ஙனமே தசவித திக்குகளுக்கும் இலட்சியம் இவ்வெளியையன்றி யின்றென்பதாயிற்று. ஆகவே, இவ்வெளியானது எந்த திக்குக் கியைந்தது? தசதிக்குக்கும் இயைந்ததெனின், ஓர் திக்கு மற்றோர் திக்கு எனப்படாததுபோல, ஓர் திக்குவெளி மற்றோர் திக்கு வெளியெனப் படாதிருக்கவேண்டுமே? அங்ஙனமில்லையே! எங்கும் ஏகவெளியா யிருக்கின்றதே! எங்ஙனம் ஷை கிழக்கு முதலிய தசவித திக்குகளை யேற்கும்? புறமென்பதையேலாத இவ்வெளியானது உள் ளென்பதை ஏற்றுக் கியைகின்றதா? இன்றாகலின், உள்ளும் புறமுமற்றிருக்கினும் இடைப்புறமேனும் ஏற்றிருக்கவேண்டுமே! அஃதுமில்லையே! ஏனெனின், நிரந்தரமுற்றிருக்கின்றதாலென்க. அம்முப் புறமும் அற்றிருக்கின்றதாயின் ஷை நிலைவாகிய இவ்வெளி ஆதிமத்தியாந்த ரகிதமெனப் படுமன்றோ? இதனை உற்று நோக்குழியன்றோ இஃதுண்மையென்றும் அன்றென்றும்

விளங்கும்? அங்ஙனம் நோக்காதொழி, இஃது ஓர் கதைபோலும்! இங்ஙனமாகிய பரிபூரண வியாபகத்திலன்றோ ஷை தோற்றமாத்திரமாகிய இப்பர்வதம்போன்ற அண்டரண்ட சராசரங்களும் தோற்றுகின்றன? இங்ஙனம் தோற்றப்பட்டவற்றுள், இப்பர்வதம் தோற்றுஞான்று ஏனைய நாமரூபங்கள் தோற்றுகின்றனவா? இல்லையன்றோ? மற்றவற்றுள் ஒன்று தோன்றுஞான்று இப்பர்வதமுண்டா? இல்லையன்றோ? இல்லையெனின், எங்கே போயிற்று? எங்கும் போகவின்றெனின், நசித்துவிட்டதன்றோ? நசித்துவிட்ட பின்ஞான்று அப்பர்வதம் யாது பொருளாய் முடிகின்றது? இல்லாமற் போய் விடுகின்றதெனின், இல்லாமையென்பது சூனியமன்றோ? அவ்வாறில்லாமையாகிற சூனியத்திற் காதாரமாவது இவ்வெளியேயன்றோ? அப்பர்வதம் வெளியாய்விடுகின்றதன்றோ? இஃது எதுபோலெனின், உப்பானது அப்பானதுபோலும், ஆலாங்கட்டி நீரானதுபோலும, அரவு கயிறானதுபோலுமன்றோ? இவ்வுப்பு முதலிய மூன்றும், நீரும் அரவுமானவாறெனின்? நீரும் கயிறும் அவ்வுபாதிகளாக ஆனமையால் மீண்டுமவைகள் தத்தமுபாதான காரணமாயாகின்றன. இவற்றைப்போல், ஷை பர்வதம் தனக்காதாரமாகிய வெளியாவானேன்? அவ்வெளியே பர்வதமாக ஸ்புரித்தமையால், மீண்டும் அஃது தனது உபாதான காரணமாயாகின்றது. அவ்வெளியானது ஷை கயிற்றரவுபோல், 'பர்வதமாக ஸ்புரிக்காவிடின், மீண்டும் எங்ஙனம் வெளியாகும். இப்பர்வதம்போல் மற்றோர் நாமரூபமும் தோன்றி, மீண்டும் வெளியாகின்றது. இங்ஙனமே அவ்வெளியின்கண் தோன்றும் அண்டரண்ட சராசரங்களும் தோன்றிய ஞான்று தோன்றி மீண்டும் வெளியாகவே முடிகின்றன. சலமானது தனது அகண்ட வியாபகத்தில்தானே ஏகதேசமாய் அலையாதிகளாக ஸ்புரித்து விளங்கி ஒடுங்கித் தானாய் முடிவதுபோல, இவ்

வகண்ட வெளியானது, தனது பரிபூரண வியாபகத்தின்கண் தானே ஏகதேசமாய் நான் நீ அவன் அவள் அது என்கிற திணை பாலிடமுதலிய அனந்த நாமரூபங்களாகப் பிரிந்து விளங்கி ஒடுங்கித் தானாய் அடங்கி நிற்கின்றது. இவையாவும் கண்கூடான அனுபவமன்றோ? இங்ஙனம் இருப்பதால், இத் தோற்றங்களாகிய சர்வத்துக்கும், இவ்வெளியாகிய தான் அகண்ட வியாபகமா யிருப்பதுமன்றி, உபாதான காரண மாயு மிருப்பது சத்தியமன்றோ? அன்றியும் அவ்வெளியாகிய தன்பால் சமட்டியாகவும் வியட்டியாகவும் காணப்படுகின்ற வைகள் எதற்கெனப்படும்? அறிதற்கெனின், அறியத்தான் காணப்படுகின்றன? தம்மை அறிகின்றதற்குக் காணப்படு கின்றனவெனின், இத்தோற்றங்களாகிய தம்மையறியு மறிவு எங்கிருக்கின்றது? இத்தூலசரீரத்தில் நின்றறிகின்றதெனின், இத்தூலசரீரம் முன்னொன்றாய் [illegible] யன்றி ஓர் முதலெனப்பட்டதா? இல்லையே! இல்லையாயின், மீண்டும் இத்தூலதனுவை ஓர் முதலெனக் கொண்டது அவ வாராய்ச்சி நெறிக்கமைவில்லாத அறியாமையினா லன்றோ? இவ்வறியாமையை மிக்க ஆபத்தாகத் தழுவி யிருக்குஞான் றும் நமது யதார்த்த வடிவம் கிஞ்சித்தும் வெளிப்படாதே! இதுநிற்க,

இஞ்ஞான்று காணப்படுகின்ற இப்பர்வதத்தை அறி கின்றது அறிவாகலின் அவ்வறிவு உருவம் அருவம் உருவா ருவமாகிய மூன்றில் எந்த சொரூபமாக நின்றறிகின்றது? அருவமாகநின் றறிகின்றதெனின், அருவமென்பது இப்பர் வதமுதலிய சர்வ தோற்றங்களுக்கும் ஆதாரமாகிய இவ்வெ ளியையன்றி இன்றெனை வருமே! வரின், அவ்வாதார வெளி யே இப்பர்வதத்தை அறிகின்றதென வருமே! வரின், அவ் வெளியானது தன்னை யறிகின்றதென வருமே! அங்ஙன

மன்றி உருவமாக நின்றறிகின்றதெனின், தோன்றுகிற இப்பர்வதம் உருவப்பொருளாக வேண்டும். உருவப்பொருளாயின், கட்புலன் முதலிய ஐம்பொறிகளுக்குந் தோன்றி அனுபவப்படவேண்டும். அனுபவப்படுகிறதற்கு நாம் இந்நகரத்தைவிட்டு அதன் அண்மைக்கண் போயிருக்க வேண்டும். அங்ஙனமின்றெனின், பர்வதம் தன் தானத்தை விட்டு நமது அண்மையகத்தில் வந்திருக்க வேண்டும். இங்ஙனமு மின்றெனின், எங்ஙனம் உருவவடிவமாக நின்றறிகின்றதெனக் கேட்டல்? உருவாருவ வடிவாக நின்றறிகின்றதெனின், இந்தோன்றுந் தோற்றமும் பர்வதம் உருவாருவமாகலின், நாம் உருவாருவமாக நின்றறிகின்றதென்பது பொருந்தும். பொருந்தமே, உருவாருவ வடிவமாக நின்றறிகின்ற அறிவு, எங்கிருப்பது? இப்பர்வதத்துக்கு ஆதாரமாகிய வெளியின்கண்ணெனின், இப்பர்வதம் சதுர்வித பக்கங்களுள், ஓர்பக்கம் தோன்றுகின்றதன்றோ? அங்ஙனம் தோன்றுகின்றது, எந்த பக்கமெனப்படும்? கீழண்டைப் பாரிசம் தோன்றுகின்றதெனின், அப்பாரிசத்தை அறிகின்றவறிவு, அப்பாரிசத்தில் நிற்கின்றதெனப்படும்? அக்கீழண்டைப் பாரிசத்திலெனின், அப்பாரிசத்தில அண்மைக்கண்ணுறைகவேனும், அன்றிச் சேய்மைக்கண்ணுறைகவேனும் நின்றறிகின்றதன்றோ? அங்ஙன மறிகின்ற அறிவுக்குச பொருடபம், உருவாருவ வடிவந்தானோ? ஆமெனின், அவ்வடிவம் பர்வதம்போன்ற உருவாருவமாகலின், தோற்றுகின்ற இப்பர்வதம் ஓர் முதலாக வேண்டும். அங்ஙனம் முதலாயின் இவ்வுருவாருவ வடிவமும் ஓர் முதலாகலாம். எங்ஙனமெனின், இஞ்ஞான்று இப்பர்வதத்தை அறியு மறிவுக்கு வடிவம் உருவாருவமாயின, சாக்கிரமாகிய இந்நனவில் காணப்படுகின்ற இவ்விருட்சத்தை யறிகின்றது எது? அப்பர்வதத்தை அறிந்தவறிவன்றோ. இவ்விருட்சம் உருவமா? அன்றி வேறு? உருவமாகலின், இவ்வுருவத்தை அறிகின்ற

அறிவும் உருவமாக விருக்கின்றது. நாமரூபங்களை இந்நிலையில அறியும் ஞான்று உருவமாவதாயும், அகத்தில் அதாவது நினைவின்கண் ௸ நாமரூபங்களை உருவாருவமாக அறியும் ஞான்று உருவாருவமாயும் நின்றறிகின்றது. இவவிரிடத்தும் அறிகின்ற வறிவுக்குச் சொரூபம் எங்ஙனமிருக்கின்றது? இவ்விரண்டுமா யிருக்கின்றதெனின், தான் உருவமாயிருந்து விருட்சத்தை அறியுஞான்று உருவாருவமேதுமும், தான் உருவாருவமாயிருந்து பர்வதத்தை அறியுஞான்று உருவமேதுமும் இன்றிப்போகின்றன. இங்ஙனம ஒன்றிலொன் றில்லாமற் போகின்றதால், அஃதனிப்போனிய பாவமென்ப ரறிஞர்கள். இங்ஙன மிருப்பதால், ௸ பர்வதத்தை அணிமையாகவும் சேய்மையாகவும் அறிவதுபோற் காண்பது தனது உருவாருவமே தடையாயதா லன்றோ? உருவாருவ வடிவம் தானன்றாயின், தான் இப்பர்வதத்தை அறிவது எங்கிருந்தெனப்படின்? ஆதாரமாகிய அவ்வெளியிலாக ணெனின், அவ்வெளிக்கண் இப்பர்வதம் போன்ற நாமரூபங்கள் எங்கெங்கே எவ்வெவ்வொன்று ஸ்புரித்துக் காணப்படுகின்றனவோ, அங்கங்கே அவ்வவ்வொன்று அறிகின்றது. அங்ஙனம் அறிகின்ற அறிவு உருவாருவமாமேபோல் ஆரோபிதமாக நின்றமையால் ஒவ்வோர் நாமரூபத்தையும் ஒவ்வோர் பாரிசத்தில் நின்றறிகின்றதாய்த் தோற்றுகின்றதே யன்றி, உண்மையில் அங்ஙன மில்லவே யில்லை. இல்லையேனும், அறிவது உண்மையாகலின் எங்கிருந் தறிகின்றது? அவ்வியாபகத்தில் எங்கெங்கே தோற்றுகின்றதோ, அங்கங்கே யிருந்தறிகின்றது. தோன்றாத ஞான்றும் தான் இருந்தே அத்தோன்றாமையையும் அறிந்துகொண் டிருக்கின்றது. இதனால் அறிவென்பது அவ்வெளி முழுதும் நிறைவென்பதாயிற்று. ஆகவே, அவ்வெளியை யன்றி அறிவென்பதுண்டா? இன்மையால், அவ்வெளியே தன்பாற்றோற்றுவன யாவையும் தானே

யறிகின்றது. இதனால் அவ்வெளியானது உணர்வெளி யெனவும், அறிவானது நிறையுணர்வெனவு மாகின்றது. இவ்வுணர்வெளியின்கண் தோற்றும் இப்பர்வத முதலிய சராசரங்களும் விளங்குவது யாதினாலெனப்படும். அதாவது விளக்கமெனப் படுவது. இச்சராசரங்களை விளக்குதற்கு அவ்வெளிக்கண் சோமசூரியாக்கினி யென்பவை யில்லையே! இல்லாமையால், எந்த விளக்கத்தால் இவற்றின் தோற்றங்களும் விளங்கப்படுகின்றன? அப்பிரகாசமாகிய விளக்கத்தா லென்பதற்கு மூரணின்றெனக் கூடும் விளக்கவுடைமை யிருக்க அவ்விளக்கம் விளங்காத தென்பதெனின், அஃது விளங்காதொன்று முண்டோ? ஸதோதயமாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றதே! உருவும் உருவற்றதுமாகிய சராசரங்களாகப் பார்க்கும் பார்வையே அவ்விளக்கம் விளங்காதிருத்தற்குக் காரணமன்றி வேறன்றென்க. சராசரங்கள் தோற்றுவதும் அவற்றைப் பார்க்கும் பார்வையு மில்லாதொன்றேனும் அதாவது * பூர்த்தியவத்தை யெனப்படுவது. அவ்விளக்கம் விளங்கப் படுவதேமெனின், அவ்வுருக்களை அறிந்துகொண்டிருக்கும் ஞான்று சுருங்கிக அவ்வுருக்கள் மறைந்து விடுவதால், அம் மறைப்பாகிய பாழே ஆங்கு அந்த நாட்டத்துக்குப் பலனை விருக்கின்றது. அப்பாழாகிய பலனில் அறிவுவிளக்க மெங்ஙனம் தோன்றும்? உருக்கள் தோன்றுமன்றோ, அவ்வுருக்களை மித்தையாநுபவமாக்கித் தன்னை எட்டியுணர்ந்துழியன்றோ அம்மாறு விளக்கம் தெரியும். அங்ஙனம் அவ்வுழைப் பின்றி உருக்களையே பலனாக நாடுஞான்று உருக்களாகத் தோன்றும விர்த்திகள் இடையிடையே அயர்வுறுமன்றோ? அவ்வயர்வு உருக்களைப் பலனாக நாடிய நாட்டத்துக்கு யாதாய் முடியும்? பாழாய் முடியுமன்றோ! இதற்கு ஓரனுபவ திருட்டாந்தம் கூறுதும். எங்ஙனமெனின், இரவில் பலரும் சூழ்ந்து மிக்க வியப்புறும் ஓர் அரிய நாடக மேடைக்கணி

ன்று நடனமாடிவரும் பல வேடங்களும் விளங்குவதுயாதினு லென்பப்படும்? சுடர் பகல்வத்தி முதலிய ஒளிவியாபகத்தினு லன்றோ? அவ்வொளி வியாபகத்திற் றோற்றும் நாநாவிதங்க ளும், மிக்க பலனுக அதாவது இன்புருவாகத் தோற்றுவா னேன்? பலனுகப் பார்ப்பதனுலன்றோ? அங்ஙனம் பலனு கப் பார்க்கும் ஞான்று அப்பலன் அனைத்தும் ஒருங்கே கண த்தில் மாறியக்கண் ஷெ பார்வைக்குப் பாழே பலனுகத் தோன்றுமா? அன்றி அப்பலனுகிய வேடங்களை விளக்கி வைத்த ஷெ சுடர் முதலிய ஒளி பலனுகத் தோன்றுமா? பாழே பலனுகத் தோன்றுமன்றோ? ஷெ நாடக நடிக்கும் ஞான்று அவ்வேடங்களைப பலனுக நாடிய நாட்டத்தை விட்டு அவ்வேடங்களை விளக்கும் ஒளி வியாபகத்தை நாடிக் கொண்டிருக்கின் வேடங்கள் மாறியஞான்றும் மாறுஞான் றும் அந்நாட்டத்துக்குப் பலன் அவ்விளக்கத்தை யன்றி வேறுபலன் உண்டெனப்படுமோ? இதுபோல், இச்சகலாவத் தைக்கண் பலனுகத் தோன்றும் காலம் தேசம் வத்துக்களை நியதி களைந்து களைந்து செல்லின், முடிவிலிருப்பது வியாபக விளக்கமாகலின், அவ்விளக்கத்தை விடாதுழி, ஷெ காலம் தேசம் வத்துக்கள் மாறியஞான்றும் மாறுஞான்றும் நாட் டத்திற்குப்பலன் அவ்வொளியையன்றி வேறோர்பலன் உண் டெனப் படுமோ? படாததால், அவ்வியாபக விளக்கத்தை விடாது நாடிக்கொண்டிருப்பது மிக்க அவசியமாமெனக.

இஃதன்றியும், உயிராகிய ஒவ்வோர் போதத்துக்கும் நாட்டத்திரயம் உள்ளன. அவையாவன, ஏகதேச விகார நாட்டமென்றும், ஏகதேச சுயம்பு நாட்டமென்றும், அகண்ட சுயம்பு நாட்டமென்றுமாம். அவற்றுள் தோற்றல் மாத்திர மாக நிகழும் அலையாதிகளை நாடுங்காறும் ஏகதேச விகார நாட்டமும், இவ்வலையாதிகட்கு உபாதானமா யிருப்பது

யாதெனத் தூலமதியால் நாடாது சூக்குமமதியால் நாடுழி இருந்து வெளிப்படுதல் நீர்ப்பொருளாகலின் அந்நீர் சுயம்புப் பொருளாயினும், ஷை அலையாதி நாட்டம் தவிர்ந்த அவசரம் நீர்ப்பொருள் ஏகதேசமாகத் தோன்றுமல்லவா? ஏகதேசமாகத் தோன்றுவ தென்னெனின், அலையாதியும் அவ்வலையாதியை ஓர் முதலென நாடி இருந்த நாட்டமும் ஏகதேசக் கண்டத்துவமாகலின், இக்கண்டத்துவ நாட்டம் அகன்ற அவசரம அந்நாட்டம அகண்டமாயுள்ள நீர்ப்பொருளைக் கண்டத்துவமாக நாடுமன்றோ? ஆகலின், அந்நாட்டம் கண்டத்துவமென்பதற்கு முரணென்னை? இதனால் ஷை ஏகதேச சுயம்பு நாட்டமும், அந்நீர்ப்பொருளை ஏகதேசமாக நாடிய நாட்டம முதிர முதிர அந் நீர்ப்பொருள் ஆகாரப்படுதற்கு இடனாகு மன்றோ? அவ்வாகாரமும் முதிர முதிர நீர்ப்பொருளானது எத்துணைத்தாக விரிந்திருக்கின்றதோ அதாவது அகண்டமெனப்படுவது, அத்துணைத்தாக வியாபிக்குமன்றோ? அங்ஙனம் வியாபித்தலே அகண்ட நாட்டமுமாமெனக. இவற்றைப்போல், சொல் மாத்திரமாயும் தோற்றல் மாத்திரமாயும் தூலமுதலிய உபாதித்திரயங்களை நாடுங்காறும், ஏகதேச விகார நாட்டமும், இவ்வுபாதித்திரயங்களுக்கு உபாதானகாரணமா யிருப்பது யாதெனத் தூலமதியை நீக்கிச் சூக்குமமதியால் இவ்வுபாதித்திரயங்களைக் காரணகாரிய நெறித்தாக ஆராய்ந்து சென்றுழி இருந்து வெளிப்படுதல் அறிவாகலின, அதாவது ஞானமாகலின் அந்த ஞானம் சுயம்புப் பொருளாயினும், ஷை உபாதித்திரய பஞ்சகோச நாட்டம் தவிர்ந்த அவ்வவசரம், ஷை ஞானமானது அகண்டத்துவமாயினும் ஏகதேசமாகத் தோன்றுமல்லவா? ஏகதேசமாகத் தோன்றுவதென்னெனின், உபாதித்திரய பஞ்சகோசங்களும், இப்பஞ்சகோசங்களை ஓர் முதலென நாடி இருந்த நாட்டமும் ஏகதேச கண்டத்துவமாகலின், இக்கண்டத்துவ நாட்டம் அகன்ற

ஆகாசரம் அந்நாட்டம், பஞ்சகோசங்களுக்கும் ஆதார வியாபகமாயுள்ள சைதன்யத்தைக் கண்டத்துமாக நாடுவன்றோ? இதனால், அந்நாட்டம் கண்டத்துமென்பதற்கு யாதெனா லினி? இவ்வேகதேச வியாபக நாட்டமுமாம், அந்த ஞானமாகிய போதப்பொருளை ஏகதேசமாக நாடிய நாட்டம் முதிர்முதிர அந்த ஞானாகாரமாயிருந்து நிற்குமன்றோ? அங்ஙனமா மும் முதிர முதிர அந்த [illegible] வியாபகத்தினைக் கருதாதவிருக்கின் றதோ, அதனால் அங்ஙனம் [illegible] பெயரானதால், அந்த நினைத்தற்கரியதாயுள்ளன்றோ? அங்ஙனமே விசாரிக்கில் அகண்டபூரண நாட்டமெனப். [illegible] றுபமுணர்தல் கூடாது.

கடோபாதி [illegible] மகாகாசமானது, அப்படத்தினை வெளிப்பட்டுத் தோன்றுகின் றன்றோ? அவ்வேகதேச கடாகாசம் [illegible] இந்நாட்டம் ஏற்படத் பழக்கமாகவின், அவ்வேகதேச நாட்டம் தவிர்ந்து அதனுள் வெளிப்பட்டுப்போனிருக்கும் வெளியில் விழுதொன்று ஏகதேசமாக விழுமா? அன்றிப் பூரணமாக விழுமா? அப்ப டிப் பூரணமாக விழுகிறதற்குப் பழக்க முதிர்ந்தாலன்றோ? ஏகதேசமாக முன்னொன்று பழகியதால் பின்னொன்றும் ஏக தேசமாக நாடவேண்டி வரும். இதுபோல் உபாதித்திரய ஏகதேச நாட்டம் தவிர்ந்து சிதாகாசத்தைக் கண்டு சில நொன்று பழகுங்காறும் அந்நாட்டம் ஏகதேசப்பட் டிருக்கு மன்றோ? உபாதி நாட்டம் தவிர்ந்தபோதே பூரணநாட்டம் வாய்க்குமேயெனின், பலநொன்றும் ஞானாப்பியாசம் செய்து தெளியவேண்டுமென்பாமேனன்? எனனே?

ஞானவாசிட்டம்.

"ஊனமிலா ஞானநூல் விசாரத் தாலே
யுயர்வீடு நண்ணுமென லுண்மை யன்றோ

தானறியு மனுபூதி ஞான நன்றால்
சற்குருவின் மொழியையுந் தம்மொக்கித்தே
பாவனை யியற்றில்விடா தாண்டாத் தோன்று
மற்பவறி வினர்கற்ற வரிய வெய்யநா
வீனமுறு மடமைதரு மிகப்பொன் மற்ற
வெந்தநூல் கருமடமை யியற்றுகின்றே.' என்றும்,

வைராக்கிய தீபம்.

"திரிவித பலந்தரிசனாத ஞானிக்
தேர்விடச் செகன்றுமோ மொன்மை
யனாதியிற் பிரவித்தையொத் தரிதோ
வென்றுமிவ் பலநவைப் பதறு
லரிசொல்கிறையினும் பிமசா தகரி
ஞாதகளை வருசதெடன் பதற்றற்
பொய்ச்சா வருத்த வெடிசமறைத் துணித்தப்
பிரமநா மனனமருந் தகல்லே.'

ஏனைய கூறியவற்றுற் காண்க.

வியாபக விளக்க இலட்சியார்த்த நாட்டம் வந்தும், அந் நாட்டம் பரிபூரணமாக நிலைக்குங்காறும், அஞ்ஞானம் சந்தேகம் விபரீதம் என்னும் இம்மூன்றும் வந்துவந்து தாக்கு மன்றோ? தாக்கும்போதும் அவற்றைக் கெடுத்தற்குக் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் என்னும் இம்மும்முயற்சியும் விடாது என்றும் நிகழவேண்டுவது திண்ணமாகலின், அது பூரண வியாபக நாட்டம் எளிதில் வராதென்க. இதுநிற்க, இவ்வியாபக விளக்கம் ஆதிமுதல் அவித்தைகாறும் உள்ள வியட்டித்தத்துவக் குழாங்களனைத்தினையும் அன்மையெனவும், இன்மையெனவும், பொருள் படுமாறு காரணகாரிய நெறித்தாக ஆராய்ந்து சென்ற முடிவில் நின்று சதோதயமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றமையால், நீ என்னும் தொம்பத இலட்சியார்த்த கூடஸ்த னெனப்படுமா? அன்றி வேறெனப்படுமா? கூட

ஸ்த னெனப்படுமெனின்,இவ்விளக்கத்திற்குக்கூடஸ்தனென் பானேன்? ஷை தூல முதல் அவித்தைகாறும் சூக்குமம் சூக் குமமாக ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து உட்சென்ற முடிவில் அதி சூக்குமமாய் வெளிப்பட்டு விரிந்த இரகசியப் பொருளாகலினு லென்க. இது அவத்தாத்திரய விலட்சணமாகலின், பிரத்திய காத்ம சொருபமு மெனப்படும். இப்பிரத்தியகாத்ம சொரு பம், ஒவ்வொருவரது உள்ளத்தையன்றி இன்றெனப்படு மோ? படாததால்,

உத்தமவாதநூல்.

> "உள்ளஞ் சுயஞ்சோதி யொவ்வொரு வர்க்குமெனி
> னுள்ளபடி காணும்வகை யோராதே - கள்ளமதக்
> கற்பனைய தாக்கியதைக் காணுவதோ நம்புலமை
> சொற்கடங்கார்க் கேதுயர்ந்தோர் சொல்."

என்றருளி யிருக்கின்றது. அவ்வவ் வுள்ளத்தின் கண்ணும காலம் தேசம் வத்துக்களாக விடாது உதிக்கின்றதும் விள ங்குகின்றதும் மறைகின்றதும் மறைந்தவை மீண்டும் அவ வுள்ளமாகின்றதுமா யிருக்கின்றதால்,

ஞானவாசிட்டம்.

> "எழுதுவோனு மெழுதிடமு மெதிர்காண்பொருளு மிலதாகி
> வழுவிலாத விண்ணிடையே வந்துதோன்று மோவியந்தான்
> பழுதின்மேவுந் தனைத்தானே பாராநிற்கும் பலபொறியு
> நழுவுதுயிலி னுலன்றி நனவான்மேவுங் கனவொக்கும்."

என்றும் அருளி இருக்கின்றது. சிந்தையானது வியாபகவடி வென்பதற்கு உதாரணம்,

ஞானவாசிட்டம்.

> "தானுரு மிகநொய்தா மாகாயத்திற்
> சகத்திரளாஞ் சித்திரத்தைத் தானேகோட்டு

மாணுத வுலகமெலாந் தனதுசோதி
யாதலினு லதற்குவே றயலொன்றில்லை
நீநானுஞ் சகபேத வடிவந்தானு
நிற்கின்ற வதன்வடிவாய் நீங்காதென்று
நானுவாம் பொருட்புணர்வா னடந்ததாகு
நடக்கவிட மிலாமையினு னடவாதாகும்." என்றும்;

பாடுதுறை.

"பற்றற்று நின்றோமென் றூதேடா காளம்
பார்ப்பறப் பார்த்தோமென் றூதேடா காளா
முற்றவு ணர்வேயென் றூதேடா காளா
முள்ளொளி யானேமென் றூதேடா காளம்." என்றும்,

"அஞ்ஞான காரிய மனைத்து மறவிட்டு
விஞ்ஞான மானேமென் றுந்தீபற
வெளியாகி நின்றோமென் றுந்தீபற."

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க.

உபாதி சகிதமாக நின்று நிகழும் எண்ணரிய உயிர்களது உள்ளமானது அதாவது தத்தம் சிந்தையானது வியாபகமாகவும் உபாதானமாகவும் விளக்கமாகவும் நித்தியமாகவும் சாட்சியாகவு மிருக்கின்றது சத்தியமான அனுபவமா யிருக்க, அவ்வொவ்வோருயிரும் நான் நானென்பதற்குப் பொருள் இதையன்றி யாதிருக்கின்றது ? உயிர்கள் பலவாயினும் அவைகளுக்கு நானென்னும் இவ்வகம்பொருள் ஒன்றுயிருக்கின்றதன்றோ ! இவ்வொன்றையன்றோ எவ்வுயிரும் நான் நானென வழங்குகின்றன. அங்ஙனம் வழங்கும் இவ்வகம் பொருள் எவ்வுயிர்க்கும் பொருத்தமுற் றிருக்கின்றதாலன்றோ,

ஞானவாசிட்டம்.

"அகமகமென் றனைத்துயிரி னிடத்துமிருந்
தனவரத முரைப்ப தாகி

நிகழொளியா யான்மதத் துவான
சொருபத்தை நினைத்தல் செய்வாக
திகழிதய குகையுறையுந் தேவனையே
விட்டயலே தெய்வந் தேடல்
மிகவரிய கைத்தலத்தை யெறிந் தாசிற
மணிதேடும் பேட்டை போலாம்." என்றும்,

"தீவினையெல்லா மறுத்தருளுங் கடவுளெல்
லாமுதலாந் தேவபூசை
யாவதெனக் கேட்டனுக்கே யருள்செய்தான்
றெய்வநிசா னியாதெனி லொன்று
கேவலமே யரியல்ல வரனல்ல
பூதவுடற் கிடைத்த தல்ல
வோவுமன மன்றறிவு முடிவுமல்ல
செய்ப்படா வுணர்வே தெய்வம்." என்றும்,

அருளியிருக்கின்றது. அன்றியும், மெய்ப்பொருளாகிய இப்படிப்பட்ட பொருளை அபரோக்ஷமாகக் கண்டு பலகாலமும் பூசித்து அதுவாக வேண்டுவது அவசியமென்கின்றதால்,

ஞானவாசிட்டம்.

"தேகமுதற் பிரிவுகளாயச் சிறியனவாம் பொருள்களல்ல
தெய்வமுண்டோ
பாகமறப் பணிமையற வடிமுடிவற் றளவுணர்வே
பரமபோத
மாகவிஞ லதுதெய்வ மருச்சித்தற் குரித்தாகு
மறிவிலாத
மூகருக்கு வடிவமுத லருச்சனையே யியல்பென்று
மொழியுமன்றே."

என்றும் அருளியிருக்கின்றது.

சுருதி யுத்தி அநுபவங்களால் அகப்பொருள் இங்ஙன மிருக்க, நாம் ஒவ்வொருவரும் சகல கிருத்தியங்களையும் எப் போகங்களையும் அநுபவித்துக்கொண்டு நான் நானென இவ்வாபாச போதங்களெழுந்தோறும் அவ்வாபோத நாட்டங்கள் அதிட்டான நானென்னும் ஆதார பரிபூரணபோதத்தில் விழ வேண்டாவோ? அன்றிக் கீழ்ப்பட்ட இவ்வாபாசத்திரயங்கள் மேல்வந்து விழவேண்டுமோ? அவ்வாதார பெரும்போதத்தி லன்றோ வந்து விழவேண்டும். அங்ஙனம் விழும் இந்நாட்டம் அபரோட்சத்தில் இது நான் இது நானெனவும், பரோட்சத்தில் அது நான் அது நானெனவு மாகலின், அபரோட்ச மாக விழுந்து பழுத்தவரை அவர்போன்றோர் மக்கடாமே அறிவுயரே யெனவுறுதியாகக் கொள்க. அன்றியும்,

குறள்.

"பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை யறிவறிந்த
மக்கட்பே றல்ல பிற."

எனவும் மகாவாக்கியம் பிறந்திருக்கின்றது. இதனால் அப ரோட்சமாக அப்பியாசிப்பவர்கள் மனிதரெனப் படுவரெ னின், அவத்தாத்திரயங் கடந்து பரோட்சமாக அப்பியா சிப்பவர்கள் என்னவெனப் படுவர்? போலிமனிதரெனப்படுவ ரன்றோ? இவ்வப்பியாசிகளே போலி மனிதரெனின், அவத் தாத்திரயங்களில் கைப்பற்றலும் அயர்வுறலும் பரோட்ச அப்பியாசத்துக்குக் கிஞ்சித்தும் இணங்காமலும் கல்வி கேள்விகளிலேயே முற்றும் மிதந்திருப்பவர்கள் என்னவெனப்படுவரோ தெரிகிலம்! ஆகலின் ஒவ்வொருவரும் நாமரூபங்கள் நான் எனதாகத் தோன்றுந்தோறும் இவற்றை நான் எனதன்றென அகற்றியகற்றி ஷ்டி ஆதாரூப பெரும் போதத்தில் அபரோட்சமாக விழாவிடினும், பரோட்சமாகவேனும் தத்

தம் நாட்டம் விழுந்தழுந்த வேண்டுவதே திண்ணமாயின்? இவ்வாராய்ச்சிக்கண் இதனினும் கூறவேண்டுவது யாமறிகில மென்க.

முன்ஞான்று விடயமுதல் இஞ்ஞான்று இருப்பாகத் தேர்ந்த இச்சாட்சிகாறும் விரிந்து வந்த ஆராய்ச்சியைத் தொகுத்து யூகித்தல் எங்ஙனமெனின், சத்தமுதலிய ஐந்து விடயங்களும் எதற்குத் தோற்றுகின்றதெனை ஆராய்ந்துழி, அவ்வைந்து விடயங்களையும் பிறிதின் கிழமைகளாகக் கொண்டுணர்ந்துவரும் ஐம்பொறிகளெனத் தேர்ந்தன. அதனால், அவ்வைம்பொறிகளும் அறிவாயிற்று. ஆகவே, பின்ஞான்று அவ்வைம்பொறிகளையும் ஆராய்ந்துழி, அவைகள் அறியாமையாய் முடிந்தன. அதன் பின்ஞான்று அறிவென்ப தியாதெனை ஆராய்ந்து சென்றுழி, அஃது பொறிகளைப் பிறிதின் கிழமைகளாகக்கொண்டு உணர்ந்துவரும் அந்தக்கரணங்களெனத்தேர்ந்தன. அதனால்,அவ்வந்தக்கரணங்கள் அறிவாயிற்று. ஆகவே, பின்ஞான்று அவ்வந்தக்கரணங்களை ஆராய்ந்துழி அவைகள் அறியாமையாய் முடிந்தன. அதன் பின்ஞான்று அறிவென்ப தியாதெனை ஆராய்ந்து சென்றுழி அஃது அந்தக் கரணங்களைப் பிறிதின் கிழமைகளாகக் கொண்டுணர்ந்து வரும் சீவபோதமெனத் தேர்ந்தது. அதனால் அச்சீவபோதம் அறிவாயிற்று. ஆகவே, பின்ஞான்று அச்சீவபோதத்தை ஆராய்ந்துழி அஃது அறியாமையாய் முடிந்தது. அதன் பின்ஞான்று அறிவென்ப தியாதெனை ஆராய்ந்து சென்றுழி அஃது சீவபோதத்தைப் பிறிதின் கிழமையாகக் கொண்டுணர்ந்துவரும் ஓர் சாட்சிபோதமெனத் தேர்ந்தது. அதனால் அச்சாட்சிபோதம் அறிவாயிற்று. ஆகவே, பினஞான்று அப்போதத்தை ஆராய்ந்துழி, ஒளியை விளக்குதற்கு வேறோர் ஒளி இல்லாவாறுபோல், அஃது சாட்சியைவிளக்கி உணர்தற்கு

வேறோர் உணர்வு கிஞ்சித்துமின்றித் தான் மாத்திரமாக நின்று ஷை விடயமுதல் சிவபோதமாகிய அவித்தைகாறுமாக நிகழும் அறிவறியாமை அடுக்குப் பேதங்களை ஒருங்கே தோய்ந்தும் தோயாதுமாய் அவை அனைத்திற்கும் சாட்சியாய் நின்று தன்னைச் சிற்பிரகாசமாயுணரும் உணர்வுவடிவே ஷை அறிவறியாமை ரஹித அகம்பொருளாகவே முடிந்ததென்க. இதனால் என்னை ஆயிற்றெனின், அறிவுக்குமேல் அறிவிருக்கின்றதென்னும் ஆகமபட்சத்தைப் பூர்வபட்சமாக்கி, ஷை விடய முதல் அவித்தைகாறுமாக நிகழும் அறிவறியாமை அனைத்துள் ஒன்றேனும் தானன்றெனவும், தன்னையன்றி அவற்றுள் ஒன்றேனு மின்றெனவுமாகித் தானே தானாயிற்றென்க. தானே தானாயிருத்தல் இயற்கையாயின், இடை நின்று அறிவறியாமைப் பேதம் வந்ததென்னையெனின், இஃது கயிற்றின்கண் அரவென்பது வந்ததென்னையென வினவுவதுபோலுமென்க. ஷை விடயமுதல் சாட்சிகாறு முள்ளனவற்றிற் குதாரணம்.

உபநிடதம்.

"சத்தமுத லைந்தனையும் பொறிகளறி யும்பொறிக
டம்மைத் தானு
மொத்தகர ணமதறியுங் கரணத்தை யறியுமுயி
ருயிரைத் தானு
நித்தியா யிருந்தறியுஞ் சாட்சியகண் டாகார
நீங்கி மேலா
யித்தனையும் பகுத்தறியு மறிவுவடி வாயிருப்ப
தியல்ப தாமே." என்றும்,

"விடயமறிந் திடும்பொறிகள் விடய மாமோ
மிக்கபொறி யறிகரணம் பொறிக ளாமோ

வடையவறி சிவனாதக் காணை பாபா
வதனையறிந் திடுஞ்சாட்சி சிவ றேப்பா
தடையறவொன் றினையறியு மொன்று மேலொடு
சாட்சியையொன் றறிதற்கு தகவோ தாறு
யிடையறான் றிவைமெய்யொளி யதகை சான்ட்
கேதண்டா மதுவாகி யிருந்து காணை.

எனக் கூறியவாற்றுற் காண்க.

ஐந்தாவது

கூடஸ்த சைதன்னிய இலட்சியார்த்த விளக்கம்

முற்றிற்று.

ஆறாவது

அநவஸ்தாதோஷ ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

"அறி... [illegible] ...யின் மேலறிவொன் [illegible] ...ண்டென்
[illegible]
[illegible] ...வொன் [illegible]
...றிவென்னை [illegible] ...யாகு."

[illegible] ...அறிவைக் கூறியது உண்மையாய் [illegible] ...முதலிய அரிய நூல்களில்,

'காணு மறிவுங் காட்டறிவு மாவதற்குக்
காரணக் கருவுங் [illegible] - காணி
[illegible] ...நான் [illegible] ...தே
[illegible] பாப.'

எனக் கூறியிருப்பதா லெனெனின் அங்ஙனம் கூறியதன் கருத்தைப் பற்றி நன்கு விளக்குதும். எங்ஙனமெனின், அறிவென்பதற்குமேல், வேறோர் அறிவுண்டென்பது, முதலறிவு அறியுமறிவும் மேலறிவு அறிவிக்குமறிவும்ஆகின்றன. முதலறிவை யறிவித்தற்கு மேலறிவு ஒன்றிருப்பது போல, அம்மேலறிவை யறிவித்தற்கு மேலறிவொன் றிருக்க வேண்டுமன்றோ? மேலறிவை அறிவித்தற்கு மேலறிவொன் றில்லையெனின், முதலறிவை அறிவித்தற்கு மேலறிவொன்று இல்லையெனப் படாதோ? படாதெனின், முதலறிவுக்கு மாத்திரம் எங்ஙனம் மேலறிவு உண்டெனப்படும். அறிவென்பது, தனக்குச் சுசாதிகமும் விசாதிகமும் சுகதபேதமுமிருக்

கச் சம்மதித்ததாயின், அஃது அறியாமை யெனப்படுமா? இங்ஙனமிருக்க ஈரறிவென்பதில் எது அறிவெனப்படும்? எது அறியாமை யெனப்படும்? முதலறிவு அறியாமையும் மேலறிவு அறிவுமெனப் படுமெனின்; சிற்றறிவு பேரறிவு பேதமின்றாகின்றன. இருக்கின்றதால் ஒன்றறிவாயும் ஒன்றறியாமையாயும் எங்ஙனம் ஏற்கப்படும்? முன்னொன்று சுசாதி விசாதி சுகதபேதம் மூன்றையும் அல்லாததே அறிவெனச் சம்மதித்திருக்க, பின்னொன்று முதலறிவாகிற அறியாமையிருக்கச் சம்மதித்ததென்னை? அவ்வறியாமை மேலறிவுக்கு விசாதிகமன்றோ? அன்றியும், சிற்றறிவு பேரறிவென்பதில் சிற்றறிவாவது முண்டன்றோ? அச்சிற்றறிவு சுசாதிபேதமன்றோ? இச்சுசாதிபேதம் பிரமன்முதல் பிபீலிகம் இறுவாயுள்ள எண்ணரிய கோடாகோடிகட்கும் மிஞ்சியிருக்கின்றனவன்றோ? அன்றியும், பஞ்சபூத பவுதிக முதலியனவாகத் தோன்றும் இப்பிரபஞ்சம் விசாதிபேதங்களன்றோ? முதலறிவு அறியாமையென்னின், இம்முதலறிவு எண்ணரியதாயிருக்கின்றமையின், விசாதிபேதம் அனந்த பேதங்களாயும், அங்ஙனமின்றி அம்முதலறிவு சிற்றறிவென்னின், அனந்த சுசாதிபேதங்களாயும் முடிகின்றன. முடிவதால் எங்ஙனம் மேலறிவென்றது அறிவெனப்படுமா? முதலறிவு அறிவாயின், மேலறிவாகிற சுசாதிபேதமும் பிரபஞ்சமாகிற விசாதிபேதங்களும் இருக்கலாமா? அன்றி, மேலறிவு அறிவாயின் முதலறிவாகிற சுசாதிபேதங்களும் பிரபஞ்சமாகிற விசாதிபேதங்களும் இருக்கலாமா? வத்துவெனப்படுவது ஒப்பும் உயர்வும் தாழ்வு மற்றதன்றோ? இத்துணைத் தோடங்களிருக்க, அறிவுக்கு மேலறிவுண்டெனச் சம்மதித்து அறிவுக்கு மேலறிவு அறிவுக்கு மேலறிவெனச் சென்று சென்று ஈறின்றி அனவத்தாத் தோடமெய்துமே? இதற்கென்செய்தும்! இத்துணைக் கட்டங்களையும் நன்குணர்க.

சுசாதி முதலிய பேதங்களுக்குத் திட்டாந்தமாவது:— மரத்துக்குத் தன்போன்ற மரம் வேறாயிருத்தல் சுசாதியும், அம்மரத்துக்குக் கல் முதலியவை மாறாயிருத்தல் விசாதியும், அம்மரத்தின்கண் தளிர் இலை சாகை முதலியனவாய் விட்டு நீங்காது அடங்கியிருத்தல் சுவகத பேதங்களுமா மென்க. இவ்வாறே தாட்டாந்தமாவது அறிவென்பதற்கு மேலாக வேனும் தாழ்வாகவேனும் சமமாகவேனும் தனக்கொப்பாக வேறறிவு ஒன்றாகவேனும் பலவாகவேனும இருக்குமாயின் சுசாதியும், அவ்வறிவுக்கு அறியாமையும் பிரபஞ்சமும் வேறாயிருக்குமாயின் விசாதியும், அவ்வறிவு தான் சகுணமுற்றிருக்குமாயின் அஃது சுவகதபேதமுமா மென்க. இச்சுசாதி முதலிய மூன்று பேதங்களும் அறிவென்பதற் கின்றாகலின்,

சசிவர்ணபோதம்.

"மெய்ம்மையறி வல்லதயில் வேறறிவ தெல்லாந்
தம்மையறி யும்மறிவ தேயறிவு தானே." என்றும்,

ஞானவாசிட்டம்.

"பொருகடலிற் றிரைமுதலாப் பிறந்த வெல்லாம்
புனலாகி விளங்காமற் புழுதி யாமோ
வொருபொருளாம் பிரமமாத் திரமேயல்லா
லுபயமெனுங் கற்பனைப்பே ரொன்றுமில்லை
யெரியிடத்திற் சூடுமாத் திரமே யல்லா
லிரண்டுண்டோ வவ்வகைபோ லென்று மொன்றுஞ்
சரிதைகிரி யாயோகப் பதத்தின் முற்றிச்
சாதனங்க ணிறைந்தவர்க்கே சாற்றல் வேண்டும்."

என்றும் கூறியிருக்கின்றன.

ஓர் அறிவென்பதே சுவகதாதிபேத மிறந்திருக்கின்றதாயின், இரண்டாவதறிவு எங்ஙன மிருக்கும்? வேறாக ஓரறிவே யிருத்தற்கு ஏதுவில்லையாயின், எண்ணரிய அறிவென்பது

இருந்தற் றுயங்கை யிடத்தது: இதனைச் சூரறிவென வழுக்
துவது விளக்குகின்ற. இனிக்க, சூரறிவென்பதையாதெனின்
இன்னுந்த சற்றாகிய ஏதுகலறிவு அறியாமறிவு மேலறிவு
அறிவிக்கும் அறிவனே? அறியுமறிவு பொருளல்லவற்
றைப் பொருளெனவும் பொருளைப் பொருளெனவு முணர்
தல். அவையாவன:— தானல்லாததைத் தானெனவும் தன
தல்லாததைத் தனதெனவும், தானல்லாத் தானெனவும்
தனதல்லாத் தனதெனவு மேகொடல். இவ்விரண்டு மக்குறு
மார்பாலது: புகழுரை உயிர்ப்பாலதெனில், இருவி
ருந்துமேல் வேறுகோண அறிவிருப்பது யாதுகது: புகழ
வகுத் அறிவிக்கத்தெனில், அறியாறிவு அறிவிக்காது, +
ரெண்டு எல்லைய தாமே அறியும்: இதற்கு, மேலறிவு
வைதற்கர்த்தா ...
வைதற் கர்த்தா ... இப்புறுத்தக் கர்த்தா கடக்க
தல் யாருக்கு? இவ்விபு ... ...
பிறப்பெய்துதற்கு, அவையைவிட ...
இவ்விருவகைப் பயனையும் இத்தக கர்த்தா அருந்துகிறதற்
அந்தக் கர்த்தா இவ்விருவித வேலையையும், அவையாவன -
பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றும் பொருளைப் பொரு
ளென்றும் உணரும் கிருத்தியங்களையும் செய்வித்துக்கொ
ண்டு வருவதாக்கும்! இங்ஙனம் மேலொன்று செய்வித்துக்
கொண்டு வருவதைக் கண்டுபிடித்த அதனாலாக்கும சாறு
மறிவு நீ காட்டறிவு நாமெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளியது!

மேலும் பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணரு
மாறு உணர்த்துந் திரோபாவ சத்தியினால் மயக்குவித்தலும்,
பொருளைப் பொருளென் றுணருமாறு உணர்த்தும் அனுக்
கிரக சத்தியினால் தெளிவித்தலுமாயின், உயிருக்குத் தனக்
கென்று என்ன கர்த்தத்துவ மிருக்கின்றது, சிறிதேனு மில்

லையே! உயிர் இங்ஙன மகர்த்தத்துவமா யிருப்பதற்குத் தானே மேலெறிவொன் றிருக்கின்றது? "சும்மாவிருந்த தாரையை யூதிக்கெடுத்தானாண்டி" என்னும் பழமொழிக் கிணங்க, அநாதியாயுள்ள மாயைக்கண் அநாதியாக வாளாவிருந்த உயிரை வெளியி லிழுத்துவிட்டு இத்துணை கோலஞ் செய்துகொண்டு இன்னும் வருகின்றதென்பது பொருத்தமாக விருக்கின்றதா? அவ்விறைவன் தனது காருணியத்தால் இழுத்துச் செய்வித்ததேயன்றி விபரீதமாக வல்லவேயெனின், இக்கருணை உயிரின்மேல் இடையில் வைத்ததற்கு வருவதென்னை? அன்றியும், இக்கருணை வைத்திருத்தற்கு முன்னான்று இவ்வுயிர் என்ன நன்மை செய்தது? அங்ஙனம் ஒரு மாயைக்கண் தான் செய்யத்தக்க தகுதியாதொன்று மில்லையே? இல்லாவிடினும், எவ்விதத்திலோ நன்மை செய்து விட்டதாகவே வைப்போமெனின், அவ்வினை இறைவனது அநுக்கிரக சத்தியைச் சேர்ந்ததன்றோ? இதனால் அக்கருணை இடையில் வந்ததன்று. அக்கருணை இறைவனுக்கு அநாதியே இருக்கின்றதெனின், அவ்வியற்கைக்கருணை உயிரைப்பற்றியதன்றோ? அங்ஙனம் பற்றியிருக்குமான்று அநாதியிலேயே உயிர் விடுபட்டிருக்க வேண்டுமே! இன்மையால் அக்கருணை இயற்கையுமன்று செயற்கையு மன்று. இவற்றாற் கருணையென வழங்குவது விபரீதமென் றறியற்பாற்றென்க. இது நிற்க, சுருதியென வழங்குவது உளதாயின் அது சுருதிக்கொத்ததா? அன்றி ஒவ்வாததா? ஒத்ததெனின், அற்பசுருதிக் கொத்ததா? அன்றிப் பிரபல சுருதிக் கொத்ததா? பிரபல சுருதிக் கொத்ததெனின்,

தாயுமானவர்.

"சந்ததமு மெனதுசெய லினிதுசெய லியானெனுந்
தன்மையினை யன்றியில்லாத் தன்மையால் வேறலேன்
வேதாந்த சித்தாந்த சமரச சுபாவமிதுவே." என்றும்,

திருவாசகம்.

"வானாகி மண்ணாகி வளியாகி யொளியாகி
ஊனாகி யுயிராகி யுண்மையுமா யின்மையுமாய்." என்றும்;

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்.

"ஊனாயுயி ரானாயுட லானாயுல கானாய்
வானாய்நில னானாய்கட லானாய்." என்றும்,

வைராக்கிய சதகம்.

"புகலரும்பாப் பிரமமாங் கடறனிற்
புணர்பவைத் திரையினை
சகமொடாருயி ரெனுநுரை யாதிக
டங்குமாற் றிடுமென்றே
பகருநான் மறையொளிநது நிலைதமையதை
பற்றுவாம் விங்கிற்பாரா
சுகசொ ரூபமே யனைத்து மென்றகற்றுந்
துவிதபா வனை மெற்றே." என்றும்,

இதுவுமது.

"செய்யுநந்தொழி லைந்தொழி லியாவுமச
சிவனது வடிவென்றே
ஐயமற் றுணராதியா னெனுஞ் செருக்கடைந்து
நாடொறு நெஞ்சே, நைவதென்னை நீ." என்றும்,

குறள்.

"அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு." என்றும்,

இங்ஙனம் அநேக நூல்களும் இறைவனையன்றி உயிரின்றெனவும், வேறாகத் தோன்றினும் ஓர் முதலன்றெனவும், இங்ஙனமிருக்கும் உயிர் அவ்விறைவனு மன்றெனவும் கூறியிருக்கின்றவை அற்பசுருதிகளாக்கும்! அன்றியும், ஈரறிவென்

பது உளதெனச் சம்மதித்த ஷை சுருதிகள் இவ்வுலகானு பவத்துக் கிசைந்திருக்கின்றதே யெனின், ஈசுரனென்பது சுயம்பிரகாசமென்ற சுருதிக ளநுபவத்துக் கிசையாததாக்கும் ! இரண்டறிவெனக் கூறும் சுருதிகள் அநுபவத்துக் கொவ்வி யதேயிருக்கிற்கும் யுக்தி யிருக்கவேண்டுமன்றோ? அவ்யுக்திப் பிரமாணத்தைப் பற்றிச் சற்று விசாரிக்குதும். எங்ஙனமெனின், ஈசுரனென்ன சம்பந்தத்து வியஷ்டி சமஷ்டி உபாதி குணம் தொழில்களாலன்றோ? வியஷ்டி உபாதி குணம் தொழில்களை விடாமல் தனித்தனியாயிருக்கின்ற நாலுக்கும் காரணங்கள் உபாதிகளும், கருவிக்குறைவும், காமம் இராகாதி சேட்டை கள் தொழில்களுமாம். சமஷ்டி உபாதி குணம் தொழில்களை விடாமல் ஒரு சமயம் ஒருங்கு கூடியிருக்கின்ற நாலுக்கும் காரணங்கள் உபாதிகளும், அவைக்கேற்ற முதலியவை குண ங்களும், சிருஷ்டியாதிகள் தொழில்களுமாம். இவைகள் எங் ஙனமெனின், தனிமரம் வியஷ்டியெனப்படும் பலமரங்களின் சேர்க்கை சமஷ்டியெனப்படுமாம். தனித்தனியாயுள்ள விய ஷ்டி உபாதி குணம் தொழிலுக்கும் பிரமன் முதல் பிபீலிகை யீறாகிய உயிர்கள் வியஷ்டி சித்துப்பொருள் இருக்குமாறு போல, சமஷ்டியுள்ள சமஷ்டி உபாதி குணம் தொழிலுக் குச் சமஷ்டிச் சித்துப்பொருளொன்றிருக்க வேண்டு மன்றோ? அச்சமஷ்டியாகிய சித்துப்பொருள் ஈசுரனென வும், பேரறிவனெனவும், ஆண்டானெனவும் பொருள் படுகின் றது. வியஷ்டியாகிய சித்துப்பொருள் சீவனெனவும் சிற்றறி வெனவும் அடிமையெனவும் பொருள்படுகின்றது. ஷை விய ஷ்டி சமஷ்டியாகிய உபாதி குணம் தொழில்கள் ஈசுரனாகிய முதல்களுக்கா? அன்றி ஈசுரனாகிய முதல்கள் உபாதி குணம் தொழில்களுக்கா? உபாதி குணம் தொழில்களுக்கே ஈசுரனுக ளுமெனின், ஆழிக்கு விரலென்முற்போ லாகின்றது. அங்ஙன மாயின், ஆழியானது கைவிரலைக்கோடல் யாதுக்கு? ஆழியை.

கியதான் விரலால் அலங்காரமா யிருக்கக்காண்கிறது! இங்ஙனமே, ஷை இருவித உபாதி குணம் தொழில்களும் அவ்வறிவையுங்கொண்டு யாது செய்கின்றன? பந்தமுத்திகளைந்தசாதனங்களை இயற்றி அப்பந்தமுத்திகளைப் பொருந்துகின்றதும்? இவைகள் கிஞ்சித்தும் பொருந்தமாயிருக்கின்றனவா? இல்லையே. விரலுக்கு ஆழிபொன்றும் பொருந்தாமை. எங்ஙனமெனின், விரலானது ஆழியைக்கொண்டு தான் அலங்காரமாகுகின்றது. இதுபோல், சாரியைக்கும் உபாதி குணம் தொழில்களாகலின் அவ்வுபாதியாதிகளால் சீவறிவு பந்தமுத்திகளை எய்துதற்கும் பேரறிவு அப்பந்தமுத்திக்கதற்கும் பொருந்துகின்றன. அன்றியும், ஆழியையுடைய விரலுக்காயினும், இவ்வாழி விரலொன்றும் படாமைபோல, ஷை இருவித உபாதி குணம் தொழில்கள் சாரிபுக்கடாயினும் அவ்வுபாதியாதிகள் சாரியொன்றும் படாமைபோல். இங்ஙனம் அறிவுவேறும் அறியப்படும் உபாதியாதிகள் வேறுமாயின்றன.

ஆகவே இருவித உபாதி குணம் தொழில்களையும் நீக்கி, அறிவு இரண்டென்னும் பேதமிருக்கக் காட்டுகின்றையுமோ? சாரிவெனக் கொண்டது உபாதி குணம் தொழில் நோக்கத்திலேயா? அன்றி அறிவு நோக்கத்திலேயா? அறிவு நோக்கத்திலேயெனின், ஆகாய திருட்டியில் ஆகாயமிரண்டுபட்டிருக்குமாயின் அறிவு திருட்டியில் அறிவு இரண்டென்பதற்கு புரணின்று. கடோபாதி மேகோபாதிகள் திருட்டியில் ஆகாயம் இரண்டுபட்டதுபோ லிருப்பினும் இரண்டெனப்படுமா? படாதன்றோ? அதுபோல், வியட்டி சமட்டி உபாதி குணம் தொழில் திருட்டிகளில் இரண்டுபட்டதுபோ லிருப்பதால் இரண்டாயிற்றா? இல்லையே! இஃதிங்ஙனம் நிற்க.

இஃது உயிர் பலவன்றெனல்.

உயிர் ஒன்றென்பதா? அன்றிப் பலவென்பதா? பலவென்பதுதானெனின், யாதினாலேற்றற்பாலது? உயிர்களினாலேயே யேற்றதெனின், உயிரைக்கண்டிழி யேற்றற்பாலதா? அன்றிக் காணாதழி யேற்றற்பாலதா? கண்டிழியே யேற்றதெனின், சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி மூர்ச்சை மரணமாகிய இவ்வைந்தவத்தைகளுள் எந்த அவத்தையிற் கண்டேற்றது? அன்றியும், நாலவத்தைகளாகிய துரியம் துரியாதீதம் இரண்டுள் எந்த அவத்தையிற் கண்டேற்றது? ஐந்நாலவத்தையிற் கண்டது நால முதலிய உபாதித்திரயங்களையன்றி யில்லையே! நாலவத்தைகளிலோ காலதேச வஸ்து பரிபூரணாநந்த சுயம்பிரகாசத்தையன்றி இல்லையே! ஆகலின், உயிர்களைக் கண்டு பலவென் றேற்றதன்று. அன்றியும், உயிர்களைப் பலவென் றேற்றது ஒவ்வொன்றும் எத்துணை எத்துணையாக வேற்றது? உடற்றுணையாக வேற்றதெனின், எந்த உடலுள் எந்த உடற்றுணையாக வேற்றது? தாலவுடற்றுணையாக வேற்றதெனின், இத்தாலவுடலெத்துணையது? இஃது பருவத்துக்குத் தகவா யிருக்கின்றதே? அப்பருவபேதங்களில் இஃதெப்பருவத் துணையது?

திருவாசகம்.

"புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅ நின்றவித் தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தே னெம்பெருமான்."

என்று திருவாய்மலர்ந்தருளியதை ஏற்றற்பாலதாகலின், இப்பல பிறவிகளுள் எப்பிறவித்துணை யென்பது? அவ்வப் பிறவியும் ஒவ்வோர் பருவத்துணையா யிருக்கின்றதே! அவற்றுள் அவ்வவ்வுடல் எத்துணை யெனப்படும்? உடற்றுணை எத்துணை எத்துணைத்தாயினும் உயிர்கள் அணுத்துணைத்தாகலின் அவ்வவ் வுடல்களுள் ஏகதேசமாக நின்று இச்சா ஞானக் கிரியைகள் இயற்றி இயற்றி வருகின்றன. அங்ஙனம் இயற்றி வருகின்றது ஓர் அறை வீட்டின்கண் ஏகதேசமா யிருக்கும் ஓர் சிறிய தீபமானது அவ்வீடு முழுதும் பொருள்களை விளக்குவதுபோல வெனின், அவ்வறையி லிருந்த தீப தனக்கணிமைக்கண் ஒளி மிகுதியாயும் சேய்மைக்கண் சுருக்கமாயும் இடைக்கண் சமமாயும் விளங்குகின்றது.

அதுபோல் உடம்புகள்தோறும் ஏகதேச மேகதேசமாய் நிற்கும் உயிர்களின் உணர்வு தத்தமது அணிமைக்கண் மிகுதியாயும் சேய்மைக்கண் மழுக்கமாயும் இடைக்கண் சமமாயுமிருந்து விளங்கவேண்டுமே! அங்ஙனமன்றே! பரிவுணர்வில்லாத இடமும் உண்டோ! தேகமுழுதும் வியாபித்து நின்றுணர்வது ஒருபடித்தா யிருக்கின்றதே! உடலினுட்புற பரிசவுணர்வின்கணன்றோ? எங்கெங்கே பரிசவுணர்ச்சியின்றோ அங்கங்கே அவயவத்தேக மிருக்கட்டும். அன்றியும் உயிர்கள் அணுத்தன்மை யென்பது இயற்கை யெனப்படுவதா? அன்றிச் செயற்கையெனப்படுவதா? செயற்கை யெனப்படுவதெனின், உயிர்கட் கியற்கையது யாதெனப்படும்? வியாபகத்துவமெனின், அவ்வியாபகம் இடையில் அணுத்தன்மையாக வேண்டுவதின்று. அன்றியும், அவ்வியாபகம் அணுத்தன்மை யானதாகவே வைத்துக்கொள்வம். அணுத்தன்மைக்கு முன்ஞான்றிருந்த வியாபகங் கெட்டு அணுத்தன்மை யாயிற்றா? அன்றிக் கெடாதாயிற்றா? கெட்டே யாயிற்றெ

னின், மீண்டும் வியாபகமாகா திருக்கவேண்டும்? மீண்டும் வியாபக மாகாதாயின், பரத்தோடுகலந் தேகமாதற்குக் கூடாதே! வியாபகங் கெடாமலே அணுத்தன்மை யாயிற்றெனின், வியாபக மிருந்தவா றிருக்கின் அஃதெங்ஙனம் அணுத்தன்மை பெறும்? கயிறானது அரவுத்தன்மை பெற்றதுபோலாகும்! இடைக்கண் அணுத்தன்மை வந்ததென் றேற்கின், அவ்விடைக்கண் வியாபகத்துவம் இன்றென்பதாகிப் பின்னொன்று பரத்தோடு கலக்காத தோடம் வாய்க்குமெனக் கருதி அவ்வணுத்தன்மை இயற்கையதென் றேற்கினும், பரிபாக முதிர்ச்சி வந்த பின்னொன்று பரத்தோடு கலத்தலே யேலாததுடன் கிஞ்சிஞ்ஞத்துவமும் இயற்கையதெனப்படும். அஃதியற்கையதாயின், திரிகால ஞானமாகிற சர்வக்ஞத்துவம் இடைக்கண் வாராதிருக்கவேண்டுமே! அந்த ஞானம் தவத்தால் வருகின்றதெனின், தவத்தாலேயும் இடைக்கண் வருகின்றதால் கிஞ்சிஞ்ஞத்துவம் இயற்கை யென்பானேன்? இதுநிற்க.

உயிரென்பது அருவப்பொருளா? அன்றி உருவப்பொருளா? அருவப்பொருளெனின், அருவம் உருவ உபாதிக்குட் கட்டுப்படுவது முண்டா? படுவதுண்டெனின், அருவமாகிய இவ்வெளியானது எந்த உருவ வுபாதிக்குட் கட்டுப்பட்டது? இவ்வெளி சட அருவமாதலிற் கட்டுப்படுதற் கியையாது, உயிர் சித்துருவமாதலிற் கட்டுப்படுதற் கியையுமெனின், அவத்தாத்திரயம் உபாதித்திரயம் அபிமானத்திரயம் முதலியவைகள் எதன்பால் மாறி மாறிக் காணப்பட்டுக்கொண்டு வருகின்றன? எங்ஙனமெனின், தூலபாவந் தோன்றிய ஞான்று விசுவனென்கிற அபிமானியும் சாக்கிராவத்தையுந் தோன்றுகின்றன. அம் மூன்றும் தோன்றுஞான்றும் ஏனைய சூக்குமோபாதியும் தைசதனென்னும் அபிமானியும் சொப்

பஞவத்தையும் காரணோபாதியும் பிராக்ஞனென்னும் அபிமானியும் சுழுத்தியவத்தையும் இன்று. அச்சூக்குமோபாதி முதலியவைகள் தோன்றும் ஞான்றும் ஒழிந்தாலும் விசுவன் சாக்கிரம் இம்மூன்றும் இன்று. இவை யனைத்தும் எங்கே உளதாயு மிலதாயும் தோன்றி மறைகின்றன? இங்ஙனந் தோன்றி மறையு மனைத்தும் சங்கற்பமாகிய நினைவெழுச்சிகளன்றோ? இவ்வெழுச்சிகள் நானென்பதி னின்றே யாம்; அந்த நானென்பது ஒழிந் தோன்றி மறைபவைகட்குச் சாட்சியைத் தன்னியமன்றோ? இங்கே ஓர் வியட்டி உபாதி குணந் தொழில்களுக் காதாரம் நானென்னும் சாட்சியைத் தன்னியம் ஒன்றிருப்பதுபோல ஆங்காங்கும் எண்ணரிய வியட்டி உபாதி குணம் தொழில்களுக்கும் ஆதார சாட்சியைத் தன்னியங்களும் வெவ்வேறா யிருக்குமன்றோ? அவ்வாதார சாட்சியைத் தன்னிய மனைத்தும் ஒன்றெனப்பட்டதா? அன்றிப் பலவெனப்பட்டதா? பலவெனப்பட்டதெனின், ஒரு நானென்னுமோ தாதாரத்திற்கு எல்லை எத்தனையென்று ஏற்கப்பட்டது? கடோபாதிக ளனைத்தும் அகன்றழி, அவைகள் கடங்கடோறும் துண்டு துண்டாக முன்னின்று காணப்பட்ட வெளியென்பது பலவா யிருக்கட்டுமே நானென்பது பலவாயிருக்க ஆங்காங்கும் அவத்தாத்திரய முதலியனவாகத் தோன்றும் விகார திருட்டிக ளகன்றழி, அவ்வவ் வவத்தாத்திரயங்கள் தோறும் தனித்தனி வெவ்வேறாக முன்னின்று காணப்பட்ட நானென்னும் ஆதாரமென்பது பலவா யிருக்கின்றதா? ஓர் வகுப்பாகிய அலையாதிகட்கு எந்த சலப்பொருள் ஆதாரத்துவமா யிருக்கின்றதோ அந்த சலப்பொருள் ஒன்றேயன்றோ பல வகுப்பாகிய அலையாதிகட்கும் ஆதாரமாகியது: பலவகுப்பு அலையாதிகள் எழுச்சியினாற் சலாதாரம் பலவாகுமா? ஆகாதன்றோ? அலையாதிகளாகிய ஆதேயங்களோடு சலாதாரமும் ஒருங்கே விளங்குவதால் இச்சலாதாரமானது

ஏகத்துவ மென்பதற்கு இழுக்கின்று. ஆங்காங்கும் சலப் பொருள் விளங்காமலும் அதனைப் பாராமலும நின்று அலையாதிகளையே திருட்டிக்குக்கொண் டிருக்கில் இச்சலாதாரம் பலவாகத்தானே மயங்கிக்கொண் டிருக்கவேண்டியது? மயங்கினும் மயங்காவிடினும் இச்சலாதாரம எஞ்ஞான்றேனும் பலவென்பதற் கியையுமா?

இதுபோல், ஓர் வகுப்பாகிய அவத்தாத்திரய முதலிய கற்பனைகட்கு, எந்த நானென்னும் போதம் ஆதாரத்துவமாயிருக்கின்றதோ அந்தப் போதாதார மொன்றேயன்றோ பல வகுப்பாகிய அவத்தாத்திரய முதலியவைகட்கும் ஆதாரமாகியது? பலவகுப்பாகிய அவத்தாத்திரய முதலியவைகளின் எழுச்சியினால் அந்தப் போதாதாரம பலவாகுமா? ஆகாதன்றோ! அவத்தாத்திரய முதலிய அதிசயங்களோடு அந்தப் போதாதார [illegible]யும் விளங்காமையினால் அவ்வாதாரம பலவாயிருப்பதுபோல் இருக்கின்றது. ஆங்காங்கும் அந்தப் போதமானது விளங்கவும அதைக்காணவும நின்று இவ்வவத்தாத்திரய முதலியவைகளைத் திருட்டிக்கா திருந்திடில் அந்தப் போதாதாரம் பலவென மயங்கவேண்டி வருமோ? மயங்கினும் மயங்காவிடினும அந்தப் போதாதாரம் பலவெனப்படுமா? படாதன்றோ! அந்தப் போதாதாரம் ஏகமெனப்படுவது கற்பனைகளாகிய அவத்தாத்திரய முதலியவற்றா லாகலின், ஆரோபமுடாமென்க. இங்ஙனமிருப்பதால் பலவென்பது எஞ்ஞான்றும இன்றென்ப தாயிற்று.

அன்றியும் நானென்னும் போதப்பொருள் பலவாயின் இருவித சமாதிக்கண் ஏகமா யிருப்பானேன்? அதனால் அந்த நானென்னும் போதப்பொருள் ஏகமாயின் ஈங்குப் பலவா யிருப்பானேன்? ஆங்கு ஏகமாயும் ஈங்கு அனேகமாயும் இருப்

பது யாதுகாரணம் பற்றி? நிருபாதிகமான ஞானன்று ஏகமாயும் சோபாதிகமான ஞானன்று அநேகமாயும் இருக்கின்றதெனின், சோபாதிகமாகிய அஞ்ஞானதிசைக்கண் போதம் அநேகமென்பது அனுமான அளவையினாலன்றோ. போதமானது தன்னைப் பிரத்தியட்சமாகக் கண்டு அநுபவிக்கமாட்டாதது சமாதிகளாகிய ஞானதிசையினின்றோ? அந்த ஞானதிசைக்கண் அப்போதம் பலவாயிருக்கட்டுமே! இதனால் அஞ்ஞானதிசைக்கண் ஏகமாயிருக்கட்டுமே! அங்ஙனமில்லையே! பலவென்பது அஞ்ஞான திசைக்கண்ணும் ஏகமென்பது ஞானதிசைக்கண்ணு மாகின்றன. இத்திசைக்கண் பலவெனபது அவித்தாத்தியப் பிரதிவிம்ப கற்பனைகளாலாகலின் இதற்பனைகளைக் கொண்டு போத ஆதாரம் பலவெனக் காண்பது தோற்ற அனுமானமன்றே? ஆகலின், போதம் பல ஆதாரபேதங்களாக நிற்றல் அநேகமாகிய அபிராயமும், அப்போதம் ஏகமாக நிற்றல் ஆதாரமாகிய அதிட்டானமுமாயிற்று. ஆகவே, தனித்தனி ஆதாரசாட்சிகளைத் தன்னிடங்கட்டு மேல் சர்வாதாரசாட்சியை தன்னிடமே போதமெனப்பட்டிருத்தலின் வியட்டி சமட்டி அவித்தாதிரயாக்த ஆரோபச் சிற்றறிவு பேரறிவென்பவை எஞ்ஞான்றுமுள இன்மெய்ப்பாதாயிற்றென்க. இவற்றிற் குதாரணம்:—

கைவல்லிய நவநீதம்.

“அறிவுக்கு மறிவுசெய்யு மறிவுவே றுண்டென்றெண்ணு
மறிவற்ற குதர்க்கமூடர்க் கனவத்தை பலமாத்திரும்.” என்றும்,

வேதாந்த சூளாமணி.

“சீவனுடை சன்கூடத் தன்பிரம மென்னச்
சித்துநான் காங்கடநீர்க் கதுவுறும்வெண் மீன்வான்

றூவுபனி நீர்விம்ப வறுமிதா காசஞ்
சொற்கடா விசசின்றை காசமொடு மாவான்
மெய்மிமை யவற்றினுக்குத் திட்டாந்த முறையாம்.”

என்றுங் கூறியவாற்றாற் காண்க.

ஆறாவது
துவைத சிதாரோப விளக்கம்
முற்றிற்று.

ஏழாவது

துவைத இன்பாரோப ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சிக்க ணின்ப மிரண்டென்னல்
சந்ததமும் போலிகளாத் தானைக—மந்தரிலாத்
தானெனத் தப்பொருடான் றங்கிடுமே திண்ணமுதா
யேறுகு மீங்கிதனுக் கேசு.

எங்ஙனமெனின், போதமென்ப தொன்றுமின், ஆ
போதத்தை மற்றோர் போதம அனைந்தாற்றி அமோபாத
ஆனந்தம் எங்ஙனம் வெளிபட்டு மனைமுறும்? ஒர் மொன்
பால் தனக்கிணையெதிராகும் காயகனின்றித் தன்னைத் தானே
தழுவி யணைந்து சுகிக்கக் கூடுமா? கூடாவாறு, அனையது ஆன
ந்தம் எங்ஙனம் வெளிபட்டு மனைமுறுமா? இகத்திலேனும்
பரத்திலேனும் இரண்டுபடாமல் இன்பமெழுச்சி என்பது
கிஞ்சித்தேனும் உண்டாகுமா? உண்டாகாதாகலின், போக
மென்பது இரண்டுபட்டே யிருக்கவேண்டுமெனின், தவமெ
ன்பது இரண்டெனப்படும். அவை காமியத்தவமெனவும் நிட்
காமியத்தவமெனவுமாம. இவ்விரண்டுள் காமியத் தவமாவது
தனக்கெனப்பொருள் கிஞ்சித்துமின்றி, அத்தியாசமாய்வந்து
வந்தடுக்கும் தத்தம் உடல்களை நான் நானெனவும் அவ்வவ்
வுடலைச் சார்ந்து வரற்பாலனவாகிய பெண்டீர்முதலிய உயிர்ச்
சார்பு பொருட்சார்புகள் அனைத்தையும் எனதெனவும் ஐய
முறாது சத்தியமாகவே கர்த்தத்துவம் போக்தத்துவமுற்று
நிகழ்ந்துவரும். இவற்றால் உண்டாம் இராகாதி துற்குணங்க
ளையும் மதுமாய்சாதிகளை அருந்தும் துராசாரங்களையும் தடு

சுரு இத்தேக போக விர்த்திக்கே விரதம் நோன்பு தவம பரம் முதலிய அநேக ஸற்கிருத்தியங்களையும் இடைவிடா தொழுக் வருதலா மென்க.

நிட்காமியத்துவமாவது அத்த ஸற்கிருத்தியங்களைத் தத் தம் உடலுக்குதவ வரிய ருசிபயத்தற்குச் செய்துகொண்டு வருவது பயனற்றதென நமது பெரியோர்களாலும் நம்மை விட்டகலாதென்று போதிக்கப்பட்டவையாகிய இத்தத்துவ காரண புலனை போதகர்களால் நாம் பக்தர்களாகி நிற்கும் சுருதிகளின்றும் விடாது பொருளாக நம்மிற்காண்டு வருவது யாமுடைய அவ்விறைவனுடைமையின், அதனையன்றி நமக்கென்று மொன்றும் உரிமை யுடைத்தன்று? எல்லா உரிமையும் அவனு டையதாகலின், அவன் ஆண்டானெனவும் நாம் உரிமைப் பொருள்களெனவும் அடிமையெனவும், உள்ளபடியே கொண்டு கர்த்திருத்துவம் நிர்த்தம பற்றின்மையும் அமைந்த சரணாகதி பாவனையை செய்து செய்து அவ்வவைகளைக் குன்றியிருத்தலா மென்க. இவ்விரண்டிற்கும் உதாரணம்:—

வேதாந்த சூளாமணி.

"உடம்பினையும் வருகுடும்பந் தனையும்யா னெனவென்றன்
றுளான்கரும காண்டியெலாக் கிரியையுமீ சற்கே
திடம்பெறநின் றுக்குமவ னேபக்தி காண்டி."

எனக் கூறியிருக்கின்றதை யுணர்க.

தற்சுதந்தரமுற்றும் தற்சுதந்தரமற்றும் நிகழ்த்தும்அத்த இருகிருத்தியங்களாலும் வரற்பாலது யாது? இன்பமெனின், அவ்வின்பம் இருமை யுற்றதா? அன்றி ஒருமை யுற்றதா? இருமை யுற்றதெனின், அவ்வின்பம் இருமை யுறுவானேன்? கிருத்தியம் கர்த்தத்துவமாயும் அகர்த்தத்துவமாயும் இருமை

யுற்றதா மெனின், அவ்விரண்டின்பமும் எவற்றின்பாலது? இகபரத்தின் பாலதெனின், இகபரமாவது சகமும் சிவமு மாகின்றன. சகத்தின்பாலது சிற்றின்பமும் சிவத்தின்பா லது பேரின்பமுமாம். அன்றியும், சிற்றின்பம் சகத்திற் கிடைக் கையதும் பேரின்பம் சிவத்திற் கிடைக்கையதுமாம். உயிர்கள் தமது காமியத்தவத்தாற் சகத்தின் சிற்றின்பத்தையும் நிட் காமியத் தவத்தாற் பரத்தின் பேரின்பத்தையும் பெறுகின் றன. அத்தவத்தைப் புரியாவழி அவ்வின்பத்திற் செல்ல வேண்டுவதின்று, சொல்லாவழி அவ்விரண்டின்பமும் அதனத தன் ஆதாரத்தில் நின்றும் பெயருமாயின், அவ்விரண்டின்பமு சகத்தின்பாலதும் அச்சகத்திற் பிறக்கையுடையதும் பரத்தின் பாலதும் அப்பரத்திற் பிறக்கையுடையதுமாயின், அவ்விரண்டி லொன்றிலேனும உயிர்களுக்கு என்னை சம்பந்தமாகின்றது? அதாவது சொந்தமில்லையே. இவற்றில் அவ்விரண்டின்பமும உயிர்கட்கியற்கையன்று பொருந்துமோ? அன்றியும், உயிர்கள் உலகப்பொருளாயின் உலகச்சிற்றின்பம் உயிர்களுக்கியற்கை யெனப்படும். அங்ஙனமன்றி உயிர்கள் பரமபொருளாயின் அப்பரப்பேரின்பம் உயிர்களுக்கியற்கையெனப்படும். இவ்வுல கும் அப்பரமும் உயிர்களல்லாதலின் இச்சிற்றின்பத்திற்கும அப்பேரின்பத்திற்கும் உயிர்களாகிய நாம வேறெனப்படுவ தே திண்ணமென்க.

இரண்டின்பத்திற்கும் நாம் வேறாகில் இவ்வுயிர்கள் எந்த இன்பத்தில் ஆறுதலுற்று நிலைத்திருக்கும்? பேரின்பத் தில் நிலைத்திருக்குமெனின், அவ்வின்பமும் இச்சிற்றின்பத் தைப்போல் உயிர்களுக்கு இரவலுற்றிருத்தலால் எங்ஙனம் அதில் நிலைத்திருக்கும்? சிற்றின்பம் நிலைக்காது மாறுவது இழிந்தோர்க்குங் கண்கூடா யிருக்கின்றது. பேரின்பம் இது போலின்றி என்றும் மாறாத்தகையதா யிருக்கின்றதேயெ

ணின், அவ்வின்பம் மாறாதிருப்பதென யாதினால் ஏற்கற்பாலது? அனுமான அளவையாலும் ஆகம அளவையாலு மெனின், அனுமான அளவையா லேற்றது, இகமென்பது ஒன்றிருத்தலைப்பற்றி மேலே பரமென்பது ஒன்றிருக்க வேண்டுமெனவும், இவ்விகத்தின்கண் சிற்றின்பமொன்றிருப்பது பற்றி அப்பரத்தின்கண் பேரின்ப மொன்றிருக்க வேண்டு மெனவும், இச்சிற்றின்பம் கணத்தில் மாறத்தகுவதா யிருப்பதுபற்றி அப்பேரின்பம் அங்ஙனமின்றி நீடித்து மாறாதிருக்கவேண்டுமெனவும், நம்பிக்கையுற்றிருக்கும் பட்சமாய் முடிகின்றன. இதனால் அனுமான அளவை பயனுறுமென்க.

ஆகம அளவையால் பயனுறுமோவெனின், அவ்வாகம அளவை யுத்திக் கொத்ததா? அன்றி யொவ்வாததா? யுத்திக் கொத்ததெனின், இதுகாறும் யுத்தியா லாராய்ந்து வருகின்றமையால் ஒவ்வு முடிவு பொருளாவும் ஆகமவளவை இனி வேண்டுவதின்று. இச்சிற்றின்பம் காமியத்தவத்தால் வாய்க்கற்பாலதால், உயிர்களுக்கு இரவல் சுகமா? அன்றிச் சொந்தசுகமா? சொந்தசுகமெனின், இச்சிற்றின்பம் உலகுக்கு இரவல் சுகமாக்கும்! இவ்வண்ணமே, அப்பேரின்பமும் உயிர்களுக்குச் சொந்தசுகமாயும் பரத்திற்கு இரவல் சுகமாயுமாகின்றதே! உலகானந்த முலகுக்கும் பரமானந்தம் பரத்துக்கும் இயற்கையென முன்னமே சித்தாந்தமாயிற்று. எங்ஙனம் இரண்டின்பமும் உயிர்களுக்குச் சொந்தமெப்படும்? படுமெனின், உயிர்கள் உலகத்திலும் பரத்திலுஞ் சென்று கலக்க இருதவத்திலும் முயலுவானேன்? தத்தம் இன்பத்தை உலகின்கண்ணும் பரத்தின்கண்ணும் முன்ஞான்றே ஏற்றியிருக்கின்றதாக்கும்! பின்ஞான்று அவ்வின்பத்தை யனுபவிக்க இருதவத்தையும் வேண்டுவது. இது விந்தையினும் விந்தை! இது நிற்க.

உலகவின்பம் உலகத்தைவிட்டுமே பரத்தினின்பம் பரத்தைவிட்டும் மாறுந்தன்மையனவோ? அல்லவே! இங்ஙனமிருக்க, உயிர்களுக்கு முன்றோன்றியில்லாத இருவித இன்பமும் இருவகைத் தவத்தால் பின்றோன்றுவனவாகுமாயின், அவ்வினபங்கள் எங்ஙனம் உயிர்களுக்கு மாறுதல் நிலைக்கிடமாகும்? இயற்கையின்பம் ஒருஞான்றும் மாறுதலுடையதன்று. பெருந்தவத்தால் வரினும் செயற்கை இன்பம் மாறுதற்குரியதே! அஃது அயலின்பமாதலின் என்க. உயிர்களுக்கு இன்பம் இயற்கையதெனின், இடைக்கண் மாறுபடுவதின்று. அங்ஙனமின்றிச் செயற்கையதெனின், ஒருஞான்றும் மாறுதிராககின்றதெனக் கூறவேண்டியதின்று. சிற்றின்பம் பருதநிலையதென்றும் பேரின்பம் பருதநிலையதென்றும் அப்பிரமாணங்கள் கோட்டுக்கின்றனவேயெனின், பருதிப்பிறலை முடிவுபெறுங்காறும் ஆகம அளவை வேண்டியதின்றென முன்னமே ஏற்கப்பட்டிருக்கமையேறு மாகலின், இஞ்ஞான்று அஃது வேண்டுவதின்று. அப் பேரின்பத்தை ஓருயிரே முற்றும் பெறுவது முழுதுமா? அன்றித் தத்தமக்கும் கூடியளவுதா? முழுதுமேயெனின், ஓருயிர் அவ்வின்பத்தைக் கொண்டுழி மற்றோருயிருக் கில்லாமற் போகின்றது. அங்ஙனம் இல்லாமற் போகுமாயின், இன்னும் எண்ணரிய உயிர்களும் பின்ஞான்று என்செய்யும்? அவ்வின்பத்தை ஓருயிர் முழுதும் கிரகிப்பதென்பது - அகண்டமான கடல்நீர் முழுவதும் ஓர் கிருமியானது குடித்ததுபோலா மென்க.

அவ்வின்பத்தைத் தத்தம் அளவுக்குத் தக்கவாறு பெற்றுக்கொள்ளுகின்றனவெனின், இதுகாறும் நிட்காமியத் தவ உயிர்கள் தத்தம் அளவுக்குத் தக்கவாறு அநுபவிக்க அவ்வின்பத்தைப் பங்கிட்டுக்கொண்டு வந்திருந்தால் அவ்வின்பம் எத்துணை குறைந்திருக்கவேண்டும். இனியும் நிட்கா

பெயத்தவம் இயற்றி இயற்றி அனுபவிக்கப் பங்கிட்டுக்கொள்வார்களாயின், இதுகாறும் குறைந்துபோனது போக நின்ற வின்பம் முற்றும் இல்லாமற் போய்விடுமே? போகுமாயின், இனி வரப்போகிற உயிர்களுக் கென்செய்வது? இங்ஙனம் அபபரத்திற்கு இன்பமென்பது இல்லாமற்போயின், பரமென்பது துக்கவடிவமாகிறதாய் முடியும். முடியவே, உயிர்கள் தத்தம் அளவுக்குத்தக்கவாறு பங்கிட்டுக்கொள்ளப்பட்ட இன்பங்கள் இரவலின்பமாயும்முடிகின்றன. முடியவே, முத்தியென்பது இங்ஙனந்தா னிருக்குமாக்கும்! கடல்நீரை முகில்களாலும ஏனையவைகளாலும் எத்துணை கிரகித்தாலும் குறையாததுபோல் அவ்வின்பம் குறையாமலே யிருக்குமெனின், அந்த நீர் எவற்றாற் கிரகிக்கப்படுகின்றதோ? அவற்றாற் சிறுகச்சிறுக வெளிப்பட்ட பின்னொன்று மீண்டும் அக்கடலின்பால்வந்தடைந்துசேராமல், வெளிப்பட்டவை வெளிப்பட்டுக்கொண்டே யிருப்பின், முடிவில் கடலென்னுஞ் சமுத்திரத்தில நீரென்பது ஓர் திவலையேனு மிருக்குமா? இராதது போல், அப்பேரின்பம உயிர்களால் தத்தம் அளவின்படியே சிறிது சிறிதாக வெளிப்பட்டுவிட்டது மீண்டும் அபபரத்திற் சேராமல உயிர்களிடத்தில் தங்கிவிடுமாயின், அப்பரத்துக்கென்று என்ன இன்பம் கிஞ்சித்தேனு மிருக்கின்றது? இன்றாகுமாயின், பரமென்பது முடிவில் இன்பமற்றதாகின்றது.

ஆகவே, அப்பரம் துக்கவடிவமெனப்படும். ஆகைகடலின்கண் வந்து சேராதுழி, முன்னொன்று அந்நீர் சிறுகச் சிறுக எவற்றாலெடுக்க வெளிப்பட்டதோ அவற்றிற்குப் பின்னொன்று அந்நீர் பயனின்றிப் போகுமன்றோ? அதுபோல, பரத்தின்கணின்று வெளிப்பட்ட இன்பமானது மீண்டும் அப்பரத்தின்கண் வந்து சேராதுழி முன்னொன்று அவ்வின்பம் எவ்

வுயிர்களால் சிறுகச்சிறுக எடுக்க வெளிப்பட்டதோ அவ்வுயி களுக்குப் பின்ஞான்று அவ்வின்பம் பயனின்றிப்போம். போகவே, உயிர்களுக்குச் சிறிதுஞ் சுகமென்பதின்றி முன் போலவே துக்கவடிவாகிவிடும். இதனால் உயிர்கள் முற்பொ ழுதும் பிற்பொழுதும் இன்பமற்றனவாயும், இடைப்பொழு து துக்கமுற்றனவாயும் முடிகின்றன. இதுபோல் பரமான்று முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும துக்கமுற்றதாயும இடைப் பொழுது இன்பமுற்றதாயு மாகின்றது.

இதனால் பரமானது ஒருபோது துக்கமுற்றதாயும் உயிர் கள் அவ்வொருபோது இன்பமுற்றனவாயு மாகின்றன. ஆகி ன்றதால், உயிர்களுக்குத் தோடம் வந்தாலும் அது ஓர் பெரி தன்று! பரத்திற்குத் தோடம் வரலாமா? இதற்கென்செய் தும்? முற்பொழுதும பிற்பொழுதும் துக்கவடிவாயுள்ள உயிர் கள் காமியத்தவ முதிர்ச்சியால் பெரிதும் துக்கமயமாகிய சிற்றின்பத்திற்சென்று தாக்குவனவும், நிட்காமியத்தவமுதி ர்ச்சியால் ஷை முற்பொழுதும் பிறபொழுதும் பெரிதும இன்ப வடிவாயுள்ள பரமாகிய பேரின்பத்திற் சென்று தாக்குவனவு மாய் முடியும். முடியவே, உயிர்கள் எவ்வின்ப வசத்தன? சிற் றின்ப வசத்தனவெனின், நிட்காமியத்தவம் இவ்வுயிர்கட்கு வேண்டுவதின்று; பேரின்ப வசத்தனவெனின், அப்பேரின் பம் உயிர்களுக்கு முற்பொழுதும பிற்பொழுதும் உளதாயும் இடைப்பொழுது தவத்துணையாய் வாராமலு மிருக்கட்டும். உயிர்கள் எவ்வின்ப வசத்தனவோ அவ்வின்பம் அவ்வுயிர் கட்கு இயற்கையதா யிருக்கவேண்டு மன்றோ? இயற்கையா கிய இன்பம் முற்பொழுதும் பிற்பொழுது மில்லாதிருக்குமா? அன்றியும், ஓர் அரிய தவத்தாலேனும் அவ்வின்பம் அன் னியமாய் நின்று பெறப்படுமா? அங்ஙனம் பெறப்படுவதால் அவ்வின்பம் அன்னிய மென்பதற்கு முரணின்று. அன்றி

யும், இச்சிற்றின்பத்தைத் தூலனாகநின்று அனுபவிப்பது போல் அப்பேரின்பத்தை என்ன னாகநின் றனுபவிப்பது? சிவாகாரமாய் நின்று அனுபவிப்பதெனின், அச்சிவாகாரப் படுங்காறும் அவ்வின்பம் அன்னியமன்றோ? இவ்வாகாரப் பட்டுழி அஃதன்னியமாயும் அவ்வாகாரப்பட்டுழி இஃதன் னியமாயு மாகின்றன.

ஆதலால், இவ்விரண் டாகாரங்களும் தாமன்றென்பதா யிற்று. ஆகவே, அவ்வாற்றா லுண்டாகும் இரண்டின்பமும் அன்னியமென்பதற்கு ஐயமின்று. இன்றாகலின், உயிர்கள் என்ன ஆகாரவடிவின வெனப்படும்? சடசித்தாகார வடிவின வெனின், அவை ஒன்றால் தாம் அறியப்படுந் தகையன வாக லின் சடமெனவும், ஒன்றைத் தாம் அறியுந் தகையனவாக லின் சித்தெனவு மாகின்றன. ஆகின்றதால், சடசித்தாகிற இவ்விருகுணங்களும் எந்தக்குணியுடைய தெனப்படும்? அன் றியும், இவ்வுயிர்கள் பாசத்தை நோக்கச் சத்தும் பரத்தை நோக்க அசத்துமெனக் கோடலும் அங்ஙனமே. அதாவது ஓர் குணியின் குணங்களாகலினென்க. இவ்விருகுணங்கட்கும் குணிப்பொருள் யாதெனப்படும்.

இதுநிற்க, மணியின்கண் வசப்பட்ட ஓர் அயக்கோலா னது அம்மணி அசைவினால் தான் அம்மணியின் ஓர்பாரிசத்தி லேனும் நிலைக்காது இருபாரிசத்திலும் மொத்துண்ணுவது போல், இன்பவசப்பட்ட உயிர்களானவை ஷை இருவ கைத் தவத்தாற் சிறிது பெரிதென இரண்டாக வரற்பாலன வாகிய அவ்வின்பங்களில் நின்று தாம் ஓரின்பத்திலேனும் நிலைக்காது இரண்டின்பத்திலும் மொத்துண்டுகொண் டிருக் கின்றனவாயின், உயிர்கள் எந்த வின்பவசமுற்றன? இரண் டின்பமும் தவத்துணையாக வாகலினென்க.

உயிர்கள் இருதவத்திலும் செல்லாது நிற்கின், இரண் டின்பத்திலும் மொத்துண்ணுதலின்றி நடுவு நிலைபதாய்

வாளா இருத்தற் கியையுமன்றோ? அங்ஙனம் இயைந்திருத் தலே சாலுமான சுகமேயெனின், அஃது இருவகைத் தவத்தையும் புரியாது வாளா இருத்தலென்பது. இருவகைத்தி னுஞ் செல்லாது நிற்பது மாத்திரமா? அன்றித் தேகபோ கத்தை நுகராது நீங்கி யிருப்பதுமா? போகத்தை நுகராது நீங்கியிருப்பதுந்தா னெனின், இத்தேகபோக மென்பது இருப்புண்டெனச் சம்மதித்துத் தாம் நீங்கி யிருப்பதா? அன்றி இருப்பன்றெனச் சம்மதித்து நீங்கி யிருப்பதா? அவை இருப்புண்டெனச் சம்மதித்து நீங்கியிருப்பதெனின், அது இருவகைத் தவத்துள் எவ்வகைப்பாற்று? அது எத்தவ மெனின், நிட்காமியத் தவமென்க.

இப்போகம் இன்றெனச் சம்மதித்து நீங்குவது யாதெ னப்படுமெனின், அதுதான் இவ்விருவகைத் தவமுங் கடந்த விவேகத்துவமென்க. அது விவேகத்துவமாயினும் இவைகள் அவிவேகத்துவமாமே யெனின், கர்மோபாசன காண்டத்தி ற்குமேல் ஞானகாண்டம் யாதுக்கிருக்கின்றது? இவ்விருதவ மும் பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணரும் மருளாகலி னென்க.

இதுநிற்க, காமியத்தவத்துணை சிற்றின்பத்திலும் நிட் காமியத்தவத்துணை பேரின்பத்திலும் தொத்துண்டுகொண் டிருக்கின்றதாயின், எவ்வின்பத்தில நிலைத்திருக்கின்றது? இவ்விரண்டின்பமும் அயலின்பமாகலின் இரவல சுகமெனப் படுமன்றோ? இரவல் சுகம் எதுகாறும் பயனுறும்? தவத்தின் வலித்துணைகாறுமன்றோ? சிற்றின்பம் காமியத்தவத்தின் வலித்துணையாயினும், பேரின்பம் சிவாகாரமான ஞானமன் றோ? அங்ஙனமிருக்க, அஃதும் தவத்தின் வலித்துணையென்ப தென்னையெனின், சிற்றின்பம் எவ்வாகாரமான ஞான்று

வாய்க்கற்பாலது? விடயாகாரமான ஞான்றன்றோ? அதாவது, தூல சூக்கும சரீரம். இத்தூல சூக்கும விடயவடிவம உயிர்களாகிய நமது இயற்கைச் சொரூபமா? அன்றாகலின், விடய சிற்றின்பம் நமக்கிடைக்கண் வந்து வந்து மாறுகின்றது. இங்ஙனமே, சிவவடிவமும் நாமன்றாகலின், நாம் அச்சிவாகாரமானஞான்று அப்பேரின்பம் நமக்கு இடைய கண் வந்துவந்து மாறுமன்றோ? விடயாகாரம நாமாயின், சிவாகாரமும் நாமாகலாம்: இவ்விரண்டில் ஒன்று நாமாயின், மற்றொன்று யாதாயமையெனப்படும்? அஃதாம் தவத்துணை நாமன்றோ? இங்ஙனம் இவ்விருவடிவமும நாமன்றாயின், இவ்விரு வடிவம காரணமாக வரற்பாலனவாகிய இவ்விரண்டின்பமும நமக்குச் சொந்தமானாலன்றோ நிலைத்திருக்கும்? அதிலும் இருக்கமும் எங்ஙனம் நிலைத்திருக்கும்? இவ்விரண்டும் அயலின்பமாகலின், தத்தம் கட்டம் எத்துணையோ அத்துணைக்கு இரவலாக வந்தமைகின்றன. அன்னிய சுகத்தை இரவலாகப் பெற்றுப் பின்ஞான்று கைவிட்டுப் போவானேனென்று இவ்விரு தவத்தினுஞ் செல்லாது விட்டுவிடின் சுகதாகம் சிப்புறுதற்கு மார்க்க மெங்ஙனம்? அத்தாகமானது இன்பம் முன்ஞான்றில்லாதது இடைஞான்று வாய்ப்பதும, வாய்த்தது இடைஞான்றுள்ளது பின்ஞான்று மாறுதலுமாகிய இவ்வேறுபாடின்றி இயற்கையாயிருக்கவேண்டு மென்பது. நமக்கு இயற்கை யின்பத்தைத் தாம அபேட்சிப்பது ஏனேனின், ஆங்காங்கு முள்ளனவாகிய உயிர்களுக்குக் கயிற்றரவுபோல் நானென்பது வேறுபட்டதுபோலத் தோற்றும் தோற்றரவு சிறிதுமின்றி,

சொரூபசாரம்.

"எல்லாரு நானு யிருந்துரைப்பா ராகிறமை
யல்லாம லீச னளவுமலர் - சொல்லாலே

பெற்றமகன் றம்பி பிதாப்பே ருரைத்தொருவர்க்
குற்றவுடல் வேறாகு மோ.”

என்றருளிய ஆன்றோர் தெளிவைத் தாம் கைப்பற்றி நானாக நிற்கில், அவ்வபேட்சை யின்றாமென்க.

அயல் நானாய் மருளானேனெனின், கயிற்றரவு திட்டாந்தம் கூறினது யாதுக்கு? இங்ஙனம் கேட்பதற்கல்லவோ? மருண்டதுபோல் தோற்றினதாமென்க. மருண்டபோ னும் பின்னொன்று தெருண்டதுபோதுமே யன்றித் தமயை நோக்குழி அவ்வுண்மையில் இல்லையேயில்லை. ஐயமெழுச்சி கது என்செய்வதெனின், தவனை நோக்காக்காரும். இவ்வை யம் அகலாதென்பதே திண்ணமென்க. இதற்குதாரணம்:—

ஞானவாசிட்டம்.

“பேதமுறு புந்தியே மாயை யாகும்
பெரிதுவருந் தியுமிதனைப் போக்கல் வேண்டும்
போதமுறு பேற்றினா லன்றி மாயைப்
பொருநதியின் கரைதோன்றாப் புகலத் தோன்றி
லேதமறு மப்பதமே யிறவா வீடா
மிம்மாயைப் பிறப்பிடமே தென்னல் வேண்டாஞ்
சேதமுறக் கொல்வழியே தென்று தேர்வாய்
சிதைவுற்று விதனியல்பு தெரியு மன்றே.”

எனக் கூறியதனாற் காண்க.

இஃதிங்ஙனமிருக்க, முன்னொன்று இருவகைத் தவத்தானும் வாய்க்கற்பாலனவாகிய இருவகைஇன்பமும் நிலையற்றன வாகலின் இந்நிலையாமைக்கு விடாது பாடுபடுதற்கன்றோ கர்மோபாசனை இருகாண்டமும் வந்திருக்கின்றன? வந்திருக்கினும் அவை இன்பம் மாறாதிருக்கவேண்டுமென அபேட்சித்

திருக்கும் இவ்விடாத அபேட்சையைத் தடுத்தற் கியைந்த தன்று. ஆகலின், தடுத்தற் கியைந்தது மூன்றாவது ஞான காண்டமென்ப தொன்றே! எங்ஙனமெனின், இக்காண்டம் முன்னொன்று மனமென்ப தலையாமையையும், பின்னொன்று சஞ்சலமென்ப தனுகாமையையும், அதன் பின்னொன்று உள்ளத்தில் நிலைத்திலங்கிய களிப்பு மாறாமையையும், கடையொன்று தானே தானாக நிற்றலையும் செய்வித்தற் கியைந்தது. இதற்குதாரணம்:—

சொரூபசாரம்.

"எச்சாத் திரம்வேண்டு மெச்சா தனைவேண்டும்
பிச்சாட்டல் லோகெடுவாய் பேதையர்க்குப்—புச்சாண்டிக்
காட்டுவார் போலவறுங் கற்பனைய தாக்கியுல
காட்டுவார் தம்மைமக்கா ணோர்." என்றும்,

உத்தமவாதநூல்.

"ஆரா வியற்கை யவாநீக்கற் கொன்றுகேள்
தீராச் சகமுழுதுஞ் சித்தாக்கிற்—சாராதே
சித்து சடத்துவிதந் தீருவதான் மாப்புலவீ
ரித்தையொத்த முத்திநிலை யில்." என்றும்,

கைவல்லிய நவநீதம்.

"சித்துரு னிறைந்தோ னென்ற திடமற வாதி ருந்தா
லெத்தனை யெண்ணி னாலு மேதுசெய தாலு மென்ன
நித்திரை தெளிந்த பின்னர் நிற்கின்ற கனவைப் போல
வத்தனை யும்பொய் தானே யானந்த வடிவா நாமே." என்றும்,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"அன்னிய மில்லையென் றாதேடா காள
மானந்த மானேமென் றாதேடா கானங்

துன்னு சுடரேயென் றூசேடா காளஞ்
சோதியுட் சோதியென் றூதேடா காளம்." என்றும்.

"என்னுளே யாவையுங் கண்டிட லாவதும்
யாவையு ளென்னையுங் கண்டிட லாவது
மன்னியங் கண்டிடோ மென்றிட லாவது
மறிவே வடிவா யிருந்திடி னல்லவோ." என்றும்,

குறள்.

"ஆரா வியற்கை யவாநீப்பி னந்நிலையே
பேரா வியற்கை தரும்"

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க.

இவ்விளக்கத்தில் இதுகாறும் கூறிப்போந்ததில் விஷயானந்தமென்பது கிஞ்சித்தும் பொருள்படாது முற்றுங் கற்பனைகளாயும், அயலிறந்து தானே தானாகநிற்கும் நிரதிசயானந்தமே என்ஞான்றும் இருப்பாயுந் தேர்ந்தெகொள்க.

ஏழாவது
துவைத இன்பாரோப ஆராய்ச்சி விளக்கம்
முற்றிற்று.

அகப்புற ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

இவ்விரண்டாராய்ச்சியில்

இந்து

புறத்து ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

இவ்வாராய்ச்சிக்கண்

முதலாவது

தேகமென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சியின்க ணிவ்வடிவ மாந்தனக்கு
வந்துநிகழ் தேகமெனு மன்பெயர்தா—னெந்தவிதத்
தும்மனர்த்த மாகியே தோன்றுமுறுப் பாகுமனைத்
தும்மிருப்ப தாகுமே தோயந்து.

எங்ஙனமெனின், இத் தூலதேகம் தோற்றும் நிலைமை யை யுடையதா? அன்றி அறியும் நிலைமையை யுடையதா? தோற்றும் நிலைமையையே யுடையதெனின், முன்ஞான்றும் பின்ஞான்று மிருந்து தோற்றுகின்றதா? அங்ஙனமின்றி இடைஞான்று மாத்திரம் தோற்றுகின்றதா? முன்ஞான்றும் பின்ஞான்றும் இருந்தே இஞ்ஞான்றும் தோற்றுகின்றதெனின், இங்ஙனந் தோற்றுகின்றது ஓர் முதலாக இருந்தா? அன்றிக் கற்பனையாகவா? ஓர் முதலாகவே யிருந்து தோற்று

கின்றதெனின், இதனால் இத்தேகத்தைத் தேகமென் றுணர்வது அறிவெனப்படுமா? அன்றி அறியாமையெ னப்படுமா? அறிவெனவே படுமெனின், ஒன்று கூறு தும். அஃதென்னெனின், தேகம் தேகம் என வழங்கப் பட்டு வரும் இப்பெயரானது அர்த்தப்பெய ரெனப்படு மா? அன்றி அனர்த்தப்பெய ரெனப்படுமா? அர்த்தப் பெய ரெனப்படு மெனின், பொருட்பெயர் இடப்பெயர் காலப்பெயர் சினைப்பெயர் குணப்பெயர் தொழிற்பெயரெ ன்று வழங்கப்படும் இவ்வறுவகைப் பெயர்களுள் தேகமென வழங்கப்பட்டு வரும் இப்பெயரானது பொருட்பெயரென் றாகின்றது. ஆகவே, இஃது ஒருபொருள்குறித்த பல பெயர்க ளுள் ஒன்றென்பதா? அன்றிப் பலபொருள் குறித்த ஒரு பெய ரென்பதா? பலபொருள் குறித்த ஒருபெய ரெனப் படுவது நாகமென்னும் பெயர். அது ஆகாயம் குரங்கு புன்னை மரம் நாகசு மலை பாம்பு யானை முதலியனவாகிய பல பொ ருளை விளக்கும் ஒருபெயராகின்றது. தேகமென்னும் பெயர் ஆக்கை சரீரம் உடம்பு மெய் முதலியனவாக வழங்கப்படும் பெயர்களோடு தொடர்ந்துற்று வழங்கப்படுகின்றது. இப்பல பெயரும் ஒருபொருளை விளக்கும் பல பெயர்களுள் ஒன் றென்பதாயிற்று.

ஆகவே, தேகமென்னும் இப்பெயர் எந்தப் பொருளை விளக்க வந்தது? வடிவமாயுள்ள ரூபத்தையெனின், வடிவங் களாயுள்ள எவ்வெவ் ரூபங்களும் தேகமுதலியனவாக வழங் கப்பட்டு வரும் தொடர்ந்த பெயர்களையே ஏற்று வேறே எப் பெயரையும் ஏலாதிருக்க வேண்டுமே? அங்ஙனம் ஏற்க வில்லையெனின், வடிவாயுள்ள ரூபமென்னற்க. தேகமென் னும் பெயரை யேற்கும் பொருள் யாதோ அதனை இஃதெ னச் சுட்டி யுணர்த்த வேண்டுமன்றோ? எனெனின், சுட்டி,

யுணர்த்துதற் கியையாதத் சூனியமும், சுட்டி யுணர்த்துதற் கியைவது நாமரூபமு மாகலினெனக. என்னை,

சிவஞானபோதம்.

"அறியாப் பொருள்கா ரணமா யைகுறித்
தறியும் பொருள்கா ரியமா முலகிந
நெறியாற் றிகழ்நான் மறையாந் தமெலா
நீயன் றெனவோ துராந் தரமே."

என்றருளியதை யுணர்க.

பொருட்பெயர்கள் பொருள்களை விளக்க வந்திருக்கின்றமையால், அங்ஙனமே இத்தேகமென்னும் பெயரும் எந்தப் பொருளை விளக்க வந்திருக்கின்றதோ? அவ்வளவைத் தெரிதற் கெங்ஙனமே கூறுக: இதுதான் தேகமென வழங்கப்படும் பெயரை எற்றுப்பாலதெனின், இதுதான் தேகமெனச் சுட்டிக் காட்டிய இந்தச் சுட்டானது அவயவமாகிய உறுப்பின்மேல் விழுந்ததே? தேகமென வழங்கப்படும் பெயருக்குப் பொருள் யாதென வினவ, பல உறுப்புகளுள் ஒன்றைச் சுட்டி யுணர்த்தல் முறையையல்லவே? இஞ்ஞான்று சுட்டிய தற்கிணைந்த உறுப்புக்குப் பெயர் மார்பென்கிறதாக வழங்கப்படுகின்றதே! இங்ஙனமே ஒவ்வோருறுப்புக்கும் இயைந்த பெயர்கள் வழங்கப்பட்டு வருகின்றனவே! உறுப்புக்களாவன:—

திருவரங்கக் கலம்பகம்.

"குழல்நுதல் புருவம் விலோசனங் காது
நாசிவாய் நகைமுகங் கண்டங்
குலவுதோள் முன்கை யங்கைமெல் விரல்கள்
கூருகிர் கொங்கைகண் வயிறு
விழைதரு முரோமம் வரையிடை யுந்தி
விரும்புமல் குல்துடை முழந்தாள்

மிளிர்கணைக் கால்கள் புறவடி பரடு
மென்குதி விரல்நகந் தாளே."

என முப்பத்திரண்டு பேதங்களாயிருக்கின்றனவென்க.

இவற்றுள், எந்த உறுப்பு தேகமெனும் பெயர் பெறுவ பாலது? அவ்வவ் வுறுப்பும் தத்தமக் கமைந்த பற்பல பரியாயப் பெயர்களை யேற்கப்பட்டிருக்கின்றதால் தேகமென்னும் பெயரை யேற்றிலங்கும் பொருள் யாது? அதனை நன்குணரவேண்டுமே! இவ்வகை யுறுப்புக்களின் சேர்க்கை யெழுச்சியே தேகமென்கிற பெயர்க்குப் பொருளாமெனின், அஃது விகாரமெனப்படுமா? அன்றி சுயம்பெனப்படுமா? சுயம்பெனப்படுமெனின், சேர்க்கை யென்பதுங் கிரியையாயிருந்திருக்க வேண்டுமே! சேர்க்கையுற்றிருத்தலினால் விகாரமெனப்படுமோவெனின், ஒன்றன் கூட்டம் பலவினீட்டம் திரிபுகையென்னும் இந்த முத்தர்மமும் யாதெனப்படும்? விகாரமெனப் படுமன்றோ! அவை ஒரினப் பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து ஓர் முதல்போற் காண்டல் ஒன்றன்கூட்ட விகாரம். அது நெல்லம்பார முதலியன போலாம். பல இனப்பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து ஓர் முதல்போற் காண்டல் பலவினீட்ட விகாரம். அது நால்வகைச் சேனைகள் ஒருங்குற்ற சைன்னியமென்பது போலாம். ஒன்று திரிந்து அதாவது ஒன்றுகெட்டு மற்றொன்றாக இருத்தல் திரிதல் விகாரம். அது பாலென்பது கெட்டுத் தயிராதல் போலாம். இம்முத்தர்மத்துள் தேகமென்னும் பெயரை ஏற்கற்பாலது என்ன விகாரமெனப்படுவது? பலவினீட்ட விகாரமன்றோ? இதனைப் பொருளெனப் படுதெங்ஙனங் கூடும்?

அன்றியும், உறுப்புக்க ளொன்றோடொன்று சேர்க்கையுற்ற ஞான்றும், அச்சேர்க்கை கலைந்த ஞான்றும் இருப்

பது யாதெனப்படும்? உறுப்புக்களெனப்படு மன்றோ? தேகமென்கிற பெயருக்குப் பொருளாவ தெங்கே? காணோமே! இருக்கின்றது உறுப்புக்களாகலின். இவ்வுறுப்புக்களை விட்டு இவற்றின் சேர்க்கையை ஓர் முதலெனவும், தேகமென்றொருபொருக்கிருந்ததெனவும் மயங்கிய மயக்கத்தை அறியாது முன்னர்த் தேகத்தைத் தேகமென் றுணருமிம்மயக்கத்தை அறிவெனக் கூறியது அறியாமை யெனப்படுமன்றோ? அன்றியும், தேகமென்பது ஓர்ஞான் றுள்ளதா? அதாவது இடைஞான்றென்பது. இவ்விடைஞான்றோடு முன்ஞான்றும் பின்ஞான்று முள்ளதா? இடைஞான்றென்பது உறுப்புக்கள் சேர்ந்திருக்குஞான்றென்க. இவ்விடைஞான்றுள்ளதெனின், முன்ஞான்றும் பின்ஞான்று முள்ள உறுப்புக்களில் சேர்ந்திருக்கையு முண்டா? இல்லையன்றோ? எனெனின், ஓர் பொருளுள்ள விடத்தில் அந்ஞான்றே மற்றோர் பொருளங்ஙன மிருக்குமா? இராதே! அதுபோல், இஞ்ஞான்று தேக இருப்பில் இதற்குமாறான உறுப்புக்கள் இராகிருக்குமென்றுமன்றோ? இருக்கின்றதால், அவ்வுறுப்புக்களன்றித் தேகமென்பதற்குப் பொருளெங்கே? இருக்கின்றதேயெனின், இஞ்ஞான்றுள்ளது முன்ஞான்றும் பின்ஞான்று முள்ள உறுப்புக்களின் இருப்பில் உண்டெனப்பட்டதா? இஞ்ஞான்று உண்டென்பதற்கு அங்ஙனமில்லையே! இதற்கென்செய்தும!

அன்றியும், பொருளென்பது ஓர்ஞான் றுள்ளதாயின், ஏனைய இருஞான்றும் ஏனிருக்கப்படாது? அதுபோல், தேகமெனப்படுவது இஞ்ஞான் றுள்ளதாயின், முன்ஞான்றும் பின்ஞான்றும் ஏன் இல்லையெனப் படவேண்டும்? இஞ்ஞான்றே இன்றாகலின், முன்ஞான்றும் பின்ஞான்றும் இல்லையென்பதாயிற்று. ஆகவே, முப்பொழுதும் இன்மை யெனற்

கியைந்த தேகமென்பது எப்பொழுதும் எங்ஙனம் இரு[illegible] பெனற் கியையும்? இயையா திருக்கின்றமையின், இதனி ணம் நோக்கி இதற்குப பிராகபாவமே பிரத்[illegible]பாவமே அன்னியோன்னியாபாவம் அத்தியந்தாபாவமெனக் கூறியிரு க்கின்றனர். இந்நாற்பொழுதும இன்மையென[illegible] மித்த மாகிய தோற்றத்தை உண்மையென் றுணர்வது அறிவெனப்படு மா? படாமையின், அறியாமை யென்பதற்கு [illegible] ன்க. இத்தேக ஆராய்ச்சியிற் [illegible]. இ புறத்து ஆராய்ச்சிக்கண் முதலிகையன்ன [illegible] பேதமும் இவற்றிற்குமேல் உ[illegible] அவயவக் குழாங்களுமா மெனக.

முதலாவது

தேகமென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம்

முற்றிற்று.

இரண்டாவது
அவயவமென்னும் சத்தார்த்த
ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சியின்க ணெய்ந்த வவயவப்பே
ரெந்தவிசக் கற்பனைக்கு மெய்த்தீய—சொந்தமுறத்
தோன்றியபோ தோன்றிக்கவின் மேதாயு மிருப்புளதா
மூன்றி யுணர்வோர்க் குயும்

அங்ஙனமெனின், ஏகத ஆராய்ச்சி முறையில் இருப்பாக நின்றது அவயவங்கள். இங்ஙனம நிற்கும் அவயவங்களோ இருமையென் றனைந்து இருமையின் நிற் றோற்றமாத்திரமாகக் காணுமே ஏகமென்பதனைத் தூர்மூறமெனக் கண்டுணர்ந்து வருகின்றது மிக்க அறியாமையன்றோ? இஃதறியாமையாயினும், அவயவங்களேயெனும் இஃதொன்று இருப்பென்றுணர்வது அறிவெனப்படுமோ? அன்றி அறியாமை யெனப்படுமோ? அறிவெனப் படுமெனின், இவ்வுறுப்புக்கள் ஒன்று மற்றொன் றெனப்படாது, வெவ்வேறு பேதமுற் றிருக்கின்றனவா? அன்றி ஓரினப்பொருள்களாகவே அபேதமுற் றிருக்கின்றனவா? வெவ்வேறாகவே பேதமுற் றிருக்கின்றனவெனின், தோற்றத்தாற் பேதமுற் றிருக்கின்றனவா? அன்றி அர்த்தத்தாற் பேதமுற் றிருக்கின்றனவா? அர்த்தத்தாற் பேதமுற் றிருக்கின்றனவெனின், சிரமென்கிற உறுப்புக்கும் பதமென்கிற உறுப்புக்கும் என்ன அர்த்தம் பேதித்திருக்கின்றது? பேதமாகத்தானே இருந்து தோற்றுகின்றனவெனின், எது இவ்வளவு பேதங்களாகத் தோற்றுகின்றது?

இவ்வளவு தோற்றங்களும் வடிவின் பேதங்களா? அன்றி வேறு பேதங்களா? வடிவின் பேதங்களெல்லாம் தோற்றபேதங்களாக முடியுமாகலின், வடிவின் பேதங்களன்று பொருள் பேதங்களாமெனின், சிரமென்பது ஓர் பொருளும் பாதமென்பது மற்றோர் பொருளுமாயிருக்கின்றனவா? சிறிதுமில்லையே! இவ்விரண்டுறுப்பும் மாமிசாதிப் பொருள்களாக இருக்கின்றனவே! எங்ஙனம் இவ்விரண்டுறுப்பும் பொருளாற் பேதித்திருக்கின்றன.

இங்ஙனமே ஏனைய உறுப்பெல்லாம் மாமிசாதிப் பொருள்களாகவே இருக்கின்றமையின், அவ்வாறாகிய இவ்வுறுப்புக்களனைத்தும் பொருளாற் பேதித்தலுமன்று. பொருளாற் பேதித்த தன்மையின் பின்னை யாதினாற் பேதித்திருக்கின்றன? சொரூபங்களாலெனின், சொரூபங்களெல்லாம் பலவகை வடிவுப் பொருள்களாகலின், தோற்றப் பேதமென்பதற் கிசைந்திருக்கின்றன. இவையேயே, எல்லா உறுப்புக்களும் மாமிசாதிகளாகிய ஒரேபொருள்களாகின்றன. ஓருறுப்பின் பொருள் மற்றோருறுப்பின் பொருட்கிசையாது பேதித்திருப்பதுமுண்டா? இல்லையே! அன்றியும், இவ்வுறுப்புக்கள் விகற்பமுறுதற்கு முன்ஞான்றும் இவ்விகற்பங்கள் மாறிவிடும் பின்ஞான்றும் உள்ளது யாது? மாமிசாதிகளெனின், அம்மாமிசாதிகளிருப்பில் இவ்வுறுப்புக்களுண்டா? இன்றெனின், அஞ்ஞான்றிருப்பது யாது? மாமிசாதிகளேயெனின், உறுப்புக்கள் எஞ்ஞான்றுள்ளது? இடைஞான்றுள்ளதெனின், அதாவது, இஞ்ஞான்றெனப்படுவது. முன்ஞான்றும் பின்ஞான்றும் உறுப்புக்களில்லாமைபோல் இஞ்ஞான்றுள்ள உறுப்புக்களில் மாமிசாதிகளுண்டெனப்படுகின்றனவா? அன்றி இன்றெனப் படுகின்றனவா? இன்றெனப் படுகின்றனவெனின், அவைகள் ஏன் இன்றெனப்படும்? ஓர்

பொருள் உள்ளவிடத்தில் அஞ்ஞான்றே மற்றோர் பொருளை ஏற்காமலிருக்கும்? ஏலாதன்றோ? அதுபோல், மாமிசாதிகளிருப்பில் மற்றோர் பொருள்களாகிய உறுப்புக்கள் இருத்தற்கிடமுமாமோ? இயையாமையின், இஞ்ஞான்றுள்ள உறுப்புக்களிருக்குமிடத்தில மாமிசாதிப் பொருள்களிருக்கலாம். ஆங்கு உறுப்புக்கள் இன்மையால் அவ்வு மாமிசாதிகள் இன்றென மதித்தலாமோ எனின், உறுப்புக்களாகிய வடிவம் மாறிய விடத்துள்ள மாமிசாதிகள் மறைந்திருக்குமன்றோ? அதாவது- இவ்வுறுப்புக்களை விட்டு மறைந்து முன்னாள் தொடர்புடையது. அன்றி, நீக்கப்பட்டு உண்டாவனவுமாமோ? நூதனமாகத் தோன்றுவனவெனக்கொள்ளின், முன்னாள் இல்லாதது பின்னாள் புதுக்கலாகும் என்பது பொருந்தாமையின், இஞ்ஞான்றுள்ளது முன்னாள் இல்லாமற்போதுமன்றோ? போதுமாயின், உறுதிப் பொருளையழித்ததாய் போதும்! இஃது வித்தையிலும் விரோதமாகுமே!

இவ்வுறுப்புக்கள் மாறினவிடம் பின்னாளுள்ள மாமிசாதிகள் முன்னாளுள்ளவைகளேயன்றி வேறன்று. முன்னாளும் பின்னாளுமுள்ள மாமிசாதிகள் இஞ்ஞான்றெங்கே போயின? அவைகள் இருந்தபடி யிருக்கின்றனவே! அங்ஙனமிருக்கும் மாமிசாதிகள் உறுப்புக்களாகிய வடிவபேதங்களால மறைபட்டதுபோற் காணப்படுகின்றனவேயன்றி இல்லாமற் போயிற்றோ? உறுப்புக்களாகிய வடிவங்களை ஒவ்வோர் முதலென்றுணரும் நாட்ட தோடத்தால் மாமிசாதிகளிருந்தும் தோன்றாதேயன்றி, அவை இல்லாமற்போயினவன்று. இஞ்ஞான்றே உறுப்புக்களோடும் திருட்டி நீங்கின், மாமிசாதிகள் உண்டென்பதற்கு முரணின்றாம். இன்றாகவே, உறுப்புக்களனைத்தும் தோற்றபேதங்களாயிற்று. ஒவ்வோர் தோற்றத்தின்கண்ணும் இருக்கும் இருப்புக்களைவிட்டு இத்தோற்

ரங்களை மெய்மேவார் முதலினை உணர்ந்துவருவது அறிபவனா லெனப்படுவதோ? அன்றி அறிவெனப்படுவதோ? ஏற்றால் அறி வென்பதற்கிடனின்று. அறியாமையாகலின், இ[illegible] மையே இவ்வாராய்ச்சியிற் பொருளல்லாதபடியால் [illegible] ற்று. ஆகவே, இவ்வையவ ஆராய்ச்சிக்கண் [illegible] தெனின், இரண்டாவது அங்கங்கயுள்ள அறி[illegible] பேதமும், இவற்றிற்குமேல் உறுதிப்பொ[illegible]க[illegible] மாமிசாதிகளுமா மெல்க.

இரண்டாவது

அவையவமென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம்

முற்றிற்று.

மூன்றாவது

மாமிசாதியென்னும் சந்தார்த்த

ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

[illegible] கக [illegible] திகட் [illegible]
[illegible] — த்தத
[illegible] பயமையிருப் பாது
[illegible]

[illegible], இங்ஙனம் [illegible] ஆராய்ச்சியி [illegible] விட்டு [illegible] [illegible] மிக்க அறிய [illegible] பெற்ற மாமி சாதிகளை [illegible] அறிவை [illegible] அறிவென்றே [illegible]மெனின், இம்மாமிசாதிகள் அந்தத்தை ஏற்கப்படு வனவா? அன்றி ஏற்கப்படாதனவா? ஏற்கப்படாதனவெ னின், ஆகிய ப்ரளயமாக மேவாதே! இவைகள் அந்தத்தை ஏற்பதாற் பேதமென்னை யெனின், அவ்வந்தத்தில் இம்மாமி சாதிகள் யாதுபொருளாகின்றன? மட்பொருளாகின்றன வெனின், அங்ஙனம் முடிவாமேனன்? இம்மாமிசாதிகளுக்குச் சுபாவமெனின், அலை திவலை நுரை குமிழிகள் தத்தம் அந்தத் தில் தாம் கடற்புனலாய் முடிவது சுபாவ மெனப்படுமே! படுமெனின், புனலென்பது விகாரமாயும் ஷை அலையாதிகள் அப்புனலாக விகாரப்படுகிறதற்கு ஒவ்வோர் முதலாயும் இரு

க்கவேண்டும். எங்ஙனமெனின், பாலென்பது முன்னொன்றா யிருந்து பின்னொன்று தயிராக விகாரப்படுதலைப்போல, அலையாதிகள் கடல் புனலாகிய சலத்திற்கு முன்னொன்றா யிருந்து பின்னொன்று சலமாக விகாரப்படுவதாக்கும். இவ்வாறே மாமிசாதிகள் மட்பொருளுக்கு முன்னொன்றா யிருந்து பின்னொன்று மட்பொருளாக விகாரப்படுவதாக்கும்! இஃது விந்தையினும் விந்தை! என்னெனின், முன்னொன்று மாமிசாதிகள் தத்தம் அந்தத்தில் மட்பொருளாய் முடிவது சுபாவமென்பதனு லென்க.

சலமே அலையாதிகளாக விகாரப்படுமேயன்றி மீண்டும் அவை சலமாகின்றன? அதுபோல, மட்பொருளானது மாமிசாதிகளாக விகாரப்படுமேயன்றி அவைகள் மட்பொருளாதற்கியைபில்லை. அன்றியும், மாமிசாதிகளாகிற இவ்வுடல் மட்பொருள் வாயாட்டுக் கிடக்கும், அங்ஙனமின்றி அக்கினியாற்பட்டுழியிவைகளும், மட்பொருளாய் விளங்குவது பழைய மட்பொருளா? அன்றிப் புதிய மட்பொருளா? புதிய மட்பொருளெனின், முன்னொன்றில்லாத மட்பொருள் பின்னொன்று நூதனமாய் உண்டாவதாகின்றது. ஆகவே, இல்லது வாராது உள்ளது போகாதெனப் பீடுற்று வழங்கப்பட்டு வரும் இப்பழமொழிக்கு இல்லது உண்டாகுமென்கிற இப்புதுமொழி முரணுகின்றதே! இம்மொழியெங்கு கிடைத்ததோ? எளிதிற் கிடைத்ததாக்கும். இஃது மிக்க விந்தை! அன்றியும், இல்லது நூதனமாய் உண்டாகுமாயின் உள்ளதென்று வழங்கப்படுவது போகவேண்டுமன்றோ? அதாவது அழிவை ஏற்கற்பாலது. மாமிசாதிகள் இன்னொன்றுள்ள பொருள்களாகவே இருந்து பின்னொன்று அழிவையேற்கும் அனுபவம் கண்கூடாயிருக்கின்றமையால், முன்னொன்றில்லாதபொருள் நூதனமா யுண்டாகு மென்பதற்கு முர

னுண்டோவெனில், உள்ளது போகுமாயின் உறுதிப்பொரு ளென்பது எந்நான்று மில்லாமற்போமே!

எங்ஙனமெனின், உள்ளதென்பது நாற்பொழுது முற்றதா? அன்றி ஓர்பொழுதுற்றதா? நாற்பொழுது முற்றதெனின், இம்மென்பது எத்தனைபொழுதுற்றதாக ஏற்கவேண்டும்? அம்மேயும் நாற்பொழுது முற்றதாக ஏற்கவேண்டுமன்றோ? நாற்பொழுதுமிலைத்த ஓர்பொழுதில் எங்ஙனம் நாதமாய் உண்டாதற் கிடையுமோ? இல்லையாதலின், அந்நாற்பொழுதும் படாதநிலை பொழுதிலேனும் எங்ஙனம் அழிவையடையும்? நாற்பொழுதிலும் உள்ளது போகாது இல்லது வாராதென்னும் ஆன்றோர் மொழி வழங்கப்பட்டு வருகின்றது? இம்மாயைப்பொருளா? அன்றிக் கள்ளப்பொருளா? கள்ளப்பொருளெனின், யாரிடத்தில் கள்ளப்பொருளது? மாமிசாதிகள் உண்மைப்பொருள்களாயிருக்கின்றதால் முன்னான் றில்லாதது பின்னான் றுண்டாகாது [illegible] லெனின், இங்ஙனங் கூறியபடியே உள்ளது அழியுமென் றுகின்றது. அங்ஙனமாயின், மாமிசாதிகள் குணபேதங்களாயிருந் தழிகின்றனவா? அன்றிப் பொருட்பேதங்களாயிருந் தழிகின்றனவா? பொருட்பேதங்களாய் இருந்தே அழிகின்றனவெனின், இம்மாமிசாதிகள் இடைநாள் ளுள்ளனவா? அன்றி, முன்னான்றும் பின்னான் றுமுள்ளனவா? முற்பொழுதும் பிற்பொழுதுமின்றியினும இடைப்பொழுதேனு முண்டன்றோ வெனின், ஓர்பொழுதுள்ளது பொருளா யிருக்குமா? இராதே! இருக்கின்றதேயெனின், இம்மாமிசாதிபுடல் அக்கினி வசப்பட்டுழி அவ்வக்கினி இதனை மட்பொரு ளாக்குகின்றதெனக் கூறுவது தாலபுத்தியினுற் கணிக்கற்பாலது. அக்கினி கிட்டினஞான்று இம்மாமிசாதிகள் நாற்றம் தைலம்புகை முதலியனவாகப் பிரிகின்றன. அங்ஙனம் பிரிந்த அக்கணமே சாம்ப

ரென்னும் மட்பொருள் விளங்குகின்றது. அங்ஙனம் விளங்கும் மட்பொருளானது, ஒரு நாற்பக்கத்தையுடைய புகைபாகு லிய வடிவாயுள்ள இம்மாமிசாதி தர்மங்களால் மறைபட்டதுபோலிருந்ததொன்று இத்தர்மங்கள் வேறு பொருள்களைப் போற் றோற்றுகின்றன. இத்தர்மங்களைத் தோற்றமென நிரசித்து முறையாது ஒவ்வொர் முதலென பாங்கிருதால், இத்தர்மங்கள் பிரிந்துமே இருக்கையால் இந்த மட்பொருள் வெளிப்பட்டது. முதலாக உண்டாகிறதுபோல விளங்கினாறது மாத்திரமேயன்றி மெய்த்தத்தில் நிலையாக உண்டானதா? அல்லவே! இம்மாமிசாதிகளை விகற்பமாகக் கருதுமப்பொழுதும் இவ்விகற்பங்கள் பரிமாறப்படும்பொழுதும் இவை உள்ளனபோற் காணப்படும் இடைப்பொழுதிலன்றி, இம் முப்பொழுதும் மட்பொருள் உண்மையையுடைத்தாயிருக்கும்.

இம்மாமிசாதிகள் முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் இன்றெனினும் இடைப்பொழுதினும் உளவாகின்றனவெனின். முற்பொழுதும் பிற்பொழுதுமுள்ள மட்பொருள் நடுப்பொழுதில் இல்லைமைபோல் இடைப்பொழுது மாமிசாதி யிருப்பில் மட்பொருள் இன்றெனப்படுமா? அன்றி உண்டெனப்படுமா? முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் நின்ற முதலைப்போல் இன்றெனப் படுமெனின், முற்பொழுதும் பிற்பொழுதுமிருந்த மட்பொருள் இடையொன்றங்கே போயிற்றெனப்படும்? முற்பொழுதிருந்த மட்பொருளானது மாமிசாதிகளாகக் காரியப்பட்டுழி எந்தப்பொருளிருக்க வேண்டியது? காரியப்பட்ட மாமிசாதிகள்தானே இருக்கவேண்டியது? ஆகலின், மாமிசாதிகளே இருந்து விளங்குகின்றமையால் விளங்குமிந்த இடையொன்றில மட்பொருளெங்ஙன மிருக்குமெனின், இம்மாமிசாதிகள் நசித்த பின்னொன்று நூதனமாக மட்பொருள் உண்டாகவேண்டுமே! இதனாலன்றே உள்ளது

போகாது இல்லது வாராதென்னும் இப்பழமொழி வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. அன்றியும், மாமிசாதிகள் கெட்டு மட்பொருளாயிற்றெனின், அது பரிணாமபட்சம்-அதாவது பாலென்பது கெட்டுத் தயிராவதுபோலாம். இதனால் மாமிசாதிகள் முற்பொருளும், மண்ணென்பது பிற்பொருளு மாகின்றன. இஃது வியப்பினும் வியப்பு! அன்றியும், இடைஞான்று மட்பொருளென்ப தில்லையேல் மாமிசாதிகளாகத் தோற்றலும் முற்பொழுதிருந்த மட்பொருள் கெட்டுவிட்டதனை [illegible] பிற்பொழுது மாமிசாதிகள் கெட்டு மட்பொருளன்றி மற்றொன்றுகாண்டோ ஆர் கண்டிருப்பர்? அங்ஙனமன்றி மட்பொருளாவாமெனின்? இங்ஙனம் மட்பொருள் கெட்டு மாமிசாதிக ளாகின்றதன்று, மட்பொருளே குணபேதங்களாய்த் தோற்றுகின்ற தன்றோ? தோற்றுவதால், முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் மாமிசாதிகளிலைவாமைபோல, இடைஞான்றும் மாமிசாதிகளிருப்பில் மட்பொருளல்லாமற் போயினவன்று, உள்ளவா றிருக்கின்றதே! இருக்கின்றதால் இவ்விருபாலு மாமிசாதிகளென்பது இன்றுமென்க.

இடைஞான்றும், மாமிசாதிக ளின்றென்பதாயின், முற்பொழுதும் பிற்பொழுதுமுள்ள மண்ணிருப்பில் இவைகள் தோன்றாததுபோல், இப்பொழுதும் இவைகள் தோன்றாதிருக்க வேண்டுமன்றோ? அங்ஙனமின்றித் தோன்றுகின்றனவே யெனின், தோன்றுகின்றதால் ஒவ்வொன்றையும் பொருளாக மயங்குகின்றதா? இல்லாதது தோன்றுமாவெனின், கயிற்றின்கண் அரவு தோன்றாதிருக்கட்டும், தோன்றுகின்றதேயெனின், தோன்றுகின்றதால் பொருளெனக் கோடற்பாலதா? கோடற்பாலதெனின், யாதினாற் கோடற்பாலது? அரவை நிதானித்தவழி அஃது தோன்றவில்லை, இம்மாமி

சாதிகள் அங்ஙனமல்லவே. முப்பொழுதும் இல்லையெனத் தெளிந்தஞான்றும் தோன்றுகின்றனவே! எங்ஙனம் இவைகள் பொய்ப்பொருளெனப்படுமெனின், இதனால் நிதானித்தஞான்றும் தோற்றுமாயின், அஃது எதார்த்த மெனப்படுமாக்கும்! அங்ஙனமாயின் கானல்நீர், இல்லாததெனத் தெளிந்தஞான்றும் தோற்றுகின்றதால் உண்மைப்பொருளெனற்பாலதா? அதுபோல் இம்மாமிசாதிகள் இல்லாதவெனத் தெளிந்தஞான்றும் தோற்றுகின்றதால் உண்மைப்பொருளென்றேற்கின்றதாக்கும்! அக்கானல்நீர் அங்ஙனம் தோற்றினும், அருந்துதற்குப் பயனின்று. இம்மாமிசாதிகள் அங்ஙனமல்லவே, அனுபவித்தற் கியைகின்றதே! எங்ஙனம் பொய்ப்பொருளென்பதெனின், இதனால் தோற்றுகின்றவை யெல்லாம் அனுபவத்துக் கியையுமாயின் எதார்த்த மென்பதாக்கும்! அங்ஙனமாயின் சன்னிதோடம் வந்தஞான்று நானாவிதமான விகார வடிவங்கள் தோன்றி மிக்க இடுக்கண்கள் செய்ததாய் அவற்றிற்குத் தான் சகிக்காது கூக்குரலிட்டு அலைந்துப் போவதனாலும், கனவின்கண் நான் நீ அவன் அவள் அதுவாக நாமரூபங்கள் தோன்றி அவற்றால் மிகத் இன்ப துன்பங்களை அனுபவிப்பதனாலும் அவையிடத் தோற்றுங்களும் எதார்த்தமெனற்பாலதா? அல்லவே! அங்ஙனம் இம்மாமிசாதிகள் நமது மயக்கங் காரணமாக அனுபவப்படின் உண்மையாக்கும்! அன்றியும்.

அந்த சன்னிதோடத்திலும் கனவு தோடத்திலும் வாய்க்கும் நாமரூபானுபவங்கள் உயிர் உபாதிசகிதஞான்றன்றோ? அவைபோல் இம்மாமிசாதியுடல் எந்தவுபாதி சகிதங் காரணமாக அனுபவப்படுவது? சூக்குமோபாதி சகிதங் காரணமாகவெனின், அஃது கரணேந்திரியமன்றி யுண்டோ? இல்லையே! அக்கரணேந்திரியமாகிய சூக்குமோபாதி இச்சாக்கிராவத்தை

யில் மாத்திரந்தானே இருக்கின்றன? கனவின்கண்ணு மிருக்கின்றனவே! அங்கும் இருக்கின்றமையால், அக்கனவில் இம்மாமிசாதிகள் அனுபவப்படவில்லையே! அக்கனவிற் றோன்றும் நாமரூபங்கள் அனுபவப்படுவதற்கு நாம் எந்த உபாதி சகிதமாக நிற்கின்றோம்? அக்கனவிற் றோற்றும் தோற்றங்களெல் லொன்றாயிருக்கின்றனம். அதுபோல், இச்சாக்கிராவத்தாக் காட்சிகளாகிய நாமரூபங்கள் அனுபவப்படுவதற்கு நாம் எந்த உபாதி சகிதமாக நிற்கின்றோம்? இவ்வவத்தைக்கண் தோன்றுகின்ற நாமதோற்றங்களுள் ளொன்றாய் இருக்கின்றன வல்லவோ? அக்கனவின் தோற்றங்கள் அனுபவப்படுதற் கிவை சூக்குமோபாதி விளைபுலமாக நின்றதுபோல, இங்ஙனவின் தோற்றங்கள் அனுபவப்படுதற் கிசைந்த இத்தூலோபாதி விளைபுலமாக நிற்கின்றது. அவ்வுபாதிக்கு அனுபவப்பட்டு வருவன அத்தோற்றங்கள். அதுபோல், இவ்வுபாதிக்கு அனுபவப்பட்டு வருகின்றன இத்தோற்றங்கள். இங்ஙனமே, அக்கனவின் சூக்குமோபாதி எதனால் அனுபவப்பட்டு வருகின்றது? நானென்பதற்கெனின், நானென்பது சுழுத்திக்கண்ணும் உண்டாயிருத்தலால், அச்சூக்குமோபாதி நானென்பதற்கு அனுபவப்பட்டும். கரணேந்திரியமாகிய சூக்குமோபாதியே நானென்பதற்கு அனுபவப்படாதுழி, இத்தூலோபாதியா நானென்பதற்கு அனுபவப்படுகின்றது? இங்ஙனமிருக்க.

மாமிசாதிகள் அனுபவப்படும் பொருளென்பது மிகவும் விந்தையாக்கும். மாமிசாதி வடிவம் நானென்பதற்கு அனுபவப்பட்ட தன்றாயினும், கரணேந்திரியமாகிய சூக்குமோபாதிக்கேனும் அனுபவப்பட்டு வருவதில்லையாவெனின்? அவ்வுபாதியும் நமக்கனுபவப்பட்ட தன்றென முன்னரே சுழுத்தி யவத்தையைக் குறிப்பித் தாயிற்றே! அதையே

மீண்டும் மீண்டும் சொல்வதிற் பயனின்று. அக்கரணேந்திரிய சூக்குமோபாதியானது முன்னான்றே ஐம்பொறி ஆராய்ச்சி யுழைப்பிலும் அந்தக்கரண ஆராய்ச்சி யுழைப்பிலும் தமக்கெனப்பொருள் சற்றுமில்லை யென்றும், முற்றும அறியாமை மயமென்றும் முடிந்தாயிற்று. ஆகவே, மாமிசாதி மயமாகிய இத்தேகம் எதற்கனுபவப்பட்டு வருகின்றது? அன்றியும், இம்மாமிசாதி தேகம் அனுபவப்பட்டு வருகின்றது நாமென்பதற்காயின், நாமென்பது இருக்கும் சூக்குமத்திற்கு அனுபவப்படாவிடினும் நாமெனப்படுமிவ் விந்திரியங்களுக்கா திக்கண்ணேனும் அனுபவப்படுவதின்றா? அங்ஙனமாயுமே யே ! எங்ஙனந்தான ஐயமகன்றிருக்கின்றது? இத்தேகானு பவம் சமாதிக்கண் நாமென்பதற்கன்றாயினும், அந்தக்க திரியசகித சீவனென்கிற நானுக்கேனும் அனுபவப்படுகின்ற தல்லவாமெனின், அச்சீவனுக்கு நாமென்பதும் ஒழிந்தனமாயும் அறியாமையாயும் அவ்வறியாமை அழிந்ததாயும் முன் ஞான்றே முடிந்தாயிற்றே ! இதனெல் எங்ஙே அனுபவப்பட்டு வருகிறதாகச் சம்பவிப்பது? அன்றியும், அக்கரணேந்தி ரியங்கள் அருவத்தன்மையவா? அன்றி உருவத்தன்மையவா? அருவத்தன்மையவா மெனின், அருவத்திற்கு உருவானுபவம் எங்ஙனம் கூடும்? அருவத்தை உருவம் பரிசிப்பதுமுண்டா? உண்டெனின், பரிசிப்பதுபோலன்றி உண்மையாயல்லவே ! மேலும், முன்னான்றுள்ளதாயிருந்த தேகானுபவம அவயவங்களை யன்றியும் பின்னான்றுள்ளதாயிருந்த அவயவானுபவம் மாமிசாதிகளை யன்றியும் உண்டாயிருந்திருக்குமாயின், இம்மாமிசாதிக ளனுபவம மட்பொருளையன்றி உண்டாயிருக்கலாமென்க.

மாமிசாதிகள் மட்பொருளையன்றி இன்றெனப்படுமோ வெனின், அவயவங்களையன்றித் தேகமென வழங்கும் பொ

ருபமும் மாமிசாதிகளையன்றி அவயவமென வழங்கும் சொரூபங்களும் உண்டாயிருக்குமாயின், மட்பொருளையன்றி இம்மாமிசாதி சொரூபம் உண்டாயிருக்குமென்க. மாமிசாதிகள் மட்பொருளையன்றி இன்றென்பதாயின், இவைகளை மட்பொருளென்று நோக்குதற்கு இழுக்கென்னை யெனின், மட்பொருளென்பதும் மாமிசாதி பொருளாகத்தானே இருக்கும்? ஆமென்பதற்கு மட்பொருளையன்றி இன்றென்பானேனெனில், மாமிசாதி சொரூபம் மாறியிருந்தாலும் மட்பொருளென்பது நிலையாகிருக்கட்டுமே! அங்ஙனமில்லாமையால் தோடமென்றமெனின், அவையங்கில்லாதோன் நிருபப்பது யாது? மட்பொருளையன்றி வேறொருபரவல்லவே! இன்றாகலின், எங்ஙனமே இவைகள் மட்பொருளெனப்படும்? படாதாழி நாம் எவ்வண்ணமாக அறிந்திருக்கலாம். அன்றியும், மாமிசாதிகள் தோற்றங்களும் இவற்றை விட்டு நீங்கிக் கொண்டிருப்பதேயெனின், அதுகாறும் இவைகள் மட்பரிரமின்றித் தனித்தனி ஒவ்வொர் முதலாயிருக்கட்டுமே! மட்பொருள் பரிணாமகாரணமாகமீதாயுறுந்தன்மை கயிறு காணல்முதலியவற்றுள் அரவு நீர் முதலியவை தோற்றுந்தன்மைபோலாகலின், அரவு நீர் முதலிய திட்டாந்தங்களை எப்பதற்கு முரணொன்னை? இன்றேயலவா, அதுகாறும் ஆராய்ந்து தேர்ந்தகால இம்மாமிசாதி சொரூபங்களில் சத்தாயிருப்பது மட்பொருளென்பதாயிற்று. ஆகவே, மட்பொருளைவிட்டுத் தோற்றம் மாத்திரமாயுள்ள மாமிசாதியை ஒவ்வொர் முதலென்றுணர்வது அறியாமையென்பதா? அன்றி அறிவென்பதா? மிக்க அறியாமையாகலின், இவ்வறியாமை பூர்வபட்சமாயிற்றென்க.

அன்றியும், மட்கடத்தை மட்பொருளாகவும் பொற்குடத்தைப பொற்பொருளாகவும் நூற்படத்தை நூற்பொருளா

கவு முணர்வதுபோல், மண்ணுடலை மட்பொருளெனப் பாராது யாதாகப்பார்த் தின்புறுதற்கு நம்மை நாம் உயர்திணையெனக்கொண்டிருக்கின்றனம்? மாமிசாதிகளை ஒவ்வோருறுகலெனக்கொண் டிருத்தற்கோ?

"விலங்கொடு மக்க ளனைய ரிலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்."

எனக் குறள் மகாவாக்கியம் விளங்கிநிற்கின்றது. மண்ணுடலை மண்ணாகப் பார்த்து இன்புறுத அவிவேகிகட்கன்றோ?

"கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ
னற்றா டொழாஅ ரெனின்."

என இவ்வாக்கியமும் விளங்கிநிற்கின்றது. நாம் அவ்வாக்கியப்படி நில்லாதுழி எங்ஙனம் அத்தாள்களை யடையப்பெறும்? மட்பொருளை யன்றி மாமிசாதிகள் உண்டாயும் மாமிசாதிகளையன்றி மட்பொருள் இன்புறா திருக்குமாயின், மண்ணுடலை மாமிசாதிகளாகவே பார்த்துக்கொண் டிருக்கலாம். மட்பொருளையன்றி இம்மாமிசாதிகள் எப்பொழுதும் இன்றாகலின் அவற்றை மட்பொருளாகப் பார்ப்பதற்கு முரணென்னை? அன்றியும், சடமாகிய அக்கினியானது தன்னாலடுத்த இவ்வுடலாகிய மாமிசாதி தர்மங்களைப் பிரித்து உள்ள மட்பொருளை விளக்கிவைப்பதுபோல், அவ்வக்கினி வசப்படுங்காறும் நம்மை யடுத்திருக்கின்றமையால், நமதறிவாக்கினியினால் இத்தர்மங்களைப் பிரித்துக்கொண்டே யிருப்பமாயின், மட்பொருளென்பது விளங்கிக்கொண்டே யிருக்குமன்றே? சடமான அக்கினிக்கு இருக்கின்ற யோக்கியதை நமதறிவாக்கினிக்கு இல்லையே! நமதறிவு அறிவெனப் பட்டாலன்றோ இச்சிறிய வுழைப்பையேனு மெய்துவம்? அவ்வறிவு அறியாமையாகலின் இச்சிறியவுழைப்பையும் எய்தாதிருக்கின்றனம்.

ஜடராக்கினியானது இம்மாமிசாதிகளைப் பிரிக்கவுங் கூடும், அதனால் இவை பிரியவுங் கூடும். இவ்வாறே நாம் பிரிக்கவும் இவை பிரியவுங் கூடுமேயெனின், அக்கினி பிரிக்கப் பிரிவது அலட்சியமானதும், நாம் பிரிக்கப் பிரிவது லக்ஷியமானதுமாம். இவை இங்ஙனமிருக்க,

நாம் நந்தேகாதிகளைப் பிரித்து உணர்தற்குக் கருவியாயுள்ள கருவிகள் யாவை? ஒன்றுமில்லையே! அங்ஙனம் பிரித்தல் அக்கினிக்கு சாத்தியம், நாம் பிரித்தல் நமக்கு அசாத்தியமேயெனின், மலமூத்திர மாமிசாதிகளாகப் பரிணமித்ததும் நமக்கு அசாத்தியமாகும்! நமது சரீரம் மாமிசாதிகளாகப் பரிணமித்தலின்,

குறள்.

"எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினு மப்பொரு
ளெப்படி காண்ப தறிவு."

என்றது அக்குறள் செய்தவர்க்கு இவ்வளவு தெரியாததால்,

"எப்பொருளெத் தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

எனக் கூறினர். இங்ஙனங் கூறிவிட்டமையால், அவ்வாக்கியம் மருள் வாக்கியமாகும்! நாம் ஒன்றை மற்றொன்றாக வுணர்வது சுபாவமாயின், உள்ளதை உள்ளதாக உணர்வது எஞ்ஞான்றோ? ஒன்றை மற்றொன்றாக உணர்வது எதுவோ அதுவன்றோ இப்பொழுது உள்ளதை உள்ளதாக உணர வேண்டிய கடமை? அங்ஙனம் உணராவிடின், பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணரும் விபரீதபுத்தி எங்ஙனம் அகலும்? இம்மாமிசாதிகளைப் பிரித்து உணருகிறதற்கே கூடாததுழி நானென்பதல்லாதவற்றை நானென்பதாக உணரும்

மயக்கம் எங்ஙனம் அகன்று நானாகநிற்பது? எனதல்லாததை எனதென்கிற மயக்கமே இத்துணை வலுவுற்றிருக்கின், நானென்ப தல்லாததை நானென்பதாகக் கொண்டிருக்கும் மயக்கம் எத்துணை வலுவுற்றிருக்கலாம்!

அன்றியும், நமக்கு எவ்வெப்பொருள் யாதாக எனதெனப் பந்தித்தற்கு இயைந்தனவோ, அவ்வகைப் பற்றுகளே நாம புரியுங் காமியத்தவத்திற்குச் சிற்றின்பத்தையும் நிஷ்காமியத் தவத்திற்குப் பேரின்பத்தையும் தரற்பாலன;

"யாதெனின் யாதெனி னீங்கியா னோத
லதனி னதனி னிலன்."

என ஒரு குறள் மகாவாக்கியங் கூறியிருப்பது தெரிகின்றோம்: அகத்தின்கண் முழுவதாறும் புறத்தின்கண் முழுவதாறுமாய நம் காசுத்தமாயும் அதிட்டானமேரோபமாய், புன்னளவுற்றுள் ஒவ்வொன்றையும் யானெனதென மயங்கியதில் நின்ற வழி, அச்சுத்தா சுத்தங்களால் வரற்பாலனவாகிய இறப்பு பிறப்புக் கற்பனைகளின்றி இருப்பானென்பதன்றோ அம்மகா வாக்கியத்தின் அபிப்பிராயம்?

"யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த வுலகம் புகும்."

என்று கூறியிருக்கின்ற இம்மகாவாக்கியமும் பொருளைப் பொருளென்று உணர்ந்து இன்புறுதற்கன்றோ? அங்ஙனம் நாம் உணர்ந்து இன்புறுவிடின், ஒரு மகாவாக்கியம் எங்ஙனம் மணம்பெறும்? பெருமே! மட்பொருளை மட்பொருளாகப் பாராதுழி, இம்மாமிசாதி யுடலால் வரும் எண்ணரிய மயக்க பேதங்க ளனைத்தும் எங்ஙனம் அகன்று நாம் வதையற் றிருத்தற்கு இயையும்?

சர்வமதசிந்தாந்த விளக்க வினாவிடை.

"மறந்திடின் மண்ணை மறப்பே யுடலாம்
மறக்கி னறிவை மறப்பே - பிறிதாகத்
தோற்று மனர்த்தமதாஞ் சொல்வழக்கா லென்னபயன்
தோற்றனவும் வேண்டுக துணிவு."

என்பதில், அறிவை யறிவாக நாடாக்காரும் அங்ஙனம் நாடாத மறக்கிய அஞ்ஞானிகளாக ஆயவாகச் சிவேசுரசகத் கற்பனைகளாக விடாது தோற்றிக்கொண்டிருக்கு மென்பதற்கு ப் பொருளை மறந்த மறுகிய மாமிசாதியுடம் பற்பல பேத ங்களாகத் திருட்டு மையமிட்டகலாது தோற்றிக்கொண் டிருக் கின்ற இவ்விபரீதத்தைக உபமானமாகக் கூறிய நயமின்ற தெ னக. இம்மாமிசாதியும் ஓம் தம் மறைப்பாக்காரும், மட்பொரு ளாகப் பாரப்பரும் மறந்திருக்கதாராலும் கூடாதெனில், இவ் வுலகின்கண் யாவேரும் கடவுளைத் தமது அறிவினால் மட் பொருளென்று உணர்வாராயின், அவர் அவிவேகி யாக்கும்! இதனால் வேத மகாவாக்கியங்களும் மற்றுள் வாக்கியங்களாக் கும்! அவ்வாக்கியமும் அவ்வாக்கியானுபவிகளும் அங்ஙனம் இருந்தா லிருக்கட்டும். ஓர் சிறிய திருட்டாந்தம் சற்றாகிக்கு தும்.

எங்ஙனமெனின், சில கருவண்டுகளால் உருண்டு செல் லும் மலவுருட்சிக்கண், நமது திருட்டிபட்ட அக்கணமே அரு வருப் புண்டாதற்கு ஏதுவென்னை? அவ்வுருட்சி மட்கவசம் உற்றிருக்கின்றதே! அம்மட்கவசத்தில் யாருக்கும் அருவரு ப்பு உண்டாகாதே! அவ்வருவருப்பு உண்டாதற்கு நமது திரு ட்டி அம்மட்கவசமட்டில் நிற்கின்றதா? அன்றி ஊடுருவிச் செல்கின்றதா? அத்திருட்டி ஊடுருவிச் செல்கின்றதால், உள்ளிருக்கு மலத்தில் திருட்டி தாக்குகின்றது. தாக்குமின்

றதால், அம்மலம் திருட்டிக்குத் தோற்றுகின்றது. தோன்றவே அருவருப்பு உண்டாகின்றது. கவசத்தைத் திருட்டிக்காது உள்மலத்தைத் திருட்டிப்பது போல, அவ்வளவாய் வாகத் தோற்றும் மாமிசாதி சேர்க்கைக்கு, மேலே கவசமா யிருக்கின்ற சருமத்தைத் திருட்டிக்குந் திருட்டியை நீக்கி, மூடப்பட் டிருக்கின்ற உள் மாமிசாதிகளை நாடுழி, அருவருப்புத் தோன்றுமல்லவோ? அங்ஙனமே, அவை தோன்றுந் தோறும் மோகாதிகட்கிடம் உண்டாகுமோ? ஆகாதன்றோ? இவ்விரண்டு திருட்டாந்தங்களைப் போல, மாமிசாதித் தோற்றங்களை நாடுந்திருட்டி நீங்கி, இம்மாமிசாதிகட்கு அவ்வியத்தமா யிருக்கும் மட்பொருளைத் திருட்டிக்கின், அம்மட்பொருள் நமது திருட்டிக்குக் காணக்கூடாதாமோ? ஆம், நமது திருட்டிக்காத குற்றமன்றி வேறு குற்றமில்லை இருக்கின்றது: ஷை திருட்டாந்தத்தில் மலவுருட்சிக்கும் மாமிசாதி சேர்க்கைக்கும் நிலையே மட்பொருளும் சருமப்பொருளும் புறக் கவசமாக மாத்திரம் இருக்கின்றன. இங்ஙனே மட்பொருளை மறைத்திருக்கின்ற மாமிசாதிகளாகிய உடலானது அம்மட்பொருளுக்கு அகப்புறக் கவசமா யிருக்கின்றது. இருக்கும் இக்கவச திருட்டியை நீக்கி, இவற்றுள் அவ்வியத்தமா யிருக்கும் மட்பொருளைத் திருட்டிக்கின் அஃதன்றி யாது விளங்கும்? அம்மட்பொருளே விளங்குமன்றோ? ஆகலின், இவ்வரிய உழைப்பை உழைப்பினர்பால பன்னாளுயர் பழக்கப் பின்பு பிட்சையாகப்பெற்று எய்தாவழி, இதற்குமேல் ஆராயவேண்டியவற்றை யாராய்ந்து தெளிந்து இன்புறுதல் எங்ஙனங்கூடும்? இவ்வுழைப்பைப்போன்ற அனந்த உழைப்புகள் இருக்கின்றதனா லன்றோ,

"செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலா தார்."

எனக்குறள் மகாவாக்கியம் வந்திருக்கின்றது. ஷை திருட்டாந்தங்களில் மட்கவசத்துள் மறைந்திருக்கும் மலமும் சருமக்கவசத்துள் மறைந்திருக்கும் மாமிசாதிகளும் அவ்வக்கவசமெனப்படாமல் விலட்சணமாக இருக்கின்றமையால், அம்மட்கவச திருட்டியும் சருமதிருட்டியுமாறிய அக்கணமே வெளிப்படுகின்றன. அங்ஙனம் வெளிப்பட்டவற்றை உணர்தற்கும் இயைகின்றன.

தாட்டாந்தத்தில் மாமிசாதிகள் அங்ஙனமல்லவே! இம்மாமிசாதிகளுள் மட்பொருள் அவ்வியத்தமாயிருக்கினும் கவசமாகிய மாமிசாதிப் பொருள்கள் மாறியபொழுதன்றல்லவோ வெளிப்படுதற்கு இயையும்? பின்னொன்று நாம் உணர்தற்கும் இயையும். இங்ஙனமிருக்க, மாமிசாதி யுட னிருக்குபொழுதே எங்ஙனம் மட்பொருளை உணர்வதெனின், ஷை திருட்டாந்தத்தில் மட்கவசமட்டிலும் சருமமட்டிலும் நின்று அவ்வப்பொருளாக உணர்வது என்னமதி யெனப்படும்? தூலமதி யெனப்படுமன்றோ? பின்னர் அவ்விருவித கவச திருட்டிகளையும் நீக்கி மலவுருட்சியை மலவுருட்சியாகவும் மாமிசாதிகளை மாமிசாதிகளாகவும் உணர்வது என்னமதி யெனப்படும்? சூக்குமமதி யெனப்படுமன்றோ? இவ்வண்ணமே தாட்டாந்தத்தில் மாமிசாதி யுடற்கற்பனைத் திருட்டியை நீக்கி, மட்பொருளை மட்பொருளெனக்கண்டு உணர்வது என்னமதி யெனப்படும்? இது ஷை சூக்குமமதிக்கு மிக்க சூக்குமமதி யெனப்படுமன்றோ? ஒவ்வோர் பொருளும் இவ்வண்ணமே புறக்கவசங்களையும் உட்புறக் கவசங்களையும் பெற்றிலங்குவதால் அவ்வக கவசங்களையும் ஆங்காங்கும் நமதறிவினால் நீக்கி நீக்கி அவ்வியத்தப பொருள்களையே உணரும் உணர்வையன்றோ ஆன்றோர்கள் மெய்யுணர்வெனக் கூறியிருக்கின்றனர். அங்ஙனம் உணரவேண்டுவதென்னை? எவ்வெப்பொருளெவ்வெவ்வண்ணம்

ம் நகின்றதோ அவ்வப்பொருளை அவ்வவ்வண்ணம் உணர்
வது அறிவுக் கியற்கையன்றோ வெனின்,

கூறுவாம்.

"எப்பொருளெத் தன்மைத் தாயினு மப்பொரு
ளப்படி காண்ப தறிவு." என்னாது

"எப்பொருளெத் தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

என்பானேன் மகாவாக்கியம்? அன்றியும்,

"உலகத்து நாமென்ன வற்றா றுணர் நாட்கு
கலகமாம் பிறவிமோகங் கைதல் [illegible]."

என ஞானவாசிட்டம் [illegible] கூறியிருந்
தானேன்? எந்த உயிர் உலகை மனோமயமாக [illegible]
லன், உலகை உற்றுணர வேண்டியவ? தேசமயமென்னிலம்? உயிர்
கள் எவ்வா றுணருகின்றன? பொருளல்லவற்றைப் பொரு
ளாகவன்றோ? அங்ஙனம் உணர்வது கயிற்றை அரவாகவும்
கானலை நீராகவும் கிளிஞ்சிலை வெள்ளியாகவும் உணர்வது
போலாம். அன்றியும், கயிற்றை அரவாக வுணர்வது அறிவெ
னினும் அங்ஙனம் உணரும் அவசரத்தில் அவ்வறிவு மன்ன
வெனப்படும்? அறிவெனப்படுமெனின், அங்ஙனம் உணர்வ
தில் எய்ப்புத்தோன்றிக் கயிற்றைக் கயிறென்றுணரும் அவ
சரத்தில் அவ்வறிவு என்னவெனப்படும்? அதுவும் அறிவெ
ன்பாமெனின், கயிற்றை அரவெனவும் கயிற்றைக் கயிறென
வும் உணர்த லிரண்டும் அறிவாயின் அறியாமை யென்பது
எவ்வா றிருக்கின்றது? ஒன்றை மற்றொன்றாக உணர்தல் அறி
யாமையும் உள்ளதை உள்ளதாக உணர்தல் அறிவுமாகின்ற
தன்றோ? அன்றெனின், பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்
றுணருமாறென்பானேன்?

ஆதலின், எவ்வெப்பொருள் எவ்வெவ்வண்ண மிருக்கினும் அதாவது மேற்கூறிய புறக்கவசம் உட்புறக் கவசங்களை யுற்றிருக்கினும் அவைக்காக திருட்டியை நீக்கி அவ்வப்பொருளை உணர்வார்களோ மெய்யுணர் வென்பதாலது? இவ்வாறிவுடைமை யுடையவரன்றோ நல்லோ ரொப்பப்படுவர். இங்ஙனமல்லாதார் பாபொருளைப்பற்றியோ ரறிவிலர். இம்மட்டோ பொருளை விட்டு இக்கனிக்கில் தோற்றமான மாத்திரமாக நிற்கக்காரியமே மேற்பிரதிகளை யாரும் படிக்கத்தக்க முன்னோன் பரிமேலழகர் இதற்கான பதியனைவைப்ப சித்தாந்த ப்பனுமிக்கம். இக்க மாமிசாதி ஆராய்ச்சிகளை மேல்கருதுவதெங்கணின், அறிக்கப்பால் அறிவறியாமைய ந்தப்படுப இவ்வாறியற்றுமைகை உருகிப்பொறுப் பின்றமட்டோ நன்றுபோ லென்க.

மூன்றாவது

மாமிசாதியென்னும் சத்தார்த்த

ஆராய்ச்சி விளக்கம்

முற்றிற்று.

நான்காவது

மண்ணின் மகத்தென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சிக்க ணிம்மண் மகத்தெனவே
வந்துரிக மும்பெயர்தான் வாய்ப்பின்றிச—சந்ததமுந்
தலவனு வேயிருப்பாத் தோன்றுமே மாலின்றிச
சீலமதி யோருவப்பர் சென்று.

என்னையெனின், இதுகாறும் மாமிசாதிகளை ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சிக்கண் தேர்ந்தது மட்பொருளாகலின், இம்மட் பொருளை ஓர் முதலெனக்கொண் டுணர்ந்துவரும் உணர்வு அறிவெனப் படுகின்றதா? அன்றி அறியாமை யெனப்படு கின்றதா? மக்கள் முதலிய அறுவகைப் பவுதிகங்களுக்கும் அதிட்டானமாகலின் இவ்வதிட்டானத்தை முதலென் றுணர் வது அறிவெனப்படாது. அறியாமை யெனப்படுமோ வெ னின், இம் மட்பொருளாகிய உருவம் எவ்வளவா யிருக்கின் றது? மகத்தளவா யிருக்கின்றதெனின், மகத்தளவென்பது ஆசியா முதலிய ஐந்து கண்டமாகப் பெற்றுள்ள பிருதிவி அண்டமாயிற்று. ஆகவே, இப்பெரிய மகத்துருவம் பொரு ளா குணமா தொழிலா? பொருள்தானெனின், சுயம்புப் பொருளா விகாரப்பொருளா? சுயம்புப்பொருள்தானெனின், விகாரப்பொருளென்பது எத்தகையதா யிருக்கின்றது? ஒன் றன் கூட்டமாகவும் பலவின் கூட்டமாகவும் திரிபின் ஆக்கமா ய்யு மிருக்கின்றதாமெனின், இம்மகத்துருவம் பொருளாக இருக்கின் எஞ்ஞான்றும் சிதைவு அற்றிருக்க வேண்டுமே!

கிறைகின்றதால் இம்மகத்துருவம் இன்றுமோவெனின், இரு ப்பு இன்மைகளைப்பற்றிச் சற்றாகிக்குதும். எங்ஙனமெனின், இம்மகத்துருவம் கலேதலே யேற்பது எத்துணை யெத்துணை யாக எனப்படும்? அணுத்துணை யணுத்துணையாக எனப் படுமெனின், அவ்வவ்வணுவும் எத்துணை யெத்துணை யெனப் படும்? திறுசாளரத்தில் விழுந்திலங்குங் கதிரின் கிரணத் தில் தோற்றுவதாகிய அறிநுட்ப உருவமெனின், அத்துணை யாகிய பலநுட்பங்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த சேர்க்கை யன்றோ இப்பெரிய மகத்துருவமாகக் காணப்படுகின்றது? இங்ஙனம் காணப்படுவது கற்பிதமெனப்படுமா? எதார்த்த மெனப்படுமா? எதார்த்த மெனப்படுமெனின், இவ்வெதார்த் தம் ஷை அணுக்களின் சேர்க்கைக்கு முன்னோன் றுற்றதா? பின்னோன் றுற்றதா? பின்னோன்றே யுற்றதெனின், பின்னோன் றிருத்தல் எதுகாறும்? அவ்வணுக்கள் கலேயுங்காறுமெனின், முற்பொழுதும் பிற்பொழுது மின்றி இடைப்பொழுது மாத் திர மிருக்கவேண்டியதாகின்றது. அதாவது—அணுக்கள் சேர்ந்திருக்குங்காறு மென்க.

இதனல், முற்பொழுதும் பிற்பொழுது மில்லாத இம் மகத்துருவம் என்னவெனப்படும்? பொய்ப்பொருளெனப் படுகின்றதன்றோ? சுயம்புப்பொரு ளென்பதற்குப் பொரு த்தமெங்கே? அவ்வணுக்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்க்கை யுற் றிருக்குங்காறேனும் மகத்துருவம் பொருளா யிருக்கின்ற தென உலகில் அறிவுடையோரும் கண்கூடாக அனுபவித் துக்கொண்டு வர, எங்ஙனம் இப்பூமியை இன்மைப்பொரு ளென்பதெனின்? மட்பொருளென்கிற இப்பெரிய வுருவம் ஷை மூவித விகாரங்களுள் ஒன்றன்கூட்ட விகாரத்திற்கு இயையா திருக்கட்டுமே! அன்றியும், அவ்வணுக்கள் ஒன்றோ டொன்று சேர்ந்திருக்குங்காறும் எவை யிருக்கின்றன? சேர்ந்

கிருக்கும் அணுக்களன்றோ? அவ்வணுக்கள் கலந்த ஞான்றும் எவை யிருக்கின்றன? அவ்வணுக்களே யன்றோ? அவைகள், ஒன்றோடொன்று சேர்க்கை யுறுஞான்று இருப்பாக உள்ளவை அவ்வணுக்களே யன்றி வேறுபொரு ளுண்டோ? இன்மையால், அவ்வணுக்களன்றோ பொருளெனப்படுபவை? படுவதால், மகத்தென்பதற்குப் பொருளெங்கே? தொழிற்குணமும் தோற்றக்குணமும அன்றோ பொருள்போ லிருக்கின்றன? திருட்டாந்தத்தில் நெல்லம்பார மென்புழி ஓரினங்கள் சேர்க்கையுற்று மகத்துருவாகக் கூடிய ஒன்றன் கூட்ட விகாரம். இவ்விகாரம தோற்றமாத்திர மன்றோ? உண்மை யன்றே! உண்மையெனின், சுயம்பாயிருப்பதெல்லாம விகாரங்களாயும் பொருளல்லவை யெல்லாம சுயம்புகளாயு மிருக்கின்றதாகும்! இஃது விந்தை!

முப்பொழுதும் இருப்பாயுள்ளது நெற்கள், ஓர்ஞான்றிருப்பது அம்பாரம். அவ்வம்பாரம நெற்களின் கூட்ட விகாரமன்றோ? அவ்விகாரம் தொழிலும பண்புமாகின்றதே? அவற்றால் அஃது பொருளெனப்படுமா? தொழிலென்பது நெற்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருத்தல். பண்பென்பது அச்சேர்க்கை பெரிதாகக் காணப்படுந் தாமம். ஆகலின், தொழிற்குணமும் தோற்றக்குணமும் ஆயிற்று. அதுபோல், இம்மகத்தாகிற மண்ணுருவம அணுக்களின் சேர்க்கைக்கு முற்பொழுதும் அவை கலந்த பிறபொழுது மின்றிச் சேர்க்கையுற்றிருக்குங்காறும் தோற்றுவது தோற்றன்மாத்திரமே யன்றி வேறுபொருள் இன்றாகலின், இஃது தொழிலும் பண்புமென்பதற்கு முரணின்றாமெனக. அன்றியும், இம்மகத்துருவம் விகற்புறுதற்கு முன்ஞான்றும் இவ்விகற்பமாறிய பின்ஞான்றும் உள்ளவை எப்பொருள்கள்? அணுக்களன்றோ? அவ்வணுக்க ளிருப்பில் இவ்விகற்பமாகிய மகத்துருவ முண்டா?

இல்லையே! இம்மகத்துருவம் எஞ்ஞான்றிருக்கின்றது? இடைஞான்றிருக்கின்றதெனின், அதாவது—இஞ்ஞான்றெனப்பட்டது. முன்ஞான்றும் பின்ஞான்றுமுள்ள அணுக்களிருப்பில் இம்மகத்துருவம் இல்லாவகைபோல், இடைஞான்றுள்ள இம்மகத்துருவ இருப்பில் அவ்வணுக்க ளுண்டாயிருக்குமா? கண்கூடா யிருக்கின்றதே யெனின், முன்ஞான்றும் பின்ஞான்றுமுள்ள அணுக்க ளிருப்பில் இம்மகத்துருவம் இருக்கவேண்டிய. இல்லையே! இங்ஙன மிருக்க, அணுக்கள் இடைஞான்றி லெங்ஙன மிருக்கும்? இருக்கின்றதா லன்றோ தோற்றுகின்றதெனின், ஓர்பொரு ளிருக்குஞான்றில் அப்பொருட்கண் ணிலையபொரு ளெங்ஙனமிருக்கும்? இருந்தால் அப்பொருட்கண்ணமைந்த தசபுறங்களுள் ஓர்புறத்தி லிருக்குமல்லவா? அதுபோல், இந்த முதலுக் கியைந்த தசபுறங்களுள் எந்தப் புறத்தில் இம்மகத்துருவம் இருப்பதாக ஏற்பது? இருக்கின்றவை அணுக்கள்தாமே! அவ்வணுக்களுள் எந்த அணுவினது எந்தப்புறத்தில் மகத்துருவ மிருக்கின்றது? அணுவினது ஓர்புறத்திலேனும் தசபுறத்திலேனுமிருக்குமா? மகத்துருவம் ஓர் பொருளாக இல்லையே! முப்பொழுதுமிருக்கின்றவை அணுக்களாயின், அம்முப்பொழுது மில்லாதது மகத்துருவ மெனப்படுதற்கு முரணென்னை?

அன்றியும், முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் அணுக்களாகப் பார்ப்பதுபோல் இடைப்பொழுதும் அவ்வணுக்களையன்றி வேறில்லாமையின், அணுக்களாகவே திரட்டி விடாதிருக்கின், மகத்துருவத் தோற்றமென்பது எங்கே? அணுக்களை யணுக்களென்ன நாடாது தோற்றன்மாத்திரமா யுள்ள மகத்தெனனும் கற்பனையை ஓர் முதலெனக்கொண்டு உணர்வதுதானே தெளிவெனற்பாலது? இவ்வவிவேகத்தை யன்றோ பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணரு மருளெனக்

கூறியிருக்கின்றது? இவ்வரிய வாக்கிய ரசத்தை மறந்து நம்மை உயர்திணையென மயங்கி மகிழ்ந்து நிகழ்வதென்னோ? இதனை நன்குற்றுணர்க. முன்ஞான்று மட்பொருளின்கண் உண்மையாயுள்ள அணுக்களைவிட்டு மகத்துருவத்தை முதலென் றுணர்வதை அறிவென்பது பூர்வபட்சமாகி இஞ்ஞான்று அஃதறியாமை யென்பதே சித்தாந்தமாயிற் றென்க. இம்மட்பொரு ளாராய்ச்சியில் தேர்ந்தவை யாவையெனின், நான்காவது அடுக்காயுள்ள அறிவறியாமைப் பேதமும் இவற்றிற்குமேல் உறுதிப்பொருளாய் நின்ற தால அணுக்குழாங்களுமா மென்க.

நான்காவது

மண்ணின் மகத்தென்னும் சத்தார்த்த

ஆராய்ச்சி விளக்கம்

முற்றிற்று.

ஐந்தாவது

மண்ணின் தூலவணுவென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெ. ஃபா.

இந்தவா ராய்ச்சியின்க ணித்தூல மென்னுமணு
வந்த பெயானர்த்தம் வாய்மையின்றிச்—சந்ததமுந்
தேர்ந்ததுதான் சூக்குமமாச் செல்லு மணுவிருப்பா
மோர்ந்தவர்க்கே யிவ்வுறுதி யுண்.

எங்ஙனமெனின், இதுகாறும் மட்பொருளாராய்ச்சியில் இருபாகத் தேரப்பட்டவை அதிநுட்பங்க ளாயினும், அவைகளென்ன நுட்பங்களெனப்படும்? தூலவணு நுட்பங்களெனின், இவைகளுள் ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வோர் முதலென்றுணரும் உணர்வு அறிவெனப்படுமா? அன்றி அறியாமையெனப்படுமா? அறிவெனப்படுமெனின், அவ்வணுக்கள் ஒவ்வொன்றும் பொருளெனப்படுமா? அன்றி வேறெனப் படுமா? பொருளெனப்படுமெனின், இதனால் சுயம்பெனப் படுமா? அன்றி விகாரமெனப்படுமா? சுயம்பெனப் படுமெனின், அவ்வொவ்வொன்றும் ஷை மகத்துருவம்போல் ஒன்றுடன் கூட்டமன்றி இருக்கட்டுமே? எங்ஙனமெனின், அவ்வணுக்களுள் ஒவ்வொன்றையும் பூதக்கண்ணாடியைக் கொண்டு உணரும் ஞான்று சற்றேறக்குறைய அவ்வணுக்கள் ஆயிரஞ் சேர்ந்த பருமன் எத்துணைத்தோ அத்துணைத்தாத் தோன்றுமல்லவா? அங்ஙனந்தோன்றும் அவற்றுள், ஒன்றை நூக்கிக்குதும். கடுங்காரமாயுள்ள ஓர் வேதியைப் பரிசிக்கச்

செய்யின், அவ்வோரணுவுங் கணக்கின்றிய அதி நுட்பங்களாய்ப பிரிந்து விடுகின்றது.

அங்ஙனம் பிரியுங்காறும், அப்புறுதலணு என்ன அணுவெனப்படும்? பூதக்கண்ணாடியைப் பொருத கட்புலனுக்கு நுட்பத்திற்கும் அதிநுட்பமாயெட்டுவதாகலின் தூலவணுவெனப்படுமன்றோ? அனந்தமாய்ப் பிரிதற்கிசைந்த இஃது தூலவணுவாயின், இத்தூலவணுவில நின்றும் பிரிந்தனொன்று தோன்றும் ஒவ்வொன்றும் என்ன அணுவெனப்படும்? இவைகள் பூதக்கண்ணாடியைக் கொண்டு உணர்தற்கே அதி நொய்தாயிருக்கும் பொருள்களாயின், அக்கண்ணாடியின்றி உணருங் கட்புலனுக்கு உண்டெனப்படுமோ? படாதாகலின், அவ்வொவ்வொன்றும் நொய்ய அணுவென்பதற்கு ஐயமென்னை? அந்த நொய்ய அணுக்கள் அனந்தங்கள் சேர்ந்த சேர்க்கைகளன்றோ ஷெ ஒவ்வோர் தூல அணுவும்? இங்ஙனமிருக்க அது அந்த நொய்ய அணுக்களின் சேர்க்கைக்கு முற்பொழுதுண்டா? அன்றி அச்சேர்க்கை கலைந்துவிடும் பிற்பொழுதேனுமுண்டா? இன்றெனின், இவைகள் எஞ்ஞான்று உள்ளவை? இடைஞான்று உள்ளவையெனின், அஃதாவது—இஞ்ஞான்று என்பது. இவ்விடைஞான்று உள்ள இத்தூல அணு முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் ஏன் இன்று? ஷெ நொய்ய அணுக்களின் சேர்க்கை இன்றாகலினெனின், அச்சேர்க்கையென்பது தொழிலல்லவா? அவ்வத்தொழில்களான்றோ தூல அணுக்களெனப்படும்? அன்றெனின், அவ்வச்சேர்க்கைச் சம்பந்தமின்றி அவ்வத்தூல அணுவும் ஒவ்வோர் முதலாக இருக்கட்டுமே? இருக்கின்றதேயெனின், அங்ஙனஞ் சேர்ந்திருக்கின்ற அவ்வவ் நொய்ய அணுக்களைப் பிரித்துக் காட்டலாமே! அங்ஙனங் காட்டக்கூடாதெனின், இருப்பவை நொய்ய அணுக்களன்றோ? அவ்வணுக்களுள் ஒவ்வொன்றும

இத்தூல அணுவெனப்படுமோ? படாதெனின், ஏன்படாது? இத்தூல அணு பூதக்கண்ணாடியின்றிய கட்புலனுக்குத் தோன்றும் ஆரோப அணுவாயும், அவ்வணு பூதக்கண்ணாடி கொண்ட கட்புலனுக்குத் தோன்றும் அதிட்டான அணுவாயும், மகத்தணுபோல் பேதித்திருக்கின்றதாலெனின், அவ்வதிட்டான அணுக்கள் அனந்தஞ் சேர்ந்திருக்கும் ஒன்றன்றோ தூல அணுவெனப்படுவது? ஒவ்வோர் தூல அணுவும் சேர்க்கையினால் தொழிற்குணமும், அத்தொழில் பல்வகை வடிவு பேதங்களுள் ஒன்றாகத் தோன்றுவதால் தோற்றக்குணமும் படைக்கின்றது.

அன்றியும், இத்தூல அணுக்களாக விகற்புறுதற்கு முற்பொழுதும் இப்போது மாறிய பிற்பொழுதும் உள்ளது யாது பொருள்? ஐ அதிட்டான நொய்ய அணுக்களன்றோ? அந்த நொய்ய அணுக்கள் இருப்பில் இவ்விகற்பமாகிய தூல அணுக்களுண்டா? இல்லையே! இத்தூல அணுக்கள் எங்ஙனம் இருக்கின்றன? இடையேதான் இருக்கின்றனவன்றோ? முற்பொழுதும் பிற்பொழுதுமுள்ள அவ்வதிட்டான நொய்ய அணுக்களிருப்பில் இத்தூல அணுவில்லாமைபோல இடைப்பொழுதிருக்கின்றதாகச் சம்மதிக்கப்பட்ட தூல அணுவில் அந்த நொய்ய அணுவிருக்குமா? இருக்கின்றதேயெனின், முற்பொழுதும் பிற்பொழுதுமுள்ள அந்த நொய்ய அணுக்களிருப்பில் இத்தூல அணுக்கள் இருக்கவேண்டுமே! ஓர்பொருளிருக்குமஞான்று அப்பொருளில மற்றோர்பொருள் எங்ஙனமிருக்கும்? அதுபோல், நொய்ய அணுக்களிருப்பில் அதற்கு மாறான தூல அணு எங்ஙனமிருக்கும்? இராதே! இருப்பது தோற்றமாத்திரமாகவன்றோ? இத்தோற்றமாத்திரமான கற்பனைத் தூல அணுக்களைத் தொழிலும் பண்புமெனக் கழித்து, முப்பொழுதுமுள்ள அந்த நொய்ய அணுக்களை விடாது

திருட்டித்திருக்கில், தூல அணுவென்பது தோன்றுமா? ஓர்
ஞான்று தோன்றினும், ஓர் முதலாக இருக்குமா? இரா
தன்றே? ஆகலின்,

> "எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
> மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

என மகாவாக்கியம் வெளிவந் திருக்கின்றது. இதனை
நன்கு உற்றுணர்க. முப்பொழுதும் மாறாதிருக்கும் இருப்பா
கிய நொய்ய அதிட்டான அணுக்களைவிட்டு வெறுந்தோற்
றல் மாத்திரமாகிய தூல அணுக்களை ஒவ்வோர் முதலெ
னவாங்கி உணரும் உணர்வை முன்ஞான்று அறிவென்றது பூர்வ
பட்சமாகி இஞ்ஞான்று அஃதறியாமை யென்பதே சித்தா
ந்த மாயிற்றென்க. இத்தூல அணுவாராய்ச்சியில் தேர்ந்த
வை எவையெனின், ஐந்தாவது அடுக்காயுள்ள அறிவறியா
மைப் பேதமும இவற்றிற்குமேல் உறுதிப் பொருள்களாய்
நின்ற அதிட்டான நொய்ய அணுக்களுமா மென்க.

ஐந்தாவது

மண்ணின் தூலவணுவென்னும் சத்தார்த்த

ஆராய்ச்சி விளக்கம்

முற்றிற்று.

ஆறுவது

மண்ணின் சூக்கும அணுவென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சியினி லிசூக் குமமென்னும்
வந்த பெயரணர்த்த மன்னியே—பந்தித்தற்
கென்றென்றுங் காரணமா யீங்குபர மாணுவென
லொன்று மிருப்பெனவே யோர்.

எங்ஙனமெனின், இதுகாறும மண்ணின தூல அணுவை ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சிக்கண் பொருளாகத் தேரப்பட்டவை நொய்ய அணுக்களாயினும், அவ்வணுக்களுள் ஒவ்வொன்றும மின்ன அணுவெனப்படும்? கண்ணாடியைப் பெறாத கட்புலனுக்குத் தோன்றாத அதி நொய்மையாதலின், சூக்கும அணுவெனப் படுமெனின், அச்சூக்கும அணுக்களுள் ஒவ்வொன்றையும் பொருளாக உணரும் உணர்வு அறிவெனப்படுமா? அன்றி அறியாமை யெனப்படுமா? அறிவெனப்படுமெனின், அவ்வணுக்கள் ஒவ்வொன்றும் இருப்பெனப் பட்டதா? அன்றி இன்றெனப்பட்டதா? இருப்பெனப் பட்டதெனின், பொருளாக இருப்பெனப் பட்டதா? தோற்றமாக இருப்பெனப் பட்டதா? பொருளாகவே இருப்பெனப் பட்டதெனின், அவ்விருப்பு சுயம்பாகவா? அன்றி விகாரமாகவா? சுயம்பாகவேயெனின், ஷை தூல அணுக்களைப் போல் மூவித விகாரங்களுள் ஒன்றாகிய ஒன்றன்கூட்டவிகாரமென்பதற்கு இயையா திருக்கட்டும்.

இவ்வொவ்வொன்றும் கண்ணாடியின்றிய கட்புலனுக்குத் தோன்றாத நுட்பங்க ளாகலின், விகாரமெனப் படுமோவெனின், ஷை கண்ணாடியைக் கொண்டு உணர்தற்குந் தோன்றாது செல்லத்தக்கனவா? அன்றி நிலைத்திருக்கத்தக்கனவோ?

நிலத்திருக்கத் தக்கனவெனின், கண்ணாடியைக் கொண்டு உணரும் கட்புலனுக்குத் தோன்றாத அணுக்களென்பவை எஞ்ஞான்றும் எங்கணு மில்லையெனப்படுமே? இல்லையெனப் படுமெனின், இச்சூக்கும அணுவுக்குமேல் இத்தகையதெனக் கணித்தற்கரிய இன்னும் நுட்ப அணுக்கள் உண்டெனப்படாதிருக்க வேண்டுமே! கட்புலனுக்குத் தோன்றுமதால அணுக்கள் சில வேதிகளால் ஐ கட்புலனுக்குத் தோன்றாது உடைந்துவிடுவதுபோல், அக்கட்புலனுக்குத் தோன்றாத இச்சூக்கும அணுக்கள் ஒவ்வொன்றும் கலைதற்கு இயைந்த வேதிகள் பரிசிக்கின் அவைந்தயாய்க் கலைந்து, ஐ கருவியைக்கொண்ட கட்புலனுக்குந் தோன்றாது போகின்றன. அங்ஙனமே அவ்வணுக்களையும் உடைத்து விடுதற்கு இயைந்த வேதிகள் பரிசிக்கின் பிற்பொழுது எவ்விதக் கருவிகளைக் கொண்டு உணரினும் எட்டுதற்கு இயையுமா? அங்ஙனம எட்டுதற்குத் தோன்றா அணுக்களன்றோ நிரமான இருபபெனப்பட்டவை? அத்திரமான அணுக்கள் பலவாகலின், அப்பல அணுக்களும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த எழுச்சியே கருவியைக் கொண்ட கட்புலனுக்குத் தோன்றும் சூக்கும அணுக்களென்பன. அவ்வொவ்வொரு சூக்கும அணுவும கணித்தற்கரிய அணுக்களின் சேர்க்கையாதலின், ஓர் முதல போற்றோன்றும் தொழிற்குணமும் தோற்றக்குணமு மாகின்றன. எங்ஙனம் இச்சூக்கும அணு சுயம்பெனவும ஓர் முதலெனவும்படும? படாததாயின், ஐ தோன்றாத அணுக்களன்றோ முப்பொழுதும் உள்ள சத்தெனவும, இச்சூக்கும அணுக்கள் ஓர்ஞான்று தோற்றும தோற்றமாகலின் அசத்தெனவும் படுகின்றன. இங்ஙனம படுவதால், சூக்கும அணுக்களாகத் தோன்றுந்தோறும் ஒவ்வொன்றையும நாட்டமானது கணித்தற்கரிய அணுக்களாக என் நாடவில்லை? அங்ஙனம் தோன்றாத அணுக்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த

ஞான்றும் இருப்பவை அவ்வணுக்களன்றோ? அவ்வணுக் களை விடாது நிறுட்டுக்கின் இச் சூக்கும அணுத்தோன்றுமா? ஓர்ஞான்று தோன்றினும், முதலெனப்படுமோ? படாதன்றோ?

அன்றியும், இச்சூக்கும அணுக்களாக விகற்புறுதற்கு முற்பொழுதும் இவ்விகற்பங்கள் மாறிவிடும் பிற்பொழுதும் உள்ளனயாவை? கருவிகைக்கொண்ட கட்புலனுக்கு இத்துணைத்தெனத் தோன்றுத அணுக்களன்றோ? அவ்வணுக்களிருப்பில் இச்சூக்கும அணுக்களுண்டா? இல்லையே? இல்லையெனின், இவைகள் எஞ்ஞான்று பிறக்கின்றன? இடைஞான்றிருக்கின்றனவெனின், முற்பொழுதும் பிற்பொழுதுமுள்ள அத்தோன்றா அணுக்களிருப்பில் இச்சூக்கும அணுக்களில்லையாந் தன்மைபோல், இவ்விடைஞான்றுள்ள சூக்கும அணுக்களிருப்பில் அத்தோன்றா அணுக்களிருக்குமா? இருக்கின்றதெனின், முற்பொழுதும் பிற்பொழுதுமுள்ள அவ்வணுக்களிருப்பில் இவ்வணுக்களுண்டாயிருக்கவேண்டும். அங்ஙனமுண்டா? இல்லையே! இங்ஙனமிருக்க, அவ்வணுக்கள் இவ்வணுக்களில் எங்ஙனமிருக்கும்? ஓர்பொருளிருக்கும் ஞான்று அப்பொருட்கன்னியபொருள் எங்ஙனமிருக்கும்? இருப்பதானுல், அப்பொருட்கியைந்த தசபுறங்களுள் ஓர் புறத்திலிருக்கும். அத்தோன்றா அணுக்கள் இச்சூக்கும அணுக்களுக்கு இயைந்த தசபுறத்துள் எந்தப்புறத்தில் இருக்கின்றன? இவ்வணுக்கள் ஓர் பொருளானாலன்றோ அங்ஙனமிருக்கும். முன்பினிடை யென்கிற முப்பொழுதில் ஓர்ஞான்றேனும் இச்சூக்கும அணுக்கள் முதலாகவுண்டா? இல்லையே! இருப்பதுபோற் றோற்றும் தோற்றமாத்திரமேயன்றி வேறன்றே! இஞ்ஞான்றிருக்கும் சூக்கும அணுக்கள் ஒவ்வோர் முதலாயின், இவைகள் மாறுவானேன்? மாறிய பினஞான்று அவ்வணுக்களிருப்பா யிருப்பானேன்? அவ்வணுக்கள் இஞ்

ஞான்றேது? முன்ஞான்றும் இடைஞான்றும் இருந்தவை களா? அன்றி நூதனமாக உண்டானவைகளா? நூதனமாக ஓர் பொருளும் உண்டாகாதே? உண்டாகு மெனின், இல்லது வாராதென்னும் ஆட்சேபம் இருக்கின்றதே! முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் இல்லாதது இடைப்பொழுதில் உண்டாகுமாயின், அம்முற்பொழுதும் பிற்பொழுது முள்ளது இடைப்பொழுதில் ஒழிந்துவிட வேண்டுமன்றோ? இவை பொருந்தமின்று.

இங்ஙன மிருத்தலின், அவ்வணுக்கள் எஞ்ஞான்றும் மாறுத நித்தியத்துவமும் இவ்வணுக்கள் அநித்தியத்துவமும் உடையனவை ஆகின்றன. இங்ஙனமாக நிச்சயித்திருக்கும் விவேகத்தை யன்றோ நித்தியா நித்தியவத்து விவேகமெனப்படுவது? இவ்விவேகம் பொருளொன்றற் கின்றியமையாத சூக்கும அணுக்களைப் பொருளென் றுணரலாமா? பொருளென்று உணர்வதால் விவேகமெனப்படுமா? விவேகமென்பது சூக்குமத்திற்குஞ் சூக்குமமாகப் பொருளை உணர்வதாகலின், இச்சூக்கும அணுக்களை ஓர் முதலென் றுணரும் உணர்வை முன்ஞான்று அறிவென்றது பூர்வபட்சமாக இஞ்ஞான்று அறியாமையெனச் சித்தாந்த மாயிற்றெனக. இதனால அணு ஆராய்ச்சியில் தேர்ந்தவை எவையெனின், ஆறுவது அடிசகாயுள்ள அறிவறியாமைப் பேதமும் இவற்றிற்கு மேல் உறுதிப் பொருள்களாயுள்ள அதிட்டானமாகிய தோன்று அணுக்களுமாமெனக.

ஆறுவது

மண்ணின் சூக்கும அணுவென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம்

முற்றிற்று.

ஏழாவது

மண்ணின் பரமாணுவென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சியின்க ணேயந்தப ரமாணுவென
லெந்தவித்த தும்மனர்த்த மெய்தியே—யிந்தவெளிய
பாவமதா கின்றிலங்கப் பக்குவிகட் காகுமே
பாவித்தற கேதுருக்கள் பாழ்.

ஏங்ஙனமெனின், இதுகாறும் மட்பொருளின துஞ்சூக்க்ஷும அணுவை ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சியில் தேரப்பட்டவை கருவியைப் பெறற கட்புலனால இதனுணைய தெனக் கணிக்கற்கரிய அணுக்களாகலின், அவவணுக்கள் என்ன அணுக்களெனப்படும் ? அவவரிய அணுக்கள் எவற்றினுக்கும அதிட்டான காரணத்துவமாகலின, பரமாணுவுக்கும் பரமாணுக்களெனப்படுமெனின், அவற்றுள் ஒவ்வொன்றையும பொருளென்று உணரும உணர்வு அதிட்டான அறிவெனப்படுமா ? அன்றிக் கற்பித அறிவெனப்படுமா? கற்பிதமாவது பொருளலலவற்றைப பொருளென்று உணரும ஆரோப அறிவென்க. அப்பரமாணுக்களை உணர்வது அதிட்டான அறிவெனப்படுமெனின், இதனால் அப்பரமாணுக்கள் ஒவ்வொன்றும் சத்துப்பொருளென்று ஆகின்றன.

ஆகின்றதால் அவ்வணுக்கள் திரிசியப் பொருள்களா ? அன்றி அதிரிசியப் பொருள்களா? அவைகள் திரிசியப் பொருள்களாயின் அதிசூக்குமமாகிய கருவிகளைக்கொண்டு உண

ருங் கட்புலனுக்கு எட்டுமல்லவா? எட்டாமையால் அவைகள் அதிரிசியப் பொருள்களெனின், அவ்வதிரிசியப் பொருள்களென என்ன அளவையால் ஏற்கப்படுமென? அனுமான அளவையால் ஏற்கப்படுவனவெனின், அவைகள் தோற்ற அனுமான அளவையா? அன்றி எதார்த்த அனுமான அளவையா? எதார்த்த அனுமான அளவையாமெனின், அனுமானமென்பதற்கு இலக்கணமாவது பிரத்தியட்சமாயுள்ள சத்துப் பொருளைக்கொண்டு அபிரத்தியட்சமா யிருக்குஞ் சத்துப் பொருள் ஒன்று உண்டெனக் கோடலன்றோ? அஃது ஓர் மலையின்கண் பிரத்தியட்சமாகக் காணப்படும் உண்மையாயுள்ள புகையைக்கொண்டு அபிரத்தியட்சமா யிருக்கும் அக்கினியொன்று உண்டெனக் கோடல்போலாம். இது எதார்த்த அனுமானந்தான், ஒரு மலையின்கண் நின்றெழுவது வெண்மேகங்களாயின், அவ்வெழுச்சியைப் புகையென மயங்கி அம்மலையில் அக்கினி உளதாகக் கோடல் மயக்க அனுமானமெனப்படும்? இஃது தோற்ற அனுமானமன்றோ?

இவ்வாறே ஒரு பரமாணுக்களென்பவை மேலே அதிரிசியமா யிருக்கின்றனவென இங்ஙனம் எதபிரத்தியட்ச உண்மைப் பொருளைக்கொண்டு கண்டது? மண்ணினாலது ஒருபடத்துருவ முதல் அதாவது இப்பூமிமுதல் சூக்கும அணுக்களீறாகவுமுள்ள பெரிது சிறிதாகிய பேதங்களைக்கொண்டு கணித்ததெனின், இங்ஙனமாகிய பெரிது சிறிதான பேதங்கள் சொல்மாத்திரமெனவும் ஆரோபமெனவும் முன்னரன்றோ முடிந்திருக்கின்றனவே! இவற்றைக்கொண்டு மேலே முடிவாகிய பரமாணுக் குழாங்கள் உண்டெனக்கோடல் தோற்ற அனுமான அளவை யெனப்படுமன்றோ? பிரத்தியட்சமாகிய மகத்தணுப்பேதங்கள் அதிட்டானப் பரமாணுக்களின் சேர்க்கையா யிருக்கின்றமையின், இச்சேர்க்கையைக்கொண்டு

அனுமானிப்பதால் தோடமென்னையெனின், இம்மகத்தணுச் சேர்க்கைகள் பொருளின்றித் தோற்றல்மாத்திரமெனத் தெளிந்துழி இவற்றை நாடுந்திருட்டியானது நீங்குமல்லவா? இது நீங்கிய ஞான்று இவ்வணுமகத்துத் தோற்றங்கள் உண்டாயிருக்குமா? இராதன்றோ? இங்ஙனம் இந்நிலையில் நிற்கில் மேலே அதிட்டான அணுக்கள் உண்டெனப்படுமா? படாதன்றோ? உண்டெனக்கோடல் நம்பாவனையேயன்றிக் கிஞ்சித்தும எதார்த்தம் அன்றென்க.

இதனால் பரமாணுக்கள் இன்றென்னலாமோவெனின், அதற்குக் கற்பனைகளைக்கொண்டு கணிப்பாமென்ன? அங்ஙனம் கணிப்பதனால முதலின்றோவெனின், பொய்யைக்கொண்டு கணிக்கப்படுவதும பொய்யாதமன்றோ? அங்ஙனமாயின் பொய்யாகிய உலகைக்கொண்டு மெய்யாகிய ஆன்மா வொன்று உண்டெனக் கோடலும் பொய்யாகவேண்டுமே யெனின், ஆன்மாவாகிய நாமென்னும் பொருள் அனுமானிக்கப்படுவதுதாமோ? அனுமானிக்கும் பொருளாயின் இருவகைநிட்டை எய்துவது யாதுக்கு? பிரத்தியட்ச மாதற்கன்றோ? அன்றியும், அவத்தாத்திரயம் உபாதித்திரயம் முதலியனவாக விளங்குவது யாது? நாமென்பதல்லவோ? அங்ஙனமே ஷட் சமாதிகளில் சுயம்பிரகாசமாக விளங்குவது யாது? அஃதும நாமென்பதன்றோ? ஈரிடத்தும் நாமென்பது விளங்குகின்றதே? அஃது விளங்காத காலமுமுண்டோ? இல்லையே? பரமாணுக்கள் உண்டென்பது எஞ்ஞான்றேனும் விளங்கினதுண்டா? கிஞ்சித்ஞான்றும் இல்லையே? முற்றும் அனுமானிக்கப்படும் கற்பனைகளாயிற்றே? நாமென்பது அங்ஙனம் அல்லவே? எஞ்ஞான்றும் அதிட்டானமாயும் ஆரோபமாயும் விளங்குகின்றதே? அவை சமாதிக்கண் வியாபக விளக்க உணர்வாயும் அச்சமாதி கலைந்த ஞான்று அவத்

தாத்திரய விகாரமாயுமென்க. நானென்பது ஞான அஞ்ஞான மாக விளங்குகின்றதாயின், இப்பொய்யுலகைக்கொண்டு ஆத்ம நிச்சயம் செய்வானேனெனின். தேகமே ஆத்மா போகமே முத்தி, கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் எனக்கிடக்கும் நாத்திக அநுபவத்தை அகற்றுதற்கு அங்ஙனம் கூறியதே அன்றி அஃது எதார்த்தம் அன்றெனக.

இதனால், அணு பரமாணுக்கள் இல்லையெனப் படுமோவெனின், சேர்க்கையாயுள்ள மகத்தணுப் பேதங்கள் திருட்டியில் தாக்காது நிற்றற்குச் சற்றும் திறமையின்றி வெறுஞ் சொல்மாத்திரமாக இவற்றைக் கற்பனைகள் எனக் கூறி அகத்துள் மெய்யெனக் கொண்டிருப்பதே முதல்மயக்கமாயின், இம்மயக்கம் காரணமாக மேலே அநுமானித்துப் பொருள்கோடல் இரட்டித்த மயக்கமன்றோ? முதல் மயக்கைக் களைந்துவிட்டால் இதைப்பற்றி வந்த இரட்டித்த மயக்கம் எங்ஙனந் தலைகாட்டும்? ஆகலின் இதனை நன்கு உற்றுணைர்க. மரத்தினது சாகை தளிர் இலை முதலியவைகளை அசைப்பிக்கும் காற்றானது கட்பொறிக்கு எட்டாமையின் அஃது இன்றென்னலாமோ? இதுபோல் சேர்க்கையாயுள்ள மகத்தணுப்பேதங்கள் தோற்றல்மாத்திரமாகவேனும் இருக்க இவற்றிற்குமேல் அப்பிரத்தியட்ச உபாதான காரணமான பரமாணுக்கள் ஏன் இன்றாகுமெனின்? காற்றென்பது கட்பொறிக்கு அப்பிரத்தியட்சமாயினும் மரத்தினது இலை முதலியவைகள் அசையினும் அசையாவிடினும் பரிசானுபவம் காரணமாக ஏற்று அனுபவிக்கும் அனுபவங்களால் இருக்க ஏற்குற்பாலதே.

இதுபோல், சேர்க்கைகளாயுள்ள மகத்தணுப்பேதங்கள் இல்லாவென்று பரமாணுக்கள் உளவென்பதற்கு என்ன அநு

பலம் இருக்கின்றது? கிஞ்சித்தும் இல்லையே? இல்லாதிருக்க உளவெனக் கோடல் சேர்க்கைகளாகிய கற்பனைகள் காரணமாகவன்றோ? இவற்றால் பரமாணுக்கள் உளவாகவழங்குவது விவர்த்தவாதமே அன்றி வேறன்றென்க. இது நிற்க, சேர்க்கைகளாகிய மகத்தாதிப்பேதங்கள் தோற்றல்மாத்திரமென்று எப்படியும் இத்தோற்றங்களை நாடுந் திருட்டியை மாற்ற வேண்டுமா? அன்றி விடாது உணர்ந்துகொண்டிருக்க வேண்டுமா? வலெனின், இக்கற்பனைகட்கு மேல் அதிட்டான பரமாணுக்கள் இருக்கின்றதாகக் கொண்டதனாலென்க. அங்ஙனம் அப்பரமாணுக்கள் இருப்பெனக்கொண்டுழி, அவற்றை நாடாது இக்கற்பனைகளை முதலெனநாடிக்கொண்டிருப்பது காணு விவேகமென்றபாலது? இக்கற்பனைகளை ஒவ்வோர் முதலாக நாடிக்கொண்டிருத்தற்கு மேல் முடிவாகப் பரமாணுக்கள் உளவெனவழங்குவானேன்? அங்ஙனம் வழங்குவது விவேகமாயின், இமகத்தாதிக் கற்பனைகளை நாடுவது அவிவேகமெனப்படுமே! அன்றி, இவற்றை நாடுவது விவேகமாயின், மேல் பரமாணுவாதஞ்செப்தல் அவிவேகமெனப்படுமே! விவேகமென்பது பொருளைப் பொருளென்று உணர்வதன்றோ? இத்தோற்றங்களைக் கிஞ்சித்தும நாடாது மேல் இருக்கின்றதாக நிச்சயித்துக்கொண்ட அப்பரமாணுக்களை விடாது திருட்டிக்கவேண்டுமே!

அன்றியும், மகத்தாதிப் பேதங்களை ஆராய்ச்சி செய்த கிடத்தால் இவற்றைக் கற்பனைகளெனக் கண்ணுற்று வந்தாலும், தேகபோகதாகஞ் சிறிதும் அறாதுழி, ஷ்டி திட பாவம் நாளுக்குநாள் தளர்ச்சியுற்று முன்போலவே இவற்றை ஒவ்வோர் முதலாக நாடவேண்டிவருமே! வரின், நமது கருத்தின்வண்ணம் கொண்ட ஷ்டி பரமாணுக்களை அப்பொழுதேனும் எட்டவேண்டுமன்றோ? எட்டாதுழி, கற்பனைக

ளாகிய இவ்விபரீதத் தோற்றங்கள் எங்ஙனம் நமது திருட்டியை விட்டகலும்? அகலாதாகலின்,

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

எனக் குறள் மகாவாக்கியங் கூறியிருக்கின்றதே! இவ்வாக்கியத்தையேனும் கண்ணுறவேண்டுவது அவசியமன்றோ? எட்டப்படுவதை எவ்விதத்தாலேனுங் கட்டமுற்று எட்டலாம், எட்டப்படாததை எட்டப்புகுவது விவர்த்தமன்றோ? இதுபோல், ஷை பரமாணுக்கள் எட்டப்படுவனவென்றே எனின், அவ்வணுக்கள் தமக்குத்தாமே உள்ளவெனப்பட்டனவா? அன்றி வேறொன்றினுக்கு உள்ளவெனப்பட்டனவா? தமக்குத்தாமே உள்ளவெனப் பட்டனவெனின், அவ்வொவ்வோரணுவும் தன்னைத்தானே அறிந்துகொண்டிருக்கவேண்டும்! அங்ஙனமில்லாமையின், வேறொன்றுக்கே உள்ளவெனப்பட்டன. மேலும், கட்பொறிக்கு உள்ளவெனப் பட்டனவா? அன்றிக் கருத்தினுக்கு உள்ளவெனப் பட்டனவா? கருத்தினுக்கே உள்ளவெனப்பட்டன எனின் திரிசியமெனப்பட்டனவா? அன்றி அதிரிசியமெனப் பட்டனவா? திரிசியமென்பது நாமரூபமும் அதிரிசியமென்பது சூனியமும் ஆகின்றன. அவ்வணுக்கள் சூனியப்பொருளாகுமா? சூனியமென்பது ஒன்றுமில்லாமையன்றோ? அதாவது மனம் வாக்குக் காயம் இம்மூன்றினுக்கும் படாததென்க.

அணுக்கள் இங்ஙனம் கூறியதுபோலன்று, ஷை மனம் முதலிய திரிகரணங்களுக்கும் எட்டும் பொருள்களாயிருக்கின்றனவே! காயத்திற்கு எங்ஙனம் எட்டும் பொருள்களெனின், மகத்தணுப்பேதங்களாகச் சேர்க்கையுற்றுக் காயத்

திற்கு அனுபவப்படுவன் யாவை? அவ்வணுக்களன்றோ? அவைகள் சேர்க்கையுற்ற ஒன்று காயத்திற்கும் சேர்க்கையுறு ஒன்றுகருத்திற்கும் வாக்குக்கும் அனுபவப்படுகின்றன. அன்றியும், புறக்காட்சி யெனவும் அகக்காட்சியெனவும் இருவகையின. இவற்றுள், புறக்காட்சி யென்பது இத்தூல வடிவம், அகக்காட்சி யென்பது சூக்குமம் சாயை பாவனை முதலியன. இவ்விதக் காட்சிப் பேதங்களுள் அவ்வணுக்கள் எவையெனப்படும்? தூல வடிவங்களெனின், கட்புலன் பூதக்கண்ணாடியைப் பெற்றுணரும் ஒன்றும் பெறாதுணரும் ஒன்றும் தோற்றுந் திரிசியங்க ளெனப்படும். சூக்கும வடிவங்களெனின், கருத்திற்கு அதிநுட்பங்களாக மதிக்கப்பட்டனவெனப்படும். சாயைகளெனின், அவை ஒன்றின தெனப்படும். அன்றியும், அவை தோற்றமாத்திர மெனவும்படும். பாவனைகளெனின், பாவிப்பானை யன்றி இன்றெனப்படும். இத்தன்மைத்தெனக் கணிக்கப்படாதவையெனின், சூனியப்பொருளெனப்படும்? படுவதுமன்றி, அச்சூனியம் பல நுட்பங்களெனப்படுமா? அறு சேர்க்கையுற்று மகத்தணுவாகிய உருவபேதங்க ளாகுமா? இங்ஙனமிருக்க, பரமாணுக்கள் என வழங்குவானேன்? அதி நுட்பப் பொருள்களெனக் கணிக்கப்பட் டிருக்கின்றதே! அங்ஙனம் பொருள்படாமலா அவற்றை நுட்பப பொருள்களெனக் கருதினது? அங்ஙனம் கருதினது கருத்தன்றோ? எதனால் அவை நுட்பப் பொருள்களென மதிக் கப்பட்டனவோ அதனால் அந்த நுட்பப்பொருள்களை எட்டுதற்கு முரணென்னை? இங்ஙனமிருக்க,

அவைகள் எட்டப்படாவென்றது என்னை? கட்புலனுக்கு எட்டும் பொருள்களை அக்கட்புலனாலும் அதன் காரணமாகிய கருத்தினாலும் எட்டப்படும். கருத்தினுக்கு எட்டுவது கட்புலனாலெட்டப்படாமல் கருத்தினுக்கே கூடும். முற்பொ

ழுது காணப்பட்ட நாமரூபங்களைப்போல் இப்பொழுது உன்னுந்தோறும் அவைகளாக அகத்தில் தோற்றும் நாமரூபங்களைக் கண்டுணர்வது கட்பொறியல்லவே! கருத்தன்றோ? அங்ஙனமே, ஷை பரமாணுக்களை உணர்தற்கு இயைந்தது கட்புலனு? அல்லவே! கருத்தாகலின் இனியேனும் கருத்தறிதற்கு மூரணென்னை? அப்பரமாணுக்கள் எத்துணை எத்துணையெனப் பொருள் பட்டனவோ அத்தனை அத்துணையென உணரவேண்டுமே! ஏனெனின், அவைகள் அதி நுட்பமாக இருக்கின்றவெனக் கருத்து மதித்ததனுலென்க. ஆகலின், இப்போது அத்துணையதெனக் கண்ணுறுதற்கு முரணென்னை? முற்பொழுதே கருத்தினுல் மதிக்கப்பட்டிருக்கின்றதாகலின், இப்பொழுது அத்துணை அத்துணையாக இக்கருத்து நிற்றற்கு மாறிலையே? கருத்தானது எத்துணை எத்துணையதென மதித்ததோ அத்துணை அத்துணையாகப் பல்ஞான்றும் பழகப்பழக அத்துணை அத்துணையாக நின்றுவிடுமன்றோ? அங்ஙனம் நிற்குங்காறும், இச்சா ஞானக் கிரியை எழுதற்கு இடமுண்டாமோ? அவற்றால் இன்பதுன்பத்தாக்குகள் சிறிதேனும் உண்டாமோ? அன்றியும் சுகாகாரமாயும் நிற்றற்கு இயையுமன்றோ? அச்சுகம்போன்ற சுகம மகத்தனுப பேதங்களினுண்டோ? இதனை எந்த அறிஞர்கள் ஏலார்? பொருளைப் பொருளென்று உணரவேண்டுமென விதித்திருக்கின்றதே! இதனையேனும்நாடவேண்டுவதில்லையா? இப்பரமாணுவுக்கு மேலுறும் ஆராய்ச்சிக்கண் செல்லாவிடினும், இந்நெறியிலேனும் நிற்கின கரணேந்திரியங்களின் சேட்டைக ளற்றிருத்தற்கு முரணின்றென்க.

கருத்தானது தான்சித்துப்பொருள் ஷைபரமாணுக்கள் சடப்பொருள், இங்ஙனமிருக்க, கருத்துப்|பரமாணுத்துணையாக நிற்குமோவெனின்,

உத்தம வாதநூல்.

"சிந்தைசக மொன்றல்ல சிந்தை சகமானீர்
சிந்தைவடி வாக்கரைக்கத் தேர்கிலீர்—சிந்தை
சுயஞ்சோதி லேசமன்றோ தோலாப் புலவீர்
வயப்பமி னல்லார்பால் வந்து."

என்றருளி யிருக்கின்றதில், நமது ஒவ்வொரு சிந்தையும் சுழுத்தியவத்தை நீங்கலாக ஏனைய ஈரவத்தைக் கண்ணும் நான் நீ அவன் அவள் அதுவாகிற நாமரூப ஆகாரமா யிருக்கின்றதா? அன்றிச் சுழுத்திக்கண் உள்ள சூனியவாகாரமாக வேணும், அஃதுமின்றிச் சமாதிக்கண் உள்ள சின்மாத்திராகாரமாகவேணும் இருக்கின்றதா? நாமரூப ஆகாரமாகவே இருக்கின்றதெனின், ஒவ்வொரு நாமரூபமும் அணுக்கள் சேர்க்கையா? அன்றிச் சுபமயா? சேர்க்கைகளாமெனின், சேர்க்கையுற்றுக் காணப்படும் ஒவ்வொரு நாமரூபமும் மகத்தெனப்படுமன்றே? இம்மகத்தாகாரமாக இல்லாத சிந்தையென்பது இவ்விரவத்தைக் கண்ணும் உண்டோ? இல்லையே ஒவ்வொரு சிந்தையும் சாக்கிராவத்தைக்கண் உள்ள நாமரூபங்களை அறிந்துகொண் டிருக்கின்றது மாத்திரமேயன்றி, எங்ஙனம் அதன் அதன் ஆகாரமாக இருக்கின்றதெனின், சொப்பனத்தின்கண் சாக்கிராவத்தா நாமரூபங்களைப்போல் தோற்றுவது யாது? இவ்வவத்தா நாமரூபங்கள் அச்சொப்பனத்தின்கண் வருவதுண்டா? இல்லையே! சாக்கிராவத்தைக்கண் எவ்வெச்சிந்தை நாமரூப ஆகாரப்பட்டு அழுந்தினதோ அவ்வச் சிந்தையும் சொப்பனத்தின்கண் அவ்வவ் நாமரூபங்களாகத் தோற்றுகின்றது.

அங்கு இவற்றின் ஆகாரம் ஆகாதுழி, ஆங்கு இவற்றைப் போல எங்ஙனம் தோன்றும்? இவ்வவத்தையில் ஒருமிருக்கு

நான் எனதாகத் தோன்றும் நாமரூபங்கள் மற்றோர் அவத்தையில் மற்றோருயிருக்கு நான் எனதாக ஏன் தோன்றவில்லை? எவ்வெவ்வுயிருக்கு எவ்வெத் தேகபோகங்கள் நான் எனதாகத் தோற்றுகின்றனவோ அவ்வவ்வுயிருக்கும் அவ்வத்தேக போகங்களே நான் எனதாகத் தோற்றுகின்றன. ஒவ்வோருயிரும் சாக்கிராவத்தைக் கியைந்த அவ்வவ் நாமரூபமாக ஆகின்றதும், சொப்பனத்தின்கண் அவ்வவ் நாமரூபங்களாகத் தோற்றுகின்றதும், மகத்தாகாரமாக நின்றவிடத்தா? அன்றி வேறுகாரமாக நின்றவிடத்தா? மகத்தாகாரமாக நின்றவிடத்தென்னின், சித்தமானது மகத்தாகாரமாகவே நிற்பதற்குத்தானே அடிமைப்பட்டிருக்கின்றது? இம்மகத்தாகாரமாக நிற்பதற்கு அடிமைப்பட்டிருப்பது போல் ஐ பரமாணுக்களின் ஆகாரப்பட அடிமைப்பட்டிருக்கக்கூடாதோ? யாவும் பழக்கக் காரணந்தானே? அன்றியும்,

ஒவ்வொருவரும் எவற்றின் காரணமாக எஞ்ஞான்றும் சுகித்துக்கொண்டு வருகின்றனர்? ஐ பரமாணுக்களானவை சேர்க்கையுற்றிருக்கின்ற மகத்தணுபேதங்களின் காரணமாகவன்றோ? அங்ஙனம் நாம் சுகித்தற்கு இசைந்தெழும் பிரியமானது நமது பிரியமா? அன்றி அவ்வம் மகத்தணுபேதங்களின் பிரியமா? அவ்வவ்வணுமகத் பேதங்களின் பிரியமெனின், அவ்வணு மகத்தாகிற ஒவ்வோர் நாமரூபமும் அப்போதைக்கப்போது அப்பிரியமாகத் தோன்றுவானேன்? அவைகள் அப்பிரிய வடிவங்கள் அல்லவே! நாம் இவைகள்மேல் வெறுப்புற்றதனால் இவைகள் அப்பிரியமாகத் தோற்றுகின்றனவெனின், இவைகளையன்றி நமக்குப் பிரியமென்பது வேறாகக் கிஞ்சித்தும் இல்லாதிருக்க, இப்பிரிய வடிவங்களில் நாம் வெறுப்புறுவானேன்? நாம் சற்றேனும் விருப்பு அற்றவர்களா? அல்ல

வே! இஃதன்றியும், எவ்வெவர் நாமரூபம் பிரியவடிவாகத் தோற்றுகின்றதோ அவ்வவர் நாமரூபமும் மீண்டும் அப்பிரிய வடிவாகத் தோற்றுவானேன்? ஏனையர்கள் அவற்றை வெறுப்புற்றதாலெனின், நாம் விருப்புற்றதனால் பிரியவடிவாகத் தோற்றுகின்றதாக்கும்! நமக்கு அப்பிரியவடிவாகத் தோற்றும் ஞான்றில் ஏனையர்க்குப் பிரிய வடிவாகத் தோற்றுவானேன்? அவ்வேனையர்கள் அவற்றின்மேல் விருப்புற்றதால் அங்ஙனம் தோற்றுகின்றதெனின், நாம் வெறுப்புற்றோமாயின் அப்பிரியமாகத் தோற்றுகின்றதாக்கும்!

இங்ஙனமே எதெதன்மேல் எவ்வெவ்வுயிர் பிரியம் வைக்கின்றதோ அததுவும் அவ்வவ்வுயிர்க்குப் பிரிய வடிவாயும் எதெதன்மேல் எவ்வெவ்வுயிர் பிரியம் வைக்கின்றது இல்லையோ அததுவும் அப்பிரியவடிவாயும் தோற்றுகின்றதல்லவோ? ஆகையால், நமது பிரியத்தை எதெதன்மேல் ஏற்றி ஏற்றிப் பிரியமாகப் பார்க்கின்றோமோ அததுவும் பிரியமாகக் காணப்படுகின்றன. அங்ஙனம நமது பிரியத்தை ஏற்றாது பார்க்குஞ்ஞான்று அப்பிரிய வடிவாகக் காணப்படுகின்றன. கற்பனைகளாயுள்ள மகத்தாதிப் பேதங்களை ஒவ்வோர் முதலென மயங்கி அவற்றின்மேல தற்பிரியத்தை ஏற்றி ஏற்றிச் சுகிப்பதுபோல் எதார்த்தமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்ற பரமாணுக்களின் மேல் நமது தற்பிரியத்தை ஏற்றி ஏற்றிச் சுகிக்கலாகாதா? கற்பனைகளின் மேல் ஏற்றி அனுபவித்தலே மிக்க சுகமாக இருக்கின், எதார்த்தங்களின் மேல் ஏற்றி அனுபவித்தல் எத்துணைச் சுகமெனப்படும்? கற்பனைகளை ஒவ்வோர் முதலெனக்கொண்டு உணர்தல் மயக்கமென்பதா? அறிந்த தெளிவென்பதா? மயக்கமென்பதுதானெனின், அக்கற்பனைகளின்மேல் தற்பிரியத்தை ஏற்றி ஏற்றிச் சுகித்தல் இரட்டித்த மயக்கமன்றோ? பொரு

ளல்லாத மகத்தணுக்களின்மேல் ஏற்றி ஏற்றிச் சுகித்துக்கொண்டு வருவதைப்பார்க்கிலும், பொருளாகச் சம்மதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற பரமாணுக்களின்மேல் ஏற்றி ஏற்றிச் சுகித்துக்கொண்டு வருவது எத்துணைச் சுகமும் விவேகமுமெனப்படும்? இம்மட்டிலேனும் பொருளைப் பொருளென்று உணர்ந்து சுகிக்காவிடில், இதற்குமேல் பரமாணுக்களைக் கற்பனைகளாக்கும் ஆராய்ச்சியிற் செல்லுதற்கு எங்ஙனம் வழிவிடும்? பரமாணுக்களுங் கற்பனைகளாகுமோ எனின், அப்பரமாணுக்களுள் ஒன்றை நன்கு ஊகிக்குதும். எங்ஙனம் எனின்,

அவ்வணு பொருளென்பதா? அன்றித் தொழிலுந்தன்மையுமென்பதா? பொருளென்பதுதானெனின், சுயம்புப்பொருளென்பதா? அன்றி விகாரப்பொருளென்பதா? சுயம்புப்பொருள்தானெனின், ஏகதேசப்பட்டிருக்கும் பொருளா? அதாவது கண்டப்பட்டிருக்குமென்பதா? அன்றி நிறைந்திருக்கும் பொருளா? ஏகதேசப்பட்டிருக்கும் பொருள்தானெனின், அஃது புறம் உற்றிருக்கும் பொருளா? அன்றிப் புறம் அற்றிருக்கும் பொருளா? புறம் உற்றிருக்கும் பொருளெனின், தசபுறமும் உற்றிருக்கும் பொருளா? அன்றி இரண்டொருபுறம் உற்றிருக்கும் பொருளா? தசபுறமும் உற்றிருக்கின்ற பொருளெனின், அத்தசபுறமும் யாது சூழ்ந்திருக்கின்றது? ஒன்றும் இல்லையெனின், யாதொன்றும் இல்லாமையென்றோ சூனியமாகிற வெளிப்பொருள் என்பது? அங்ஙனம் சூழ்ந்து விளங்கும் வெளி என்பது வியாபகமுற்றிருக்கின்றதா? அன்றி ஏகதேசம் உற்றிருக்கின்றதா? வியாபகமுற்றேயிருக்கின்றதெனின், அவ்வியாபகம் நிறைவு உற்றதெனப் பொருள்படுகின்றது! அன்றியும் அவ்வியாபகம் உட்புறம் அற்றிருக்கின்றதா? அன்றி உட்புறம் உற்றிருக்கின்றதா? அவ்வியாபகம் மேல் கீழ் முதலியனவாக வழங்கும்

பத்துத் திக்குகள் என்னும் பேதங்கள் இறந்திருக்கின்றதால் புறமும், நீக்கம் என்பது இல்லாத நிரந்தரம் உற்றிருக்கின்றதால் உள்ளும் அற்றிருக்கின்றதெனின், உட்புறம் அற்றிருக்கும் வெளியின்கண் உள்ள பரமாணுவாகிய நுட்பப்பொருள் புறம் உற்றிருப்பதுபோல் உள்ளும் இடையும் உற்றிருக்க வேண்டுமே !

அவ்வணு நுட்பம் சுயம்புப் பொருளாக இருக்கின்றமையால், உள் என்பதும் இடை என்பதும் எங்ஙனம் உற்றிருக்குமெனின், இவற்றால் வெளியென்பது நிறைவு அற்றதாக இருக்கவேண்டுமே! வெளியென்பது ஓர் பொருளானலன்றோ, அவ்வெளியைப்பற்றி நாம் விவகரிக்கலாமெனின், ஷை அணுவென்பது நிகழுந்தன்மையதா? அன்றி நிகழாத் தன்மையதா? நிகழுந் தன்மையதெனின், அஃது எங்கிருந்து நிகழப்படுகின்றது? தானே நிகழப்படுவது எனின், எதனால் நிகழுவது எனக் கேட்கின் அன்றோ தானே நிகழுவது எனக் கூறவேண்டும்? அதற்குமேலே வருகின்ற ஆட்சேபத்தை விளக்கலாம். இஞ்ஞான்றெழுந்த கேள்வி அங்ஙனம் அல்லவோ? அவ்வணு எங்கிருந்து நிகழுகின்றது என்பதுதானே அக்கேள்வி. அங்ஙனம் நிகழுவதற்கு ஓர் இடம் வேண்டுவது இன்றேயெனின், இடம் அற்றிருக்கின்றது ஏகதேசப்பொருள் அன்று, உள்புறம் இடையென்பவை அற்றிருக்கும் நிறைந்த பொருளெனப்படும். வெளியானது ஓர் பொருள் அல்லவே! அதனை இடப்பொருளாகக் கோடற்கெனின், அதனை அன்றி வேறு எதனை இடமாகக்கொண்டு நிகழுகின்றது? வேறே இடமென்பது இன்றென்றுணர்க. இதுநிற்க, ஷை அணு உள்ளும் இடையும் அற்றிருப்பதாயின், அதைச் சூழ்ந்த வெளிப்பொருள் நிறைவு அற்றிருக்கவேண்டுமே என்பதற்கு என்செய்வது? உள்ளும் இடையும் அற்

றிருக்கும் சுயம்பு அணுப்பொருளாகலால் அதைச் சூழ்ந்திருக்கும் நிறைவு அற்றிருக்க வேண்டுமென்பது என்னையெனின்,

உள்புறம் இடை என்பவற்றை ஏலாத ஓர் நிறைவில் புறம் உற்றிருக்கின்ற மற்றோர்பொருள் இருக்கின்றதாயின், அப்பொருளென்பது தொழிலுங் குணமுமாக இருக்குமா? அன்றிச் சுயம்புப் பொருளாக இருக்குமா? சுயம்பாகவே இருக்குமெனின், உள்ளும் புறமும் இடையும் அற்றிருக்கும் நிறைவு தனக்கு எதிர்மறையாக இருக்கும் வேறு பொருட்டுணைக்கு எங்ஙனம் இடந்தரும்? அவ்வாறு நுட்பத்திற்கு இயைந்த அணு நுட்ப நீர்ப்பொருள் வந்து தன்னைப் பரிசிக்கின், அந்நீரானது அதன்கண் சென்று முழுதும் வியாபிக்குமன்றோ? அந்நீர் வியாபித்தற்குத் தான் இடங்கொடுக்குமன்றோ? அங்ஙனம் தான் இடங்கொடுத்தற்குத் தன்பால் யாதிருக்கின்றது? தன்பால் ஒன்றுமின்றித் தானே இருக்கின்றதெனின், தத்தம்பால் ஒன்றுமின்றிருப்பதனாலன்றோ மகத்தணு முதலிய பேதங்களுள் ஒவ்வொன்றும் தன்பால் தன்பால் என வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. அவைகள் உள்ளிலும் இடையிலும் இடம் இருப்பதனாலன்றோ? நீர்ப்பொருளை ஒவ்வொன்றும் தன்பால் ஏற்கப்படுகின்றது. எங்ஙனமெனின்,

நீர்ப்பொருளானது மட்பொருளைப்போல் பரமாணுத்துணையாயினும் இவ்விரண்டணுவுக்கும் மிக்க பேதமிருக்கின்றன. அவற்றுள் மட்பொருள் கடினத்துவமாகிய அணு நீர்ப்பொருள் நெகிழ்ச்சித்துவமாகிய அணு. கடின அணுத்துவம் தன்னினத்தோடும் தான் சேர்ந்திருக்குஞான்று இரண்டணுவும் ஒன்றுபடாது வேறுபட்டே இருக்கும். இங்ஙன

யிருக்கு மிவ்விரண் டணுக்களும் ஒன்றோடொன்று சேர்தல் பிறவினையா லன்றித் தத்தம் வினையினாலன்று. ஒரு நெகிழ்ச்சி அணு தன்னினத்தோடும் தான் சேர்ந்த அஞ்ஞான்றே இரண்டென்பதின்றி ஏகமாகிவிடும். இவ்விரண்டும் சேர்ந்து ஏகமாதல் பிறவினையாலின்றித் தத்தம் வினையினாலாகின்றன. இவ்வாறு இதர அணுவோடு சேரின் அதாவது மட்பொருளணுவோடு சேரின் அஞ்ஞான்று ஒன்றாக்கொன்று விருத்தமான இவ்விரண்டணுவு மெவ்வாறிருக்கும்? இரண்டு மண்ணணுக்கள் சேர்ந்திருப்பதுபோலவோ? அன்றி இதற்கு மாறாகவா? மாறாக அன்றெனின், நீர்ப்பொருளணுவுக்கு நெகிழ்ச்சித்துவ மிருப்பது யாதுக்கு? அந்த நெகிழ்ச்சித்துவம் மற்றொன்றில் வியாபிப்பதற்கன்றோ தனக்கியற்கையாயிருக்கின்றது? அன்றியும் மட்பொருள் நீர்ப்பொருளால் கலைகின்றதா? அன்றி நீர்ப்பொருள் மட்பொருளால் கலைகின்றதா? மட்பொருள் நீர்ப்பொருளால் கலைகின்றதாயினும் மட்பொருளும் நீர்ப்பொருளும் தத்தம் அம்சங்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்தஞான்று அவ்வாச் சேர்க்கைகளுக்கு இடையிடையே வெளிப்பொருளிருக்கின்றமையால் அவ்வவ்விடைகள்தோறும் நீர்ப்பொருளானது அணு அணுவாகச் சென்று சென்று வியாபிக்கின்றதேயன்றி முடிவான பரமாணுவில் சென்று வியாபிக்கின்றதன்றெனின், கடினத்துவமென்பது செயற்கையுற்றதா? அன்றி இயற்கையாகவே உற்றிருக்கின்றதா? இயற்கையாகவே உற்றிருக்கின்ற கடினமெனின், இயற்கைக் கடினத்துணை வெளிப்பொருள் பிளவுபட்டிருக்கவேண்டுமே! வெளிப்பொருள் நிரந்தரத்துவமென முன்னமே தீர்ப்பாயிற்றே! வெளியுள்ள இடமெல்லாம் இதரவத்துக்கள் சென்று வியாபித்தற்கு விருத்தமென்னை? எவ்விதக் கடினமாயினும் அருவத்தன்மைபெற்று நிகழும் காற்றென்பது செல்லாததுமுண்டோ? அஃது செல்லுழி அதுகாரணமாக நெருப்பென்

யதும் அவ்விரண்டின் காரணமாக நீரென்பதும் செல்லு மல்லவா? அவைகள் அங்ஙனம் செல்லுதற்கு இடந்தராத அணுவு முண்டோ? இதனால் இயற்கைக் கடினத்துவ மாயி னும் சேர்க்கையுறாத அணுவுமின்றாகலின் அவ்வச் சேர்க்கை கட்கு இடை இடையே வெளிப்பொரு ளிருக்கின்றது. இருக்கின்ற அவ்வவ்விடைகள்தோறும் சலப்பொருளானது அவ்வவ்விடங்கட்குத் தக்க சொரூபமுற்றுச் செல்லுகின்ற தற்கு விருத்தமென்னை? அன்றியும் நீர்ப்பொருளின் குளி ர்மை அந்நீர்த் துணையே யன்றிக் கிஞ்சித்தும் புறமுற்ற தன்று. இங்ஙனமாகிய நீர்ப்பொருளை எவ்விதமான கடினப் பொருளையுங் குழித்த அக்குழியின்கண் பரிசிக்கச் செய்யின் அந்நீர்ப்பரிசம் அக்குழியில் தாக்கிப் புறம் புகுவானேன்? தான் நெகிழ்ச்சிப் பொருளாகலின் அக் கடினத்தின்கண் வியாபிக்கின்றது. இந்நீர்ப் பொருளை உட்கொண்டிருந்த ஓர் கடத்தைப் புடைத்துப் பார்க்கு ஞான்று உடைந்த அவ் வோட்டின் முழுதும் ஈரமிருப்பானேன்? இருக்கின்றதால் அவ்வோடு முழுதும் யாது பொருளிருக்கின்றது? வெளிப் பொருளன்றோ? அவ்வெளியானது நிறைவுற்றில்லாத இதர வத்துக்களு முண்டோ? இல்லையே! இங்ஙனமிருக்க, ஒவ் வோர் மட்பொருளணுவையும் சுயம்பாகிய கெட்டிப் பொரு ளென மயங்கிக் கூறுவதென்னை? அன்றியும், ஒவ்வோரணு வையும் அக்கினி பரிசிக்குமாயின், அவ் வவற்றின்கண்ணும் உட்டணசத்தி செல்லாதாக்கும்! இஃது மிக்க விந்தை!

உட்டணசத்தியை யேலாத அணுக்களும் உண்டோ? அச்சத்தி அருவமாயிற்றே! அருவசத்தி செல்லுதற்கேனும் இடந்தரத்தக்கவையன்றோ? அச்சத்தி அருவமாகலின் அவ் வணுக்களிற் செல்லுதற்குக் கூடும். உருவமாகிய நீர்ப்பொரு ளானது சென்று வியாபிப்பதற்குக் கூடாதேயெனின், அருவ

சத்திமே பெறுவதென்று வியாபிப்பதற்கு இடங்கொடுத்திருக்கின்றதன்றோ? இதனால் ஒவ்வோரணுக்கண்ணும் முற்றும் இடம் இருக்கின்றதே! ஒவ்வோரணுவினுள்ளும் வெளியானது கலந்திருப்பதற்கு இசையுமா? இசையாதே! இசையுமாயின், இதனால் அவ்வணுக்கள் பகுக்கப்படும். வெளி இங்ஙனம் இசையாமையின் அவ்வணுக்கள் பகுதலின்றென்க. இவ்வாறிருக்க, ஒவ்வொரு அணுவும் பூரணமாக இருக்கும் வெளியை அடக்கியாளத்தக்க வல்லனவன்றோ? அங்ஙனம் நாடுமி, அதுகளின்றி இவ்வெளி யெங்ஙனம் படுமோ? அன்றி உண்டெனப்படுமோ? உண்டெனப்படும் எனின், வெளிப்பொருள் இல்லாத இடமில்லை இருக்கவேண்டுமே ! அங்ஙனம் இன்றெனின், ... மாக்கிரமமாக இருக்கவேண்டுமே! அங்ஙனமும் இல்லையெனின், வெளிப்பொருள் அவ்வணுக்களின் பரிமாணத்தில் ..... இடையே இருக்கவேண்டுமே! அங்ஙனமும் இல்லையெனின், அவ்வெளியுலகமெல்லாம் முழுதும் வெளியன்றோ இருக்கின்றது? அணுக்கள் தோற்றுகின்றதே யெனின், அவ்வணுக்கள் தத்தம் இடத்தை விட்டகன்றுழி, அந்தந்த இடத்தில் வெளிப்பொருள் உண்டென்பதா? அன்றி இல்லையென்பதா? உண்டென்பதா மெனின், அந்தந்த இடத்தும் முன்ஞான்று இல்லாத வெளிப்பொருள் இஞ்ஞான்று எங்ஙனம் புகுந்தது?

முன்ஞான்றே இருந்ததாமெனின், அணுப்பொருள்கள் எப்படி புகுந்தது? இருக்கவில்லையெனின், வெளிப்பொருள் முன்ஞான்று இருந்தது அன்றெனவருமே ! ஆகலின், வெளிப்பொருள் முன்ஞான் றிலலாததுமன்று, பின்ஞான்று வந்ததுமன்று, எஞ்ஞான்றும் இருந்தபடி இருக்கின்றதே ! இங்ஙனமிருக்கும் வெளிநிறைவில அணுநட்டங்கள் எங்ஙனம் இருந்து நிகழும்? இருந்துதானே நிகழுகின்றனவெனின்.

அவை பொருளாக நிகழுகின்றதன்று, ஏனெனின், வெளிப் பொருள் இல்லாத இடமென்பது சிஞ்சித்தும் இன்றாகலி னென்க. வெளிப்பொருள் இல்லாத இடமென்பது இன்று யினும், அணுக்கள் இன்றாமோ வெனின், அகம்புறம் அற் றிருக்கும் இவ்வெளிக்கண் தோற்றல் மாத்திரமாகவா? அன் றிப் பொருளாகவா? பொருளாக அன்று, மூன்னான்றே வெ ளிப்பொருளைத் தத்தம்பால் நிறைவாக வலாத ஓர்பொருளும் இன்றென்ப தாயிற்றே! ஆகவே, மெய்போல் தோற்றும அணுக்கள் தொழிற் குணங்களா? அன்றித் தோற்றக்குணங் களா? தொழிற்குணங்களாமெனின், ஒன்றன்கூட்டத் தடிப புக்களாகவேனும் அன்றிப் பலவின்கூட்டத் தடிப்புக்களாக வேனும் அஃதுமன்றித் திரிபினுக்கத் தடிபடுக்களாகவேனும் இருக்கவேண்டுமே! ஒன்றன்கூட்டத் தடிப்புக்களாமெனின், ஒவ்வோர் பரமாணுவுக்கும மேல் மிக்க நொய்தாகிய அணுக் கள் அனந்தம் இருக்கவேண்டிவரும். இவ்வாறு மிக்க நொய் தாகிய அவ்வணுக்களும் சுயம்பெனப்படாது. சேர்க்கைகளா கச் சென்றுகொண்டே அனவத்தாத்தோட மெய்திப்போம். அங்ஙனம் அனவத்தாத்தோட மெய்தினும், முடிவில் தனக் கெனச் சொரூபம் இல்லாதிருக்குமோவெனின், முற்றும் அனவத்தாத்தோடமென்பது இன்றுகுமாயின், அங்ஙனமே ஏற்குதும். இதனால் ஒன்றன்கூட்டத் தடிப்புக்களன்று. பல வின்கூட்டத் தடிப்புக்களாமெனின், நீர் நெருப்பு காற்றாகிய மூப்பொருள்களும், இப்பரமாணுத் துணையாகவே இருந்து, ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த விகாரமாக முடியும்.

அன்றியும், மட்பொருளாகிய இப்பரமாணுக்களே வழ க்குமயமாயிருக்க, ஏனைய நீர் முதலிய முப்பொரு ளணுக்க ளும் வழக்கற்றவைகளா யிருக்குமோ? ஆகலின், பலவின் கூட்டத் தடிப்புக்களும் அன்று. திரிபினுக்கத் தடிப்பாமெ

ணின், இப்பரமாணுக்களுக்கு மேல் ஓர் முதலிருந்து இரு திருக்கவேண்டும். அம்முதல் அழிந்து திரிந்ததுபோல் இவ்வணுக்களுந் திரிந்து வேறு விகாரங்களாகுமன்றோ? அவ்விகாரங்களும் திரிந்து வேறு விகாரங்களாயும் அவைகளும் திரிந்து வேறு விகாரங்களாயும் இங்ஙனம் இருக்குமாயின், இப்பரமாணுக்கள் என்னை யெனப்படும்? ஷை மூவிதத் தொழிற்குணமும் அன்றெனின், தோற்றக் குணங்களெனவருமே! வரின், அவ்வணுத் தோற்றங்கள் எந்த முதலினது எனவருமே! வருமாயின், அம்முதல் ஆரம்பப் பட்சமாகத் தோற்றுகின்றதா? அன்றி விவர்த்தப் பட்சமாகத் தோற்றுகின்றதா? எனவருமே! வரின், ஆரம்பப் பட்சமாகவே தோற்றுகின்றதெனின், அது பட்கடம் பொற்பணி நூற்படம் நீர்த்தரங்கம் என்பவைபோலாம். ஆயினும், நீர்த்தரங்கம் போன்றதாகக் கொள்வோமெனின், அதாவது சலபொரு ளொன்றே அலை திவலை நுரை குமிழிகளாக விகற்புறல். விகற்புற்றது மீண்டும் அவ்வலையாதிகளி னுருவழிந்து நீர்ப்பொருளாவது போல், அப்பரமாணுக்களழிந்து மேலே ஒருபாதான காரணமாய் முடியவேண்டுமே! ஆதலால், இருப்பது குணியாகிய காரணமெனவும், இருப்பில்லாதவை அறியாமையால் சுயமெனத் தேரப்பட்ட பரமாணுக்களெனவும் வருமே! நீரானது அலையாதிகளாகக் காரியப்படுதற்குத் துணைக்காரணம் காற்றென் றிருப்பதுபோல் முற்பொழுது எந்த முதல் அணுக்களாகக் காரியப்பட்டதற்கு எது துணைக்காரணமெனப்படுவது? எனைய நீர் முதலிய முப்பூதங்களே துணையாமெனின், அம்முப்பூதங்களையும் தனித்தனியாக ஆராய்வுழி, இம்மட்பொருள்போலவே முற்றும் வழக்குமயமாயிருக்கின்றனவே! அவைகள் பொருள்களானலன்றோ அங்ஙனம் ஏற்றற்கிசையும்? அன்றியும், அணுக்களாகக் காரியப்பட்டது எந்த முதலோ அந்த முதல் இதுகாறும் இன்னதெனப் பொருள்

அணுக்களாம் அதன் பின்னர் அசத்ரேணு அணுக்கள் ஒன் றோடொன்று சேர்ந்து காணப்படும் ஏனைய விகாரத் தூல அணுக்களும், அதன் பின்னர் அத்தால அணுக்கள் ஒன்றோ டொன்று சேர்ந்து காணப்படும் சாலனமே விகாரப் பிருதிவி பண்டமுமாயிருக்கின்றன.

இனிப் பிரமைக் பரிமாணத்தின் பிரதம காரணம் தெரிக் காரண் பொருளாகிய, மண்ணுள் காரியங்களாகும் கலந்து பல பதார்த்தம் பரமாணுகாரணமாக வென்று சொல்லுகின் றில காரியமாக விருத்தமா மண்ணு தன்னுள் நிருக்கின்றதுவே தூல மட்பொருள் வியாபகமோ? மண்ணென வழங்கப் படும் பொருள் தொகுதி யா தென்-பரமாணுக்களெல்லாம் காரண மாகத் தோற்றம் தூல விகாரப் பரமாணுக்களா? அவற்றின் பரிணாமங்கள் காரியமாகத் தோற்றும் நான் காம் விகார இமைக்கப்படுமா? அன்றேல், இவ்விரண்டில் ஒன் றேனும் பட்டமை தாவிப்படாம லிருக்கின்றதா? இரண்டில் லை யென்று பதிலுரைக்கும் இடத்தில், அதாவது-காரணங்களுக்கெல் லாம் முடிவான காரணமாய் பரமாணுக்களா யிருப்பது. அங் ஙனமாயின், காரியங்களுக்கெல்லாம் முடிவான காரியமாகிய இம்மகத்தா யிருப்பது யாது? மட்பொருளன்றி வேறு பொருளெனப்படாமே. அங்ஙனமின்றி முடிவான காரியமாகிய இம்மகத்துவம் என்பாமெனின், முடிவான காரணமாகிய இஃது அணுக்களா யிருப்பது யாது? காரணகாரியமென்னும் இவ்விரண்டும் பொருளே இருக்கின்றது தென்பாமெனின், காரண மாகிய மட்பொருளென்பதும் காரியமாகிய மட்பொருளொ வ்வொன்றாக இரண்டு மன்றாயிருக்கவேண்டுமே! அன்றியும், இஃது முடிவாகிய காரண அணுக்களுக்கும் முடிவாகிய காரிய இம் மகத்திற்கும் இடைக்கண் பெரிது சிறிது பேதங்களாகத் தோற்றுவனவா அமைத்தும யாவை?

அவைகளும் மட்பொருளென்பாமெனின், எத்தனை மட்பொருளெனப்படுமோ தெரிகிலம்! எஞ்ஞான்றும் எங்கணுமிருக்கும் மட்பொருளென்பது ஒன்றன்றோ? அணுமகத்தாய்ப் பல குணபேதங்கள் காரணமாகப் பல மண்ணென்பதா? அன்றிக் குணிகாரணமாகப் பல மண்ணென்பதா? குணியாகிய மட்பொருள் பலவா யிராவிடில் குணபேதம் பலவாயிருக்குமாவெனின், மகத்தணுவாகிய குணபேதங்களை நீக்கி இரண்டாகவேனும் பலவாகவேனும் இருக்கக் காட்டும். அங்ஙனங் காட்டக் கூடாதெனின், அணுமகத்தாகிற குணபேதங்கள் மட்பொருளெனப்படுமா? படாதே! இதற்கு யாது செய்கின்றது? இவ்விரு தர்மத்தையும் நீக்கிக் காட்டக்கூடாதாயின், முற்பொழுது குணிபொருள் உண்டென்பதென்னை? அணுமகத்தைக் குணிபொருளாக மயங்கினைதிலாக்கும்! இவ்விரு குணங்களுள் ஒன்று பிறிதின்கிழமையாயும் மற்றொன்று தற்கிழமையாயு மிருக்கின்றமையால், பிறிதின்கிழமையாகிய சேர்க்கையுற்றிருக்கும் மகத்தணுப் பேதங்களைப் பிரித்தாலும் பிரிக்கலாம், தற்கிழமையாயுள்ள பரமாணுத்தன்மையைப் பிரித்துக் குணியைக் காட்டக் கூடாதேயெனின், பிரித்துணர்ந்து காட்டவேண்டுமென்பது- அக்குண பேதங்களை நாடும் நாட்டத்தைப பிரித்து, முதலைக் கண்டுணர்த்துகின்றதே யன்றி, அக்குணங்களைப பிரிக்கின்றதன்று.

குணபேதங்களைப் பிரித்து முதலைக் காண்பது, குணபேதமாகிய கடோபாதிகள் பிரியுமாறு அவற்றை யழித்து மட்பொருளைப் பார்ப்பது தூலமதியும், அங்ஙனம் குணபேதங்களாகிய கடோபாதிகளை நசிக்காது அவ்வுபாதிகளை நாடும் திருட்டியை நீக்கி முதலை நாடுவது சூக்கும மதியும் ஆகின்றன. இதுபோல் அப்பரமாணுக்களாகிய குணபேதங்

களை நீக்கி யுணர்வதன்று, அக்குணபேதங்களை நாடும் திருட்டியை நீக்கி உணருகின்றதென்க. முதலை எட்டும் முறைமை இங்ஙனமிருப்பதால், மகத்தணு நாட்டம் விட்டு நிட்டைகூட வேண்டுமன்றோ? நிட்டையாவது பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணர்தலாகிய உன்னுதலும், அவ்வுன்னுத லொடுங்குதலுமாகிய இவ்விரண்டு மின்றி நிலைத்திருத்தல். அங்ஙனம நிலைத்திருந்தாலன்றோ குணியாகிய மட்பொருளைப் பின்ஞான்றேனும எட்டுதற்கியையுமென்க. இதுகாறும் இங்ஙனமிருந்து அம்முதலை எட்டின திலலையேயெனின், எட்டுங்காறும் மகத்தணுவாகிய குணபேதங்கள் ஒவ்வோர் முதலெனபபட டிருககட்டுமே! அவைகள் முதலெனப்படாவெனின், முதலை எட்டுவதுதானென்றோ? எங்ஙனம் ஊகித்தாறும் அம்முதல் எட்டவில்லையே யெனின், அஃது எளிதில் எட்டுமோ? எளிதில் எட்டுவது தொழிலும் பண்புமாகிய அணுமகத பேதங்களன்றோ? முன்ஞான்று மகத்துருவத் திருட்டியில் தூல அணுக்கள் எளிதில் எட்டினவோ? அங்ஙனமே தூல அணுககள் திருட்டியில் சூக்கும அணுக்களும் சூக்கும அணுக்கள் திருட்டியில் பரமாணுக்களும் எளிதில் எட்டினவோ? சூக்கும அணுக்களும் தூல அணுக்களும் ஒருவாறு எளிதில எட்டினவாயினும் இப்பரமாணுக்களை எட்டுவதற்கு எத்துணைக்கட்ட மெய்தியது? இதற்கு நீடித்த ஞானறு அகன்றதன்றோ? இங்ஙன மிருக்க,

மண்ணாகிய குணிப்பொருள் எளிதில் எட்டுவது முண்டோ? ஒவ்வொர் பூதங்கட்கும் பொருள் மகத்துருவ மென் றுணர்ந்து வருகின்றது தூலமதியினாலாகலின், எவ்வுயிர்க் கும் எளிதா யிருக்கின்றது. அவ்வம் மகத்துருவமும் கலையா ஞான்றே, அவ்வம்மகத்துருவத்திற்கு நேர்காரணமாகிய தூல அணுக்களை எட்டுவது தூலமதியாலல்லவே! தூலமதி யென்

பதற - அயுக்தி பூர்வகமாயிற்றே? அதாவது - வாலமதி யெ ன்க. சூக்குமமாகிய இதனைப் பாகலின், தால அணுவுக்கு மேல் சூக்கும அணுக்களை எட்டினேம், அதற்குமேல் சார மையமாகிய பரமாணுக்களை எட்டினேம் [illegible] பகுதியுளை பகலின் இதற்கு எத்துணைக் கட்டளை உண்டு? அவ்வாய்பூதத்தின் அணுக்களையே எட்டுதல் [illegible] கடினமாய் இருக்க [illegible] பூதமாகிய ஜீவனை எட்டுதற்குத் தக்க [illegible] கடவுளைய! இதனைக் கட்டங்களும் வாலமதியைக் [illegible] சூக்குமவியலே யே! எத்துணைக்கட்டுப்பாடு [illegible] வாலமதி அக [illegible] மன்றேறிய குவால்பொருள் [illegible] தன்றேயன்க. இங்ஙனம் [illegible], எத்துணைக் கட்டுப்பாடுடையன அவ்வாப் பூதக்குவால்களை [illegible] தற்பாதிரக கற்பனைகளாக விளங்கும் ஆ[illegible] வங்களை ஒவ்வோர் பூதமும் உணர்ந்திடவும் [illegible] ளியாக்கையைப் பெற்றுமைதரு? தெய்வப் [illegible] திருவள்ளுவரும் இந்த [illegible]

"பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணரு
மருளானு மாணாப் பிறப்பு." என்றும்,

"எப்பொருளெத் தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு." என்றும்,

"இருணீங்கி யின்பம் பயக்கு மருணீங்கி
மாசறு காட்சி யவர்க்கு." என்றும்,

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி."

என்றும், இவைபோல்வன பிறவு மரியதாய்க் கூறியிருக்கின் றனர்.

இங்ஙனம் கூறிய நெறிகளில்லாது, இவற்றிற்கு மாறாக நிற்றலே விசேஷமென்பதாமன்றோ? ஆனால் மற்றொன்றாக உரைத்தல் நம அறிவீனமன்றே? அனந்த அரிய வித்தைகட்கும் விளைநிலமாக இருக்கின்றது? இதனால், அறிவுடைமை யென்பதெங்கே? இவற்றையின், அறியாமை யுடைமையே பயனுடைத்து. இங்ஙனமும் நாம் எவ்வாறேயாயினும் இனி மேலும் [illegible] ஆகந்தமேனும் [illegible] தாம்? இக்கு [illegible] த்தை ஆராய்ந்து [illegible] ட்டுதற்கே இக் கேள்விக் கட்டமைந்திருக்கின்ற [illegible] பொருள்களையும் ஆராய்ந்து [illegible] மிருக்கலாம்! அதன்றியும், [illegible] பொருள்களையும் [illegible] ன்றுமாயிருத்தற்கு [illegible] கருதிக்கொண்டே [illegible]! [illegible] நம்மாலும் பிறராலும் அறியமுடியாமையால் [illegible] ஆகியிருக்கின்றமையால், இவ்வுறுப்பெல்லாம் பொய்யேயாம்! அன்றியும்,

"விலங்கொடு மக்க ளனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்."

என்றருளிய தேவர் திருவாக்கியத்திற்கு நாம் சம்மதித்திருக்கின்றனமே! இச்சம்மதத்தை நோக்கியேனும், நாம் உழைக்கவேண்டுமே! நாம் இங்ஙனம் உழைக்கவேண்டிய உழைப்பை விட்டு முற்றும் அயர்ந்திருப்பாராகில் இறுமாந்து வாளா கழிந்துவிடின் மனமென்பது அலையாதிருத்தற்கும் சஞ்சலமென்பது அணுகாதிருத்தற்கும் அகத்துவப்பு மாறாதிருத்தற்கும் தானே தானாயிருத்தற்கும் எங்ஙனம் கூடும்? இந்நான்கு அருஞ்செல்வம் வாய்த்தற்கன்றோ உழைக்கவேண்டியது? பொருளல்லவற்றைப் பொருளென மயங்கினதே முதல்பராக்காயின், இதை அகலாத இருப்பாகக்கொண்டு இஞ்

சித்தும் இதற்கு விருத்தமின்றி முற்றும் உறவாயிருக்கின் கிஞ்சித்தும் பயனுறாதென்க. இப்பரமாணு ஆராய்ச்சிக்கண் தேர்ந்தவை எவையெனின், ஏழாவது அடுக்காயுள்ள அறிவறியாமைப் பேதமும் இவற்றிற்குமேல் உறுதிப்பொருளாயுள்ள அதிட்டானமாகிய மண்ணென்கிற குணிப்பொருளுமாமென்க.

ஏழாவது

மண்ணின் பரமாணுவென்னும் சத்தார்த்த

ஆராய்ச்சி விளக்கம்

முற்றிற்று.

எட்டாவது

அருவபாவ ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண் பா.

இந்தவா ராய்ச்சியின்க ணிவ்வருவ பாவமெனல்
சந்ததமு மீதுமுண்மைத் தானன்று—மெந்தவிதத்
துஞ்சதுர்ப்பூ தங்களுக்குஞ் சொல்லுங் குணிகளையே
யெஞ்சலின்றி நோக்கமுறு மே.

எங்ஙனமெனின், இதுகாறும் பரமாணு ஆராய்ச்சியில் இருப்பாகத் தேரப்பட்டது மட்குணியாகிய அருவப்பொருளாயினும், அவ்வருவப்பொருளை உணரும் உணர்வு அறிவெனப்படுமோ? அன்றி அறியாமையெனப்படுமோ? அறிவெனப் படுமெனின், அம்மட்குணியாகிய அருவம் ஷை பரமாணுக்களுக்கு இடமாயிருக்கும் இப்பூத அருவமா? அன்றி வேறு அருவமா? பூத அருவந்தானெனின், இஃது மட்பொருளெனப்படுமோ? படாதே! மண் முதலிய சதுர்ப்பூத அணுகத்துக்களுக்கும் இடப்பொருளாயிற்றே! ஆகலின், இஃதன்று அக்குணிப்பொருள். இப்பூத அருவப்பொருளையன்றி வேறு பொருள் ஒன்றுளதெனப் படவில்லையே! இருந்தாலன்றோ அதனை எட்டலாமெனின், எட்டப்படாமையால் அம்முதல் இல்லையென்னலாமோ? ஷை பரமாணுவென்பது உருவ பேதங்களுக்கெல்லாம் அதிசூக்கும உருவமாயிருப்பதுபோல், மண்ணாகிய குணிப்பொருளானது அருவத்திற்கும் அதிசூக்கும அருவமாகலின், அதனை எட்டும் சிந்தையானது எந்த பாவம் உற்றிருந்தால் அஃது எட்டுதற் கியையும்? உருவமாகிய மகத்தணுப்பாவம் அற்றிருக்க வேண்டுமன்றோ? அதாவது - இப்பூதமாகிய அருவபாவமாக நிலைத்திருத்தல்.

நாம் அருவபாவமாயிருக்கவேண்டு மென்பது இதுகாறும் கேட்டதில்லையே! எங்ஙனம் அருவபாவப்பட் டிருத்த

லெனின், சதுர்ப்பூதாணுக்களுடைய தோற்றம் மாத்திரமாயும் சொல்மாத்திரமாயு மிருக்கின்றனவே! நாம் எந்தபாவமா யிருக்கின்றது? சதுர்ப்பூதாம்சங்களின் சேர்க்கையாகிய இத் தேகபாவமா யிருக்கின்றது? அன்றி இத்தேகத்தைப் பொருந்தி நின் றதாக நினைவிக்கின்றதான கரணங்களின் கூட்டமாகிய நிழலாகிய சாயாரூப பாவமா யிருக்கின்றது? பரமாணுபாவமா யிருக்கி னும் அக்குணிப்பொருளை எட்டுதற் கிடமில்லையாதலால், அப்பர மாணுக்களின் சேர்க்கைகளாகிக் கருவிகரணங்களாகி நின்ற விடத்தா அஃது எட்டுதற் கிடமுண்டு? அத்தன்மையான பொருளு க்கு நேர் அதிதக விகாரமாயது? அது பஞ்சபூதபரமாணுக் களா? அல்லவே! அல்லவாகில், அப்பரமாணுக்களின் சேர்க்கைக ளாகிற சூக்ஷ்ம அறுவிகாரங்களை அடுத்த விகாரங்கள்? அவைகளு மல்லவே! அவைகளும், அப்பரமாணுக்களாகிய அவற்றின் சேர்க்கையுமாகிய ஸ்தூலமாகிய அதிதக விகாரம்? இவைகளுமல்லவே! அவைகளும், அப்பரமாணுக்க ளுக்கு ஆதாரமா யிருக்கும் பஞ்சபூத அருவமயமோ? இப்பூத அருவத்தைக் கடக்க ஞானமயமே அந்தப் பொருளை எட்டுதற்கிடமுண்டு? இப்பூத அருவத்தைக் கடக்கின்றதாயின், இவ்வருவபாவமாய் நின்ற நிலைத்தாலேயே நின்றான்று இவ்வருவபாவத்தில் தனக்கென்பதும் எனக்கென்பதும் கட திருக்கக்கூடும்? அருவமென்பதும் சூனியமல்லவோ! அச் சூனியபாவம் நாமாகிவிட்டால், சூனியம் ஒன்றுமில்லாமை யன்றோ? ஒன்றுமில்லாததாகிய நாமென்பது அக்குணியை எங்ஙனம் எட்டுவது? எட்டுதற்கு எட்டும் ஆள் இல்லாமற் போகுமேயெனின்,

இஞ்ஞான்று நாம் எந்த பாவமா யிருக்கின்றோம்? தூல பாவமா யிருக்கின்றோமல்லவா? இத்தூல சரீரம் சதுர்ப பூதாம்ச சையோக எழுச்சியன்றோ? இவ்வெழுச்சிக்கு முன

னென்றும் பின்னென்றும் அசசதுர்ப்பூதாம்சங்க ளிருக்கின் றனவேயால் இந்நான்றிற்படாது யாதெனப்படும்? அப்பூதாம் சங்களை யன்றி வேறு பொருளுண்டோ? இல்லையே! இல் லாதுழி, நாம இம்முழுச்சி பாவமா யிருக்கின்றனமா? அன்றி பூதமாயாவமா யிருக்கின்றனமா? இவ்வெழு ச்சி பாவமாயிருக்கின்றோ மெனின், அவ்வெழுச்சி தோற் றமாகின்றபொழுது யென்னைகொல்! இப்பாவமா யிருக்கின்ற நமக்கன்றோ இத்துவை நாசமென்பதற்கு முரணானதோ? இன்றெனின், அழுக்கு மயக்கமின்றிக் கடந்த இகந்தது பாவமுற்றிருப்பதையே யன்றோ விட்டோமா? ஆய்விட டோமெனின், அப்பாவம் துக்கங்கள் சாயாயுள பாவமா தோன்றுமாறு? அல்லது சகலம் பூதமாயினும், நாம அப்பாவ மதை விட்டோமா? விட்டோமாயின், சுத்த இப்பாவமாய் விட்டோ மெனவில்லை யெனின், காப்பாவ முற்றுமாக நிற்கின்ற அப்பாவகமே நில்லாது மீண் டும பற்றும். அந்தந்த அப்பாரத்தில் அந் தந்த பாவமாக இருக்கின்றமையே அன்றி, மீண்டும் மீளாத அவ்வப்பாவமாக விட்டோமன்று. உருவபேதங்களை அறிய வேண்டுமாயின், அந்நேரமும் நாம ஏகபாவம் உற்றிருக்க வேண்டுவது? உருவபாவம் உற்றிருக்கவேண்டுவது அவசிய மன்றே? ஆகலின், இந்நேரமும் உருவாகாரமாக நின்று உருவ பேதங்களை அறிந்து சுகிக்கின்றனம். இவ்வாறே, சொப்ப னத்தைக்கண் உருவாருவபேதங்களை அறிகின்றதற்கு உரு வாருவ பாவமாக இருக்கின்றனம். நாம் உருவாருவ பாவ மாக நிற்கின் றாலமாகிய உருவபேதங்கள் தோற்றுமா? நாம் உருவபாவமாக நிற்கின் உருவாருவ பேதங்கள் தோற்றுமா? அன்றியும், சுழுத்திக்கண் தோற்றுகின்றது உருவமா? அன்றி உருவாருவமா? இரண்டுமல்லவே! சூனியமல்லவோ? அச்சூ னியத்தை யறிகின்றது நாமாகலின், அங்கே நாம் எந்த பாவ

மா யிருக்கின்றனம்? சூனியபாவமா யிருக்கின்றனமன்றோ? அங்கே, நாம் சூனியபாவமாக இல்லாது உருவமாகவேனும் உருவாருவமாகவேனும் பாவமுற்றிருக்கின், அச்சூனியத்துவம் தோற்றுமா? நாம் எவ்வெவ்வண்ணம் பொருளை அறியவேண்டுமோ அவ்வவ்வண்ணமாகப் பாவமுற்றிருந்தாலன்றோ அவ்வப்பொருளும் தோன்றும்? இவற்றைப்போல், அருவமாகிய ஷை குணிபொருள் விளங்குதற்கு நாம் அருவபாவமுற்றிருக்கவேண்டுவதன்றோ? ஆகலின், உருவபாவமாகநிற்குஞான்றும் அப்பொருள் சற்றும் எட்டாதென்க.

ஷை குணிப்பொருளாகிய அருவத்திற்கும் இப்பூத அருவத்திற்கும் பேதம் இருக்கின்றன. அவையாவன - இப்பூத அருவம் பொருளின்மையும் அஃதலா அருவம் பொருளுண்மையுமாயிருப்பது. பொருளின்றிய அருவபாவமுற்றிருக்கின், பொருளாகிய அருவமானது எங்ஙனம் விளங்குமெனின், உருவபாவத்தில் உருவாருவம் எட்டாததாயினும் எட்டுவதுமுண்டு. எங்ஙனமெனின், நனவு நினைவு கனவு சுழுத்தி என்னும் இந்நான்கவத்தையுள் நனவாகிய இச்சாக்கிராவத்தைக்கண் நாம் உருவபாவமா யிருக்குமஞான்று கனவின்கணுள்ள உருவாருவபேதம் தோற்றுதாயினும், இந்நனவை விடாத ஷை நினைவின்கணுள்ள உருவாருவ பேதம் தோற்றுதல் போல், நாம் பொருளின்றிய அருவபாவம உற்றுழிப் பொருளாகிய அருவநிலை தோன்றுமென்பதற்கு முரணின்றென்க.

சுழுத்திக்கண் நாம் அருவபாவமாகவேண்டு மென்னுங் கருத்தும் அக்கருத்திற்கியைந்த முயற்சியுமின்றி உருவபாவமாகநின்று முக்கிய ஒழுக்கத்திலிருக்குஞான்றும் அச்சுழுத்திபாவம் தானே வருகின்றது. இந்நனவின்கண் அருவபாவம் ஆதற் கியைந்த அபேட்சையும் அவ்வபேட்சைக் கியைந்த

முயற்சியு மில்லாதுழி, எங்ஙனம் அருவபாவம் வாய்க்கும்? ஒவ்வோருபிரும் உருவபாவத் தளர்ச்சிக்கு உடன்படவில்லை யே யெனின, ஷை குணிப்பொருளை எஞ்ஞான்று பெறட்டுகின்றது? இப்பிறப்பின்கண்ணே யன்றோ ஆகவேண்டும்? முற்பிறப்பின்கண் எட்டியிருந்தால் இப்பிறப்பின்கண் ஏமாந்திருக்க வேண்டுவதின்று. இங்ஙனமே, மேற்பிறப்பின்கண் ஏமாந்து போகாததற்கு இப்பிறப்பின் கண்ணே எட்டவேண்டுமே! எட்டுதற்கு இவ்வுருவபாவம் நாளுக்குநாள் சிறுகச் சிறுகத் தளரவேண்டுமே! தளருகிறதற்கு எந்தபாவம் நாளுக்கு நாள் முதிரவேண்டும்? அருவபாவமன்றோ? இவ்வருவபாவத்தில் ஒருவருக்கும் அபேட்சையில்லாமை யாதுகருதி? உருவபோகம தளராதிருக்க வேண்டுமென்பதற் கன்றோ? உருவபாவமும் இப்பாவத்தாலுறும போகமும் முற்றும் கற்பனைகளாயிருக்கின்றனவே! கற்பனையாகிய உருவபாவத்தில் நின்று சுகிப்பதைப பார்க்கினும் அருவபாவத்தில நின்று சுகிப்பது மிக்க அரியசுகமன்றோ? அவ்வருவபாவத்தில் நின்று சுகிப்பதிலும் ஷை குணிபபொருளைககண்டு சுகிப்பது எத்துணை அரிய சுகமெனப்படும்? இத்துணை நயமிருகக, எங்ஙனம் அருவபாவத்தைவிட்டு ஏமாந்திருக்கின்றது? மேலும், நாம் உருவபாவமா யிருப்பதற்குத்தாமே மாறுது அடிமைப்பட் டிருக்கின்றனம்? இங்ஙனம் ஏமாந்திருப்பதனுல் அருவபாவம் உற்றிருப்பதற்கு அடிமைப்பட இல்லையாக்கும்! உருவம் நசித்துபபோயின ஞான்றன்றோ நாம் அருவபாவம் உற்றிருத்தற்கியையு மெனின், முன்ஞான்று பிருதிவி அண்ட ஆராய்ச்சிக்கண், இவ்வண்டமாகிய மகத்துருவம் அழிந்து போயின பின் தூல அணுக் கூட்டங்களையும், அதன் பின்ஞான்று அத்தூல அணுவாராய்ச்சிக்கண், அத்தூல அணுக்கள் அழிந்து போயினபின் சூக்கும அணுக்களையும், அதன் பின்ஞான்று சூக்கும அணுவாராய்ச்சிக்கண் அச்சூக்கும அணுக்கள் அழி

[illegible]ற போயினபின் பரமாணுக்களையும் [illegible] [illegible]ருவினை ஆராய்கின்றேமோ அது அழிக்[illegible] [illegible]று தான் அதன் உபாதானத்தை [illegible] [illegible]ளை நாடுதற்குக் கடமை[illegible] அழி[illegible] [illegible] பார்த்துக்கொண்[illegible]ருக்க[illegible]ம்! பொரு[illegible]ளை நாடுதற்கு[illegible] [illegible]தங்களும் [illegible] [illegible] கொண்[illegible] வேண்[illegible]ம்! இங்ஙனமே நாம் அ[illegible]மாத[illegible] [illegible] அன்[illegible] [illegible] [illegible]னைத்[illegible] [illegible] போ[illegible]கா[illegible] எதிர்பார்[illegible] கொண்[illegible]ம்! [illegible] உருவ[illegible] [illegible] இயை[illegible] அடை[illegible] [illegible] அடைதற்க வேண்டு. [illegible]து பி[illegible]வி[illegible] [illegible] உருவ[illegible] பின்[illegible] [illegible] [illegible]வி[illegible] [illegible]யினும் [illegible]ம், [illegible] புறையன்றெனக.

நாம் [illegible] [illegible] வருந்தி [illegible]ன்று அருவ[illegible], [illegible]த்து [illegible] போகத்தை எங்ஙனம் அனுபவிக்[illegible] [illegible]? [illegible]மாகியெனின், உருவ பாவத்திலுள்ள [illegible] [illegible] முற்று [illegible] பிராரத்[illegible] [illegible] [illegible]? உருவ பாவமுற்[illegible] [illegible], அசேதனவ உயிர்ப்போடு [illegible] [illegible]த்திக் [illegible] விழுந்து[illegible] [illegible] [illegible]று மன நடுக்கமும் அ[illegible] [illegible] [illegible]தலு முண் டெனப்படுமோ? உணர்வுடையனவெனின், அசேதனத்தன்மை மாறிய ஞான்றே யவ்வியல் சித்தேனும் அத்தன்மை மாறு ஞான்றனவு. அச்சேதனத்தன்மை நாளுக்குநாள் சிறுகச் சிறுக மாறிவருந்தோறும் இக்கலத்தோடு இது நான் இது நானென

னப் பழகப்பழக இவ்வருவபாவம் நாளுக்கு நாள் சிறுகச் சிறுகப் பெருகிவருமன்றோ? பெருகியவாறு புத்திபூர்வகமாகக் குறைந்துகொண்டே வரின், அவ் அருவபாவம் சிறுகச் சிறுக வளர்ந்து கொண்டேவரும். அங்ஙனம் வருந்தோறும் பிராரத்துவப் புசிப்பு அவ்வளர்ச்சிக்குத் தக்கவாறு நடவாதோ? இங்ஙனம் வளர்ந்து நிலைத்தலொன்றும் நடவாதென்பதற்கையமென்னை? அருவபாவத்தில் உருவதிருட்டியும் அது அதுவா உன்னுதலும்யாதே! எங்ஙனம் போக்குவரத்துப் புடைபெயர்ச்சிகளியங்குமெனின், நனவிற்சுழுத்தி யென்னும் ஓரனுபவநிலை யாதாக விருக்கின்றது? அதாவது, சாக்கிர சுழுத்தியென்க. அச்சுழுத்தி இருமையுடையன. அவை தனதகத்தும் புறத்துமாய கற்பனைமுதலியன போற் காணப்படுவனவாகிய சிவோகர சகந் கற்பனைகளைச் சின்மாத்திரமாக, அதாவது தற்பிரகாசமாக ஆதுமாறு கரைத்துக் கொண்டே, இறத்தல் பிறத்தல் முதலிய பிராரத்துவ கன்மத்தைப் புசிக்குநோன்று, இவ்வுலகானுபவம் முழுவதும் சாக்கிர அவத்தையா யிருக்குமா? அன்றிச் சுழுத்தி அவத்தையா யிருக்குமா? அவ்வனுபூதியில் முழுதும் சாக்கிர அவத்தையாகவே இருக்குமெனின், அஃது மனோவிகற்ப மெனப்படுமே! முழுதும் சுழுத்தி அவத்தையா யிருக்குமெனின், அஃது ஒன்றுந் தோன்றாத மக்கின மெனப்படுமே! இங்ஙனமிருப்பதால், அஃது எந்த நிலையதெனப்படுமெனின், சகல கற்பனைகளுந் தோற்றியுந் தோற்றாதுமா யிருக்கும் நிலையதெனப்படுமென்க. என்னை?

கைவல்லிய நவநீதம்.

"கற்பனை வந்த வாறு காட்டினேங் காண்ப வெல்லாஞ்
சொற்பனம் போல வெண்ணித் துணிந்தவன் ஞானி யாவான்."

என்றும்,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"போதத்தை யுணராதே பொல்லாத மாயையால்
பேதத்தை யுணர்ந்தோமென் றுந்தீபற
பேதமும் பிரமமென் றுந்தீபற." என்றும்,

"தோற்றர வாகத் துணிந்தவ ரெங்களூர்
சோகமோ கங்க ளிறந்தவ ரெங்களூர்
ராற்ற லுடையார்க் கடைந்தவ ரெங்களூர்
ரானந்த மாயே யிருக்குமவ ரெங்களூர்."

என்றும் இருப்பதனைக் காண்க. ஐ மற்றொரு நனவிற் சுழுத்தி யாவது, எந்த நிலை நானெனப்படுகின்றதோ அந்த நிலையை இது நான் இது நானெனப் பகுப்பறிந்து கண்டுகொண் டிருப்பதற்கு. அனாத்மாத்தியாச கற்பனைகள் கடந்து, எது நானா யது நானென மேலே தன்னை நோக்கிக்கொண் டிருக்கும் அப்பியாசத்தில், முன்ஞான்று தான் களையப்பட்ட அனாத்மாத்தியாச பாவங்கள் நான் எனது நான் எனது என முன்போலவே வந்து வந்து தாக்குந்தோறும், அவைகள் நான் எனது அன்றெனத் தடுத்துக்கொண்டே அகநோக்கிற் பழுதொன்றுள்ளா அவ்வவசர நிலை முழுமையும் சுழுத்தியெனப் படுமோ? அன்றிச் சாக்கிரமெனப்படுமோ? சுழுத்தியெனப் படுமெனின், சாக்கிரசொப்பனக் கற்பனைகள் தோன்றாதிருக்க வேண்டுமே! சாக்கிரமெனப் படுமெனின், அகநோக்க மிலதா யிருக்கவேண்டுமே! இரண்டுமா யிருக்கின்றதெனின், அது தான் சாக்கிர சுழுத்தி யெனப்படுவது. ஐ சுழுத்தி ஞானானுபவத்தி லுள்ளதும் இச்சுழுத்தி அஞ்ஞானுபவத்தி லுள்ளதுமாமென்க. இச்சுழுத்திக் குதாரணம்:—

சசிவர்ணபோதம்.

"வினையிற் பாரத்தையறி வுறுதற் கவத்தைபுலன்
வினைமாறியே

> கனவிற் சுழுத்தி நிலை வரினப் பொருட்டிகழு
> நலனுகவே."

எனக் கூறியவாற்றாற் காண்க.

இஃதிங்ஙனமிருக்க, நாம் அருவபாவமாகப் பழகிக்கொண்டுவருதல் சுழுத்தியெனப்படுமா? அன்றிச் சாக்கிரமெனப்படுமா? இரண்டுமன்றெனின், இவ்விரண்டையுமன்றி வேறு எந்த நிலைபெறுமெனப்படும்? வேறின்றாகலின், சாக்கிர சுழுத்தியெனப்படுமன்றோ? படுவதால், நாம் அருவபாவ மாதற்குப் பழகவேண்டுமே! அங்ஙனமாயின் நான் நாமென்பதற்குச் சொந்த நிலை உருவமா? அன்றி அருவமா? உருவமும் நம்மாலறியப்படுவது அருவமும் நம்மாலறியப்படுவது. இதனால், இவ்விரண்டும் சடப்பொருளென்பதற்கு விருத்தமென்னை? அன்றியும், இவ்விரண்டும் இங்ஙனமாயினும், இவற்றுள் எது மெய்ம்மையெனப்படுவது? எது பொய்ம்மையெனப்படுவது? உருவம் மெய்ம்மையெனப்படுமெனின், அருவமாகிய இப் பூதவெளிக்கு வேறிடத்ததாயும், இவ்வெளியைத் தன்பால் தான் ஏலாததாயும் இருக்கட்டுமே! ஏற்பதனால் விருத்தமென்னையெனின், அகம்புறமேலாத ஓர் நிறைவில் இருப்பது பொருளாகுமா? ஆகாதன்றோ? ஆகாததால், அது தோற்றல் மாத்திரக் கற்பனையென்பதற்கு முரணென்னை? இன்றாகலின், அருவபொருள் இவ்வுருவத்திற்கு எதார்த்தமன்றோ? இங்ஙனம் எதார்த்தமாயினும், நாமென்பதற்குப் பொருளா? அல்லவே! இரண்டும் நாமென்பதல்லாதுழி, இவ்விரண்டிற்கும் நாம் வேறுபட்டிருக்கவேண்டுமன்றோ? இங்ஙனமிருக்க, நாம் உருவபாவமாயிருப்பானேன்? இருப்பதால், அருவபாவமாயும் நாமிருக்கின் இடுக்கணென்னை? தாபத்திரயாக்கினி தகித்தல் உருவபாவத்திலேயா? அன்றி அருவபாவத்திலேயா? அருவபாவத்தில் யாதோரிடுக்கணும் இல்லையே!

இங்ஙனமிருக்க, நாம் யோசிக்காதிருப்பதென்னை? நாம் அவ்வப்படுவானேன்? உருவபாவமாகவே நின்று கேசரி பூசமுதலிய முத்திரை நெறிக்கண் சென்று அங்குள்ள இன்பத்தை நுகர்ந்து நுகர்ந்து பதைப்பற் றிருக்கலாமேயெனின் அம்முத்திரைகளிற் சென்று பதைபபற விருககினும், அந்நிலை களையுஞான்று, கீரைக்கறி சமைத்தாயிற்றா பெண்ணே என அக்கீரைக்கறிபாவம் வந்துற்றுற்போல, நானென்பதற்குப பாவம் யாதெனப்படும்? இவ்வுருவபாவமன்றித் தற்பாவமென்பது கிஞ்சித்தேனுமுண்டா? இல்லையே! தற்பாவமாவது,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"போகாத மாயையைப் போக்கிட லாவதும்
புண்ணிய பாவம் புறத்திட லாவது
மாகா தழியா திருந்திட லாவது
மறிவே வடிவா யிருந்திடி னல்லவோ.

என்றருளிய போதமாமென்க.

ஷை முத்திரை நெறிகளிற்சென்று பதைப்பற்றிருப்பது தற்பாவமென்பது கிஞ்சித்துமின்றி முன்போலவே மீண்டும் உருவபாவமாக வருவதற்கா? அவை தக்க நெறிகளல்லவே! அவ்வனுபூதி திடததால், இவ்வுருவபாவமாதற்குக் கூடுமோவெனின், அந்நிலை கலைந்து வந்துழி எந்தபாவமுற்றிருக்கின்றது? அவ்வனுபூதிபாவ முற்றிருக்கின்றதெனின், தற்பாவமென்பது அந்தச் சுகானுபூதியா? அன்றி இந்த உருவானுபூதியா? அச்சுகானுபூதிதா னெனின், அச்சுகானுபூதி தனைத்தவிர இன்றெனவருமே! வருவதால் இவ்வுருவானுபூதி தன்னைத்தவிர உண்டெனவருமே! தானென்பது மெய்யுணர்வன்றோ? மெய்யுணர்வாயின்,

சசிவர்ணபோதம்.

"மெய்ம்மையறி வல்லதனில் வேறறிவ தெல்லாந்
தம்மையறி யுமறிவ தேயறிவு தானே."

என்றிருக்கின்றதால், தனக்கு அகம்புறமுளதுபோ லிருப் பன்றன், காணப்படுவன அனைத்துங் கற்பனைக ளாகவேண் டுமே! அங்ஙனமாயினன்றோ? தானே மெய்யுணர் வென்றதற் கும் தற்போதமென்றதற் குரிமையையும்! இங்ஙனமியைவதால், ஷை சகபாவ அனுபூதி யென்றதும், இவ்வருவபாவ அனு பூதி யென்றதும் கற்பனைக ளெனப்படுமே! படாதெனின், இவ்வுருவபாவத்தையன்றி அகம்புறமிருக்கட்டும். இவ்வுருவ பாவமே முழுக்கற்பனையாயின், இவற்றால் வந்திருக்கும் அகம் புறமிரண்டும் கற்பனைக ளெனப்படாவோ? இவ்வகம்புறக் கற்பனைகளிற் பாவனையாகியவையாகிய சர்வமும் கற்பனைகளன் றோ? ஆகலின், நாமரூபங்களே யெனும் கற்பனைகளென ஞாயம் சோதனை பொருந்த முகத்தா லாராய்ந்து தெளிந்த அத்தெ ளிவினால், அகமுகநெறிக்கண் சென்று அனுபூதிப்பட்டு, பின் ஞான்று அவ்வனுபூதி கலைந்து புறமுகநெறிக்கண் வந்துழி, இவ்வுருவபாவ மாதற்கியையுமோ? அங்ஙனம் கற்பனைகளெ னத் தெளியாது சத்தெனக் கொண்டிருக்கின், ஷை அனுபூதி கலைந்த ஞான்று, தான் எந்தபாவமா யிருத்தற் கியையும்? முன்போல உருவபாவமா யிருத்தற் கியையுமன்றோ? உருவ பாவத்தில் பழகி வந்ததுபோல் அருவபாவத்தில் பலஞான் றும் பழகிப் பின்ஞான்று அனுபூதிப்படின், அவ்வனுபூதி கலைந்தஞான்று தான் எப்பாவ முற்றிருத்தற் கியையும்? அவ்வருவபாவமாக வன்றோ இருத்தற் கியையும்? அவ்வருவ பாவமும் கற்பனையென நன்கு ஆராய்ந்து தெளிந்து அகநெறி க்கண் அனுபூதிப்படின், மீண்டும் அஃது கலைந்த ஞான்று எப்பாவ முற்றிருத்தற் கியையும்? உருவபாவமும் உருவா ருவபாவமும் அருவபாவமும் யாவுங்கற்பனைகளெனத் தெளிந்

திருக்கின்றதால், தற்பாவமா யிருத்தற் கியையுமே! முன்ஞான்று இவ்வுருவபாவம்,

வைராக்கிய சதகம்.

"பொன்னை யுந்துகி லையும்பிரித் திடின்வெறும்
புழுமலக் கூடல்லாற்
பின்னை யுண்டுகொல் கண்டுநீ மயங்குதல்
பிராந்தி."

என்றருளியபடி இதன்கண் முற்றும் விரக்தியுற்று ஷை முத்திரைகளில் நீடித்தழுந்தியிருக்கினும் அந்த முத்திரை அனுபவமானது,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"அறிவிட் டறியாமைப் போக்குமா மௌனத்தை
ரன்னிய மொன்றுமி லாதது மெய்யனார்
குறியிட்டி தென்னவொண் ணாதது மௌனமாம்
கோசங்க ளைந்தாங் குலைந்தது மெய்கண்டோர்."

என்றருளியபடி. தெளிந்திருக்கும் அனுபவமா? அல்லவே! மீண்டும், இப்புறமுக நெறிக்கண் வந்தும அவ்வகமுகநெறிக்கணுள்ள சுகபோதை வாய்ப்பட் டிருப்பதனால், இவ்வுருவபாவம் குன்றியிருப்பது மாத்திரமேயன்றி, உருவபாவம் போயினதன்று. எங்ஙனமெனின், சர்வமும்-அதாவது சீவேச சகத்தனைத்தும், தன்பால் ஆரோபிதமா யெழுந்த விஸ்மரணையாகிய சங்கற்பத்தைச் சதுர்ஞான்றும் மித்தையென ஆராய்ந்து தேர்ந்ததுண்டா? இல்லையே! தேர்ந்திருந்தாலன்றோ இம்மித்தைச் சொருபங்களனைத்தும் எதற்குக் காணப்படுகின்றனவென அம்முதலை ஆராயவேண்டிவரும்! வரின், பின்ஞான்று நானென்னும் அகட்பொருளையன்றி இன்றென வரும். அதன் பின்ஞான்று, எது நான எது நானென எட்டப் பழகும் பரோட்சக்கியானம் நாளுக்கு நாள் முதிர்ந்து

வருமன்றோ? அது முதிரமுதிர முடிவில் அவ்வகம்பொருள் அபரோட்சானுபவப் படுமன்றோ? அங்ஙனந் தெளிந்தபின் ஞான்று,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

“அன்னிய மில்லையென் றாதேடா காள
மானந்த மானேமென் றாதேடா காளந்
துன்னுசுட ரேயென் றாதேடா காளஞ்
சோதியுட் சோதியென் றாதேடா காளம்.”

என்கிற இத்திடபாவம் அவ்வனுபூதியில் எழுமன்றோ? இங்ஙனமிருக்க, ஷை முத்திரையாகிய அனுபவத்திற் குன்றியிருந்தால் அகம்புறமிறந்து தானே தானை[illegible]மோ? சர்சாத்திரங் கற்கினும் எத்தவம் புரியினும் எய்தவேண்டிய பயன் யாதெனின், மனமென்பது அபல இன்றெனத்தான் அலைவற்றிருத்தலும், பின்னொன்று சகலகே[illegible]சலமென காகித்தலும், அதன்பின்னொன்றுள்ள[illegible]புக் கண்டு டாமிருத்தலும், சற்றில அயலாகாது த[illegible]ளே யிருத்தலுமாமெனக். இச்சதுர்விதானுபவங்க[illegible]சத்து[illegible] வதுக்கமெனப்படும். அந்த நாசம் இருவகை[illegible]; முன்னொன்று சொருபநாசமும், பின்னொன்று அருவநாசமுமாம். சொருபநாசமாவது: சிவோகூரசகக் கற்பனைகளைக் கற்பூரநாசயாகக் கரைத்தல். அருவநாசமாவது: அவை கரைந்தது என்கிறவாசனையும் அவ்வனுபூதியில் சிறுகச்சிறுகத்தானே நழுவிவிடுதலெனக்.

இஃதுநிற்க, ஷை முத்திரைகளாகிய அனுபவங்களானவை, மனமென்பது நிலையுறாது மீண்டு மீண்டும் விடயாகாரமாதற்கு, ஆங்கு ஒடுங்கியிருத்தற் கியைந்தனவேயன்றி, ஷை மனநாச முதலியனவாகிய சதுர்விதானுபவங்களுக் கியைந்தன அல்லவே! இச்சதுர்விதானுபவங்களும் வாய்த்தற் கியைந்த

அத்திபாரம் யாதெனின், வெளியாகிய அருவ பாவமாமென்க. இவ்வருவபாவமானது நாளுக்குநாள் முதிர முதிர ஜைகுணிப்பொருளை யெட்டிப்பிடித்துப் பின்னொன்றுஅதுவாதற்கியையு மாகலின், தானல்லாத உருவத்தைத் தானெனப் பாவப்பட் டிருத்தல்போல், தானல்லாத இவ்வருவத்தைத் தானெனப் பாவப்பட் டிருத்தற்குக் கையமென்னை? இன்றாகலின், அருவபாவமாதற்கு நாமரூப பேதங்களைக் கணமு மாறாது கலைக்குங்காறும் கலைத்தலையும் முடிவில் கரைந்தொன்று கரைத்தலையும் செய்யவேண்டியது அவசியமமென்க. உருவபாவத்தைக் கலைத்தலாவது-சதுர்ப்பூத கற்பஜபாவங்களுள் ஒவ்வொன்றும மற்றொன்றன் கூட்டமாகவும பலவின் கூட்டமாகவும் சேர்ந்திருக்கும் சேர்க்கை எதுகாறுமோ அதுகாறும் கலைத்துக்கொண்டே யிருத்தலும், கரைத்தலாவது-கலைவுக்கிடமின்றித் தோற்றல் மாத்திர பாவமாயிருந்தொன்று அத்தோற்றங்கட்கு உபாதான காரணமா யாகுதலுமென்க. என்னை?

பிரத்தியட்சானுபூதி விளக்கம்.

"உழைப்பின் வகையறி யாரய லென்ப ருலகதனை
உழைப்பு தனதறி யாமை கெடுத்திடற் குற்றசெயல்
உழைப்பெது வென்னி லுலகனு வாக்கி யுலைவதறல் [றும்.
உழைப்பெது காறெனிற் றனுகு மட்டென் றுணருமினே." என்

"உருவள வாத்தனைக் காணு மளவு முலகுருவாம்
உருவள வாத்தனைக் காணு மளவு முலகுண்மையாம்
உருவள வாத்தனைக் காணு மளவு முறவுளவாம்
உருவள வல்லெவன் றுன்ன வெவையு மொழிந்திடுமே" என்றும்,

"அருவாத் தனையுன்ன வங்குட ரோன்று மடிக்கடிக்கு
அருவாத் தனையுன்னி யற்று ரெவரக மல்லலற்றார்
அருவாத் தனையுனும் வல்லா ரிலையெங்கு மாய்ந்திடுங்கால்
அருவோ சடமசத் தாகா தனதுரு வற்பமுமே." என்றும்,

உபநிடதம்.

"ஐயமின்றித் தெய்வவுருத் தியானித்தா லதுவா
மருவுருவைத் தியானித்தா லட்டமூர்த் தியுமாம்
பொய்யையிரண் டையுந்தவிர்ந்து தானாகி யிருந்தாற்
பூரணமாஞ் சிவனெனிற் பொருந்துமது வாமான்
மையலுறு மனம்விடயத் தாசையுற்றே யதுவாய்
மாணனன னறும்விளங்க வாறதென்றே யுணர்ந்து
மெய்யறிவே தானாகப் பாவித்தா லதுவா [றாம்,
விளங்குவர்யா வருஞ்செனியா வீட்டையுமெய் துவரே." என்

கைவல்லிய நவநீதம்.

"சடமதாகிய தியானஞ்செய் யாகிய
சர்வமுந் தினைநல்குந்
திடம தாகவெப் படியெணி லவரவர்
தியானமே பிறப்பாகு
முடல மாசையாற் றியானிக்கிற் றியானித்த
வுடல்களா குவர்மைந்தா
தொடர்ப வங்கெடச் சொருபமே தியானிக்கிற்
சொருபமா குவர்மெய்யே."

என்றுங் கூறியவாற்றாற் காண்க. இதுகாறுங் கூறிப்போந்ததனால், எவரெவர் எதை எதை விடாது சிந்திக்கின்றார்களோ அவரவர் அது அது பாவமுற் றிருப்பாராக ளென்பதாம். இவற்றில் ஐயம் உளதேல், நனவின்கண் நாம் எது எதுவாகச் சிந்தனையால் பாவப்பட்டு வருகின்றனமோ அது அதுவாக நினைவின்கண்ணும் கனவின் கண்ணும் தோற்றிக்கொண்டு வருவதே போதுமான சான்றென்க. அன்றியும் எஞ்ஞான்றும் உருவபாவத்திலுள்ள மாறாத அல்லலையும் அருவபாவத்திலுள்ள மாறாத அமைதியையும் குறிப்பித்து மிருக்கின்றதென்க.

எட்டாவது

அருவபாவ ஆராய்ச்சி விளக்கம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது

மண்முதலிய சதுர்ப்பூத குணிப்பொருள் ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சியின்க ணிச்சதுர்ப்பூ தகுணிதா
னந்தமிலாச் சிற்பொருளென் றாக்கியே—யெந்தவிதத்
தும்முறைத்துக் காண்பது சொல்லற் றெளிதன்றே
நம்பிக்கை யல்லதனு நான்.

பிராரத்துவத்தை நுகர்ந்து கழித்து வருகிறதற்கு உருவ பாவம் எய்தியிருப்பதுபோல் ஷை பரமாணு ஆராய்ச்சிக கண் தேர்ந்த மட்குணங்களை எடுப்பதற்கு, இவ்வுருவபாவம் சாமானியம் ஆகுமாறு செய்து அருவபாவம் விசேடமுற றிருக்கினும், ஷை குணிப்பொருள் சிந்திக்கும் எட்டுதற் கியையாது முற்றும் சூனியமாக இலட்சியப்படுகின்றதே? இங்ஙனம்விளங்கும் சூனியத்துவந்தானே ஷை குணிப்பொரு ளென்பதெனின், விளங்குமிச் சூனியமானது முன்னான்று மகத்தணுப் பேதங்களை ஆராய்ந்துவந்த முடிவின்கண்ணா? அன்றி ஆராய்தற்கு முதற்கண்ணா? ஆராய்ந்த முடிவின் கண்ணேயெனின், அம்முடிவின்கண் சூனியமாகத் தோற்று வது ஆராயப்பட்ட மகத்தணுப் பேதங்களாகிய உருவங் களா? அன்றி மற்றொன்றென்பதா? உருவமன்று, மற் றொன்றாகிய இச்சூனியந்தானெனின், இச்சூனியமாகிய அரு வம் முன்னான்றிருந்தே அம்முடிவின்கண் தோற்றுவதா? அன்றி நூதனமாக உண்டாகித் தோற்றுவதா? நூதனமாக

உண்டாகியதன்று, முன்னொன்றிருந்ததே தோற்றியதெனின், அஃது ஆராய்ச்சிக்கு முன்னொன்று தோற்றாததென்னை? உருவ பேதங்களால் மறைந்திருந்ததெனின், ஆராய்ச்சிக்கு முன்னொன்று உருவமாகத் தோற்றியது யாது? இவ்வுருவந்தானெனின், இவ்வுருவம் முன்னொன்றிருந்து தோற்றியதா? அன்றி நூதனமாக உண்டாகித் தோற்றியதா? முன்னொன்றிருந்தே தோற்றியதெனின், இவ்வுருவம் ஆராய்ச்சி முடிவின்கண் தோற்றாததென்னை? அருவத்தால் மறைந்திருந்ததெனின், இவற்றால் அருவமும் உருவமும் இருப்பாயிற்று.

அங்ஙனம் இருப்பாயின், ஆராய்ச்சிக்கண் காரணகாரிய அடுக்குப் பேதங்களாகச் சிதைந்துபோவது யாது? உருவம் சிதைந்துபோகாவிடின், அருவமாய்த் தோற்றுமா? தீபாபாவமே இருளென்றுப்போல, உருவபாவமே அருவமாகிய தோற்றமன்றோ? அன்றெனின், உருவமானது காரணகாரிய பேதங்களாய்ச் சிதைந்து போவானேன்? அங்ஙனம் சிதைந்த சிதைவே அருவ இலட்சியமென்பதற்கு முரணென்னையென்க. ஆராய்ச்சிக்கண், உருவநாசமே அருவ இலட்சியமாயின், அவ்வாராய்ச்சி இன்மைக்கண், அருவநாசமே உருவ இலட்சியமாக வேண்டுமேயெனின், ஆராய்ச்சிக்கண் அருவமாயும் அவ்வாராய்ச்சி இன்மைக்கண் உருவமாயும் தோற்றுவது யாதெனப்படும்? ஆராய்ச்சிக்கண் உருவத் தேய்வே அருவமாவதால், அருவத்திரிபே உருவமென்பதாயிற்று, அருவம் உருவமாகத் திரிந்து காண்பது எங்ஙனமெனின், உருவம் அருவமாய்த் தேய்வானேன்? அருவமாகிய அக்கினியானது உபாதி சகிதத்தால் சிவப்பு உட்டினம் பிரகாசமாக உருவப்பட்டதனலன்றோ? மீண்டும், அப்பேதங்கள் மாறி அருவமாகின்றன. அதுபோல், ஆராய்ச்சிக்கண்

தோப்பட்ட அருவமே தன்பாலுள்ள ஓர் விர்த்தியினாலே உருவபேதங்களாய்த் திரிந்தமையால், மீண்டும் இவ்வுருவ பேதங்கள் அருவமாகத் தேய்கின்றன. இவற்றால் அருவமே உருவமாயும் உருவமே அருவமாயும் இருக்கின்றதென்றாயிற்று. ஆகவே, ஆராய்தலினாலும் ஆராய்தலின்மையினாலும் மாறி மாறித் தோற்றுவது அருவமும் உருவமுமா? அன்றி வேறொன்றா? அருவமும் உருவமுமேயெனின், ஆராய்ந்தவர்க்கு உருவம் அருவமாய்த் தோன்றியவொன்று அவ்வுருவம் இல்லாததுபோல், ஆராயாதார்க்கும் அவ்வுருவம் இல்லாதிருக்கவேண்டுமன்றோ? இருக்கின்றதே! ஆகலின், ஆராய்ந்தவர்க்கு முடிவில் அருவமாகத் தோற்றுவது யாது? உருவமென்பதல்லவே! இங்ஙனமே, ஆராயாதார்க்கு அருவம் உருவமாய்த் தோன்றியவொன்று அவ்வருவம் இல்லாதது போல், ஆராய்ந்தவர்க்கும் அவ்வருவம் இல்லாதிருக்கவேண்டுமன்றோ? இருக்கின்றதே! ஆகலின், ஆராயாதார்க்கு முடிவில் உருவமாகத் தோற்றுவது யாது? அருவமென்பதல்லவோ? ஆராய்ந்தவர்க்கு உருவமும் ஆராயாதார்க்கு அருவமுமான்றெனினும், அவ்வுருவாருவமாக மாறிமாறித் தோற்றுவது யாது? அன்றியும், உருவமென்பதும் அருவமென்பதும் சடபேதங்களா? அன்றிச் சித்துப்பேதங்களா? இரண்டும் திரிசியங்களாகலின், சடமென்பதாமெனின், இவ்விருசடமும் தம்மையும் மற்றொன்றையும் அறியாதே! மற்றொன்றாவது-இவ்விருசடங்களையும் இடைவிடாதறிந்துகொண்டிருக்கும் நாமாகிற அறிவெனப்படுவது. ஷை ஆராய்ச்சிக்கண்ணும் அஃது இன்மைக்கண்ணும் உருவாருவமாக மாறிமாறித் தோற்றுவது நாமென்பதா? அன்றி வேறென்பதா? வேறென்பது ஷை சடமாகிய உருவாருவ பேதங்களெனப்படுவன. ஆகலின், மாறித் தோற்றுவது இவைகளன்று. நாமென்பாமெனின், நாம் உருவபேதங்களாக மாறினமாயின், அவ்வுருவ

பேதம் யாருக்குத் தோற்றுகின்றது ? அன்றி நாம் அருவமாக மாறினமாயின் அவ்வருவம் யாருக்குத் தோற்றுகின்றது? இவ்விரு தோற்றங்களையும் இருந்தபடி இருந்தறிகின்றது நாமாயிருப்ப, இங்ஙனம் மாறி மாறித் தோற்றுவது நாமெனப்படுமா? படாதே? ஷை பரமாணுக்களுக்கு முதலாகிய குணிப்பொருளை எட்டாவிடினும், இங்ஙனம் மாறி மாறித் தோற்றுகின்ற இந்த ரகசியத்தையேனும் எட்டித் தெளியவேண்டுமன்றோ? நாம் முற்பொழுது அக்குணியாகிய பொருள் எது எது என்றெட்டும் அப்பியாசத்தைக் கணமும் விடாதிருக்கின், அவ்வப்பியாசமானது முதிரமுதிரப் பிற்பொழுது அநாதிவெழுச்சியும் அஃது ஒடுங்குதலுமாகிற இருபுடைபெயர்ச்சிகளும் தலைகாட்டுமா? அவைகள் தலைகாட்டாதொழிய நிலைத்திருக்கும் நிலைமையன்றோ உண்மை வெளிப்படுத்தற் கிசையாத நிட்டையெனப்படுவது. அங்ஙனமாகிய நிட்டை முதிர முதிர்ச்சியினாலன்றோ மாறிமாறித் தோற்றுவது யாதெனவிற இவ்வரிய சந்தேகமகன்று பின்னொன்று அயலின்றித் தானாயிருத்தற் கியையும். இச்சந்தேகத்தைப்போன்ற வேறு சந்தேகமும் உண்டா? இச்சந்தேகம் ஒப்புயர்வற்றதாகின்றதே? இவ்வரிய சந்தேக மிருப்பதுபற்றியும நாம் உயர்திணையுற் றிருப்பது பற்றியுமன்றோ,

> "ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்
> வான நணிய துடைத்து."

எனத் திருக்குறள் மகாவாக்கியம் பிறந்திருக்கின்றது. இச்சந்தேகம் தெளிதற்கியையாவிடின், இவ்வாக்கியப்பெரும்பயனை இழந்துவிடவேண்டுவதுமன்றி இவ்வாக்கியமும் எங்ஙனம் மணம்பெறும்? நிராசையின்றேல் தெய்வமுண்டோ - என்றருளிய தாயுமானவரது கருத்து யாதெனின், அகம்புற மீரிடத்தும் அயலென்பது முற்றுங் கற்பனைகளென ஆராய்ந்து

தெளிந்த தெளிவே நிராசை யெனவும், அந்நிராசையே தெய்வமெனக் கூறியது அந்நிராசைக்குத் தெய்வம் அணிமைக்கெல்லாம் மிக்க அணிமையுற்றிருத்தலெனவுமாம். எனவே, அயலின்றென்னும் நிராசையே சிவானுபூதிவிளக்க மென்பதாம்.

இதுவன்றி, மனோநிக்கிரகமே உபசாந்த நிலையெனக் கூறிய வாசிட்டக்கவியின் அபிப்பிராயம்போல, சந்தேக நிக்கிரகத் தெளிவே மெய்யுணர் வென்பதாமென்க. அன்றியும், அக்குறள் மகாவாக்கியமே,

"ஓர்த்துள்ள முள்ள துணரி னொருதலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு."

எனவும் பிறந்திருக்கின்றது. மக்களியாக்கையைப் பெற்றும் அயலைப் பொருளென்றுணர்ந்து வாளாபோகாது இவ்வுண்மைப் புக்கு இயையவேண்டுமன்றோ? நம்மாலும் பிறராலும் நாம் உயர்வு உறுதிருக்கின் ஐஸ்வரிய உழைப்பு நாம எய்தவேண்டுவதின்று. அங்ஙனம் உயர்வுற்றிருக்கின்றதால்,

"தூக்கப் படுவோன் றுயரம்போற் றனிருந்து
மீக்கொ ளுயர்விழிவு வேண்டற்க."

என்றருளிய உத்தமவாத நூலின்படி நின்று உழைக்கவேண்டுமே! அன்றியும்,

வாசிட்டம்.

"உலகெது நாமாரென்ன வுற்றுநின் றுணருமட்டுங்
கலகமார் பிறவிமோகங் கங்குல்போன் மூடிநிற்கு
மலமிலா வுலகும்யாமு மழிவில்சிற் சோதியன்றோ
சலனமில் கண்ணுற்கண்டோர் தத்துவ நிலைமைகண்டோர்."

என்றருளியதில், உலகென்பது திரிசியம் நாமென்பது திருக்கு. இத்திரிசியம மூவகையின:—அவை, உருவமெனவும் அருவமெனவும் உருவாருவமெனவுமாம். இம்மூன்றும் நிலையாது மாறிமாறித் தோன்றும் அநுபவமுடையவைபோலிருக்கின்றன. திருக்கு இங்ஙனந் தோன்றும் அம்மூன்றினையும் அவ்வப்பாவமாக நின்றுணர்ந்துகொண் டிருப்பது. இத்திருக்குத் திரிசிய மிரண்டும், ஏகமேவாத்வைத நிலைமையாகிய சொப்பிரகாசத்தின் பிரதிபலனை மாகின்றன. என்னை? "அத்துவித வத்துவைச சொப்பிரகாசத் தனியை" என்றார் தாயுமானவர். இவ்வுளவு தெரியாது ஷெ திரிசியங்களில் சதுர்ப்பூதாம்ச பரமாணுக்களை மாத்திரம் பொருளெனக் கொண்டனர் நாத்திகர். அந்த சதுட்டயத்தோடு அவைகளுக் காதாரத்துவமாகிய ஆகாயத்தையும் ஷெ திருக்கையும் பொருளாகக் கொண்டனர் ஆத்திகர். அங்ஙனம இவ்வாறினையும் ஒப்புக்கொண்டதிலும், திருக்கு த இரண்டெனவும், அவ்விரண்டில் ஒன்று ஏகமெனவும், மற்றொன்று கோடிக் கணக்கென்பதின்றிப் பலகோடிக் கணக்குக்கும் மிஞ்சியதெனவும் கொண்டனர். ஷெ உளவு தெரிந்து பகிர்முகநோக்கால் திருக்குத் திரிசிய மிரண்டெனவும், பின்னொன்று அந்தர்முகநோக்கால் இரண்டென்பதின்றி, அத்திருக்கை ஏகமேவாத்வைதமென்றும் கொண்டனர் அத்துவிதிகள். இவர்கள் இங்ஙனமிருக்க, நாம் ஷெ சந்தேகத்தைப்பற்றி இன்னும் சற்றாராய்குதும். எங்ஙனமெனின், இந்த நாமரூபங்களை முன்னர் ஆராய்ந்தொன்று முடிவிற் சூனியமாகத தோற்றுவானேன்? சூனியமென்பது ஓர் முதலல்லவே! நாமரூபங்களே முதலல்லவெனின், சூனியமா ஓர் முதலெனப்படுவது? இஃதிங்ஙனம் நிற்க, ஷெ ஆராய்ச்சியின்மையில் நாமரூபங்களாகத் தோற்றிக்கொண் டிருப்பது யாது? தோற்றுவதிலும் இவைகள் இருந்து தோற்றுவதா? அன்றி இல்லாதிருந்தே தோற்றல்

மாத்திரமாகத் தோற்றுவதா? இருந்தே தோற்றுகின்றன வெனின், ஆராய்தலில் காரணகாரியம் காரணகாரியங்களாய்ப் போகவேண்டுவதின்று? பொருளில்லாமலே தோற்றல் மாத்திரமாகத் தோற்றுகின்றனவெனின், அருந்தல் பொருந்தல் முதலிய அநுபவங்களுக் கியையவேண்டுவதின்று. அநுபவத்துக் கியைந்திருப்பதால் உண்மை யென்னலாமே யெனின், இத்தோற்றங்களா லுண்டாகும் அநுபவங்கள் விபரீதானுபவமின்றி இருக்கவேண்டும்! யதார்த்த அநுபவமாகவே இருக்கின்றனவெனின், தூலமதி யினுசிதரு மில்லாதவர்க்கும் இருக்கவேண்டும்! அம்மதி இல்லாதவர்கள் யாரெனின், ஆராய்ந்து தெளிந்த தெளிவுடையவரா யிருக்கும் சூக்கும மதியையுடையோர். இவை எவர்க்கு அநுபவப்பட்டு வருகின்றனவோ அவர்கள் தூலமதி யுடையாரென்றும், அத்தூல மதியாரால் அநுபவப்படுமவை தத்துவ மில்லையென்றுங் கொள்ளலாமோவெனின், சொல்மாத்திரமாயும் தோற்றல் மாத்திரமாயு மிருப்பானேன்? இங்ஙன மிருப்பதால, இந்த நாமரூபங்களை என்னவென்கிற தெனின், அவைதத்துவ பொருளென்கிறதென்க. எங்ஙனமெனின், பராதிபாலிக சத்தெனவும் விவகாரிக சத்தெனவுமாமென்க. பராதிபாலிக சத்தென்பது - ககனாரவிந்தம்போல் சொல்மாத்திர மாகவும், கயிற்றரவுபோல் தோற்றல் மாத்திரமாகவு மிருப்பதாமென்க. விவகாரிக சத்தென்பது-இங்ஙனம் பிரதிபலித்துத் தோற்றும் தோற்றங்களை, இருப்பது மட்பொருளும் நூற்பொருளுமாயிருக்க, கடபேதங்களும் படபேதங்களும் தத்தம் உபாதானங்களல்லது, தாமே சகலானுபவங்களுக்கும உடன்பட்டிருப்பனபோல் ஆராயவேண்டியவாறு ஆராயாது, எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருளெப்படி காணு மறிவுடைய தூலமதிகள், இச்சாஞானக்கிரியைகளியற்றி இன்புறுதற்கியைந் திருப்பதாமென்க. பாரமார்த்திக சத்தென்

பமேதா ஷை அரவாகிய ப்ராதிபாஸிகம் கயிற்றின் கண்ணும் கடபடமாகிய விவகாரிகம் மண் ணாலின் கண்ணும் நிகழ்வன போல், தோற்றல்மாத்திரமாகிய நாமரூப ப்ராதிபாஸிகமும், இவை அநுபவப்படும் விவகாரிகமும் நிகழுகின்றது எதன் பாலதோ அந்த அறிவாமென்க. இன்பதுன்பானுபவத்திற் கிசைந்த இந்நாமரூபங்களைப் பாரமார்த்திக சத்தென்றது, கயிற்றரவு கடபடங்களைக் காட்டிக் கற்பனையென்னலாமோ வெனின், சன்னிதோடமும் சொப்பனத்தாக்தோடமும் நேரிட்டஞான்று தோன்றுந் தோற்றங்கள், பாரமார்த்திக சத் தாய்ப்பொருள்களாயின், நவிதடமோ பாவிரத்தாகிய இந்நாமரூப மனைத்தும் பாரமார்த்திக சத்தெனப்படும். அவ்விரிடத் தும் தோற்றும் தோற்றங்களைப்போல் இவற்றை என்னலா மோவெனின், அவ்விடத்துந் தோற்றங்களும் அநுபவத் துக் கிசையாதன்றோ? அநுபவத்துக் கிசைந்ததனால் இந் நாமரூபங்கள் அநுபவம் பற்ற தென்னலாமோவெனின், அவ் விடத்துந் தோற்றங்களைப் பார்க்கினும் இவற்றில் என்ன விசேடமிருக்கின்றது? பந்தமுத்தி சாதனங்கள் நிகழ்ந்து வரு கின்றதே மிக்க விசேடமெனின், சொப்பனத்தைக் கண் ணும் பந்தமுத்தி சாதனங்கள் நிகழ்ந்து வருவதால் அக்காட்சி கள் மெய்ப்பொருளாகுமோ? ஆகாதே! ஆகாததனால், அப் பந்தமுத்தியின் அவ்வவத்தைக்கண் மருண்டபோதும் தெளி ந்தபோதும் மெய் அன்றி, இச் சாக்கிராவத்தையைப்போல் அனைவர்க்குமாதார்த்த மல்லவென்பதாயிற்றேயெனின், இவ் வவத்தைக்கண் மருண்டபோதும் மீண்டுந்தெருண்டது போதும் மெய்யன்றி ஐயவுருவமதாயிருந்ததென்பதென்னை? இவ ற்றுள், நிகழும் பந்தமுத்தி சாதனங்களுக்குப் பயன் போலிக ளாயின, சாதனங்களை நிகழ்த்துமாறு உணர்த்துவானே னெனின், ஏதுமே ஆன்மா போகமே முந்தி, கண்டதே காட்சி கொண்ட தேவாலமென்றிருந்தவிதுவெலனக. இந்த சாத்தி

காணுபவம் வருவானேனெனின், நாமரூப எழுச்சியினலன்றி வேறன்றென்க. நாமரூப எழுச்சி வருவானேனெனின், கயிற்றின்கண் அரவு வந்தது உண்மையாயின், இவ்வெழுச்சியும உண்மையெனப்படுமென்க. பந்தமென்பது கயிற்றரவுபோலெனின், இதுகாரணமாகவரும் முத்தியென்பதூஉம் பொய்யாகுமே! இவ்விரண்டு மிங்ஙனமிருக்கின், நாம் எங்ஙனமிருப்பதெனின், அவத்தாத்திரயங்களுக்கு விலட்சணமுற் றிருக்கின்றதென்க. அங்ஙனந்தான் இருப்பானேனெனின், முன்னொன்று பந்தம் கற்பிதமென்றதனால் இகசுப்பிரதத்தைக் கடந்திருக்கவேண்டுவது அவசியமாமென்க. பந்தமுத்தி கற்பிதமென்றதற்கு உதாரணம்:—

சொருபசாரம்.

"என்னையே யல்லாமல் யான்பெற்ற தேதுமிலை
யென்னைநான் பெற்றிருந்த தெப்போது - மென்னையன்றிப்
பந்தமிலை வீடுமிலை பார்க்குளிவை யாராயிற்
சிந்தனையு மில்லாத தே." என்றும்,

வாசிட்டம்.

"அந்தமற் றொன்றாய் விகற்பமற் றறிவா
யழிவிலாப் பரம்பொரு ளிருக்கப்
பந்தமுற் றவரார் வீடுபெற் றவரார்
பாவனை விகற்பமே யனைத்துஞ்
சிந்தனை விரிவே பந்தமா மதனைத்
தீர்ந்திடன் முத்தியா மனத்தின்
றொந்தலீ லையினற் றாரமா மணித்துந்
தாரமு மண்ணிதாய்த் தோன்றும்."

என்றுங் கூறியவாற்றாற் காண்க. காரியபேதங்களில் முடிவாயுள்ள காரியமாகிய மகத்துருவ மெனப்படாமலும், காரணபேதங்களில் முடிவாயுள்ள காரணமாகியபரமாணுக்களெனப்

படாமலும் நின்றுள்ள மண்ணென்கிற பெயர்க்கிசைந்த குணிப்பொருள் யாதென இதுகாறும் ஆராய்ந்து வந்ததில், ஒரறிவென்பதாயிற்று. அவ்வறிவின்பால் எழுமெழுச்சியாகிய சங்கற்பமே சோபாதிக சங்கற்பமென்றும், நிருபாதிக சங்கற்பமென்றும் இருமையின. அவற்றுள், சோபாதிக சங்கற்பமாவது - சதுர்ப்பூத அணுமகத்து முதலிய அனேக பேதங்களாயிருக்கின்றது. நிருபாதிக சங்கற்பமாவது - இம்மகத்தணுப் பேதங்களுக்கு ஆதாரம் நிரந்தரம்போலிருக்கின்றது. நிரந்தரமாவது - இடையின்மை, அதாவது நிறைவு. ஒரு மகத்தணுப்பேதங்களாயிருக்கும் சதுர்ப்பூத சோபாதிக சங்கற்பமானது, ஆராய்ச்சிக்கண் காரணமாகிய பேதங்களாகத் தேயுந் தேய்வே நிருபாதிக சங்கற்ப குணிப்பொருள், ஒரு ஆராய்ச்சியின்மைக்கண் இந்நிருபாதிக குணியமே சோபாதிக சங்கற்ப அணுமகத்துக்களாக மாறிமாறிக் காண்பதே யன்றி, சங்கற்பத்தையின்றிச் சோபாதிகமாகிய அணுமகத்துக்களும், நிருபாதிகமாகிய குணிப்பொருளும் இல்லையேயில்லை. உண்டெனின், ஒவ்வொரு பூதமும் மகத்துமுதல் பரமாணுவீறாகும் கலைந்து கலைந்துபோய் முடிவில் கலைதற் கிடமின்றித் தோற்றன்மாத்திரமாக நின்று, பின்னொன்று கரைந்துபோனது யாது? சதுர்ப்பூதங்களா? அல்லவே! ஏனெனின், ஆராயாதார்க்கு இச்சதுர்ப் பூதங்களும் தேய்ந்ததன்றென முன்னொன்றே சம்மதித்தாயிற்றே! ஆகலின், ஆராய்பவர்க்குக் காரண காரியமாய்த் தேய்வது யாது. தத்தம் சங்கற்பமாகிற பாவமன்றோ? எங்கெங்கே ஆராய்ச்சியுள்ள தத்தம் சங்கற்பமாகிய பாவமானது கலைதலையும் கரைதலையும் எய்துதலுண்டோ அங்கங்கும் சதுர்ப்பூத கற்பனைகளின்றியும், எங்கெங்கே ஆராய்ச்சியின்மையினால் தத்தம் சங்கற்பமாகிய பாவமானது கலைதலையுங் கரைதலையும் எய்துதலில்லையோ அங்கங்கும் அச்சதுர்ப்பூத கற்பனைகளுண்டாயுமிருக்கின்றன. இவற்றை இனிது நிரா

ணிக்கும் சூக்கும மதிகளுக்குத் தத்தம் பாவம் தேய்வுறு நன்கு விளங்கும். அங்ஙனம் நிதானித்தற்குச் கிஞ்சித்தும் நேரமில்லாது முற்றும் கல்வி கேள்வி தருண ஆச்சிரம மத வாத முதலியவைகளால், நான் இன்னான் நான் இன்னன் என்றும், நான் இன்னாள் நான் இன்னள் என்றும், நாம் இன்னோர் நாம் இன்னர் என்றும் முப்பாற் சொரூபிகளாகத் தத்தமையும் கௌணமாய்க் கொள்ளாது, சத்தியமாக மயங்கிப் போகத்துக்கே அங்காந்துகொண்டு நிகழும் தூலமதிகளுக்குத் தோன்றவே தோன்றாது. கிஞ்சித்தேனும் நிதானிக்க நேரமில்லாமைக்கு ஏதுவெங்ஙன மெனின், கிர்த்தியங்கள் தோறும் நான் நான் என முந்துதற் கியைந்த பொருளானது முதலாயின், அது எப்பொருள் எக்காலத்தது எவ்விடத்தது எக்குணத்தது எச்சினையது எத்தொழிலுற்றது? அசேதனமும் அவயவமுமில்லாத அது சகலகிருத்தியங்களையும் தான் எவ்வாறு நின்றியற்றுதற் கியைந்ததெனவும், பொருளொன்றாயின் குணந்தொழி லாகுமெனவும், அக்குணந் தொழிலுக்கு அதிஷ்டானாதார விளக்கமென்பது யாதெனவும், கலங்கும் கலக்கமானது கிஞ்சித்துமின்றி முற்றும நாமரூபங்களிலேயே திருத்தியுந் திருத்தலாமெனக.

இவ்விபரீத திருத்தியால் ஷை ஆராய்ச்சிக்கண் காரண காரியங்களாகத் தேய்வது இத்தன்மைத்தெனத் தோன்றிருக்கின், அதை அபரோட்சமாகவேனும் பலஞான்றும் பழகித் தெளிந்து அதுவாதற்கு எங்ஙனங் கூடும்? கூடாமையின், படிப்பாலும் குதர்க்க தர்க்க மொழிகளாலும் அஃது எட்டுதற் கியையுமா? இயையாதாகலின், நிதானித்தே தீர வேண்டு மெனக. அங்ஙனம் நிதானித்தஞான்று மட்டூதக் கணிக்குப் பொருள் ஒப்பற்ற ஓரறிவையன்றி வேறுகுணிப் பொருள் இல்லையென்றுகின்றது. ஏனெனின், சங்கற்ப பாவ

மே அணுமகத்துப் பேதங்களாகிற மட்பூதமா யிருக்கின்றதால், இம்மட்பூதமானது பாவத்தை யன்றியும் அப் பாவமானது சங்கற்பத்தை யன்றியும் அச்சங்கற்பமானது அறிவானை யன்றியும் இன்றுதலிலையென்க. இம்மட்பூத குணிக்குப் பொருள் ஷை அறிவானையன்றி வேறில்லாதது போல, ஏனைய நீர் முதலிய மூப்பூத குணிகளுக்கும் பொருள் அவ்வறிவானே அல்லாமல் வேறின்றென்பது தாபிற்றென்க. ஏனெனின், அம்மூப்பூதங்களையும் அதததன் மகத்துதவில் நின்று காரணமேறிக்காண ஆராய்ந்து செல்லுழி, அணுவக்குள் அணுவும் அணுவக்குள் அணுவுமாய்க் கலைபாட்டிற்றில் ஒவ்வொன்றுக்கும் பொருள்படாது நிருபாதிக சங்கற்பமாய் முடிந்து, பின்னதொன்று நிகாரிக்குழி ஷை அறிவானுக்கே முடிகின்றது சத்தியமாகலின்,

பிரந்தியக்ஷானுபூதி விளக்கம்.

"சாலம் பொருளிடை மெய்யா மாறுலகத் தியல்பு
சாலம் பொருளிடை யன்றி யுலகினைக் காட்டறியோங்
சாலம் பொருளிடை மெய்ம்மை யுணர்ந்தவர் கண்டறிந்தார்
காலம் பொருளிடைத் தன்மை மயக்கறக் காட்டிடுமே." என்றும்,

"அணுவகத் தன்றி யவைமூன்று மில்லை யயலுருவா
அணுவகத் தெற்றே யறிஞர் கணித்ததற் கையமில்லை
அணுவகத் தெங்ங னகப்பாவ மாத மறிவிலர்க்கே
அணுவகத் தென்றறி யாதக னலங்ங னயதுவே." என்றும்,

உத்தியவாதநூல்.

"அணுவைசயோ கத்தா லகண்டமாக் கண்டிங்
கணுவாக மீண்டுமே யாகு—மணுவுந்தா
னையுங்சா ணுட்பதுட்ப மாகியெட்டா தாகுமெனின்
மாயுஞ் செயற்கையெனல் வந்து." என்றும்,

"தனக்கென் றொருவுருவந் தற்றுயிலை யுண்டா
வெனக்குநீ காட்டுதியே லேற்ப—னனைத்தினுமே
யாக்கப் படுபொருளென் றோரேற்பர் நின்கொள்கை
வாக்கடங்கிக் கேட்டுய்க வந்து." என்றும்,

"இல்லை யெதார்த்த மொன்று மெங்கெங்கு மாய்ந்திடினு
மெல்லாம் விகாரவுரு விவ்வுருவால்—வல்ல
படை 'பா னுளனென்னிற் பாமரின் மேலோ
அடை க்குங்கல் லிவ்வுத்தி யாம்." என்றும்,

சொரூபசாரம்.

"பூதாதி யைந்தும் பொறிபுலன்க ளெல்லாஞ்சித்
தேதாதி யந்தமவை யெல்லாஞ்சித்—தோதரிய
கற்பனையுஞ் சித்தனைத்துங் காண்பானுங் காட்சியுஞ்சித்
தற்பமும்வே றில்லாமை யால்." என்றும்,

குறள்.

"சுவையொளியூ றோசை நாற்றமென் றைந்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு." என்றும்,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"உள்ள து போதமென் றாதேடா காள
மூலகமோக் காளமென் றாதேடா காளம்
வெள்ள வெளியிதென் றாதேடா காளம்
வேதஞ் சொன்னவண்ண மேதேடா காளம்."

என்றும் உறுத்திக் கூறியிருக்கின்றன.

அன்றியும் உருவாருவமாகிய இப்பூதமைந்தையும் உயி ராகிய அறிவையன்றிக் கிஞ்சித்து மின்றென அவ்வறிவி லொடுக்கி, அவ்வறிவாகிய உயிரை அறிவானாகிய ஆதார போதத்தை அன்றி யின்றென அவ்வாதார போதத்தி லொடுக்கி,

"அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு."

எனக் குறள் மகாவாக்கியம் பிறந்திருக்கின்றதென்க.

இவ்வாராய்ச்சியில் சதுர்ப்பூதமாகிய குணங்களுக்குக் குணிப்பொருள் சங்கற்ப எழுச்சியையன்றி இன்றெனவும், அச் சங்கற்பமும் போதமாகிய என்னையன்றி இன்றெனவு மாயிற்றென்க.

ஒன்பதாவது

மண் முதலிய சதுர்ப்பூத குணிப்பொருள் ஆராய்ச்சி விளக்கம்

முற்றிற்று.

பத்தாவது
பிரமசைதன்னிய இலட்சியார்த்த விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சியினி லிப்பூத மைந்துமே
சந்தமசத் தாதிகளாய்ச் சார்ந்திருக்கிற் - சந்ததமுஞ்
சத்தா திகளாகச் சார்ந்தசுத் தைத்திறனுக்கே
யொத்திலகும் பிரமமகே யோர்.

மூன்றாம் ஆராய்ச்சிக்கண் நாமெனல் லுறுப மேபோதமாய் பிரமசொரூபமென்றதெங்ஙனமெனின், அகங்காரம் தனித் தனியாக நின்றிலங்கும் ஆகார சாட்சி சைதன்னியங்களைத் திரும் ஒன்றுபட்டு வியாபித்து விளங்கும் அனுபூதி நிலையா மென்க. தனித்தனி ஆகாரசாட்சி சைதன்னியமென்றதெங் ஙனமெனின், தனித்தனிச் சீவபோதமும் அவ்வச் சீவபோதங் கட்கும் தனித்தனி அவத்தாத்திரய முதலியவைகளுமதங் கியிருத்தற்கு இடமாகிய வியாபக விளக்கமாமென்க. சீவன் முதலியவைகளைத் தனித்தனி வியட்டிகளாகக் கூறுகின்ற தென்னையெனின், சீவபோதமென்பது உண்டெனப்பட்ட தன்றோ? அச்சீவபோதம் பலவென்பதா? அன்றி ஒன்றென் பதா? ஒன்றென்பதுதானெனின், தேகம் அபிமானம் கன்மம் போகம் ஆகிய இந்நான்குள் ஒவ்வொன்றும் பலவாக அனு பவப்படாதிருக்கவேண்டுமே! இருக்கின்றதால், எங்ஙனம் சீவபோதம் ஒன்றெனப்படும்? ஷை தேகாதிகள் நான்கும் பலவெனப்படுதலால் சீவபோதம் பலவெனப் படுமோவெ

னின், தேகங்களனைத்தும் நானென்று அபிமானிக்கப்படினும் அங்ஙனம் அபிமானிக்கும் வினைமுதல் சிவபோதமன்றோ? அச்சிவபோதம் ஒன்றேயின், ஓர் தேகத்தை நானென்று அபிமானித்திருத்தல்போல் ஆங்காங்குமுள்ள சர்வ தேகங்களையும் அவ்வொன்றே நானென் றபிமானிப்ப துண்டா? உண்டெனின், ஓர் தேகங் காரணமாக வந்து அத்தேகாபிமானியைத் தாக்கும் இன்பதுன்பபோகமானது ஏனைய தேகாபிமானிகளையும் தாக்குதலுண்டா? இன்பதுன்பங்கள் வாய்ப்பதை யேற்றற்கு ஏதுவன்றிய தேகமு முண்டாமெனின், சர்வ தேகங்களுடைய இன்பதுன்பபோகம் வாய்த்தற்கு ஏதுக்களா யிருக்கின்றவையாய போகங்களையும் ஏற்பது அவ்வத் தேகாபிமானிகளன்றோ? அவ்வத் தேகாபிமானிகள் சிவபோதங்களாகலின் பலவென்பதற்கு முரணென்னை?

அன்றியும் ஓர்தேகம் ஏதுவாக இன்பம் வாய்க்கும் ஞான்று மற்றோர் தேகம் ஏதுவாகத் துன்பம் வாய்க்கின்றது. ஓர் தேகம் ஏதுவாகத் துன்பம் வாய்க்கும் ஞான்று மற்றோர் தேகம் ஏதுவாக இன்பம் வாய்க்கின்றது. ஓர் தேகம் ஏதுவாக வாய்க்கும் இன்பத்தை அத்தேகாபிமானி அனுபவிக்கும் ஞான்று மற்றோர் தேகாபிமானி அவ்வின்பத்தை அனுபவித்தலின்று. ஓர் தேகம் ஏதுவாக வாய்க்கும் துன்பத்தை அத்தேகாபிமானி அனுபவிக்கும் ஞான்று மற்றோர் தேகாபிமானி அத்துன்பத்தை அனுபவித்தலின்று. ஓர் அபிமானியை அடுத்திருக்கும் தேகம் அவ்வபிமானியை விட்டகலும் ஞான்று மற்றோர் அபிமானியை அடுத்திருக்கும் தேகம் அவ்வபிமானியை விட்டகலுதலின்று. ஓர் தேகாபிமானி பின்ஞான்று அதாவது மறுமைக்கண் எவ்வெவற்றை அனுபவித்தற்கு அவற்றிற்கியைந்த ஆகாமியம் சஞ்சிதமிரண்டும் அவ்வபிமானிக்குக் கட்டுப்பட்டு வருகின்றனவோ அவ்வ

காமியம் சஞ்சிதமிரண்டும் மற்றோர் தேகாபிமானிக்கு நட்டுப்படுகின்றதின்று. ஓர் தேகாபிமானிக்கு எது எனதென்று பந்திக்கப்படுகின்றதோ அது மற்றோர் தேகாபிமானிக்குப பந்திக்கப்படுகின்றதின்று. ஓர் அபிமானி கர்மகாண்டியா யிருந்து யாகாதி கிருததியங்களை இயற்றின் மற்றோர் அபிமானி உபாசனு காண்டியாகவேனும் அன்றி ஞானகாண்டியாக வேனுமிருந்து அதற்கியைந்த உழைபபுக்களை எய்துதலும், ஓர் அபிமானி உபாசனு காண்டியா யிருக்கின், மற்றோர் அபிமானி மற்றிரண்டி லொன்று யிருந்தொழுகுதலும, ஓர் அபிமானி ஞானகாண்டியா யிருக்கின் மற்றோர் அபிமானி மற்றிரண்டி லொன்று யிருந்தொழுகுதலும், இங்ஙனம் ஒவ்வோர் அபிமானியும் ஒவ்வோர் நிலைமைத்தா யிருக்கின்றதாயின், அபிமானியாகிய சீவபோதம் ஒன்றெனபதா? அல்லவே! தேகம் அபிமானம் கன்மம் போகம ஆகிய இநான்கும் ஓர் வகுப்பா யிராமல் கணித்தற்கரிய பலவகுப்புகளா யிருப்பது கண்கூடாகலின், அவ்வொவ்வோர் வகுப்புகளும் ஒவ்வோர் அபிமானி இருக்கின்றதென்பதற்குக் கிஞ்சிதுமும முரணின்றுமென்க.

இங்ஙனமிருக்கும் அபிமானிகளாகிய சீவபோதங்களுள் ஒவ்வொன்றுக்கும் தூல முதலிய சரீரத்திரயமும், விசுவன் முதலிய அபிமானத்திரயமும், சாக்கிர முதலிய அவத்தாத்திரயமும் உண்டாயிருக்கின்றது அனுபவமன்றோ? ஓர் சீவ போதமும் அதற்கியைந்த சரீரத்திரயமும் அபிமானத் திரயமும் அவத்தாத்திரயமும் ஆகிய இந்நான்கும் ஓர் வகுப்பா யிருப்பதுபோல் ஆங்காங்கும் பலவகுப்புகளா யிருக்கின்றதன்றோ? ஓர் வகுப்பாகிய சீவபோத முதலிய நான்கும் தேர் உருளையைப்போல் மாறி மாறி வருகின்றதன்றோ? இங்ஙனமே ஒவ்வோர் வகுப்பாகிய சீவபோத முதலிய நான்

கும் ஆங்காங்கும் அஃ உருளைப்போல் மாறி மாறி வரு கின்றதன்றோ ? இங்ஙனம் இவ்வகுப்புக்குள் மாறிக்கொண்டு வருகின்றது யாதின்பா லெனப்படும் ? ஓர் வகுப்பாகிய சிவ போத முதலிய நான்கும் தோன்றும்ஞான்றும் தோன்று ஞான்றும் இவ்வகுப்போடு தான் தோன்றுதலும் தோன்று நிறுத்தலுமின்றி இதற்கு விலட்சணமாக நின்றுணர்ந்து வரு கின்ற ஓர் மாறாப் போதமுண்டன்றோ ?

இங்ஙனமே ஆங்காங்கும் அவ்வவ் வகுப்புகளோடு தோ ன்றுதலும் தோன்று நிறுத்தலுமின்றி அவ்வவற்றிற்கும் விலட்சணமாக நின்று நின்றுணர்ந்து வருகின்ற ஒவ்வோர் போதமு முண்டன்றோ? அவ்வப்போதமும் அவ்வவ் வகுப்பு களுக்கும் சாட்சி சைதன்னிய மென்பதன்றோ ? அவ்வச் சாட்சி சைதன்னியமும் அஃ சிவபோதங்களுள் எதற்குண் டெனப்படும் ? எதற்கின்றெனப்படும் ? பிரமன முதலாக நிகழும் ஒவ்வோர் உயிராகிய போதத்துக்கும் சாட்சிசைதன் னியம சத்தோதயமாக விளங்கிக்கொண் டிருக்கின்றதன்றோ ? அவ்வச் சாட்சிக ளனைத்தும் ஒன்றெனப்படுமா ? அன்றிப் பலவெனப்படுமா ? பலவெனப படுமெனின், யாதினுல் பல வெனப்படும் ? அநுபவங்களாலெனின், அவ்வனுபவம் அஃ சிவபோதமுதலாகிய பலவகுப்புகளாக நிகழ்கின்றனவன்றோ? இபபலவகுப்புகளுள் ஒவ்வொன்றும் வியட்டி வகுப்பன்றோ? இப பலவியட்டி வகுபபுகளால் அவ்வாதார சாட்சி சைதன் னியபோதம் பலவாகின்றதானுல், வியட்டிகளாகிய இபபல வகுப்பெனபதின்றி ஓர் வகுப்பாகிய சமட்டி மாத்திரமாயிரு க்கின், அஞ்ஞான்று அதனுல் அவ்வாதார சாட்சி சைதன் னிய போதமானது பலவெனப்படுமா? படுமெனின்,வியட்டி யுபாதித்திரய முதலிய பல வகுப்பாகிய இவ்வேதுக்களை யன்றி அவ்வாதார சாட்சி போதம் பலவெனப்படட்டும்.

வியட்டிகளாகிய இப்பல வகுப்புகளின்றி அவ்வாதார போதம் பலவெனப் படாதோ வெனின், வியட்டிகளாகிய இப் பலவகுப்புக ளிருக்குஞான்றும் அப்போதம் ஒன்றெனப்படாதோ? படாதெனில், பலவென்பதும் படாதென்பமே! அங்ஙனமாயின், பலவகுப்பாகிய உபாதித்திரய முதலியவைகள் இல்லாதிருக்கட்டுமே யெனின், இவ்வியட்டி உபாதித் திரயங்களுள் ஓர் பாகமாகிய ஒவ்வோர் தூலோபாதியும் சமட்டி பஞ்சீகிருத தூல பஞ்சபூதங்களையன்றிக் குணம் தொழிலெனப்படாது ஒவ்வோர் பொருளெனப் படட்டும்! இங்ஙனமே, ஷை வியட்டி உபாதித்திரயங்களுள் மற்றோர் பாகமாகிய ஒவ்வோர் சூக்குமோபாதியும் அபஞ்சீகிருத சூக்கும பஞ்சபூதங்களையன்றிக் குணம் தொழிலெனப்படாமல் ஒவ்வோர் பொருளாயிருக்கட்டுமே! இங்ஙனமே, ஷை வியட்டி உபாதித்திரயங்களுள் ஓர் பாகமாகிய ஒவ்வோர் காரணோபாதியும், அவையாவன - அவித்தைகளோபாதிகள், அவ்வவித்தையோபாதிகளும் சமட்டி காரணோபாதியை யன்றி அதாவது - மாயோபாதியை அன்றிக் குணம் தொழிலெனப்படாமல் ஒவ்வோர் பொருளாயிருக்கட்டும்! அங்ஙனமில்லையே!

அன்றியும், ஆங்காங்கும் அவ்வவ் வியட்டி தூலோபாதி சகிதமின்றி விசுவனென்னும் அபிமானியும் அவ்வவ் வியட்டி சூக்குமோபாதி சகிதமின்றித் தைசதனென்னும் அபிமானியும் அவ்வவ் வியட்டி காரணோபாதி சகிதமின்றிப் பிராக்ஞனென்னும் அபிமானியு மிருக்கட்டுமே! அன்றியும், வியட்டி தூலவிசுவாபிமானியை யன்றி வியட்டி சாக்கிராவத்தையும், வியட்டி சூக்கும தைசதாபிமானியை யன்றி வியட்டி சொப்பனாவத்தையும், வியட்டி காரணப் பிராக்ஞாபிமானியை யன்றி வியட்டி சுழுத்தியவத்தையு மிருக்கட்டுமே! அன்றியும், ஷை வியட்டி தூல முதலிய உபாதித் திரயங்

கருமம் வியட்டி விசுவன் முதலிய அபிமானத் திரயங்களும் வியட்டி சாக்கிர முதலிய அவத்தாத் திரயங்களும் ஆகிய இம் முப்பாகங்களிற் சங்கீரணித்த வியட்டி சீவபோத மென்பது தனித்தனி யொவ்வொரு முதலாயிருக்கட்டுமே! இன் னுமாகலின், இவ்வியட்டி நானாவிதப் பேதங்கள் கருமஞ்செல் லாததோறும் மாறுபாடாயிருக்கின்றனவன்றோ? இவ்வண்ணம் பிரத்தம் விகற்பங்கள் அநுபவப்படுவது யதார்த்த அநுபவமா? யதார்த்த அநுபவமென்பது பழுதை யைப் பழுதையாகவும் கிளிஞ்சலைக் கிளிஞ்சலாகவும் கட்டையைக் கட்டை யாகவும் சம்பந்தமாயினும் விட்டாலொழி உபாதித்திரய முதலிய வைகளைப் பொருள்களாய்ச் சம்பந்தப் படுவனவன்றோ?

அங்ஙனமின்றி, அரவும் வெள்ளியும் கள்ளனும் சம்பந் தப்படுவதுபோல சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது விபரீதானுபவ மன்றோ? இங்ஙனம் சம்பந்தப்படுமநுபவமே விபரீதானு பவமாயின், இவ்விபரீத அவத்தாத்திரய முதலியவைகள் மாறி மாறி வருகின்றதுபோல விருப்பதும் விபரீதமன்றோ? இவ்விபரீதானுபவம் வருவதாக இதற்காதார சாட்சி சைதன் னிய போதம் பலவென்னப்படுவது என்னவென்னப்படும்? அஃதும் விபரீதமென்னப்படுமன்றோ? அவ்வாதாரம் பல வென்பதுபோற் காணும் விபரீதத்தால் அஃது கற்பிதமெ னப்படுமே? கற்பிதமெனக் கொள்வோமே யெனின், அரவு வெள்ளி கள்ளன் என்கிற இக்கற்பனைகளால் இவற்றிற்கு ஆதாரமாகிய கயிறு கிளிஞ்சல் கட்டை இவைகளும் கற்பனைக ளாகட்டுமே! ஆகவில்லையே! ஆகலின், அவ்வாதார சைத ன்னிய போதம் ஏகமென்பதற்கு முரணென்னை? பலவா யிருக்கின்ற கடங்கள்தோறும் நிறைவுற்றிருக்கின்ற ஆகாய மானது அக்கடபேதங்களால் பலவாகுமா? பலவாகக் கோ டல் மயக்கமா? அன்றித் தெளிவா? மயக்கமாதல்போல்,

ஷை எண்ணரிய வகுப்புகளாகிய வியட்டி யுபாதித்திரய முத
லியவைகளுக்கு ஏக ஆதாரமா யிருக்கின்ற சாட்சி சைதன்
னிய போதம் பலவெனக் கோடல் மயக்கமென்பதற்கு முர
ணென்னை ?

சமுத்திர வியாபகத்தில் அலை திரை நுரை குமிழிகள்
தனித்தனி அனந்த வியட்டி பேதங்களா யெழுவதால் அச்
சமுத்திரமானது பலவெனப் படுமோ ? அஃது படுமாயின்,
ஆதார சைதன்னியபோதமும் அனந்தமெனப்படும். ஆதார
நாட்டம் வாய்க்காக்காறும் அவ்வாதாரபோதம் ஏகமென்
பதைப்பற்றி ஐயமயமாகத்தா னிருக்கும். கற்பனைகளாகத்
தோற்றும் எண்ணரிய கடபேதங்களையும அவற்றிற்கு உபா
தான காரணத்திலொடுக்கிப் பார்க்கும ஞான்று மட்பொருள்
ஒன்றெனப் பொருள்படுமன்றோ ? இங்ஙனமே, தனித்தனி
எண்ணரிய வியட்டி யுபாதித்திரய முதலியவைகளும் அவ்
வவற்றிற்கும் ஞாதுருவாயிருக்கும் சீவபோதங்களுமாய் நிகழ்
வன எவ்வெவ் விருத்திகளோ அவ்வவ் விருத்திகளையும் அவை
களுக்கு உபாதான காரணத்தில் ஒடுக்கிப் பார்க்கும் ஞான்று
அம் முதற்காரணமாகிய ஆதாரபோதம் ஒன்றாக விளங்கு
தற்கு முரணென்னை ? அங்ஙனம் நாடாத தோடமே யன
றிப் பலவென்பதற்குக் கிஞ்சித்தும் பொருளேது ? முன்
ஞான்று ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சிக்கண் மட்பொருள் முதலிய
சதுர்ப்பூத கற்பனைத் தோற்றங்களும் அவைகளுக்கு ஆதா
ரம்போல் நிரந்தரமாகத் தோற்றும சூனியமும் எவ்வகைப
பொருள்களாய் முடிந்தன ? ஷை சதுர்ப பூதங்களுஞ் சோபா
திக சங்கற்பமும் சூனியம் நிருபாதிக சங்கற்பமுமாக வன்
றோ ? இஞ்ஞான்றே அச்சதுர்ப் பூதங்களையும ஆராயின்
முடிவில் நிருபாதிக சங்கற்பமாயும் அவ்வாராய்ச்சியில் நின்
றகன்றுழி ஷை சூனியம் சோபாதிக சங்கற்பமாயும் முடிகின்

றன்றே! முடிகின்றதால், சோபாதிகத்தில் நிருபாதிகமும் நிருபாதிகத்தில் சோபாதிகமும் அபாவ மெய்துகின்றன. இதனையன்றோ அறிஞர்கள் அன்னியோன்னியாபாவ மென்றனர்!

எங்ஙனமெனின், எவ்வுருவமேனும் காரணகாரியமய மா யில்லாதிருக்கட்டும்! அங்ஙன மின்றெனின், ஒவ்வொரு நாமரூபங்களிடத்தும் அக்காரண காரிய நெறித்தாக நாம செல்லவேண்டுமன்றோ? செல்லவேண்டுவ தின்றெனில், அவ்வவ் நாமரூபத்தையும் நாம் யாது பொருளெனச் சம்மதித்துக்கொண் டிருக்கின்றது? மெய்ப்பொருளாகச் சம்மதித்துக்கொண் டிருக்கின்றதெனின், ஒவ்வொன்றும் காரண காரியமயமா யில்லாதிருக்கட்டும்! மேலும்,

ஞானவாசிட்டம்.

"உலகெலா நாமரூப மென்ன வுற்றுநின் றுணருமட்டுங்
கலகமார் பிறவிமோகங் கங்குல்போல் மூடிநிற்கு
மலகிலா வுலகும்யாவு மழிவில்சிற் சோதியன்றோ
சலனமில் கண்ணுற்கண்டோர் தத்துவ நிலைமைகண்டோர்."

என்றருளி யிருப்பானேன்? அன்றியும்,

குறள்.

"பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு
மருளானு மாணாப் பிறப்பு." என்றும்,

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொரு
ளப்படி காண்ப தறிவு." என்றோது,

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

என்றாருளியு மிருப்பானேன்? ஆகலின், நாம் ஒவ்வொன்றினையும் ஷ காரணகாரிய மெறிந்ததாகச் சென்றதாமோ தெளியவேண்டும். அங்ஙனம் சென்றமுடிவில் ஆராயப்பட்ட நாமரூபங்களுண்டா? இல்லையன்றோ? இல்லையாயின், அஞ்ஞான நிருபபதுயாது? சூனியமன்றோ! அதாவது - அருவப்பொருளெனப்படுவது. அவ்வருவமானமன்றோ நிருபாதிக சங்கற்பமென்பது? நாம ஷ ஆராய்ச்சி முடிவில் நில்லாதகன்றழி, நிருபாதிக சங்கற்பமாகிய அருவபாவ மென்பதுண்டா? இல்லையன்றோ? இல்லையாயின், அஞ்ஞான நிருபபது யாது? உருவப்பொருளன்றோ? அவ்வுருவ பாவமன்றோ சோபாதிக சங்கற்பமென்பது? சோபாதிக சங்கற்பத்தையன்றி உருவபேதங்களென்பதும், நிருபாதிக சங்கற்பத்தையன்றி அருவமென்பதுமுண்டா? இன்றாகலின், இருபந்தியாதெனப்படும்? இவ்விருவித சங்கற்பமுமன்றோ! இவ்விருவிதமும் புடைபெயர்ச்சிகளாகலின், இப்புடைபெயர்ச்சிகள் மாறுவது எதன்பாலெனப்படும்? ஓர் அகண்டபரிபூரண வியாபக விளக்கமாகிய உணர்விலன்றோ? அவ்வுணர்வன்றோ சர்வாதாரசாட்சி சைதன்னிய போதமெனப்படுவது? அவ்வகண்ட பரிபூரண போத சொரூபத்தை யன்றி அயலெனப்படுந்தங்கே? முன்னொன்று வியட்டியுபாதித்திரய முதலியவைகளை ஆராய்ந்து வந்த முடிவில், ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் தேரப்பட்டு விளங்கிய சொப்பிரகாச சைதன்னியமே சீவசாட்சிபோதமெனவும், பிரத்தியேகாத்மபோதமெனவும், கூடஸ்தபோதமெனவும் பொருள்பட்டதுபோல், இஞ்ஞான்றுராய்ச்சியில் சர்வவியட்டி தூலசரீர கற்பனைகளையும் ஓர் சமட்டி தூல சரீர கற்பனையாகவும், சர்வவியட்டி சூக்கும சரீர கற்பனைகளையும் ஓர் சமட்டி சூக்கும சரீர கற்பனையாகவும், சர்வவியட்டி காரண சரீர கற்பனைகளையும் ஓர் சமட்டி காரணசரீர கற்பனையாகவும் தேர்ந்து, பின்னொன்று இச்சமட்டி யுபாதித்திரயங்

கள் ஷை சோபாதிக நிருபாதிக சங்கற்பத்தையன்றி இன்றெனவும், இச்சங்கற்ப மிரண்டும் தன்னையன்றி இன்றெனவும் தோற்றப்பட்டு, இஞ்ஞானறு விளங்கிய சொப்பிரகாசமே ஈசுராட்சி போதமெனவும் பரமாத்தும போதமெனவும் பிரம போதமெனவும் பொருள்படுகின்றதன்றோ?

தனித்தனி வியட்டி தூலசரீரமும் தனித்தனி வியட்டி சூக்கும சரீரமும் தனித்தனி வியட்டி காரண சரீரமுமாகிய இம்மூன்றும் தனித்தனிச் சீவபோதத்துக்குக் காரியோபாதி சொரூபமாயிருப்பதுபோல, இம்மூவித வியட்டி உபாதிகளாதருமம் முறையே ஞனமெனப்படும். சமட்டி தூல சரீரமும் சமட்டி சூக்குமசரீரமும் சமட்டி காரணசரீரமும் ஆகிய இம்மூன்றும் ஈசுரபோதத்துக்குக் காரணோபாதி சொரூபமாயிருக்கின்றதல்லவோ? அகண்டபரிபூரண வியாபக சொப்பிரகாசமொன்றே, ஷை ஒன்பதாவது அத்தியாயத்தில் வியட்டி காரியோபாதி சொரூபியாம் சீவபோதத்துக்குச் சாட்சி சைதன்னியமாயும், இவ்வத்தியாயத்தில் சமட்டி காரணோபாதி சொரூபியாகிய ஈசுரபோதத்துக்குச் சாட்சி சைதன்னியமாயும் விளங்குகின்றதாயின், இவற்றால் சாட்சிபோத மிரண்டெனப்படுமோ? படாதே! சமட்டி உபாதித்திரயங் கற்பனைகளாகிய சாவத்துக்கும் ஆதாரமாயிருப்பதால் இச்சாவாதாரப் பொருளொன்றே தனித்தனிச் சமட்டி யுபாதித்திரயக் கற்பனைகளுக்குத் தனித்தனி ஆதாரம்போலிருக்கின்றதாகக் காண்டலே நிதானிக்காமல் இவ்வாதாரபோதத்தைப் பலவாகக் கோடலால் பலவெனப்படுமோ? ஷை ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் கூடத்தசைதன்னிய போதமானது பிரமன் முதலாக நிகழும் ஒவ்வோர் உயிரினது சிந்தை வடிவென ஐயந்திரிபின்றித் தேறப்பட்டிருக்கின்றதே!

ஒருவரது சிந்தைவடிவான சிதாகாசம் இத்துணைத் தெனக் கணிக்கப்பட்டதா? கணிக்கப்படவில்லையே! ஒருவரது சிந்தை வடிவம் அகண்ட பரிபூரண வியாபக விளக்கமயமா யிருக்கின்றதாயின், அவ் வியாபக விளக்கத்தை அவ்வி னையும் ஒவ்வொருவரது சிந்தைவடிவ மென்பதற்குப் பொருள் எங்ஙன மிருக்கின்றது? அங்ஙன மில்லையே! ஷை பிரமன் முதலிய எண்ணரிய உயிர்களுள் ஒவ்வொருவர் தத்தமது சிந்தைவடிவை எட்டுணைக்கேனும் அறியாதவர்களன்றோ மக்களெனப்படுவர்? அம்பகங்களன்றோ சென்முத்த மெனப்படுவர்? அங்ஙனம் தமது இச்சாமாத்திரத்தை எட்டாதவைகள் பிறவியாய பதிவாரன்றோ. அங்ஙனம் எட்டுணையளவு சிந்தையும் எட்டாதவரது சிந்தையும் ஓர் அகண்ட பரிபூரண வியாபகவிளக்கமாயினும், உள்ளவாறிவ்வுலகுக்கு எட்டுணையாகத் தன் சந்நிதியமாகப் பிரகாசிக்கின்றதன்றோ? அதற்காகக் அங்ஙனம் பிரகாசிக்கின்றதிலும் அயலென்பது கருதியும் உண்டாயிருக்கப் பிரகாசிக்கின்றதா? இல்லையோ அன்று உண்டாயிருக்கப் பிரகாசிக்கினும் அவ்வயலனைத்தும் அவ் வியாபகத்தின் சங்கற்ப சத்திகளாகலின், அவை கயிற்றரவு முதலியவைபோல் தோன்றுவனவன்றோ பிரகாசிக்கின்றது? அங்ஙனமாகிய அயலனைத்தும் தமது சிந்தை வியாபகத்திலும், தமது சிந்தை வியாபகம் அவ்வயலனைத்திலுமாகவன்றோ பிரகாசிக்கின்றது? அங்ஙனம் சதோதயமாகப் பிரகாசிக்கின்றதனாலன்றோ,

பகவற்கீதை.

"யாவ னொருவ னெனையெல்லா
வுயிர்க ளிடையு மென்னிடையே
மேவ வெல்லா வுயிர்களையும்
வேறு காமை மெய்காண்பான்

றேவர் பகைமுன் செயித்தோனே
யவன்யா னேகனுஞ் செய்திடினு
மாவ தொன்று கின்றேனு
னருளின் றியா தமையுறலேன்." என்றும்,

ஞானவாசிட்டம்.

"முழுதுமாசக திபுராய்ப் பூரணமா யென்று
முடிவறு பிரமமா வதுதான்
பழுதின்ஞா னிகட்கு மனமலா தில்லைப்
பாமரர்க் கிதுவிலா தில்லை
யெழுதருஞ் சத்தி யாவுமா யிலங்கு
மிறைவனார் காலமொன் றனதாம
வழுவிலாப் பிரம முடையசிற் சத்தி
மறிதரு முடல்களிற் றேன்றும்."

என்று மருளியிருக்கின்றது.

இதனால் ஞானவான்களது தெளிந்த மனமே பிர்ம சொரூப மென்றாயிற்று. அஞ்ஞானிகளது உள்ளமும் பிர்ம சொரூபமாயிருக்கினும் அவ்வுள்ளம் அறியாமையினால் மூடப் பட்டதுபோ லிருக்கின்றமையின், அவர்களுக்கு அப்பிர்ம சொரூபம வேறுபோ லிருக்கின்றதென்க. இருவரது உள்ள மும் ஒப்பற்ற பிர்மசொரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றமையின் இஃது எட்டாதவர்க்குப் பயனற்றதுபோலும், எட்டினவர்க் குப் பயனுற்றதாயு மிருக்கின்றது. இங்ஙனம் பயனுற்றிருக் கினும் அப்பயன் வியட்டி யுபாதித்திரயங்கள் நானன்றென் றகன்ற அகத்தாராய்ச்சி முடிவில் இது நான் இது நானென் றெட்டப்பட்டுச் சீவசாட்சியா யிலகும் பயனாகியும், சமட்டி உபாதித்திரயங்கள் நானன்றென்றகன்ற புறத்தாராய்ச்சி முடிவில் இது நான் இதுநானென் றெட்டப்பட்டு ஈசுரசாட் சியா யிலகும் பயனாகியுமாமென்க. இப்பால், சமாதியென் பது இருவகையின. அவற்றுள் ஒன்று மருட்சமாதியும் மற்

றென்று தெருட்சமாதியுமாம். மருட்சமாதியென்பது கிரியாசமாதியும் தெருட்சமாதி யென்பது ஞான சமாதியுமாம். மருளாகிய கிரியாசமாதி யென்பது மூலாதார முதலியனவாகிய ஆறாதார தரிசனம். பிராணயந்தனம், அதாவது-இரேசக பூரகம் முறையாய்ச் செய்தலும் பின்னரவற்றைக் கும்பித்தலும் கேசரி பூசரி மத்திம சண்முகி சாம்பவி இவை முதலியவற்றால் மனோவிருத்தியை யொடுங்கச் செய்தலுமாமென்க.

தெருளாகிய ஞானசமாதி யென்பது சொரூபசமாதி யெனவும் சகசசமாதி யெனவுமாம். அவற்றுள், சொரூபசமாதி யென்பது - ஷெ சிவபோதமுதலிய கற்பனைகளுக்குச் சாட்சி மாத்திரமாய்ப் பிரகாசிப்பது. அன்றியும், இச்சமாதி விளக்கம் வத்துநிலை அணுவுக்கு மணுவாயிருக்கின்றதென்னும் சுருதிவாக்கியத்திற் கிணங்க ஷெ வியட்டி கற்பனைகளுள் அணுவுக்குள் அணுவாயிருக்கும் கற்பனை, அக்கற்பனைகளை யொன்றினொன்றொடுக்கிக் கொண்டுபோய்ச் சிற்பிரகாசமாகத் தெரிசித்தலாமென்க. இங்ஙனமே முன்னொன்று ஞான தனிச்சாட்சி யெனப்பட்டது. உம்மை, சகசசமாதியென்பது- ஈசுரபோத முதலிய கற்பனைகளுக்குச் சாட்சிமாத்திரமாய்ப் பிரகாசிப்பது. அன்றியும், இச்சமாதி விளக்கம் வத்துநிலை மகத்துக்கும் மகத்தாயிருக்கின்றதென்னும் ஷெ சுருதிவாக்கியத்திற் கிணங்க ஷெ சமட்டி கற்பனை மகத்துக்குமேல் மகத்தா யிருக்கும். அதாவது வியாபகமா யிருக்கும் தன்மை, ஷெ சமட்டி கற்பனைகளைத் தற்பிரகாசமாகக் கரைத்துத் ததாகாரமாய் விளங்குவதாமெனக.

அன்றியும், அவ்வனுபூதி தொம்பத வாச்சியார்த்தமாகிய சீவன் முதலியவாக நிகழும் சீவபோதமகன்று, அத்தொம்பத இலட்சியார்த்தமாகிய கூடத்தானுபவமும், இவ்

வனுபூதி தற்பத வாச்சியார்த்தமாகிய விராட்டு முதலியவாக நிகழும் ஈசுரபோதமன்று, அத்தற்பத இலட்சியார்த்தமாகிய பிரமானுபவமேயென்க.

அன்றியும், அக்கூடத்தானுபவம் அயலீனத்தும் கயிற்றரவு முதலியன போலாகலின், அவைகளுக்குத் தான் விலட்சணமாயும் அறிவின் வடிவாயும் அதாவது - உணர்வொளியே சொரூபமாயும் விளங்குவதாமென்க. இப்பிரமானுபவம் கூ கயிற்றரவு முதலியவைபோற் றோன்றும் அயலீனத்தையும் தகித்து அன்னியமென்பது சற்றுமின்றி ஆனந்தமே வடிவாய், அதாவது - இன்பமயமாகவே விளங்குவதா மெனக. எனவே, அவையனுபவம் அனைத்துமே தானல்லவாய் விளங்கவும், இவ்வனுபவமே எல்லாமாய் விளங்கவுமாமென்க. இவைகளுக் குதாரணம்:—

ஞானவாசிட்டம்.

"விளக்குமிர வியுமலரு முண்டா லுண்டாம்
வீசொளியும் பகற்பொழுதும் விரையும் போலத்
துளக்கமில்சித் துண்டாகி லுண்டா ஞாலந்
தோற்றரவு மாத்திரமே சொரூப மாகு
மிளத்தபர மார்த்தத்தா லில்லை யென்னக
கேட்டலுமே பாற்கடல்போற் கெம்பீ ரத்தா
லளக்கரிதாய்ச் சீதளமா யமல மாகி
யற்புதமா யின்மொழியென் றண்ணல் சொல்வான்."

என்றும்,

"உன்னுறு மனத்தினாலே யுலகமா மிந்திரஞாலந்
துன்னுறு பணிகளென்னுஞ் சொற்பொருள் பொன்னையன்றி
யன்னிய மில்லைபொன்னாற் பணியென வறையவேண்டாம்.
பன்னிய வுலகாஞ்சொற்குப் பரமன்றிப் பொருள்வேறில்லை."

என்றும்,

"களங்கமற்ற கண்ணாடி தன்முன் வேறோர்
களங்கமற்ற கண்ணாடி காட்டும் போது
விளங்கியதன் மயமாகி யபேத மாகி
விகற்பமின்றி நிருவிகற்ப மானாற் போல
வளர்ந்தறியப் படாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச் சித்தா
யானந்த மாம்பிரமத் தயிக்க மான
வுளந்தெளிந்த படியிருந்தா லுலக மெங்கே
யுலைவெங்கே யென்றுசஙகை யொழித்தி டாயே."

என்றும்,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"அன்னிய மில்லையென் றூதேடா காளம்
மானந்த மானேனென் றூதேடா காளந்
துன்னு சுடரேயென் றூதேடா காளஞ்
சோதியுட் சோதியென் றூதேடா காளம்." என்றும்,

"சாதி கழிந்ததென் றூதேடா காளஞ்
சங்கை தவிர்ந்ததென் றூதேடா காளஞ்
சோதி சுகமேயென் றூதேடா காளஞ்
சொல்லவொண் ணாததென் றூதேடா காளம்." என்றும்.

"தோற்றர வாகத் துணிந்தவூ ரெங்களூர்
சோக மோகங்க ளிறந்தவூ ரெங்களூ
ராற்ற லுடையார்க் கடைந்தவூ ரெங்களூ
ரானந்த மாயே யிருக்குமூ ரெங்களூர்."

என்றுங் கூறியவாற்றாற் காண்க.

இதுகாறும் கூறிப்போந்த பிரமசாட்சி சைதன்னிய லட்சியார்த்த விளக்கமென்னும் இவ்வத்தியாயத்தில் சோபாதிக நிருபாதிகமாகிய சகமாதி திரிபதார்த்தங்களும் அசத்து சடம் துக்கமுதலிய இலக்கணங்களுக் கிலக்கியங்களென்றும், இக்குணங்களுக்கு எதிர்மறையாகிய சத்து சித்து ஆனந்தம்

முதலிய விலக்கணங்களுக்கு ஷை சாட்சிபோதம் இலக்கிய மென்றுங் கூறியிருப்பதை இன்னும் யூகிக்குதும். எங்ஙனமெனின், இச்சகத்து எதுவாக சிவோகாரத்துவம் வழங்கப்படுவனவோ அன்றிச் சிவோகார எதுவாகச் சகத்து வழங்கப்படுவதா? சிவோகாரத்துவம் எதுவாகச் சகத்து வழங்கப்படுமெனின், எவ்வளவையில் அனுமான அளவை யாதுக்கிருக்கின்றது? அவ்விரண்டும் தொம்பத தத்பத வாச்சியார்த்தப் பொருள்களாகலின், அவற்றை நிரூபித்தற்கு ஓர் அளவை வேண்டுமன்றே? ஆகலின், அவற்றிற் கியைந்ததாகிய அனுமான அளவை வேண்டுமென்பதாமெனின், அவ்விரு பொருளும் இலட்சியார்த்தத்திற் கியைந்தனவாயின, இவ்வளவை வேண்டுவதென்னையோ? அவ்விலட்சியார்த்தத்திற்கு இணங்காததன்றோ இவ்வளவையால் நிரூபிப்பானேன்? கர்மோபாசனகாண்டத்து அவசியம் வேண்டுவதாமெனின், ஞானகாண்டத்து வேண்டுவது ஷை தொம்பத தத்பத இலட்சியார்த்தப் பொருள்களாமென்றனா!

ஆகவே, அவ்விருகாண்டிகட்கும் வாச்சியார்த்த மிரண்டும் வழிபடுதற் கியைந்தன. இயையினும், வாச்சியார்த்த இலட்சியார்த்த இவ்விருவகுப்பில எது யதார்த்த மெனப்படுவது? எது கற்பிதமெனப்படுவது? இவ்விருவகுப்புமே எதார்த்தமெனப் படுவதாமெனின், இவற்றை வாச்சியார்த்த மெனவும் இலட்சியார்த்த மெனவும் பிரிப்பானேன்? ஞானகாண்டிகளென்றும் உபாசனா கர்மகாண்டிகளென்றும் பிரிவுற்றிருப்பதாலெனின், இவற்றால் ஞானகாண்டிகளுக்கு வாச்சியார்த்தப் பொருள்களும் உபாசனா கர்மகாண்டிகளுக்கு இலட்சியார்த்தப் பொருள்களும் பயனுற்றிருக்கின்றன. இங்ஙனமிருக்கினும், இலட்சியார்த்தப பொருள்கள் யதார்த்தமும் வாச்சியார்த்தப் பொருள்கள் கற்பனைகளுமாகலின் அனுமான

அளவை வேண்டுவது அவசியமாமென்க. அநுமான அளவைக் கியைந்தவை யெல்லாம் கற்பனைகளாயின், நமக்கு எஞ்ஞான்றும் காணப்படாத பிறதேச வத்துக்கள் அநுமானிக்கப்படுவதால் அவைகள் இன்றெனப்படுமோ? என் இன்றெனப்படாது! அவ்வத்துக்களுக்குச் சேய்மையுற் றிருக்கும் நமக்குத் தோன்றாது ஷை அளவைக் கியைந்திருக்கினும், அவ்வத்துக்களுக்கு அணிமையுற் றிருப்பவர்க்கேனும் அவை தோன்றுகின்றனவல்லவா? அதனால் அவ்வத்துக்கள் அநுமான அளவைப் பொருள்களென்பது தெளிவெனின், எஞ்ஞான்றும் அவத்தாத்திரயங்களுள் எவ்வவத்தைக் கண்ணும் எத்திறத்தருக்கும் காண்டலளவைக் கியையாதவைக ளெவைகளோ அவைகளன்றோ கருதலளவையாகிய அநுமான அளவைக் கியைந்தவைக ளெனப்படும்!

அங்ஙனமாயின், மலையின்கணுள்ள அக்கினியானது அம்மலைக்குச் சேய்மையுற் றிருப்பவர்க்குக் கண்கூடின்றி யிருக்கினும், அம்மலையின்கணுள்ளார்க்கு அஃது கண்கூடன்றோ? அங்ஙனம் கண்கூடாகிய அவ்வக்கினியை அநுமான அளவையா யேற்பானே னெனின், இவ்வநுமானம் ஏகதேசாநுமானமும் ஷை சீவேசுராநுமானம் சம்பூரணாநுமானமுமாம். ஆயினும், சீவாநுமானம் விபரீதாநுபவ அநுமானமும் ஈசுராநுமானம் அங்ஙனமின்றி வெறும் தோற்றநுமானமுமாம். விபரீத அநுபவாநுமானமென்பது கற்பனைகளாகிய உபாதித்திரயங்களை நானெனலதாக மயங்கிய மயக்கமேதுவாகக் கருதுதல். தோற்றநுமானமென்பது சமட்டி வியட்டிகளாகத் தோற்றும் உபாதித்திரய முதலிய கற்பனைகளைக்கொண்டு கருதுதல். இஃது மலையின்க ணின்றெழும் முகில்களைப் புகையென மயங்கி அம்மலைக்கண் அக்கினியுளதெனக் கருதுதல் போலாமென்க.

மாயாப்பிரதிபிம்பம் ஈசுரனெனவும், அவித்யாப் பிரதி பிம்பம் சீவனெனவும் சத்பிரமாணங்கள் கோட்டித்திருக் கின்றனவே! ஈசுரபோதம் இன்றாமோவெனின், தனித்தனி மரங்களின் சேர்க்கையன்றிச் சமட்டியென்னும் தோப் பென்பது உளதாயிருக்கின், தனித்தனி அந்தக்கரணங் களுக்குக் காரணமாகிய தனித்தனி அவித்தைகளின் சேர்க் கையன்றிச் சமட்டி யென்னும் மாயையென்பது ஒன்றுளதா யிருக்கலாம். வியட்டி உபாதித்திரயங்களைப் பற்றிச் சமட்டி உபாதித்திரயங்களும், வியட்டி அவித்தையைப்பற்றிச் சமட்டி மாயையும், வியட்டி சீவபோதத்தைப் பற்றிச் சமட்டி ஈசுர போதமும் இருப்பதாகக் கொண்டதேயன்றி இவ்வியட்டியா கிய உபாதித்திரயப் பகுதிகளைகளை நீக்கிச் சமட்டியாகிய உபாதித்திரயப் பகுதிகளைகளேது? இருக்குமாயின், ஈசுர போதமும் இருக்கலாமென்க. அங்ஙனமாயின்,

ஒழிவிலொடுக்கம்.

"பெண்ணு லலியாய்ப் பிறந்துவளர்ந் தேயழியு
மெண்ணுத பேத மியல்பின்றிப்—பண்ணுங்காற்
காரணகர்த் தாவொருவ னுண்டவனைக் காட்டுநூ
லாரணமு மாகமு மாம்."

எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிருக்கின்றதென்னை? பதி பசு பாசம் ஆகிய இம்மூன்றும் அநாதி நித்திய சத்தாயில்லா மலும் இவற்றில் சீவனென்பது பாசமாகிய மாயைக்கண் அநாதியிலேயே இன்பதுன்பமின்றி வாளா மழுங்கி யில்லா மலும் இவற்றால் பதிப்பொருளானது தனது கருணையால் இச்சீவர்களை யெழுத்து வெளிப்படுத்தித் தனுவாதிகளைக்கொ டுத்து வழிப்படுத்த வேதாகமங்களையும் கற்பித்தில்லாமலுமா அங்ஙனம் திருவாய்மலர்ந் திருக்கின்றன வெனின், இம்மூப்

பொருளையும் இருப்பெனக் கொண்டன்றோ அங்ஙனம் அவ்வறிஞர் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்? அங்ஙனமாயின்,

சொருபசாரம்.

"ஆண்பெண் ணலியென் றனேக விதமாகக்
காண்பனவு மொன்றாகக் காண்பனவே—மாண்புடைய
சித்தினிடைத் தோற்றமல்லா லுண்டோ விவைதெரியா
ரெத்தனைசா தித்தாலு மென்."

எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிருப்பானேன்? பாசமாகிய இப்பிரபஞ்சப் பொருள்களானவை கற்பனையா யிலவாமலும் இவற்றைக் கொண்டு கருதுதற் கியைந்தவும் கற்பனையா யல்லாமலுமா அங்ஙனம் திருவாய்மலர்ந்திருக்கின்றனர்? கருதல் அளவைமட்டில் நின்றிங்ஙனம் ஷைப்பட்ட சமானது ஐயந் திரிபகல்றதா? அஃதன்றமென்னின்,

உந்தியவாதநூல்.

"உலகின் மசகிறத்து முச்சயமே சேண்பி
லுலகமுமகாமு மொருங்கே—பிலையின்றி
யெங்கே வெளிப்படுத மட்டசே மணறதனித
மங்கிருந்து காணுமெதயைந்து."

என்றருளி யிருக்கின்றனரே: ஆங்காங்கும் நான் நானென்றற் கியைந்த தேகேகாகமும் எனது எனப்படுதற் கியைந்த இப்பிரபஞ்சமும் ஒத்துத் தோற்றுகின்ற சகலாவத்தையும ஒத்து மறைகின்ற கேவலாவத்தையும் எவ்வாதாரத்தி லெனப்படும்? இவை திரைஞபவ மென்பதற்கு முரணின்று! அன்றியும், ஷையானெனைதென்பவற்றை ஆராய்வழி முடிவிலகுணிய மாயும் அவ்வியக்கம் விட்டுழி மீண்டும் பழைமையாயும் தோற்றுகின்றது எவ்வாதாரத்தி லெனப்படும்? அவ்வாதாரம் வெளிப்பட்ட பின்ஞானமன்றோ சீவேசுரசகத் தெனபதற்குப் பொருள் சித்திக்கும்? முன்ஞான்று பெண்ணணைவி

யென்றெடுத் தோதியதைச் சற்றாகிப்பம். இப் புறத்தாராய்ச்சி விளக்கத்தில் சொன்றுவது அத்தியாயமளவும், ஷை ஆண் பெண் அலி ஆகிய அறுவகைப் பிறப்பாயுள்ள வடிவங்களாதாய் முடிந்தனவோ? மட்பொருளாய் முடிந்தனவன்றோ? அம்மட்பொருள் ஒன்றெனப் பட்டதன்றோ? அம்மட்பொருள் மட்டில் நில்லாது அதனையும் ஆராய்வழி வெளியாகின்றதன்றோ? அவ்வெளி ஒன்றென்பதன்றோ? அவ்வெளிமட்டில் நில்லாது அதனையும் ஆராய்வழி அவ்வெளியானது எதற்கும் காரணமாகியதூஉம் மறைபதூஉம் முடிவில் எதுவாதனுமோ அதுவன்றோ பிரமசைதன்னிய மெனப்படுவது? திரவநிலைஸ்பதே அதுவன்றோ சிற்சட பேதங்களென வழங்குவது அதுக்குநிலையுமன்றோ? உளதாக வழங்குகின்றமைதயெனிலை, தோற்றமாத்திரமாகவன்றோ, அங்ஙனம் வழங்குதற் கமைந்தனவா? இங்ஙனம் பிருபாதனுமன்றோ,

> "ஆண் பெண் ணலியென் றனேக விதமாகக்
> காண்பனவு மொன்றாகக் காண்பனவு—மாண்புடைய
> சித்தினிடைத் தோற்றமல்லா லுண்டோ விவைதெளியா
> ரெத்தனைசா திக்கானு மென்."

என்றருளி யிருக்கின்றனர்? அன்றியும்,

எதார்த்தவாசக்கட்டளை.

> "தேகாதி தோற்றத்தாற் சீவே சுரரென்பாய்
> தேகாதி தோற்றமன்றிச் செப்புவையோ—தேகாதி
> தோன்று மிடமெங்கே தோன்று விடமெங்கே
> யூன்றிப்பார்த் தங்கேநீ யோது."

எனவும் கூறியிருக்கின்றனர். இதனையேனும் நன்குணரவேண்டுமன்றோ? அன்றியும்,

வேதாந்தசூளாமணி.

> "சீவனுடை சன்கூடத் தன்பிரம மென்னச்
> சித்துநான் காங்கடநீர் கதுவுருவென் மீன்னான்

றாவுபனி நீர்விம்ப வனுமிதா காசஞ்
சொற்கடா விச்சின்ன காயமொடு மாவான்
வேவு நிலை யனைத்தினுக்குந் திட்டாந்த முறையாம்
விடயமொடு பிரமவா சனைமுக்கி யம்பி
னேவுசிச மான்மாவோ டத்துவிதா வித்தை
யெனுமிவற்றின் பெயராலெண் வகைப்படுமா னந்தம்."

என்றருளியதில் கடோபாதியிலும் மேகோபாதியிலும் வெளியானது நிறைவுற்றுத் துவிதவெளியாகத் தோற்றுதல்போல், அவித்யோபாதியிலும் மாயோபாதியிலும் இந்நூல் முகவுரையில் விளக்கிய சற்போதமானது நிறைவுற்று இருவகைச் சமாதிக்கண்ணும் கூடஸ்த பிரமமாயும், அஃது கடோபாதி மேகோபாதி சலத்தில் வெளியானது பிரதிபலனங்களாகத் தோற்றுதல்போல், அஃது அவித்யாந்தக்கரணத்திலும் மாயாந்தக் கரணத்திலும் அஃது போதமானது சீவேசுரராகப் பிரதிபலித்துத் தோற்றுகின்றதென் றருகின்றன. ஆகவே, அஃது தொம்பத தத்பத வாச்சியார்த்தமாயும் கருதலளவைக் கியைந்ததாயும் ஆகின்றன. இதுகாறும் கூறிப்போந்த இத்துணைகளும் எது யாதெனின், வியட்டி சமட்டியாகிய இவ்வுலகமன்றோ? இவ்வுலகை நன்காராய்ந்து மித்தையானுபவம் வாய்த்திருந்தால் சிற்றறிவு பேரறிவென்றபேதம் எங்கிருந்துவரும்? பொருளல்லவற்றைப் பொருளென மயங்குழியன்றோ இவ்விபரீதத்துவைதம் மேற்கொண்டுவிட்டது! இவ்வுலகம் ஆராய்வுழி இன்மையாயும் அஃதில்லாவுழி உண்மையாயும் ஆகிய இவ்விருவித ஜாலமும் எதன்மாட்டு நடக்கின்றதோ அவ்வாதாரத்தை,

"நோக்கா நோக்கை நோக்க நோக்க
நோக்கா நோக்க நோக்கு மன்றே."

எனச் சிவஞான வள்ளல் அருளியவண்ணம் விடாது திருட்டித்துக்கொண்டிருக்கின், இச்சீவேசுர சகத்தென்பவை முற்

றாம் இல்லாமற் போகுமன்றே? ஒவ்வோர் ஞான்று தோன்றினும் கயிற்றரவு முதலியவைபோல் இருக்குமன்றே? இங்ஙனம் இருப்பதனாலன்றே இவை அசத்து சடம் துக்கம் முதலியவற்றிற்கிசைந்த இலக்கியப்பொருள்க ளாகின்றன? இருக்கவே, இவ்வசத்தாதி யிலக்கணங்களுக்கு எதிர்மறை யிலக்கணங்கள் இருக்கவேண்டுமன்றே? இருக்கவேண்டுமெனின், அவ்விலக்கணம் சத்து சித்து ஆனந்தம் முதலியனவா யிருக்கின்றதன்றே? இருக்கின்றதால், இவ்விலக்கணங்களுக்கு இலக்கியப்பொருள் யாதெனப்படும்?

முன்னொன்று மனமானது விடாது நோக்குதலுக்கியைந் திலகும் ஆதாரபோதமன்றே? அப்போதம் இச்சத்தாதிக ளாகிய சகுணப்பொருளெனப்படுமா? அன்றி நிர்க்குணப் பொருளெனப்படுமா? சகுணப்பொருளெனப்படுமெனின், அப்பிரம போதத்துக்கு இச்சகுணத்துவம் இயற்கையா? அன்றிச் செயற்கையா? இயற்கையேயெனின், அப்போதத் துக்கு இச்சகுணத்துவம் எதனால் வந்தது? இயற்கைக்கு ஏது வினவுவது விவர்த்தமொழியாமெனின், சகுணமாகிற இச்சத்தாதி குணங்களுக்கு எதிர்மறையாகிய அசத்தாதி குணங்கள் இருக்கலாமா? இருக்கின்றதால் தோடமென்னையெனின், தனதநுபூதி விளக்கத்தில் ஷ சீவேசுர சகத்துத் தோன்றுங்காறும் இவை எப்பொருள்களெனப்படும்? அசத்தாதிகளெனப்படுமன்றே? படுந்தோறும் இவற்றிற் கெதிர்மறையாகிய சத்தாதிகள் எவையெனப்படும்? இச் சீவேசுர சகத்துக்களுக்கு ஆதாரபோதமெனப்படுமன்றே? அவ்வாதாரபோதம் அசத்தாதி குணங்களை யேற்பது யாதினாலெனப்படும்? இவ்வசத்தாதிகளினாலெனின், எதுகாறு மேற்கப்படும்? எஞ்ஞான்றுமே ஏற்கப்படுகின்றதெனின், ஷ தனது சுவானுபவத்தில் இச்சீவேசுரசகத்து எஞ்ஞான்

றுமே தோன்றுகின்றனவா ? எஞ்ஞான்றுமே தோற்றுகின்றனவெனின்,

கைவல்லிய நவநீதம்.

"அசத்தி லெம்மட்டெண் டம்மட்டும் பாருமுக
  மாகினு மம்மட்டு
நிசத்தி னுள்விழிப் பார்வையா லிப்படி
  நிரந்தரப் பழக்கத்தால்
வசத்தி னுள்மன நின்றபின் மாத்திர
  வடிவமா கிடின்மைந்தா
கசத்த தேகத்தி லிருக்கினு மானந்தக்
  கடல்வடி வாவாயே."

என்றருளி யிருப்பானேன் ?

அங்ஙனம் அருளிய ஞானாப்பியாசம் பலகற்பமுடைய பழகிக் கிருதகிருத்திய மானவன்றோ அகம்புறக் கற்பனைகளாகிய சிவேசுர சகத்தென்னு மறியாமை முற்றுமழிந்து விடும் ? இங்ஙனமிருக்கச் சிவேசுரசகத் கற்பனைகள் ஒன்றுமொன்றும் தோற்றிக்கொண்டிருக்குமென்பதென்னை ? ஐய அப்பியாச முதிர்ச்சியில சிவேசுரசகத் கற்பனைகளில்லாதொன்று அசத்தாதி இலக்கணமென்பதேது ? இல்லாதுழி ஐய பிரமசைதன்னியம் ஒன்றிற்குத்தான் சத்தாதி இலக்கணங்களுடையதெனப்படும் ? எதுகாறும் சிவேசுரசகத் கற்பனைகள் தோற்றுகின்றனவோ அதுகாறும்தான் சத்து முதலிய சகுணத்துவமேற்குமன்றோ ? பொய்ம்மையென்பதொன்றிருந்தாலன்றோ மற்றொன்று மெய்ம்மையென்னு நிலைமையையேற்கும் ? என்னை,

கைவல்லிய நவநீதம்.

"குளிரிளகல் வெண்மையென்ற பதங்களினு ளீர்மூன்று
  கூறா யிற்றே

வொளிதவனஞ் செம்மையென்ற பதங்களா லக்கினியு
மொருமூன் றுமோ
வெளிமுதலாஞ் சகாசத்து மூடமிட ரெனப்பிரித்து
விலக்கி வேத
வெளிதறியு மாண்மொழிந்த சத்தாதி யெனும்பிரம
மேகந் தானே.''

எனக் கூறியிருக்கின்றதே.

சலமும் அக்கினியும் இனையனென விளக்குவிக்கற்கா கக் குளிர் முதலியவற்றையும் ஒளி முதலியவற்றையும் பிரித் துரைப்பதாகச் சொல் வேறுபாடே யன்றிப் பொருள் வேற்றுமையாகப் பிரிந்திருக்கவில்லையன்றோ? அவ் வாறே சின்மாத்திரமாகிய பிரமபோதமும் இனையதெ ன யாவர்க்கும் விளக்குவிப்பதற்காக அசத்து முதலிய வற்றையும் சத்து முதலியவற்றையும் பிரித்துரைக்கவந்த சொல் வேறுபாடேயன்றிப் பொருள் வேற்றுமையாகப் பிரிந்திருக்கவில்லையன்று. ஜீவேசுரசகத்து எத்திறத்தார்க்கும் எந்நாளும் எங்கணும் சச்சிதானந்த முதலியவாகத் தோ ற்றுகின்றனவா? அன்றி வேறாகத் தோற்றுகின்றனவா? சச்சிதானந்த முதலியவாகவே தோற்றுகின்றதெனின், அங் ஙனந் தோற்றுவானேன்? அங்ஙனம் பார்ப்பதனாலெனின், அங்ஙனம் பார்ப்பதைத் தடுக்கவேண்டுமன்றோ? தடுத்தற்கு யாது செய்யவேண்டியது? அசத்து முதலியவாகக் கூறவே ண்டுமன்றோ? அங்ஙனம் சொல்லுழி, இவ்வசத்து முதலிய வற்றிற் கெதிர்மறை யாதெனை நாடுவார்களன்றோ? எதிர் மறையாவது சத்து முதலியவைகளாமென்க.

அங்ஙனம் நாடுபவர்க்கு ஷை பிரமபோதம் சத்து முத லிய சகுணப்பொருளென் றுணர்த்தவேண்டுமன்றோ? அங் ஙன முணர்த்துவதால் அப்போதம் சகுணப்பொருளெனப் படுமோ? படுமெனின், ஷை அசத்தாதி யிலக்கணங்களே

நோக்காதுழி இருக்கட்டும்? நோக்கியஞான்றாகலின், சகுணத்துவம் செயற்கையென்பதற்கு முரணின்று. இன்றாகலின், வஸ்துவென்பது நிர்க்குணப பொருளாமெனக. என்னை?

கைவல்லிய நவநீதம்.

"நிர்க்குணவத் துவின்குணங்க ளுரைப்பதுதாய் மலடியென
னிகரென் றதே
சற்குணனே வத்துங்கே யுரையாம லறியவல்ல
சதுர ருண்டோ
நற்குணவே தங்களிந்தச் சீவன்முத்தி யெப்பிரம
ஞானந் தோன்ற
சொற்குணங்கள் பிரமத்தின் குணங்களல்ல பிரமமாஞ்
சொரூபந் தானே."

நமக்குச் சூரியன் விளங்குவ தியாதினெனப்படின் பிரகாசத்தாலன்றோ? அச்சூரியன் நமக்கு மின்றாயினும் பிரகாசத்திற்கு வேறெனப்படுமோ? அல்லவே! பிரகாசவடிவமே சூரியனெனபதற்கு முரணென்னை? இங்ஙனமே பிரமப்போதமும் சத்தாதிகளின் ஒருமைப்பொருளென்பதற்கு முரணின்றாமெனக.

ஆகலின் இவ்வாராய்ச்சியில் தேர்ந்தது சுவகததாதி பேதம் இறந்தொளிரும் பிரமசைதன்னியமாமெனக.

பத்தாவது

பிரமசைதன்னிய இலட்சியார்த்த விளக்கம்

முற்றிற்று.

பதினொன்றாவது

அறிவானந்த ஐக்கானுபவ விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சியினி லெய்தியஞா னானந்தஞ்
சந்ததமைக் கானுபவந் தான்விளங்கிப்—பந்தமுத்தி
யீதிரண்டு மின்றெனவே யேற்கு முழைப்பினர்கட்
கேதமென லுண்டோ விசை.

அறிவானந்த ஐக்கானுபவ மென்பது அறிவே ஆனந்த மும் ஆனந்தமே அறிவும் என்றாகின்றன. இவற்றுள், அறிவே ஆனந்த மெனப்படுமாயின், அறிவு அயலின்பத்தைத் தாவ வேண்டுவதின்று. தாவுகின்றதால் அங்ஙனம் கூறுவது, இனிப் பாகிய கன்னற்கட்டி மற்றோர் இனிப்பைத் தேடுற்றாற் போலாம். ஆனந்தமே அறிவெனப்படுமாயின், அவ்வானந் தம் அறிவினால் அறியப்பட வேண்டுவதின்று. அறியப்படு கின்றதால், அங்ஙனம் கூறுவது உருவத்தை அறியும் விழி தான் உருவமென்பது போலாம். அவற்றால் அறிவானந்தம் ஈரிடத்தும் ஆபத்தாகின்றது. ஆகவே, எங்ஙனம் ஐக்கானு பவ மெய்துமெனின், அறிவானது தான் இயற்கை இன்ப வடிவமாயினும், தன்பால் தான் நாமரூப விடயாகாரமாய் ஆரோபிதப் பட்டமையால், அவ்வவ் வாரோபிதங்களும் யானெனதாகக் காணப்படுகின்றன. அங்ஙனம் காணப்படு பவை இன்பம்போலத் தோற்றுகின்றனவேயன்றி வேறன்று. தான் தன்பால் அயலாக விகற்புறாது தானாக நிற்கின் தன்னை யன்றி அயலென்பதும் அயற்சுகமென்பதும் ஏது? தினானுபவ சொப்பனத்தில் அறிவானுக்குச் சுகம் அயற்போல விருக்

கின்றதா? அன்றித் தற்சுகமாகவே விளங்குகின்றதா? ஆங்குக் காணப்படும் அயலனைத்தும் அறிவானையன்றி இன்றாகலின், அயலென்பதும் அயற்சுகமென்பதும் ஏது? இதனால் அறிவே ஆனந்தமும் ஆனந்தமே அறிவுமென்ப தாயிற்றென்க.

அன்றியும், விழிப்பாகிய சகலாவத்தை முழுவதும் அல்லல்மயமா? அன்றி அமைதிமயமா? மயமென்பது வேறு கலப்பின்றித் தான்மாத்திரமாயிருத்தல். அது சலமயம சமுத்திர மென்றாற்போலும் மண்மயம் பூமியென்றாற் போலுமாம். இச்சகலாவத்தை முழுவதும் சுகக்கலப்பின்றிய துக்கமயந்தானேயெனின், துக்கமாகாத சுகமென்பது இருக்கின்றதா? இருக்கின்றதெனின், நாம் எவ்வாறிருத்தல் சுகமெனப்படும்? மண் பெண் பொன் ஆகிய மிக்க இலாபத்தைக் கருதினோன் விரைவாகச் செல்லுதல் சுகமெனப்படுமா? அன்றித் துக்கமெனப்படுமா? சுகமெனப்படுமெனின், அங்ஙனம் செல்லுதல் நீடித்துழி அச்செல்லுதலாகிய சுகம் யாதாய் முடிகின்றது? பெருந்துக்கமாய் முடிகின்றதன்றோ? முன்ஞான் றின்பமாயிருந்த அந்நடையானது பின்ஞான்று துக்கமயமாயின், இன்பமென்பது எதுவெனப்படும்? விரைந்து நடப்பதன்றே! ஆகலின், பொறுமையாகச் செல்லுதல் சுகமெனப்படுமா? அன்றித் துக்கமெனப்படுமா? சுகமெனப்படுமெனின், பொறுமையாகச் செல்லும் அந்நடையானது நீடித்துழி அஃது பின்ஞான்றியாதாய் முடிகின்றது? துக்கமாய் முடிகின்றதன்றோ? இத்துக்கம் முற்பொழுது இன்பமாயும் பிற்பொழுது இயல்பாயு முடிகின்றது. அதன் பின்னர் உட்கார்ந்திருத்தல் சுகமாயும், அஃதும் நீடித்துழித் துக்கமாயும், அதன் பின்னர் சயனித்திருத்தல் சுகமாயும், அச்சயனம் எவ்வெவ்வா றிருக்கினும் அவ்வந்நிலைமையும் பின்னர் துக்கமாயு முடிகின்றது. நாம் எவ்வெவ்வா றிருக்கினும் அவ்வவ்

விருப்பும் முன்ஞான்று சுகமபோலிருந்து பின்ஞான்று துக்கமாய் முடிகின்றதாயின், நாம் எவ்வாறாக இருப்பது சுகோதய மெனப்படும்.

அன்றியும், ஷெ மண் பெண் பொன் முதலியவற்றை அனுபவித்தல் சுகமென்போமெனின், அவ்வவ் வனுபவமும் நீடித்தழித் துக்கமின்றி யிருக்கட்டும். சத்தம் பரிசம் முதலியவற்றைத் தனித்தனி அனுபவிப்பதனால் ஈற்றில் துக்கமாகின்றதெனக் கருதி, இவ்வைந்தையும் தக்க சாதனக் கருவிகளோடு ஒருங்கே அனுபவிக்கினும் அவ்வனுபவமும் நீடித்தழித் துக்கமாகாதிருக்கட்டும். தனித்தனுபவிக்கு மனுபவமும் ஒருங்கே அனுபவிக்கு மனுபவமும் முன்ஞான்று சுகம்போலும் அவ்வனுபவம் நீங்கிய பின்ஞான்று துக்கமாயும் முடிகின்றதாயின், இங்ஙனம் மாறாது எத்துணை ஞான்று நீடித்திருக்கினும் அத்துணை ஞான்றும் இன்பமுற் றிருத்தலன்றோ துக்கக்கலப்பின்றிய சுகமய மென்பதற்குப பொருள்? இது காறு மாராய்ந்துழியுள்ள அனுபவங்க ளனைத்தும இக்கதியா யிருக்கின்றமையின், உறக்கமாகிய கேவலாவத்தையேனும் அமைதியெனப்படுமா? அன்றி அல்லலெனப்படுமா? எனச் சற்றாகிக்குதும்.

அவ்வுறக்கமாகிய கேவலாவத்தையானது அமைதிமய மன்றென்போமெனின், எவ்வுயிரும் உறக்கத்தை விரும்புவானேன்? இச்சகலாவத்தையின் அல்லல் தணிந்திருத்தற் கன்றோ? உட்டினம் தணிதற்குச் சீதளம் ஏதுவா யிருத்தல் போல இவ்வல்லல் தணிதற்கு ஏது யாதெனப்படும்? அமைதி யன்றோ? அவ்வமைதி உறக்க முழுவதுமன்றோ? அவ்வுறக்கத்தை யன்றி உயிர்களுக்குச் சுகமென்பது ஏது? இன்றாகலின், அவ்வுறக்க முழுவதும் சுகமயமாமென்க. ஆங்குச் சுகமயமா யிருத்தற் கேதுவென்னை? அறிவு சோபாதிகமாய்

நில்லாது அதாவது உருவபாவமாய் நில்லாது நிருபாதிக மாய் நிற்கின்றதால் அதாவது அருவபாவமாய்த் தனித்து நிற்பதால் அஃதே சுகப்பேறெனின், அங்ஙனம் தனித்து நில்லாது பிரவிர்த்தியுற்று நிகழுதல் அல்லலெனப்படினும், இவ்விழிப்பு முழுவதும் இச்சா ஞானக் கிரியைகள் அற்றதன் றாகலின், இஃது அறிவுமய மெனப்படுமா? அன்றி அறி யாமைமய மெனப்படுமா? அறியாமைமய மெனப்படுமெ னின், ஷை உறக்கமாகிய கேவலாவத்தை முழுவதும் அறிவு மயமாயிருக்கவேண்டுமே! அஃதறிவுமயந்தானெனின், ஆங்கு இச்சா ஞானக் கிரியை இயங்கவேண்டுமே! அவைகள் இயங் காமையால் அறிவின்றேவெனின், இருந்தும் மக்கினப்பட் டிருக்கின்றதன்றோ? மக்கினமாவது பிரவிர்த்தியின் றியிருத்த லென்க. பிரவிர்த்தியின்றி யிருத்தலும் யாது? அறிவன்றோ? அவ்விர்த்தி உற்றிருத்தலும் அற்றிருத்தலு மறிவின்பாலா யின், அவ்வறிவாகிய போதம் சகல கேவலமென்னு மீரிடத் தும் உண்டென்பதற்கு முரணென்னை? இன்றாகலின், இச்சக லாவத்தையை மாத்திரம் அறிவுமயமென்பா னேனெனின், இவ்வவத்தை முழுவதும் விர்த்திமயமா யிருத்தலால் பந்த முத்தி சாதனங்கள் இயங்குகின்றனவாகலின், அறிவுமய மென்பதற்கு முரணின்றென்க.

முன்னொன்று அறிவே ஆனந்தமும் ஆனந்தமே அறிவு மென்ற துண்மையாயின், இவ்விரவத்தைக் கண்ணும் அறி விருக்கின்றதுபோல் ஆனந்தமும் அவ்வவத்தைகளை விடாதிரு க்க வேண்டுமன்றோ? அங்ஙனமின்றி இச்சகலாவத்தைக்கண் இன்பமுற்றிருப்பா னேனெனின், இவ்வவத்தை முழுவதி னும் அறிவு எதனைக் கணமொன்றும் மாறாது நாடிக்கொண் டிருக்கின்றது? சுகத்தை யன்றோ? அதாவது நித்திய திரு ப்தியை. அந்த நித்திய சுகத்தை விடாது நாடுவானேன்? இவ்

வஸ்த்தைக்கண் பிரமசாலோக முதலிய நவவிதப் பதவிப்பே றெய்தினும், திருப்தியுறாது மேலுமேலும் நித்திய திருப் திக்கே அங்காந் திருப்பானேன்? மேலாகிய அப்பதவி சுகங் களே சாலுமான தன்றெனின், இவ்விக சுகங்களா சாலுமான தற் கியைந்தது? அல்லவே! எவ்வெச் சுகத்தையும் அவ்வவ் விற்றில் அதிருப்தியாகக் கொண்டு, சதோதயமாகிய நித்திய திருப்தியைத் தாவிக்கொண் டிருப்பானேன்? சுபாவமெ னின், முடிவின்றிப்போமே! போகவே, ஞான சாதனங்கள் எற்றுக்கு?

அன்றியும், அறிவாகிய நாம் திருப்தியை விடாது நாடு வதுபோல் அதிருப்தியையும் விடாது நாடவேண்டுமன்றோ? கிஞ்சித்தும் நாடவில்லையே? சுகத்தையே நாடுவானேன்? நாம் இடையறாது நாடுவது சுகத்தையும் இடையறாது அனு பவிப்பது துக்கத்தையுமா? சுகத்தை நாடுவது அகன்றாலன் றோ துக்கமென்பவை அஞ்ஞான்றே ஒருங்கே அகன்றுவிடும். துக்க மென்பவை அகலவேண்டுமாயின், சுகநாக முன் ஞான்றே ஒழிந்துவிட வேண்டுமே! அத்தாகம் மாறாதிருத் தற்கு ஏதுவென்னை? இதனால், வேண்டுகோளாகிய சுக மென்பது அறிவைவிட்டுக் கணஞான்றேனு முண்டென்பதற் கியைந்ததா? இல்லையன்றோ? ஏன் இன்று? அன்றியும், இவ்வின்பம் அறிவை விடாததுபோல் அறிவும் சுகத்தை விடாதிருக்கின்ற தன்றோ? அறிவென்பதைச் சுகமும் சுக மென்பதை அறிவும் கணஞான்றும் விடாதிருக்கின்றதே! இஃதென்ன வியப்பென்பம்! இச்சகலாவத்தைக்கண் நின்று திகழுமறிவு கேவலாவத்தாச் சுகமன்றோ? அக்கேவலா வத் தைக்கண் நின்றிலங்கும் சுகம் இச்சகலாவத்தை அறிவன் றோ? இவற்றால் அச்சுகத்தையன்றி இவ்வறிவும் இவ்வறி வையன்றி அச்சுகமும் வேறன்று. எஞ்ஞான்றும் இவ்விரண்

டும் ஒன்றுக்கொன்று அபேத முற்றிருக்க, மாறுகின்றதாக அனுபவப்படுகின்றதே யெனின், சகல கேவல அவத்தையின தர்மங்களாலன்றி வேறன்று.

எங்ஙன மெனின், இவ்விரவத்தைகளும் ஒன்றுள்ளஞான்றொன்றின்றாய் மாறிமாறித் தோற்றுகின்றன. தோற்றவே, சகலமென்பது பிரவிர்த்தியும் கேவலமென்பது நிவிர்த்தியுமா யிருக்கின்றதால், சகலாவத்தையில் ஆனந்தம் குன்றியதுபோலும் கேவலாவத்தையில் அறிவு குன்றியதுபோலு மன்றி, அவையிரண்டும் குன்றினவன்று. எங்ஙனமெனின், நிவிர்த்தியாகிய கேவலாவத்தையில் அறிவென்பது குன்றினதாயின், அக்கேவலத்தில் இலட்சியார்த்தம் யாது? ஒன்றும் தோன்றாமையன்றோ? அததோன்றாமையில் சுகோதயமன்றோ? அத்தோன்றாமையும் சுகோதயமும் யாருக்கு? தமக்குத்தாமே யென்பமா? அன்றி வேறொன்றிற் கென்பமா? தமக்குத்தாமே யென்போமெனின், அவ்விரண்டும் தம்மைத் தாமே உணர்ந்ததும் சுகித்ததுமா யாகின்றன. ஆகவே, அத்தோன்றாமையும் அச்சுகமுமாகிய விரண்டும் திருக்குத் திரிசியமாகின்றன. ஆகவே, அக்கேவலாவத்தையிலும் அறிவுண்டென்பதற்குக் கிஞ்சித்தும ஐயமின்றாமென்க. இன்றாகலின், ஆனந்தமுமறிவும் ஏகமாகின்றன. ஆகவே, இச்சகலாவத்தை அறிவுமயமென முன்ஞான்றே ஒப்புக்கொண்டதால், இவ்வவத்தையிலும் ஆனந்தம் அறிவைவிட் டிருத்தற் கெங்ஙன மியையும்?

அன்றியும், ஷை கேவலாவத்தையில் நின்று விழித்துழி அக்கேவலத்தில் யாதும் தோன்றவில்லையென்றும், தோன்றுவிடினும் மிக்க சுகமா யிருந்தேனென்றும் சுருதிப் பிறர்க்குரைத்ததும் எது? அறிவன்றோ? அவ்வறிவு ஆங்குள்ள தோன்றாமையையும் சுகபேற்றையும் ஆங்கு உணர்ந்ததை

சுக்கு வந்துணர்த்துகின்றதன்றோ? அன்றியும், ஒருவன் உறங்கும்ஞான்று அவன் இயல்பாக விழித்துக்கொள்ளுதற்கு முன்ஞான்றே மற்றொருவன் அவ்வுறக்கத்தைக் கலைத்துழி, உறங்கினவன் சிங்கம்போற் சீறியெழுந்து மிகவும் வெறுத்துக்கொள்ளுதல் யாதுக்கு? ஆங்கனுபவித்தற் கியைந்திருந்த சுகம் பின்னமாயிற் றென்றன்றோ? ஆனந்தம் அறிவைவிட்ட தன்றென முன்ஞான் றொப்புக்கொண்டு, இஞ்ஞான்று அவ்வானந்தம் பின்னமாயிற்றெனக் கூறலாமோ வெனின், அவ்வானந்தம் சகலாவத்தையாகிற பிரவிர்த்தியினாற் குன்றினதுபோலும் அறிவு கேவலாவத்தையாகிற நிவிர்த்தியினாற் குன்றினதுபோலு மிருக்கின்றதென முன்ஞான்றே யொப்புக்கொண்டு, இஞ்ஞான்று அவ்வானந்தம் அறிவுக்குப் பின்னமாகலாமோ வெனக்கூறலாமா? அறிவுக்கு ஆனந்தமும் ஆனந்தத்திற்கு அறிவும் என்ஞான்றேனும் பேதித்ததுண்டா? சகலாவத்தைக்கண் ஏகதேசமேனும் சுகநாசம் விட்டதுண்டா? கேவலாவத்தைக்கண் ஏகதேசமேனும் சுகவாழ்வை விட்டதுண்டா? இல்லையே! நீரின்கண் ஒருவன் தனது சிரம் மறைய முழுகியிருந்தும் தனது சலதாகமாறாது உற்றிருந்த தால் அந்நீர்ப்பொருள் சேய்மையுற்றதா? அதுபோல் சகலாவத்தையில் அறிவானது சுகாகாரமா யிருந்தும் தனது பிரவிர்த்திப் பராக்கினாற் சுகம் சேய்மையுற் றிருக்கின்றதாக மயங்கியது குறித்துச் சுகமானது தனக்கயலா யிருக்கின்ற தென்னலாமா?

அன்றியும், ஆங்காங்கும் பெண்பாற் குழாங்கள் வக்கணையோடு துக்கிக்கும் ஞான்று அவ்வவ் வாராமைகள் எங்கிருந் தெழுகின்றன? அறிவிலிருந் தெழுகின்றனவெனின், அங்ஙன மெழுவானேன்? தம்மால் அபிமானிக்கப் பட்டவர்களுக்கு ஆனியுற்றதனா லெனின், அவ்வானி யுறுங்காலும்

அம்மாதர்களுக் கியாதிருந்தது? சுகமிருந்ததன்றோ? அவ்வச் சுகத்தையும் அவ்வவரும் கருதாதுழி, ஷெ அவ்வவ் வாரா மையும் ஏது? முன்ஞான்றிருந்த அவ்வச்சுகத்தையும் உன்ன உன்னத் துக்கவெழுச்சியாயின், அவ்வுன்னல் சுகத்தையன்றியும், அச்சுகம் சுகிப்பானாகிய அறிவை யன்றியும், அவ்வறிவும் சுகத்தை யன்றியு முண்டெனப்படுமோ? படாதாகலின், எஞ்ஞான்று மிருப்பது ஞெப்திப் பிரிய மென்றாயிற்று. ஆகவே, அறிவானந்த ஐக்கானுபவமென முன்ஞான்று கூறியதற்கு முரணென்னை? அஞ்ஞானமாகிய இவ்வசுத்த சகல கேவலங்கள் முழுவதிலும் அறிவைவிடாத ஆனந்தமும் ஆனந்தத்தை விடாத அறிவுமின்றாயின், ஞானமாகிய சுத்த சகல கேவலங்களிலேயா இவ்வறிவானந்தம் பேதித்திருக்கும்? அறிவுக்கு ஆனந்தம் வேறெனின், அறிவு என்ன அறிவாய் முடியும்? இன்பங் கெட்டதாய் முடியுமன்றோ? இன்பங் கெட்டதாயின், துக்கமுற்றதெனப்படுமன்றோ? துக்கமுற்றது சடமெனப் படுமன்றோ? துக்கசட மென்பது அசத்தெனப் படுமன்றோ? துக்கம் சடம் அசத்து எனப்படுவது யாதெனப் படும்? அறியாமை யெனப்படு மன்றோ? இவற்றால், அறிவென்பதற்குப் பொருளெங்கே! இதுநிற்க.

ஆனந்தத்திற்கு அறிவு வேறெனின், ஆனந்தம் என்ன ஆனந்தமாய் முடியும்? அறிவு கெட்டதாய் முடியுமன்றோ? அறிவு கெட்டதாயின், சடமெனப் படுமன்றோ? சடமெனப் படுவது அசத்தெனப் படுமன்றோ? சடமசத்தென்பது துக்கமெனப் படுமன்றோ? சடம் அசத்து துக்கம் எனப்படுவது யாதெனப்படும்? அஃதும் அறியாமையெனப் படுமன்றோ? அறிவானந்தம் தனித்தனிப் பொருளென எங்ஙனம் ஏற்கின்றது? ஞானமாகிய சுத்த சகல கேவலமென்ப தியாதெனின், ஷெ அஞ்ஞான சகலாவத்தை அசுத்தத் திரிபுடியாக

இருக்குமாறுபோல், ஞான சகலாவத்தையென்பது சுத்தத் திரிபுடியாக இருக்கின்றதென்க. திரிபுடியாவது - ஞாதுரு ஞானம் ஞேயம் எனப்படுவனவாம். ஞாதுருவென்பது முதற் பொருளாகியும், ஞானமென்பது அம்முதலினது சத்தியாகியும், ஞேயமென்பது அச்சத்தியின் காரியமாகியு மிருப்பது. அசுத்தத் திரிபுடியாவது - அவித்யாப் பிரதிபிம்பனை சிதாபாசாந்தக்கரணேந்திரியோபாதிக ளனைத்துமா மென்க. இத் திரிபுடி மூவிதமா யுள்ளன. அவை பாகியத் திரிபுடியெனவும், ஆந்தரத் திரிபுடியெனவும் (அதாவது உள் திரிபுடியெனப்படுவது) மத்தியத்திரிபுடி யெனவுமாம்.

க-வது, பாகியத்திரிபுடி யென்பது - எத்துணைக் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்தும் தூலசரீரம் வினைமுதலாகத் தோற்றுகின்றதால், இத்தூலமே ஞாதுருவெனவும், இத்தூலத்திற்கு ஐம்பொறிகளில் பரிசேந்திரியம் ஆதாரமா யிருந்தும் இத்தூலத்துள் மற்றவிந்திரியங்களோடு நின்றுணர்வதுபோ லிருத்தலால் இவ்வைந் திந்திரியமும் ஞானமெனவும், சத்த முதலிய ஐந்து விடயங்களும் ஞேயமெனவுமாம்.

உ-வது, மத்தியத்திரிபுடி யென்பது - மன முதலிய அந்தக்கரணம் ஞாதுருவெனவும், ஷை தேகேந்திரியங்கள் ஞானமெனவும், வனைய சத்த முதலிய விடயங்கள் ஞேயமெனவுமாம்.

ந-வது, ஆந்தரத்திரிபுடி யென்பது - சிதாபாசன் ஞாதுருவெனவும், ஷை மனமாதிகள் ஞானமெனவும், வனைய தேகேந்திரியாதி யனைத்தும் ஞேயமெனவுமா மென்க.

இத்திரிபுடிகள், பொருளல்லாததைப் பொருளென்றுணர்தலும், பொருளல்லாதது பொருள்போற் றோற்றுதலுமாகலின், இஃது அசுத்தத்திரிபுடி யெனப்பட்டதென்க.

சுத்தத்திரிபுடியென்பது "இருளிற் சுடரென்ன விந்திர வின்ன" என்றறிஞர் அருளியவாறு சொரூப சமாதிக்கண் மின்மினியொளிபோல் தற்பிரகாசம் வெளிப்பட்டது முதல் வயோதிகப் பருவம்போன்ற அந்தச் சொப்பிரகாசானுபவ முதிர்ச்சிகாறுமுள்ள இலட்சியார்த்தமே ஞேயமெனவும், அந்த ஞேயமாகிய விளக்கக்குறியைக் குறியாது குறித்துணரும் நெறியாகிய மெய்யுணர்வே ஞானமெனவும், அம் மெய்யுணர்வுக்கு வினைமுதலாகிய சிவமே ஞாதுருவெனவுமா மென்க. அவ் வினைமுதலைச் சிவமென்பா னேனெனின், சிவ மென்பது காந்திமான் என்பதனாலென்க. காந்திமான் என்பா னேனெனின், பிரகாச மென்றும் பிரகாசியென்று மிரு வகையின. அவற்றுள், பிரகாசமென்பது காந்தியெனவும், பிரகாசியென்பது காந்திமானெனவு மாகின்றதால், சிவபிரகாச மென்றுபிற்று. அதாவது - வியாபக விளக்கமென்க. வியாபகம் ஞாதுருவெனவும், விளக்கம் ஞேயமெனவும், இந்த ஞாதுரு ஞேயமாகிய இவ்விரண்டின் மத்தியில், இவ்விரண்டினை யும் தழுவி நிகழும் ஸ்புரணவடிவமே ஞானமெனவுமாமென்க. இங்ஙன மிலங்கும் திரிபுடியானுபவமானது, தானென்னும் ஓர் உபசாந்த நிலையயனறியின்றுபினும், இவ்வனுபவமுள்ள ளனன்றும் இஃது சித்துத்திரிபுடி யென்பதாம்? அன்றிச் சடத திரிபுடி யென்பதா? சித்துத் திரிபுடியாகலின் இத்திரிபுடி ரகித அகம்பொருளே வேதாந்தமென்னும் சுவானுபவாதீதப் பிர்மோக மென்பதாமென்க. இதற்குதாரணம்:—

ஞானவாசிட்டம்.

"இருளன்றி யொளியன்றி யளவன்றி யலவன்றி
யியல்பொன் றின்றிப்
பொருகின்ற பூதங்கள் பலபொருள்க ளன்றிநிறை
புரண மாகி

யுருவன்றி யருவன்றி யுளதன்றி யுண்டில்லை
யென்றுமொன்றாய்
வருகின்ற திரிபுடியி னடுத்தோன்று மறவாது
மதித்துக் கொள்வாய்.''

எனக் கூறியவாற்றாற் காண்க. ஷை சொரூபசமாதிக்கணுள்ள திரிபுடியானுபவம்அறிவெனப்படுமோ? அன்றிஆனந்தமெனப் படுமோ? ஆனந்தமெனப்படுமெனின், திரிபுடிரகிதம் யாதெனப்படும்? அஃது அறிவுமயமென்பதாக்கும்! ஆகவே, அந்த ரகிதம் சகலாவத்தையெனப் படவேண்டுமே! ஷை அஞ்ஞான திசைக்கணுள்ள சுழுத்தியவத்தை சகலாவத்தை யென்ப தாயின், இத்திரிபுடி ரகிதானுபவமும் சகலாவத்தையெனப் படும். அஃது அங்ஙனமில்லையே! இஃது இங்ஙனமிருக்க. அச்சுழுத்தியவத்தை திரிபுடிரகிதமாதலின், அஃது கேவலாவத்தை யெனப்பட்டது. அங்ஙனமே, இஞ்ஞானதிசைக் கண் இத்திரிபுடி ரகிதமானது கேவலாவத்தை யெனப்படாது சகலாவத்தை யெனப்படுமோ? அன்றியும், திரிபுடிசகிதானு பவம சகலமென்பதால் இசுத்த சகலமே துரியாவத்தை யெனவும், இத்திரிபுடி ரகிதானுபவம் கேவலமென்பதால் இச்சுத்தகேவலமே துரியாதீதாவத்தை யெனவுமாமென்க. துரியாவத்தை அறிவுவிளக்கமும், துரியாதீதாவத்தை ஆனந் தோதயமுமாமென்க.

அன்றியும், சங்கற்பமென்பது மூன்றுவகையின. அவை-மனவிகற்ப சங்கற்பமெனவும், நிர்விகற்ப சங்கற்பமெனவும், சவ்விகற்பசங்கற்ப மெனவுமாம். மனவிகற்ப சங்கற்ப மென் பது-அஞ்ஞானதிசைக்கண் ஷை பாகியத் திர்புடிமுதல் மூவி தத்திரிபுடிகளும், நிர்விகற்பசங்கற்ப மென்பது-ஞானதிசைக் கண் தன்னைச் சொப்பிரகாச வடிவமெனக் கண்டுகண் டனு பவிக்கும் ஷை திரிபுடி சகிதானுபவமும், சவ்விகற்ப சங்கற்ப

மென்பது - தன்னை ஆனந்த வடிவமெனக் கண்டுகொண் டின்புறும் திரிபுடிரகிதானுபவமுமாம். அறிவு வடிவாய் விளங்கும் நிர்விகற்பமும் ஆனந்தவடிவாய் நிற்கும் சவ்விகற்பமும் சங்கற்பமெனப்படுமோ வெனின், தானென்பது சுசாதிமுதலிய மூன்று மயக்கமுமின்றி, அறிவேவடிவாய் விளங்கினும் அவ் விளக்கம் ஓர்ஞான்றாகலின், (அதாவது சொரூபசமாதி மட்டு மென்பது) அவ்வோர்ஞான்றும் மூடவிருத்தி கோரவிருத்தி யெனப்படாது சாந்தவிருத்தியாயினும் அது விவேகவிருத்தி யெனப்படுதலினாலும், தானென்பது ஷை சுசாதி முதலிய மூன்றுள் சுகதபேத கற்பனை மயக்கங்களுக் காதாரம்போ லிருக்கு மின்பமே வடிவாய் நிற்கினும் அவ்வின்பநிலை ஓர்ஞான்றாகலின் (அதாவது சகசசமாதிமட்டு மென்பது) அவ்வோர் ஞான்றும் மூடவிருத்தி கோரவிருத்தி யிறந்த சாந்தவிருத்தி யாயினும் அது அகண்டாகார விருத்தியெனப்படுதலினாலும், சங்கற்பமென்பதற் கையமின்றென்க. ஷை மனவிருத்தியின். சேட்டையும் அச்சேட்டை யின்மையுமாகிய அசுத்த சகல கேவலாவத்தையிலேயே ஷை அறிவானந்தம் பிரிவற் றிருக்கின்றதாயின், ஷை வியாபகவிளக்க வுணர்வாகிய சுத்தத்திரிபுடியென்னும் விவேக விருத்தியே சுத்த சகலமும், இத்திரிபுடியாகிய விவேகவிருத்தியின் அயர்வே சுத்தகேவலமுமாகலின், இச்சகல கேவலத்திலேயா அவ்வறிவானந்தம் பிரிவுற் றிருக்கின்றது? அக்கினியினது உட்டினமும் பிரகாசமும் பிரிவுற் றிருக்கின்றதா? இன்றன்றே? அவ்வபேதமானது விளக்கின்கண் ஒளிமிகுதியாயும் கட்டையின்கண் உட்டினம் மிகுதியாயு மிருக்கினும், அவ்விளக்கின்கண் உட்டினமும் கட்டையின்கண் ஒளியுமின்றே? இருக்கினும், அவ்வவற்றில் அததுவும் குன்றியிருக்கின்றது. அதுபோல், தானேதானாகிய அறிவானந்த ஒருமை ஷை சுத்தாசுத்த சகலாவத்தைகளில் அறிவு மிகுந்திருக்கினும், ஆனந்தமின்றே? இன்றெ

னின், அவ்விரண்டிலும் அறிவு ஆனந்தானுபவ மின்றாயினும், ஆனந்தாகாரமாகவே னும் இருக்கின்றதன்றோ? அங்ஙன மிருத்தல் ஆனந்தம் குன்றினதுபோலும். ஷை சுத்தாசுத்த கேவலாவத்தைகளில் ஆனந்தம் மிகுந்திருக்கினும் அறி வின்றோ? இன்றெனின், அவ்விரண்டிலும் ஆனந்தம் பிர விர்த்தியானுபவ மின்றாயினும், நிவிர்த்தியாகவேனு மிருக் கின்றதன்றோ? அங்ஙன மிருத்தல் அறிவுகுன்றினது போ லுமாமென்க.

இவற்றால் அறிவானந்தம் பிரிவற்றதாயிற்று. ஆகின்ற தால், ஒவ்வொரு போதமும் இருவகைச்சமாதிகளிலும் பல கற்பமும் பழகிப் பழகி இவ்வறிவானந்த ஒருமையானுப வம், அதாவது தானானந்தானுபவம் எய்தவேண்டுமன்றோ? இங்ஙன மெய்தியிருத்தலே தானறிவானந்த மாயிற்று. இத் தானென்பதை யன்றி விடயானந்தம் வேறாகவிருக்குமாயின் ஷை அறிவானந்தமும் வேறாக விருக்கலாம். இருக்கின்றதே யெனின், ஒவ்வோர் விடயமும் சோதனையில் தானாக முடியா திருக்கட்டும். முடிகின்றதால், அவ்வறிவானந்தமும் தானெ னபதையன்றி இன்றென்பதாயிற்று. ஆகலின்,

திருக்குறத்திரிசிய விவேகம்.

"தானறிவா னந்தமதாற் றன்விடயா னந்தமதாந்
தானவத்தை யாதியெனல் சாற்றவோ—யானிதனை
யொவ்வோர் விடயத்து மொவ்வொன்றாக் காட்டிவென்
செவ்விதாக் காண்பவர்க்குச் சென்று."

என்றருளியிருக்கின்றதைக் காண்க. அன்றியும் இவ்வறிவா னந்த ஒருமையினை,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"சாதி கழிந்ததென் றாடேடா காளஞ்
சங்கை தவிர்ந்ததென் றாடேடா காளஞ்

சோதி சுகமேயென் றாதேடா காளஞ்
சொல்லவொண் ணாததென் றாதேடா காளம்." என்றும்,

"அதுவேகா ணிதுவென்றொன் றரிய னருள்செய்ய
விதுவது வாகுமென் றுந்தீபற
விலக்கணைப் புகுந்ததென் றுந்தீபற."

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க.

ஒவ்வோர் போதமும் எத்தகையதாகிய பக்குவமுற் றிருக்க வேண்டியது? பின்னான்று எத்திறத்தர்பாற் சென்று தஞ்சமென் றடையவேண்டியது? அதன் பின்னான்று அத் திறத்தர்பாற் சென்று எவ்வாறுழைத்து எவ்வாறு தெளிந் திருக்கின்ற தெனின், அகத்தும் புறத்தும் காணப்படுவன வாகிய,

முதலாவது

சர்வமும் தமக்கெனச் சற்றும் பொருளின்றிய ஆபாச மெனக் கண்டு இவற்றின்மீது முற்றும் விரக்தியுற்று,

உத்தமவாதநூல்.

"அல்லவற்றை நானெனலி லற்பினு மென்சிறந்தோ
மல்லவற்றைக் கோனெனிலு மங்ஙனமே—சொல்லளவா
வாதிக்கக் கற்றுணர்ந்தீர் வாயடங்கிக் கேட்டிமின்
போதிக்கத் தக்கவர்பாற் புக்கு." என்றும்,

"தன்னைத்தான் காணிற் றலைவன் றலைவல்ல
தன்னுருவ மல்லவெலாந் தானன்று—தன்னை
யறியாத் தகையதனை லாய்துமுன் வல்லீ
ரறியன்மி னென்சொல்லை யீங்கு." என்றும்,

அருளிய இவ்வாக்கியங்களுமன்றி இவைபோன்ற அரிய வாக்கியங்களையும் நன்குன்னி ஷை நானென்னும் அப்போத மானது தன்னை எது நான் எது நானெனப் பலகற்பமும

தேடியும் காணேனென்னு மாறாமையும் அதி தீவிரதர முற்றிருத்தலும்,

இரண்டாவது

குறள்.

"இழுக்க லுடையுழி யூன்றுகோ லற்றே
யொழுக்க முடையார்வாய்ச் சொல்."

எனக் கூறிய இவ்வரிய வாக்கியத்திற் குறிக்கப்பட்ட அகம்புறமென்ப திறந்து தானே தானாகிய ஞானசற்குருவினையாலடைந் திருத்தலும்,

மூன்றாவது

தாயுமானவர்.

"கேட்டலுடன் சிந்திததல் கேடிலா தெளிவால்
வாட்டமற வுற்பவநோய் மாறுமோ—நாட்டமுற்று
மெய்யான நிட்டையினை மேவினர்கட் கன்றோதான்
பொய்யாம் பிறப்பிறப்புப் போம்."

என்றருளிய இவ்வாக்கியமுமன்றி இதுபோன்ற வாக்கியங்களையும் நன்குண்ணிச் சிரவணம் மனனம் நிதித்தியாசன மட்டில் நில்லாது, மேலே பலகற்பம் சமாதி கூடி ஈற்றில் தெளிவு அறிவானந்த ஒருமையாகிய சாட்சாத்கார மாதலாமென்க.

அன்றியும், இப்பரிபாகிகட்கு அப்பரமாசிரியர்கள் நேரிடுதலையும் அங்ஙனம் நேரிட்ட பின்னொன்று அவர்கள் இவர்களைப் பாதுகாத்தலையும் அங்ஙனம் பாதுகாத்தலுக்கு இவர்கள் ஒத்திருத்தலையும் திருட்டாந்த பூர்வகமாக உணர்த்துதல். இவ்வதிதீவிரதர பரிபாகிகள், கப்பலைச் செலுத்தும் மாலுமிகள் தமக்குக் கிஞ்சித்தும் எல்லை கரைகாணாது அவ்வகண்ட

சமுத்திரத்திற் கிடையில் திசைதப்பித் திகைதிகைத்து அலையும் ஞான்று அவர்களுக்குத் தெய்வகதியாக ஓர் தீவு கண்கூடானாற்போல், இவர்கட்குப் பொருளல்லாதவை பொருள்களாக ஆரோபிதமாய்த் தோற்றினும், அவற்றினுக்கும் தற்போத மெட்டாமைக்கும் கிஞ்சித்தும் சகியாமல் திகைத்து அலையும் ஞான்று அவ்வாசிரியர்கள் நேரிட்டு,

கைவல்லிய நவநீதம்.

"வாராவென் மகனே தன்னை மறந்தவன் பிறந்திறந்து
தீராத சுழல்காற் றுற்ற செத்தைபோற் சுற்றிச் சுற்றிப்
போராத கால நேமிப் பிரமையிற் றிரிவன் போத
மாராயுந் தன்னைத் தானென் றறியுமவ் வளவுந் தானே." என்றும்,

வேதாந்த இலக்கணம்.

"பூர்வசித் தாந்த வடக்கு நெறியால்
வலித்திழுத் துப்போய் மாறு வாழந்
தெரிக்கவல் லவனாற் றேர்தன் ஞானம்."

என்றும் அருளியிருக்கின்றபடி அவ்வாசிரியர்கள் தாம் மார்ச்சால நியாயம்போல், அதாவது பூனைகள் தாம் செல்லுமிடமெல்லாம் தமதுகுட்டிகளைக் கவ்விக்கொண்டுபோய் வைத்து வைத்துப் பாதுகாத்து அவற்றை வளர்த்து விடுவதுபோல், இவ்வாசிரியர்கள் தம்மை வந்தடுத்த பரிபாகிகளைத் தாம் முன்ஞான்று அகமுக நெறிக்கண் வாச்சியார்த்த லட்சியார்த்தமாகத் தெளிந்த ஆங்காங்கும் அழைத்துக்கொண்டுபோய் வைத்து வைத்துத் தானே தானுக்குவிக்க, அங்ஙனமே இப்பரிபாகிகள் மர்க்கட நியாயம்போல், அதாவது குரங்கின் குட்டிக் குழாங்கள் தத்தம் தாய் செல்லுமிடங்கடோறும் அத்தாயைக் கணமும் விடாது சென்று சென்று வளர்ந்து கிளழுவதுபோல், ஆசிரியர்களது திருநோக்கின்படியே இப்

பரிபாகிகளும் அகமுகநெறிக்கண் கூடவே சென்று சென்று வாச்சியார்த்த லட்சியார்த்தமாகத் தெளிந்து தானே தானாக இருத்தலுமா மென்க.

இஃது இங்ஙனமிருக்க, முன்னொன்று ஞான சற்குரு வென இரண்டாகக் கூறியது என்னுக்கெனின், ஞானானுபவ மௌனமும், தானனுபவமௌனமு மிரண்டாக விருக்கின்றதனு லென்க. இவ்விரண்டனுபவத் தகைத பெற்றவர் ஒருவரா யிருக்கினும், இவ்விரண்டையோ ஞானகுரு வெனவும் சற் குருவெனவும் இரண்டாகப் பிரித்துக் கூறியிருக்கின்றது. ஞானகுருவென்ப பிரித்த தென்னுக்கெனின், ஞானமென் பது இருவகைப்படும். அவை - போலிஞான மெனவும், உண் மைஞான மெனவுமாம். அவ்விரண்டின் போலிஞான மென் பது இஃதென்னத் தெரியாத தம்மைத்தாம் ஞானிகளென மயங்குவது. அவ்வாறு மயங்குபவர்கள் விடயகதப் பிரத்தியட் சத்தில் வேதத்த சரியை கிரியை யோகம என்னும் இம்மூன் றின் மார்க்கத்தை கேள்வி பூர்த்தி முறைப்படா தொழுகி, இம்மட் டிலே தம்மைத் தேர்ந்த ஞானிகளாக மதித்து காமரூபங்களைக் கனாத்தாற் கிளாக்காது, அவற்றை வினைமுதலாக மயங்கிய சரித்திரங்களையன்றி மூடவென்பதுவேறேயின்றெனத் துணி புற்று, மேல் நிகழும் ஞானமொன் றுண்டென்பவரைத் தூடி த்துக்கொண் டிருப்பவருமு, இசசரியையாதிகளில் நன்கழுந் தினவர்போல் தம்மைக் காட்டிக்கொண்டு வேடத்தாலும் சொல்லாலும் நடித்துப் பிறபோதையினிடத்தும் கைம் பெண்களிடத்தும் நன்கழுந்தி ஞானநூல்களையும் மிகக் கற் றுத் திரிபவருமாம். இங்ஙன மிருப்பவரைக் கள்ள ஞானிக ளென்ப பிரிததற்கு அங்ஙனம் ஞானகுருவெனக் கூறினதே யன்றி வேறன்றென்க.

எனவே, முதற்கண் கூறப்பட்டவர்கள் தீர்ப்பென்ப தியாதோ அதை வறிய சொல்லாற்றலினுலும்,இரண்டாவது

கூறப்பட்டவர்கள் வறியசொல்லோடு வேடத்தாலும் மயக்குபவருமாமென்க. அங்ஙனம் கூறியது இவர்களை நிக்கிரகித்தற்கேனும், அவ்வகையான ஞானகுருவினது ஞானானுபவமென்பதியாதெனின்,

ஞானதருவினிலக்கணம்.

முன்னர் அனைத்தும் சதுர்ஞான்றும் தமக்கெனச் சற்றும் இருப்பென்பதின்றிய மித்தையெனத் தேர்ந்திருக்கினும், மீண்டு மீண்டும் அவைகள் தோற்றிக்கொண்டேதானிருக்கும். ஆயினும், அவ்வத்தோற்றங்கள் முன்ஞான்றுபோலின்றிக் கயிற்றரவு முதலியவைபோல் தோற்றமாகலின், கன்னற்கட்டியை யூட்டிச செய்யப்பட்ட பணியாரங்கள் இனிப்பு மயமாவதுபோல், ஷை தோற்றல் மாத்திரமாகிய சீவேசுர சகத்துக்கள் ஒவ்வொன்றினும் சமாதிக்கண் விளங்கிய தனது ஞானப்பிரகாசத்தைக் கொடுத்துக் கொடுத்துத் திருட்டி யழுந்துந்தோறும், அத்தோற்றங்கள் ஒவ்வொன்றும் கரைந்து கரைந்து பின்ஞான்று அனைத்தும் ஷை தனது ஞானப்பிரகாசமாகத் தோன்றுமன்றோ? அங்ஙனமிலங்கும் சுயம்பிரகாசத்தையன்றி அன்னியமாக அணுத்துவமேனு முண்டெனப்படுமோ? இல்லாவழி, எது அகமென்பதற்குப் பொருள்படும்? வேறின்றாகலின், அச்சுயம்பிரகாசத்தையே இது நான் இது நானெனப் பலகற்பமும் கண்டுகண் டின்பாகாரமாய்ப் பழகிக்கொண் டிருக்கவேண்டி வருமன்றோ? இங்ஙனம் பழகுவது ஞானானுட்டானமாகலின், இந்த ஞானானுட்டானிகளைத்தான் ஷை ஞானகுருவென் றுரைத்திருக்கின்றதென்க.

இங்ஙனம் விடாது அப்பியாசிக்கு மனுபவம் ஞானமாயினும், இஃது ஐந்துவித அனுபவமா யிருக்கின்றன. அவை ௧-வது, தனக்கெனப் பொருளின்றித் தோற்றல் மாத்திர

மாக நிகழும் சீவேசுரகற்பனைகள் சின்மாத்திரமாகக் கரையப் பட்டுக்கொண்டிருக்கினும் இவை அநாதி மயக்கமாகலின், ஷை ஞானானுட்டானம் நன்கு நிலைக்குங்காறும் இடையிடையே கரைந்து கரைந்து தோற்றுவது இயல்பாகுமன்றோ? இயல்பாயினும் ஏது இங்ஙனம் தோற்றுவது? தற்பிரகாசத்தையன்றி யுண்டெனப்படுமோ? படாமையால், இவையனைத்திற்கும் உபாதானகாரணம் யாதெனப்படும்? தானாகலின் தானே முதற்காரணமாயும், ௨-வது, அவ்வாறாயினும், இத்தோற்றங்கள் தானெனப்படுமா? படாததால் இவற்றிற்குத் தான் விலட்சணமாயும், ௩-வது, இத்தோற்றங்கள் மாறிக்கொண்டேயிருப்பது எதன்பாலெனபபடும்? தன்பாலெனப்படுமன்றோ? ஆகலின் தான் வியாபகமாயும், ௪-வது, இத்தோற்றங்கள் காணப்படுவது எதற்கு? தனக்காகலின் தான் சாட்சியாயும், ௫-வது, இத்தோற்றங்கள் விளங்குவது யாதினாலெனப்படும்? தன்னாலாகலின் தான் விளக்க வடிவாயும் ஆகின்றன. எனவே, தானென்பது சர்வோபாதானமெனவும் சர்வவிலட்சணமெனவும் சர்வாதாரமெனவும் சர்வசாட்சியெனவும சர்வபிரகாசமெனவும் ஆயிற்று. ஆகவே, இச்சீவேசுரசகத்தனைத்தும் தனது சாயைகளாகலின், சர்வமும் நானெனவும், இச்சாயைகளுக்கு ஆனி விருத்தி எத்துணை மிக்குறினும் கிஞ்சித்தும் தனக்கின்றாகலின் சர்வாதீதமெனவும், இச்சாயைகளுக்குத் தான் இடமாயிருத்தலின் சர்வாதாரமெனவும், இவற்றைச் சர்வக்ஞத்துவமாக நின்றுணர்தலின் சர்வசாட்சியெனவும், இவையனைத்தையும் விளக்கிக்கொண்டிருத்தலின் சர்வப்பிரகாசமெனவுமா யிருத்தலே, ஷை முக்கியானுபவமாமென்க.

அங்ஙனமாயின், ஞானகுருவென்றது சற்குருவெனப் பிரித்த தியாதுக்கெனின்,

இஃது போலிஞானம்.

சிலர் அஞ்ஞானமென்பது முழுதும் நசித்தற் கியைந்த அபரஞானமெனவும் பரஞானமெனவும் திரஞானமெனவும் மூன்றுண்டெனக் கூறி, அவற்றுள் திரஞானத்தைக் கேட்டு மறியாமலும், ஷை பரஞானானுபவ மின்றியும், அப்பரஞானானுபவத்திற்கு எதிர்மறையான ஓர்வித ஞானானுபவத்தை யெய்தி (அதாவது கிஞ்சித்தூறும் அஞ்ஞானமென்பது நசிப்புற்று நீங்கியதுபோ லிருக்கும் ஞானம்) இந்த ஞானத்தினால், மோட்சானுபவிகளைப்போல், (அதாவது நாமெஞ்ஞானரகித நிரதிசயானந்தானுபவிகள் போலிருந்து) அபக்குவரது அஞ்ஞானிகளை யகற்றற்கு இயைந்த ஞானிகளாகாத வேதபாகிய அந்த ஞானானுபவத்தையும், அவ்வனுபவத்திற் கியைந்த வேதபாகிய சுருதிகளையும், (அதாவது சுருதிகளாவன சாத்திரத்தச வித்தைகளாகிய சத்பிரமாணங்களுக்குப் பிணங்காதவைகள்) அஞ்ஞானிகளை மறையச் செய்பவர்களும், இங்ஙனமாகிய ஞானானுபவ ஆதரவு சற்றுமின்றி வேதபாக்யமான ஷை சுருதிகள் மாத்திரத்தாற் பிறரை பயமுறவைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களுமாகிய இவ்விருபட்சத்தாரும் நிர்ந்தானுபவிகளன்றெனக் கூறுதற்கு ஷை பரகுருவெனக் கூறினதேயன்றி வேறன்றென்க.

அஞ்ஞானமென்பது சற்றும் நசிப்புற்று அகன்றது போ லிருக்கும் ஞானானுபவமென்பதி யாதெனின்,

ஒழிவிலொடுக்கம்.

"காணு மறிவுநீ காட்டறிவு நாமவற்றைக்
காணக் கழலுங் கழற்றியிலே — நாணி
ஈமைத்திரும்பிப் பாராதே நானாரென் றோதே
யமிழ்த்துகர கம்போனிற் பாய்."

என்றும்,

"வதுவைச் சடங்கதனை மைதுனமாக் கொண்ட
புதுமைச் சிவானந்தம் போதும்—பதையா
விளக்கொளியி லெண்ணெய் வியாபியானாற்போற்
கொளக்கொடுத்தல் சத்தியமாக் கொள்."

என்றும் கூறியிருக்கின்றது.

தத்துவங்கள் ஒவ்வொன்றையும் ஆத்மாவானது நானன்று நானன்றெனப் பிரித்து களைந்து களைந்து சென்று தனிப்பட்டிருக்கும் முடிவில், எஞ்ஞான்றும் அறிவுக்கறிவாய் நின்றிலங்கும் திருவருளானது வெளிப்பட்டு, முன்னோன்று தனிப்பட்டிருந்த ஆத்மாவை அயத்தை இழுக்கும் காந்தம் போல் இழுத்து, அமலநாதமாய் குணியாகிய சிவவியாபகத்தில் கடலின்கண் கடமானது அமிழ்ந்துவிடுவதுபோல் அமிழச்செய்து, பின்னர் விளக்கொளியில் எண்ணெயானது வியாபித்து அவ்விளக்கொளிக்குத் தான் உணவாய்விடுவதுபோல், ஷை சிவத்தி லழுந்திய இவ்வாத்மா அச்சிவத்திற்கு உணவாகுமாறு செய்விக்கின்றது ஷை திருவருளெனக் கூறுகின்றதன்றோ? இவ்விருகவியரும் சித்தாந்த பட்டம் க-வது, ஷை முதற்கவியில் சலவியாபகத்து ளொடுங்கிய கடப்பொருளானது அச்சலத்துக்குத் தான் வேறுபொருளா யிருக்கின்றது போல், சிவத்துளொடுங்கிய சீவப்பொருளானது அச்சிவத்துக்குத் தான் வேறு பொருளா யிருக்கின்றது. இதனால், முத்தியென்பது இரண்டறக் கலத்தலென்பதெங்கே? இன்றாகலின், அத்துவிதமென்பது விருத்தமாகின்றதே! சிவமும் ஆன்மாவும் பிரிவற்றிருக்கும் ஐக்கானுபவமே ஒன்றெனவும் இரண்டெனவும் படாத அத்துவித முத்தியென்பதெனின், சிவமுமான்மாவும் அநாதி இரண்டாகலின், முத்தியில் ஒன்றல்லவென்பது உண்மையே! அதனோடு இரண்டு மல்லவென்பது எங்ஙனம் கூடும்? பிரிவற்றிருத்தலே இரண்டென்ப

தல்லவெனின், கதிரொளியில் விளக்கொளி இரண்டுபடாதிரு க்குமாயின், சிவவொளியில் சீவனுகிற சிற்றொளி இரண்டு படாதிருக்கும். கதிரொளி மிகுதியில் விளக்கொளி தோன்று திருக்கில் அவ்விளக்கொளி வேறனறெனப்படுமோ? இது போல், சிவப்பிரகாசத்தில் சீவ சிற்றொளியானது தோன்று தாயின், சீவன் வேறன்றெனப்படுமோ? சிவமும் ஆன்மாவும் அநாதி இரண்டாகலின் அவ்விரண்டும் கலந்த ஞான்றும் கலக்காஞான்றும் இரண்டென்பதற்கு முரணென்னை? இன் றாகலின், அத்துவிதமென்பது அடாதென்பதாயிற்றெ... க.

௬௨ இரண்டாவது கலியில் விளக்கொளியில் விய பித்த எண்ணெயானது அவ்விளக்கொளிக்குத் தான் உணவாகிய பின்னர், எண்ணெயென்பது அணுவணுப புகைவடிவா யெழுச்சியுற்றுச் சூனியமாகிப் போகுமன்றோ? அதுபோல், சிவத்திலொடுங்கிய ஆன்மாவானது அச்சிவத்தில் வியாபித் துப பின்னர் அதற்குத் தான் உணவாகிய ஞான்று, ஆன்மா வென்பது உண்டெனப்படுமோ? படாதாகையால், இவ்வான் மா அநித்திய விலக்கண மேற்பதுமன்றி அநாதி நித்திய மெனக் கூறியிருப்பதும் பொய்ப்பட்டுப் போகின்றதெனக. அன்றியும், சிவத்தோடு ஏகமாதற் கியைந்த ஆன்மப பொரு ளானது தான் அநாதியாயுள்ள பாசத்தை நோக்குங்கால சத்தெனவும், பதியை நோக்குங்கால் அசத்தெனவு மாகின் றது. இவ்வான்மா பாசநோக்கிற்சத்தாயிருக்குங்காறும் அசத் தெனப் படாமலும், பதிநோக்கில் அசத்தாயிருக்குங்காறும் சத்தெனப்படாமலு மாகின்றதாயின், இதற்கு இவ்விரண் டுள் எதுவா யிருக்கு மிருப்பு மாறாத நிலையெனபபடும்? பதி யின்கண் அசத்தாயிருக்குமிருப்பே நிலையெனப்படுமெனின், முன்ஞான்றுபாசத்துள் சத்தாயிருந்த இருப்பு நிலையாயிற்று? பின்ஞான்று பதியுள் அசத்தாயிருக்கு மிருப்பு நிலையெனப

பட? அநாதியாயுள்ள பாசவசமே நிலையாவுழி, இடை ஞான்று வாய்க்கும் அருள்வசமோ நிலைத்திருக்கும்? அன்றியும், ஆன்மா சதசத்துப் பொருளாயின், இவ்விரண்டு எதிர்மறை நிலைமையும் எங்ஙனம் அபேதமாயிருக்கும்? சத்துள்ள ஞான்று அசத்தும் அசத்துள்ள ஞான்று சத்துமின்றி அன்னியோன்னியாபாவ மாகின்றன. ஆகவே, ஆன்மாவென்பதற்குப் பொருளெங்கே? ஓர் பொருள் சத்தாயும அசத்தாயுமிருப்பதுண்டோ? இராதே! ஓர்முதல் ஓரவசரத்தில் சத்தைப்போலும் மற்றோர் அவசரத்தில் அசத்தைப்போலுமிருப்பதுதான் முறையெனப்படும். எங்ஙனமெனின், அநுபவத்தை நோக்கச் சத்தாயும் ஆராய்ச்சியை நோக்க அசத்தாயுமிருப்பது. அங்ஙன மிருப்பது அநிர்வசனீயமென்பரறிஞர். அஃது யாதெனின், கயிற்றரவு கானல்நீர் கனாக்காட்சி போன்ற, அகத்தும் புறத்தும் விடாது காணப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் நாமரூபங்களாமென்க.

அவற்றுள், ஒன்றை யுூகிக்குதும். ஆடையானது உடுத்தல் முதலிய அநுபவத்தை நோக்குழி உளதாயும், அதனை யாராய்ந்து நூற்பொருளை நோக்குழி இலதாயும் முடிகின்றது. இங்ஙனமே சர்வமும் ஆகின்றன. ஆன்மாவென்பது இவற்றைபபோலாயின், அநிர்வசனீயமாகுமே! அன்றியும், ஆன்மா சதசத்துப் பொருளாயின், சத்தும் அசத்தும் சேர்ந்திருக்கும் சேர்க்கையாம். அச்சேர்க்கை விகாரமெனப்படும். அவ்விகாரம் ஒன்றன்கூட்ட விகாரமும் திரிபினுக்க விகாரமுமன்று, பலவினீட்ட விகாரமாகின்றது. ஆகவே, அது தோற்றல்மாத்திரமும் சொல்மாத்திரமுமா? அல்லவே! ஏனெனின், ஓர் முதலன்றாகலினென்க. இங்ஙனமிருக்க, முன்ஞான்று திருவருளானது தத்துவங்களை யெல்லாம் ஈது ஈதென அறிவித்தவாறு இவ்வான்மா அத்தத்துவங்களுள் ஒவ்வொன்றை

யும் தனதுருவ மன்றெனச் செல்லுழி, இங்கே அன்றென்ப தற்கு எதிர்மறை யென்பது எதுவெனப்படும்? ஆம் என்ப தன்றோ? அவ்வாமென்பதற் கியைந்திருப்பதியாது? மேலி ருந்து இவ்வான்மாவை இழுத்துச் சிவத்தோடு கலக்கச் செய் யும் திருவருட் பிரகாசமெனின், ஷை தத்துவங்களைக் களை ந்து செல்வது எது? ஆன்மாவன்றோ? அவ்வான்மா நா னல்ல நானல்ல வென்றன்றோ செல்வது? நான அல்லவெனச் செல்லும் ஈற்றில் நான் ஆமெனப்படுதற் கியையவேண்டு மன்றோ? இத்தத்துவங்களை நானல்ல நானல்ல வென்று ஏகாது திருவருளல்ல திருவருளல்லவென்று ஏகியிருக்கின் ஈற்றில் நானும் நானுமென்பதற் கியையாது திருவருள் ஆம் திருவருள் ஆம் என்பதற் கியையும். அங்ஙனமின்றி, இவற்றை நானல்ல நானல்ல வெனப்போகுவதால், ஈற்றில் நானும் நானு மெனப் பொருள்படுதற்கு முயலுவதென்னை?

ஆராய்ச்சியில் தத்துவங்கள் நானல்லவென்பதனால் அந் தத்தில் விளங்கிய அச்சிற்பிரகாசம் நானென்பதாகின்றதே! அன்றியும், ஷை தத்துவக் குழாங்களை நீ அன்று நீ அன்றெ னச் சென்றாலன்றோ ஈற்றில் நீ ஆம் நீ ஆமென்பதற்கு அந் திருவருள் இயையும். அங்ஙனமில்லையே! தத்துவக்குழாங்களை நானன்று நானன்றென நியதி களைவதியாதுக்கு? நானென்ப தற்கு உள்ளீடா யிருக்கும் திருவருளை ஆமெனக்கண் டனர் தற்கெனின், நானென்பதல்லாததை நான் அன்றெனக் களைந் துழி ஈற்றில் நானென்பதற்கு எப்பொருள் இலட்சியமாயி ற்று? வெறும் சொல்மாத்திரமா யிருக்கும் பொருளா யாகி ன்றதன்றோ? சொல்மாத்திரப் பொருளன்றெனின், கற்பனை களாகிய கயிற்றரவு கானல்நீர் முதலியவைகள் அனர்த்தமாக இருந்தும் தோற்றுகின்றதாகலின், ஷை திருவருளைப்போல் நானென்பது இருப்பா யிருக்கின்றமையால் ஏன் தோன்று

மற்போகும்? எனக்கு நான் தோன்றாதுழி, அயலாகிய திரு
வரு விலட்சியத்தை மறக்கவொண்ணா தென்ன? என்னை நான்
கண்டன்றோ அங்ஙனம் கண்ட வெல்லைக்கொண்டு யான்
மேலே யிருக்கின்றதைக் காணவேண்டும்? முன்ஞான்று
என்னை நான் காணாது மேலேயிருக்கின்றதைக் காணவொண்டு
மென்பது மிக்க அறியாமை யென்ற லென்னை? மேலே
யிருக்கும் அயல் இலட்சியம் வேண்டுவதின்றெனக் கூறின்,
இதுகாறும் அயலாகிய நாம ரூப இலட்சியத்தை என் மறக்க
வேண்டுமெனின், அறியாமையால் அங்ஙனம் பற்றமை
யினாலன்றோ? இஞ்ஞான்று விவேகத்தால் நானன்றெனக் களை
ந்து செல்லவேண்டுவ தாயிற்று.

ஆகவே, பின்ஞான்று அவனே நானென மயங்கிய நானெ
ன்பதியார்? நானெனப்பதியார்? எனப் பின்ஞான்றும் பழகிய
பரத இலட்சியபாடங் கண்டிரா வேண்டுமன்றோ? அங்ங
னம் நானென்பதைக் கண்டுதெளியாது, மூன்றை நானன்றெ
னக் களைந்து மற்றொன்றை நீ ஆமெனக் காண்கின்றதற்கா? அல்
லவே? நானன்று நானன்றென அவ்வப் பாவத்தை விட்
டுச் செல்வது எத்துணைக் கட்டமெனப்படுமோ? இத்துணைக்
கட்டமுற்றுச் சென்றதனால் ஈற்றில் தன்னை விட்டு விட்டு
அருளென்றும் பரையென்றும் ஆனந்தமென்றும் அதீத
மென்றும் மோசம்போய் விடலாமோ? இம்மோசம் ஒருவன்
குளிக்கப்போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொண்டதுபோலன்றோ
இருக்கின்றது? தன்னாற் களையப்படும் தத்துவக் குழாங்கள்
தன்னையன்றி இலவெனத் தெளிந்து செல்லின், ஈற்றில்
தன்னாற் பற்றப்படும் அருளென்பது தன்னையன்றி யுண்
டெனப்படுமோ? முன்ஞான்று தத்துவக் குழாங்களையும்
தன்னையும் உண்டென மறந்து விட்டதனாலன்றோ, பின்
ஞான்று ஈற்றில் விளங்கிய தன்னை அயலென நன்கு மறந்

து மோசம்போய்விட நேர்ந்தது? தன்னை உழைப்பின்றிய மூடதிசைக்கண்ணும் அவ்வுழைப்பு முதிர்ந்த விவேகதிசைக் கண்ணும் ஏமாந்துவிட்ட கொடுமையினாலன்றோ இன்னும் நன்கு ஏமாந்து மோசம்போய் விடுதற்குக் காரணமாகத் தன்னை வாச்சியார்த்த இலட்சியார்த்தமாய் விளக்கிவைத்த தற்கு மிக்க ஆப்தமாயிருக்கின்ற அநாதியாகிய வேதமாதாவை, விபசாரி யென்றும் அவிசாரி யென்றும் மயக்கியென்றும் மோகியென்றும் பிரேதமென்றும் பசுவென்றும் வறுமை யென்றும் இவ்வாறே அனேகமாக வைதுகொண்டு வருகிற தற்கிடனாயிற்று. அன்றியும், தன்னால் தானன்றெனக் களை யப்படும் அயலனைத்தையும்,

சொரூபசாரம்.

“நாமா யிருந்தோமு நாமேநா மல்லவாப்
போமாறு போகும் பொருளுநாம்—யாமத்துத்
தானே யுறங்கிச் சகத்துருவாய்த் தோற்றிவிழித்
தானே யவன்போலத் தான்.”

என்றருளியபடி காரணகாரிய முதலிய அபேதவாதம் ஐந்தா லும் ஆராய்வுழிக் காரியபொருளாய் முடிகின்றதன்றோ? முடியவே, இக்காரியங்களுக்கு உபாதான காரணம் யாதாய் முடிகின்றது? ஆராய்ந்து நின்ற நானென்பதன்றோ! அங் ஙனமாயின், ஆராயப்பட்ட அனைத்தும் எதனது காரியமா கின்றன? ஆராய்ந்துநின்ற தனது காரியங்களன்றோ? தனது காரியங்கள் தன்னைத்தவிர உண்டா? இன்றெனின், தான் மாத்திரமன்றோ இருப்பா யிருக்கின்றது? இருக்கவே, இவ் ஆராய்ச்சி முடிவில், பூதவிருளைக் கெடுத்தெழுகின்ற அருண னுதயம்போல், இவ்வாணவாதி அஞ்ஞானவிருளைக் கெடுத் தெழும் ஒப்பற்ற சொப்பிரகாசம் யாதெனப்படும்? தற்பிர காச மெனப்படுமன்றோ? அதனோடு எழுகின்ற ஆனந்தம்

என்ன ஆனந்தமெனப்படும்? தானானந்தமெனப்படுமன்றோ? ஆங்கு நானென்றிலங்கும் போதமானது என்னபோதமெனப்படும்? தற்போத மெனப்படுமன்றோ? ஆங்கு இதராகாரமென்பது சிஞ்சித்துமின்றி யிருக்கின்றமையின் (அதாவது விடயாகார மெனப்படுவது) அஃது என்ன ஆகாரமெனப்படும்? ததாகார மெனப்படுமன்றோ? (அதாவது தத்பாவமெனப்படுவது) இத்ததாகாரம் ஞானானுபவமாகலின், என்ன ஞான மெனப்படும்? தஞ்ஞான மெனப்படுமன்றோ? அத் தத் ஞானத்தையன்றி அயலென்பது தோன்றுமோ? ஒவ்வோர் ஒன்று தோன்றினும் பொருளுண்டா? இன்றாகலின், சர்வமும் என்னமய மெனப்படும்? தன்மயமெனப் பொருள்படுமன்றோ? ஒன்றையொன்றாக உணர்தலும் ஒன்று ஒன்றாகத் தோன்றுதலும் உள்ளதை உள்ளதாக உணர்தலும் உள்ளது உள்ளதாகத் தோன்றுதலுமாகிய பிரவிர்த்தி நிவிர்த்தியென்னும இப்புடை செயர்சசிகள் எதன்பாலது? தன்பாலதாகலின், தற்செய லெனப்படுமன்றோ? இங்ஙனம் யாவும் தானாயிருக்கின்றதால் ஷை தற்காரிய மெனவும், தற்பிரகாச மெனவும், தானானந்த மெனவும், தற்போத மெனவும், ததாகார மெனவும, தஞ்ஞான மெனவும், தன்மய மெனவும், தற்செய லெனவுமாகிய இந்நிலைகள் விளங்க, ஷை ஞாதா உணர்ந்திருக்கின்றது. இங்ஙனமிருக்கு மிலக்கணங்கள் தன்னுடைய தன் றனைத்துத் தெளிதற் கியையாததால், பதின்மர் நிலைகளைங்க முழுதும் தன்னை விட்டுவிட்டுத் தற்காரியத்தை மாயாகாரியமெனவும், தற்பிரகாசத்தை அருட்பிரகாசமெனவும், தானானந்தத்தை அருளானந்த மெனவும், தற்போதத்தை அருட்போதமெனவும், ததாகாரத்தை அருளாகாரமெனவும், தஞ்ஞானத்தை அருண்ஞானமெனவும், தன்மயத்தை அருண்மயமெனவும், தற்செயலை அருட்செயலெனவும் முழுதும் முன்னிலை படர்க்கைப் பராக்காயிற்று.

இத்துணைப் பராக்கும் தன்னைவிட்டு ஏமாந்து விடுதற்காயிற்று. இதனால் அறிஞர்கள்,

சொருபசாரம்.

"எது சிவா னந்தமோ வேது சிவா காரமோ
வேது சிவன்செயலென் றென்றதே—யேதும்
பிறிவாகா வொன்றாகாப் பேதமா காத
வறிவா நிறைவே யது."

எனக் கூறியிருக்கின்றனர்.

இங்ஙனம் கூறிய வேதமாதாவைக் கிஞ்சித்தும் அறியாது, இந்துக்களை முழுதும் அஞ்ஞானிகளென்றும் தாம் முழுதும் ஞானிகளென்றும் மயங்கிப் பிதற்றுவார்கள் போலும், இவ் விந்துக்களது ஆசாரங்களுக்கு நேர் எதிரிடையாக மயங்கியிருக்கும் மகமதியர் போலும், நாமதேசகாலப் பரிச்சேதமின்றி விளங்கும் அத்வைத பரமஞானிகளை மாயாவாதிகளெனவும், முத்தியிலும் அடிமையையை அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்ற தாம் அருண்ஞானவாதிகளெனவும், இன்னும் பிறவுமாகத் தூடித்துவருவது என்னகொடுமை யெனப்படும்? மாயாவாதிகளென்பவர்கள்,

சொருபசாரம்.

"சிற்சொருபந் தானே சகசொருப மானவெலாந்
தற்சொருப சாரமாய்ச் சாற்றவே—பொற்சொருப
மச்சுருவாம் போல வதுவதுவாத் தோற்றமொரு
சொற்சொருபந் தானே துணை." என்றும்,

"பூதாதி யைந்தும் பொறிபுலன்க ளெல்லாஞ்சித்
தேதாதி யந்தமவை யெல்லாஞ்சித்—தோதரிய
கற்பனையுஞ் சித்தனைத்துங் காண்பானுங் காட்சியுஞ்சித்
தற்பமும்வே றில்லாமை யால்." என்றும்,

ஞானவாசிட்டம்.

"பொருகடலிற் றிரைமுதலாய்ப் பிறந்தவெல்லாம்
புனலாகி விளங்காமற் புழுதி யாமோ
வொருபொருளாம் பிரமமாத் திரமே யல்லா
லுபயமெனுங் கற்பிதப்பே தொன்று மில்லை
யரியிடத்திற் சூக்குமாத் திரமே யல்லா
லிரண்டென்ன மிடா வல்வகையோ வென்று மொன்றுஞ்
சரியையாகிரி யாயோக பதத்தின் முற்றிச்
சாதனங்க ளடைந்தவர்க்கே சாற்றல் வேண்டும்."

எனத் தெளிந்தவர்கள் தாமோ? அல்லவே! அன்றியும், இங்ஙனம் தெளிந்திலங்கும் ஞானானுபவிகள் மாயாவாதிகளென்றென்று அநந்த உபநிஷத்துக்களும் கீதைகளும் புராணேதிகாச முதலிய சகல சாஸ்திர வித்தைகளும் கோஷித்திருப்பதைப் பலரும் கண்டறிந்து உணர்ந்து நமக்கு அறிதாயிருக்கின்றதால், அப்பலரும் இம்முடிவாகிய சித்தாந்தத்தை நுகருகிறதற்கும் சிலர் வேத பராங்முகமாகிய கள்ள நெறிகளிற் சென்று அடிக்கடி போகிறதை இனிப் பேசாவண்ணம் அநேகர் தமது மிக்க கருணையினால் வேத சகல சாஸ்திர வித்தைகளிற் பூரித்திருக்கின்ற ஞானானுபவ ரசத்தை நவநீதமாகத் திரட்டி அநேக அனுபந்தமாக அரிய நூற்களை அநேக யுக்தி யனுபவங்களோடு விளக்கியிருக்கின்றனர். இவற்றையேனும் உணர வேண்டுமன்றோ? இங்ஙனமுணராது பிடிவாதமும் அபிமானமுமுற்றிருக்கின், ஆரம்பத்தில சர்வமும் தற்காரியமெனப்படுமோ? படாவழி, அனைய தற்பிரகாசம் ஞானானந்த முதலிய அனுபவங்கள் எங்ஙனம் வாய்க்கும்? வாய்க்காதாகலின், அறிஞர்கள் வேதபாகியமான நெறிகளனைத்தும் குறுக்குவழிகளெனப் பலரும் நன்கு கருதுமாறு,

தத்துவராயர் அடங்கன்முறை.

கூழ்வார்ப்பு.

"ஞானம்போலச் சிலசொல்லி
நாடற்கரிய முத்தியினுந்
தானுஞ்சிவமும் பாசமுமாஞ்
சைவப்பேய்க்கும் வார்மே." என்றும்,

"வேதாகமங்கள் சொன்னபொருண்
மெய்யேயறிவார் போன்றிருந்து
பேதாபேதஞ் சாதிக்கும்
பெரும்பேய்தனக்கும் வாரீரே." என்றும்.

"படித்துமறைகள் பொருள்படுத்திப்
பயனின்னெட்டிப் பாராதே
வடித்தகிளிபோல் வருமாயா
வாதப்பேய்க்கும் வாரீரே." என்றும்,

சிவஞானவள்ளலார்.

"ஒன்று முலகனைத்து மானுமொன் றப்பமுனி
பொன்று மொழியாற் புகன்றிருக்கக்— தன்றுத
முத்தியினு மும்முதலு முண்டென் றுரைத்தமலவன்
பித்தமுறுஞ் சைவாநீ பேசு." என்றும்,

"ஓசை யொலியெல்லா மானுய்நீ யென்றபினர்ப்
பேச விரண்டுண்டோ பேய்ச்சைவா—வாசையெல்லா
மற்றவிட முத்தி யிலையோ வஃதெல்லா
முற்றவிட முத்தியிலை யோ." என்றும்,

ரிபுகீதை மகாவாக்கியம்.

"அற்பமுமே யறியாத சிலமா மூட
ரத்துவித மேதறியார் வெறும்பொய் யான
கற்பிதமாந் துவிதமதே யுண்மை யென்று
கழறுவராம் மாமூட ருடனே யென்று

மற்பமுமே பேசவொணா தன்னோ ருக்கோ
ரணுவேனு மளிக்கவொணா தவரைக் கண்டாற்
சொற்பமுமே வணங்கவொணா தவரெந் நாளுஞ்
சுத்தமகா மூடரென்றே யுரைத்தல் வேண்டும்." என்றும்,

இங்ஙனம் அனேகரும் நன்கு உறுத்தியிருக்கின்றார்கள். இவற்றால் மாயாவாத மென்பது யாதெனப் படுகின்றது? பொருளல்லாததைப் பொருளாக உணரும் அநுபவமன்றோ? அதாவது,

குறள்.

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"

என்னும் அநுபவத்துக்கு எதிர்மறையா யிருக்கின்றது. அவ்வநுபவம்,

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொரு
ளப்படி காண்ப தறிவு."

என்னும் தகையது. இங்ஙனம் கூறிய அநுபவத்தையன்றி மாயாவாத மென்பது வேறிருக்கின்றதா? இல்லையே! அன்றியும்,

உத்தமவாதநூல்.

"கிளைவழி போகிற் கிடைக்குமுன் கள்ளர்
களைந்து பெருவழி காணி—வுளைவுறுமோ
வில்லையுண் டென்னன்மி னெல்லா மவசரமே
யல்லவிது வத்துநிலை யாம்,"

என்று கூறியிருப்பது யாதுக்கு? முன்னிலை படர்க்கையாகிற பராக்கிற் செல்லாதிருத்தற்கன்றோ? முன்னிலை படர்க்கையாகச் செல்லவேண்டாவோவெனின், கர்மோபாசனா காண்ட மிருப்பது யாதுக்கு? இதுகாறும் கூறிப்போந்த கிளை

பார்க்கப் போலியானுபவிகள் மிக்கூர்ந் திருக்கின்றமையால், இவர்களைக் களைதற்காக முன்றான்று எற்குறமெனத் தானு னுபவிகளைப் பிரித்துக் கூறலுற்றதென்க. அந்தத்தானுப மாவதியாதெனின், சர்வ வியாபக ஆரோபிதாரோபகத்துவ நானென்கிற போதம் சர்வம் சர்வாதாரம் சர்வாதிட்டானம சர்வசாட்சி என்னும் இவை முதலியவைகளாகத் தன்னை யனுபவித் தின்புறுதல். அங்ஙன மின்புறுதல் ஞானனுபவ மென்பதாயிற்று. அவ்வாரோபிதம் இல்லையாயின், அந்நான்று நானென்கிற போதம் எங்ஙனம் நீக்குகின்றது? நிராதாரமாயி யும் நிரந்தரமாகியும் துரியாதீதமாகியும் சுவானுபவாதீதமாகி யும் தானே தானாகியு மிருந்திலங்குகின்றதன்றோ? இங்ஙன மிருக்குமிருபமே ஞேயத்திருவின் அனுபவமாமென்க.

ஞானனுபவம் தானனுபவ மிரண்டனையுமுள்ள அனு பவிகளையடுத்த சாதகாதிகாரி, இவர்கள் திருபாதசந்நிதானத்திற் கேட்டுக்கொள்ளும் விண்ணப்பமாவதியாதெனின், ஐயனே! முன்ஞான்று கிரியாகாண்டத்திற் கட்டுண்டு,இத்தேகபோகங் களை யானெனதென்னும் அகங்கார மமகாரங்கள் கிஞ்சித்துங குன்றாது தொழுகிவந்ததும், பின்ஞான்று உபாசனகாண்டத் திற் கட்டுண்டு அத்தேகபோக அகங்கார மமகாரங்கள் இறக் காது, அவை குன்றுமாறு செய்யவேண்டிய கருமங்களைத் தும் ஈசுரார்ப்பணமாகமுடித்துவந்ததும நானென்பதாகலின், அந்த நானெனப்படுவதியாது பொருளெனக் கண்டுகண்டின புறுகின்றது? அந்நான் அவத்தாத்திரயங்களுள் சாக்கிரா வத்தை நானு? அன்றிச் சொப்பனவத்தை நானு? அஃதன் மன்றிச் சுழுத்தியவத்தை நானு? சாக்கிராவத்தை நானென் பது பஞ்சபூதாம்ச இத்தூல சரீரமும், சொப்பனவத்தைத் நானென்பது மனோவிகற்பமாகிற சூக்குமசரீரமும, சுழுத்தி அவத்தை நானென்பது அஞ்ஞானமாகிய சூனிய சரீரமும்

ஆகின்றன. ஆகவே, நானென்பதற்குப் பொருள் யாதெனத் தெளிவுற்றிருக்கின்றது? நான் கல்விகேள்விகளில் எத்துணை வல்லவனாயிருந்தும், தேவரீர்போல்வார் நீயாரெனவும் இதுகாறும் நீ யெய்தியது எதையெனவும் வினவில் அதற்கு நான் என்னவென் றுரைப்பேன்? அகத்தும் புறத்தும் ஆராயவுழி அனைத்தும் கற்பனைகளாக இருக்கின்றனவே! இதுகாறும் எய்தியது யாதுமில்லையே! என்னை நான் கண்டவிடத்தன்றோ யான் எய்தியது இன்னதென நன்கு விளங்கும்?

உபாதிதத்துவங்களையன்றி நானென்பதற்குப் பொருள் இன்னதெனப் பிரத்தியட்சமாகவேனும் இதுகாறும் கிஞ்சித்தும் புலப்படவில்லையே! நான் நானென்று விடாது குளறிக் கொண்டிருக்கின்றேனே! இதுகாறும் வெட்கமில்லாமையாயினும், இதற்குமேல் ஒவ்வொரு கற்பனையிலும் தலையிட்டுக்கொண்டு நான் இன்னான் நான் இன்னானெனக் குளறிக்கொண்டிருத்தல் எத்துணை வெட்கமில்லாமையென்பல்? இத்துணை வெட்கமில்லாமையை உள்ளத்திற் சற்றும் கருதாது வமாப்புற்றிருத்தல் என்னவெனப்படுகின்றது? அடியேன்பால் கல்வி கேள்விக ளிருத்தலில் அடியேன் போல்வாரால் வல்லவனெனவும், நல்லவனெனவும் மதிப்புற்று மதிப்புற்று முற்றுங் கெடுதியுற்றேனேயன்றி, அறிஞர்களால் கிஞ்சித்து மதிப்புற்றேன் அல்லவே! அவர்களுக்கு அடியேன் முற்றும் இழிந்தோனா யிருப்பதுபோலும், அடியேனுக்குப் பிறர் இழிந்தோரா யிருப்பதுபோலும், அடியேன் முற்றும் இழிந்தோனா யிருக்கின்றது அடியேனுக்கே நன்கு பட்டாலன்றோ அதுமுதல் அழுக்காறு புறங்கூறல் முதலிய கெடுதிகள் சிறுகச் சிறுகக் குன்றி, விடயக் கைப்புந்தோன்றி, அகமுகநெறிக்கட் செல்லுதற் கியையும்? ஒவ்வொரு கற்பனையையும் பொருளாகவே மயங்கி மயங்கி அவ்வவற்றின்கண்

ணும் நான் நானென முந்தும் இவ்வகந்தையானது எத்திசைக் கண்ணும் தலைகாட்டா தொழியுமாறு அடியேனைத் திருத்த வேண்டுவது எவ்வாறோ அவ்வாறு திருத்தல் செய்து, மகா வாக்கியமென்பது யாதோ அதனை அநுக்கிரகித்து, அடியேனைத் தெளிவிக்கவேண்டுமென வினவிப் பணிகின்றதாமென்க. அங்ஙனம் பணிந்துநிற்கும் மாணாக்கனுக்கு அம்மகாவாக்கிய பேதங்களைக் கூறுதல்,

இஃது மகாவாக்கிய நிருபணம்.

இம்மகாவாக்கியாநுபவம் யாதெனின், விதிவாக்கியம், நிஷேதவாக்கியம் அநுவாதவாக்கியம் அநுபவவாக்கியம் என நான்காம். இந்நான்கு வாக்கியங்களுள், இறுதியிற் கூறிய அநுபவவாக்கியமே மகாவாக்கியமெனப்படுவதாம். அஃது ஞாதுருஞ்ஞானரகித அகம்பாவமென்னும் சுத்த சைதன்னியம உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோற் றோன்ற விளக்குவதால் மகாவாக்கியமெனப்பட்டது. இஃதே சித்தார்த்தபோதக வாக்கியமெனவும் பெயர்பெற்று நிற்கின்றதென்க. சித்தார்த்த போதகமென்பது யாதெனின், சத்தாசாமானியமென்னும் உறுதிப்பொருளாகலினென்க. உறுதிப்பொருளென்பது கூடஸ்த பிரமைக்கியமெனற்பாலது. ஞானகாண்டத்தில், இவ்வாக்கியப்பொருளொன்றே நான்கு வேதங்களினிறுதிக்கண் நான்கு விதமாக வந்திலங்குகின்றது. எவ்வெவ் வேதத்துக் கெவ்வெவ் வாக்கியம் நிகழ்வதெனின், இருக்குவேத ஐத்திரிய உபநிஷத்தில் பிரக்ஞானம் பிரமமெனவும், எசுர்வேத தைத்திரிய உபநிஷத்தில் அகம்பிரமாஸ்மி யெனவும், சாமவேத சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் தத்தொமசி யெனவும், அதர்வணவேத மாண்டூக்கிய உபநிஷத்தில அயமான்மாபிரமமெனவு முண்டாயினவென்க. இவ்வரிய நான்கு

வாக்கியங்களுள் சிவபதம் நான்கும் ஜீவபதம் ஐந்தும் சொரூபபதம் இரண்டும் ஆகிய பதினொரு பதங்களிருக்கின்றன.

அவற்றுள், சிவபதம் நான்கும், முதல் வாக்கியத்தின் கடைக்கண் பிரமபதமொன்றும், இரண்டாவது வாக்கியத்தின் இடைக்கண் பிரமபதமொன்றும், மூன்றாவது வாக்கியத்தின் முதற்கண் பிரமபதமொன்றும், நான்காவது வாக்கியத்தின் கடைக்கண் பிரமபதமொன்றுமாக இருக்கின்றன. ஜீவபதம் ஐந்தும், முதல் வாக்கியத்தின் முதற்கண் பிரக்ஞானபதமொன்றும், இரண்டாவது வாக்கியத்தின் முதற்கண் அகம்பதமொன்றும், மூன்றாவது வாக்கியத்தின் இடைக்கண் தொம்பதமொன்றும், நான்காவது வாக்கியத்தின் முதற்கண் இடைக்கண் அயம் ஆத்மாவென்னும் பதம் இரண்டுமாக இருக்கின்றன.

சொரூபபதம் இரண்டும், இரண்டாவது வாக்கியத்தின் கடைக்கண் அஸ்மிபதமொன்றும், மூன்றாவது வாக்கியத்தின் கடைக்கண் அஸிபதமொன்றுமாக இருக்கின்றனவென்க. ஷெ கடலந்த பிரம ஞானானுபவத்தை விளக்குதற்கு இந்நான்கில் மூன்றும் போதாதோ? நான்கும் வேண்டுவதெற்றுக்கெனின், முன்னர் ஆசிரியர்கட்டளையின்று அதிட்டான நாட்டம் வாய்த்தற்கும், பின்னர் அவ்வதிட்டானானுபவமும் தன்மையானுபவமாய் முடிதற்கும், அதன்பின்னர் இவ்விரண்டனுபவமும் பரிபாகத்துக்கு வாய்த்தற்கும், ஈற்றில் கிருதகிருத்தியானுபவமாதற்கும், இந்நான்கு வாக்கியங்களும் வேண்டிற்றென்க. அவ்வாக்கியங்களின் இலக்கணமாவன-பிரக்ஞானம் பிரமமென்கிற முதல் வாக்கியம் இலட்சண வாக்கியமும், அகம் பிர்மாஸ்மியென்கிற இரண்டாம் வாக்கியம் அனுபவ வாக்கியமும், தத்தொமசியென்கிற மூன்றாம் வாக்கியம் உபதேச

வாக்கியமும், அயமான்மாப் பிரமமென்கிற நான்காம் வாக்கியம் சாட்சாத்கார வாக்கியமுமா யிருக்கின்றதென்க.

௯௨ நானல்லவற்றைப பொருளென்றுணரு மருளானுபவமொழிந்து, "எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்" மெய்ப்பொருளானுபவம் வாய்க்குமாறு செய்வித்தற்கு வந்தது முதலாவது லட்சண வாக்கியமும், இவ்வனுபவம் முன்னிலையுறாத ஞாதுருவாக இருத்தலே மெய்த்தத்துவ தன்மையானுபவம் வாய்க்குமாறு செய்வித்தற்கு வந்தது இரண்டாவது அனுபவ வாக்கியமும், பரோக்கமா யிவ்விரண்டாம் வாக்யானுபவ அகம்பொருளையன்றி முதல் வாக்கியானுபவப் பிரக்ஞானப்பொருள் இல்லையெனுமனுபவம் வாய்த்து நிலைத்திருத்தற்கு மூன்றாவதே, முதல் வாக்கியானுபவப் பொருளாகிய பிரக்ஞானத்தையன்றி இரண்டாவது வாக்கியானுபவப் பொருளாகிய அகமென்பதின்றெனவும், பின்னர் இரண்டாவது வாக்கியானுபவப் பொருளாகிய அகமென்பதையன்றி முதல் வாக்கியானுபவப் பொருளாகிய பிரக்ஞானமின்றெனவும அனுபூதிவாய்த்தற்கு வந்தது மூன்றாவது உபதேசவாக்கியமும், இம்முதல் வாக்கியானுபவமும் இரண்டாம் வாக்கியானுபவமும் பேதியாது அபேதமாய் நிலைத்துத் தானே தானாகுமாறு செய்வித்தற்கு வந்தது நான்காவது சாட்சாத்கார வாக்கியமுமாமென்க. அன்றியும், (முதலாவது) இலட்சணவாக்கியானுபவமாவது - அகத்தும் புறத்தும் காணப்படுவனவாகிய சீவேசுர சகத்தாரோபிதங்கள், தமக்கியையாதனவாகிய சச்சிதானந்த இலக்கணங்கள் இயைந்தனவாகத் தோன்றுவதுபோல், திருக்குவாகிய ஞானமானது - தனக்கியைந்தனவாகிய சச்சிதானந்த விலக்கணங்கள் இயையாதனபோலிருக்கினும் இயற்கையில் அச்சச்சிதானந்த சொருபமுற் றிருப்பதால், அச்சொருபமாகவே கடாதிகள்

பிரத்தியட்சப்படுவதுபோல், இருவகை நிட்டையிலும் அபரோட்சமாகின்றது. இதனால் அறிவே ஆனந்தமாயிற்றெனக.

இரண்டாவது

அனுபவ வாக்கியமென்பது - அவ்விருவகை நிட்டையிலும் சச்சிதானந்தசொரூபமாக விளங்குகிறியாது? அகமென்பதன்றோ! அதாவது - நானென்னும் பொருளது. எங்ஙனமெனின், பகிர்முகத்தமாகிய மருள்நிலைக்கண், சீவசாக்ஷ்சாக விளங்குவது நானென்பதன்றோயின், அந்தர்முகத்தமாகிய இருவகை நிட்டைக்கண்ணும் சச்சிதானந்த சொரூபமாக விளங்குவது நானென்பதன்றோயெனின். விஸ்மரணையாக விளங்குவது நானென்பதாகலின், ஸ்மரணையாக விளங்குவது நானென்பதன்றோ? புரிதும நானெனப் படுமன்றோ? நானென்பது இங்ஙனமும் அங்ஙனமாயும் விளங்குவதாகலின், நானென்பது பரமாயிற்றென்க. இதனால் நானென்னும் போதமே ஆனந்தமாயிற்று.

மூன்றாவது

உபதேசவாக்கியமென்பது - இரண்டாவது வாக்கியமாயும் திரிபுடிப்பெறுவது அதீதமாகிய அந்நானென்பதை,

ஞானவாசிட்டம்.

"ஆன்மாவை யறிந்தலைவற் றிருந்த வென்னை
யயன்பார்த்து நாமேன் னறிவை மாற்றி
யூன்மாயப் பின்பொழித்தோ ருலகெ லாநின்
னுபதேசம் பெற்றுய்ய வுபாயஞ் செய்தோ
மேன்மாயும் வினைநிறைந்த சம்புத் தீவின்
மேவியபா ரதவருடம் விரைவின் மேவித்
தான்மானாக் கிரியையர்க்குக் கிரியை சாற்றிச்
சாதனமுள் ளோர்க்குணர்வைச் சாற்றென் றான்."

என்று கூறியவாறு, நானல்லாததை நானெனவும் எனதல்லாததை யெனதெனவும் மயங்கிய கர்மோபாசனை சற்கிருத்தியங்களாகிய பரம்பரா சாதனங்களை வழுவி யொழுகுபவர்க்கும், வழுவாதொழுகுபவர்க்கு முணர்த்தாமல், சாதன சதுட்டயத்தைப் பெற்ற அதிதீவிரதர பக்குவர்க்கே யெடுத்துரைக்கவேண்டுவது அவசியமாகலின், ஷை அநுபவத்தைச் சுத்தாசுத்த இலட்சியார்த்த வாச்சியார்த்த முதலிய பேதங்களை யெல்லா முள்ளடக்கி, முப்பதமாக வெடுத்து நன்குணர்த்துவதா மென்க. இதனால் அதுவே நான் நானே அதுவென்னும் ஐக்கானுபவ மாயிற்றென்க.

நான்காவது

சாட்சாத்கார வாக்கியானுபவமென்பது - மூன்றாவது சுயம்பிரகாசமாய் விளங்கிய அகம்பிரமானுபவமான நிலைக்குப் பின்னர்க் காலதேசவஸ்து பரிச்சேதமற்ற தானே தானாய் இருத்தலாமென்க.

ஷை முதல் வாக்கியமாகிய பிரக்ஞானம் பிரமமென்பதற் கர்த்த மென்னையெனின், சடமாகிநின்று காணப்படுவனவாகிய விடயங்களும், இவ்விடயங்களைப் பொருந்தியுணரும் வினைகளுக்கு முதலாகிய பொறிகளும், இப்பொறிகளையும் விடயங்களையும் இன்னதின்னதெனச் சுட்டியுணரும் வினைகளுக்கு முதலாகிய அந்தக்கரணங்களும், இவ்வந்தக்கரணேந்திரிய விடயங்களை இன்னதின்னதெனச் சுட்டியுணரும் வினைகளுக்கு முதலாகிய சீவனும், இச்சீவாந்தக்கரணேந்திரிய விடயங்களனைத்தையும் ஆரோபமாக ஒருங்கேயுணர்த்துமமைந்த சாட்சிமாத்திரமாயும் ஆதாரமாயும் அதிட்டானமாய்ப் பூரணமாயும் விளக்கவடிவாயு மிலங்குவது யாதோ அதுவே பிரக்ஞான மெனப்படுவதாம். இவற்றால், இப்பிரக்ஞானம் போதஸ்ஞான மன்றெனவும், ஏனைய சீவாந்தக்கரணேந்திரியங்கள்

உண்மைஞான மன்றெனவுமாயிற்று. ஆகவே, பிரமன் முதல் பிபீலிகம் ஈறாக நிகழும் ஒவ்வோர் வகுப்பாயுள்ள இச்சிவாந்தக் கரணேந்திரியங்களையும் ஒவ்வோர் பிரக்ஞானமும் சாட்சியா யறிந்துகொண் டிருக்கின்றமையால், அவ்வப் பிரக்ஞானமும் அவ்வவ் வகுப்பாகிய சிவாந்தக்கரணேந்திரியத்திற்குத் தனித்தனி சாட்சி சைதன்னியமா யிருத்தலின் பிரக்ஞான மென்பதாயிற்றென்க.

ஷை அம்முதல் வாக்கியத்தில் இரண்டாவதுபதம் பிரமமென்பது, அது ஷை பிரமன் முதலியனவாகிய உபாதிகுணத் தொழில்களையும், அவ்வவற்றின் ஆதாரமாயிருந்து நிகழும் சிவாந்தக்கரணேந்திரியங்களையும் ஒருங்கே பிரித்துப் பார்க்கும் ஞான்று, அவ்வச் சிவாந்தக்கரணேந்திரியப் போலி ஞானங்களுக்குத் தனித்தனிச் சாட்சியாயிலங்கும் ஷை பிரக்ஞானம் பலவென்பதின்றி ஏகமென்பதற் கிசைந்து, சர்வ சாட்சி யெனப்படுமன்றோ? இவற்றுள் பிரக்ஞான மென்பது பன்மைப் பொருள்களையும், பிரமமென்பது ஒருமைப் பொருளையு முடிக்கின்றன. அப்படியாமேல், இப்பன்மை யகன்று ஒருமையாகிய சுயம்பிரகாசமே முதல் வாக்கியானுபவப் பொருளாமென்க.

இரண்டாம் வாக்கியத்தில் முதற்பதம் அகமென்பதற்குப் பொருள் ஷை தனித்தனி அவத்தாத்திரய விலட்சணச் சாட்சியாயுள்ள சுயம்பிரகாச சொருப நானுமென்க. அஃதெங்ஙனமெனின், வியட்டி தேகேந்திரியாந்தக்கரண சிதாபாச விருத்திகள் மருட்டிசைக்கண் நான் நானென்று நிகழுமவற்றை ஆராயின், ஒவ்வொன்றும் நானன்று நானன்றென அகன்றுழி இருப்பது ஷை தனிச் சாட்சியாகிய சுயம்பிரகாசமாகலின், அதுவன்றோ எது நான் எது நானெனத் தேடுதற்குப் பொருள்? இத்திண்ணம் நோக்கி, அம்முதற்பதம்

அகமெனக் கூறியதென்க. இவ்வகமே ஷை வாக்கியத்தில் இரண்டாம் பதப்பொருள். பிரமமென்பது எங்ஙனமெனின், சர்வ உபாதிகுணங் தொழில்களாகிய சமட்டிக்கு ஷை தனித் தனிச் சாட்சிகளின் ஒருமையாகிய பெரும்போதமே உபா தானமாயும், ஏகமாயும், உள்ளும் புறமும் இடையும் பூரண சச்சிதானந்த சொரூபமாயு மிலங்குவதேயாமென்க. ஷை இரண்டாம் வாக்கியத்தில் மூன்றும் பதப்பொருள் அஸ்மி யென்பது எங்ஙனமெனின், முன்னர் வியட்டி பேதங்களாய்ப் பலவாயும், பின்னர்ச் சமட்டியினால் ஏகமாயும் விளங்கியது. அகாரண அத்துவிதாகண்ட அப்ரதிபாதிப்பிரிய ரகிதமாகிய தானே தானாகும் பொருளென்பதாமென்க.

முன்ஞான்று தத்தொமசி வாக்கியமானது வாச்சியார்த்த லட்சியார்த்த முதலிய அநேக கூறுபாடுகள் அடங்கப் பட்டு வழங்கி வருகின்றதெனக் கூறிய தெங்ஙனமெனின், இஃது நான்கு வர்ணமும் மூன்று பதமும் மூன்று பதார்த்தமும் மூன்று லக்கணையுமாகிய இவ்வரிய பேதங்களை யெல்லா முட்கொண்டு நிகழுகின்றது. நான்கு வர்ணங்களாவன—சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் ஆனந்தமென்பனவைகளாம். இவற்றுள், சத்தியமென்பது பரமெனவும், ஞானமென்பது சீவனெனவும், அனந்தமென்பது சராசர பேதங்களெனவும், ஆனந்தமென்பது சகலபுவன பேதங்களெனவுமாமென்க. மூன்று பதங்களாவன—தத்பதமெனவும் தொம்பதமெனவும் அசிபதமெனவுமாமென்க. இவற்றுள், தத்பதமென்பது அதுவெனவும், தொம்பதமென்பது நீயெனவும், அசிபதமென்பது ஆனையெனவுமாமென்க.

எனவே, அதுவென்பது பிரமமெனவும், நீயென்பது கூடஸ்தனெனவும், ஆனையென்பது ஐக்கியானுபவமெனவு மாமென்க. மூன்று லக்கணையாவன—விட்டலக்கணை யென

வும் விடாதலக்கணை யெனவும் விட்டுவிடாத லக்கணை யென வுமாமென்க. விட்டலக்கணையென்பது—சத்தித்தற்கு வினை முதல் குச்சரவி டன்றென அக்குச்சர விட்டை விட்டு அவ் விட்டில் ஓர் புருடனிருந்து சத்திக்கின்றான் என்றாற்போல், இச்சாஞான மெழுதற்கு வினைமுதல் உபாதிக ளன்றென இவ்வுபாதிகளை விட்டு, இவ்வுபாதிகளோடுள ஓர் உணர்வான் இருக்கின்றானெனக் கோடலென்க. விடாதலக்கணை யென்பது—ஒருவனால் கறுப்பென்பதும் சிவப்பென்பதும் செல்கின்றனவெனக் கேட்ட அக்காலமே, அக்கறுப்பு சிவப்பாகிய குணங்களை விடாது அக்குணங்களுக்குரியவாகிய குதிரைகளென்றும் உடலைவிடாது பற்றிப்படுவதுபோல, ஷை உபாதிகள்தோறும் நானென்றும் போதத்தைச் சத்தாதி குணங்கள் விடாமற் பற்றுதலாமென்க. விட்டுவிடாத லக்கணையென்பது—ஓர் புருடன் சிலநாளன்று குடும்பியாயும் சிலநாளன்று சந்நியாசியாயு மிருந்தானென்றுழி, அக்குடும்ப வேடமும் அக்காலமும் அத்தேசமும் அக்கிருத்தியமும் இச்சந்நியாச வேடமும் இக்காலமும் இத்தேசமும இக்கிருத்தியமும் அவ்வோர் புருடனையன்றி இன்றென்பதாயினும், அவ்வேட முதலியனவாகிய நான்கு வகுப்பும் இவ்வேடமுதலியனவாகிய நான்கு வகுப்பும் ஒன்றிலொன்றில்லாமல், அக் குடும்பப் புருடனே இப்புருடனும் இச்சந்நியாசப் புருடனே அப்புருடனும் ஏகத்துவம் வந்துழி, இவ்வேகத்துவ புருடனையன்றி அக்குடும்பியும் அக்குடும்பியைச் சார்ந்தவர்களும் இச்சந்நியாசியும் இச்சந்நியாசியைச் சார்ந்தவைகளும் இன்றாகலின் விடாதலக்கணையும், இவைகளுள் ஒன்றேனும் அப்புருடன் அல்லனாகலின் விட்டலக்கணையுமாம். அது போல, ஷை குணங்கள் காரணமாக லட்சியிக்கப்பட்ட அப் போதமானது—பிரமன் முதலிய சர்வ உபாதி குணத்தொழில்களுள் எதற் கியைந்தது? யாதுக்கு மியைந்ததன்றெ

னின். அப்போதத்தை யன்றி யாதிருக்கின்றது? ஒன்றேனு மின்றெனின், யாவும் தான் அன்றென்பதனால் அவைகளைத் தான் விட்டதாயும், தன்னையன்றி அவைகளுள் ஒன்றேனு மின்றென்பதனால் அவைகளைத் தான் விடாததாயு மிருக்கின்றது. இங்ஙன மிருப்பதே விட்டுவிடாத லக்கணை யென்க.

ஷை தத் என்கிற முதற்பதம் அசுத்தமெனக் கூறியது வாச்சியார்த்தமும், சுத்தமெனக் கூறியது இலட்சியார்த்தமுமாம் இவ்வாச்சியார்த்தத்திற்குப் பொருள்—சமட்டியில் விராட்டு இரணியகருப்பன் அந்தரியாமியாகிய மூன்று உருவமாய் நிகழும் மாயாந்தக்கரணப் பிரதிபிம்ப ஈசுர சைதன்னியமும், ஷை லட்சியார்த்தத்திற்குப் பொருள்—ஷை விராட்டு முதலியனவாக நிகழும் மூன்று உருவமான அம்மாயா சகித ஈசுரபோத முதலிய சர்வத்திற்கும் விலட்சணமாயும், ஆதாரமாயும், அதிட்டானமாயும், சாட்சியாயு மிலங்கும் பிரமசைதன்னிய போதமாமென்க.

ஷை தொம் என்கிற இரண்டாம் பதம் அசுத்தமெனக் கூறியது வாச்சியார்த்தமும், சுத்தமெனக் கூறியது இலட்சியார்த்தமுமாம். இவ்வாச்சியார்த்தத்திற்குப் பொருள்—வியட்டியில் விசுவன் தைசதன் பிராக்ஞன் ஆகிய மூன்று உருவமாக நிகழும் அவித்யாந்தக்கரணப் பிரதிபிம்ப சீவ சைதன்னியமும், ஷை லட்சியார்த்தத்திற்குப் பொருள்—ஷை விசுவன் முதலியனவாக நிகழும் மூன்று உருவமான அவ்வவித்யா சகித சீவபோத முதலியவைகளுக்கு விலட்சணமாயும், ஆதாரமாயும், அதிட்டானமாயும், சாட்சியாயு மிலங்கும் கூடஸ்த சைதன்னியமுமாமென்க.

அன்றியும், ஷை இருவகை வாச்சியார்த்தங்களான சீவேசுர ரிருவரும் கற்பனுத்துவைதமாயும், இருவகை லட்சியார்

த்தங்களான கூடஸ்த பிரமமிருவரும் சாட்சித்துவைதமாயு மிருக்கின்றனரெனக.

அசி என்கிற மூன்றாம் பதம் அசுத்தமெனக் கூறியது வாச்சியார்த்தமும், சுத்தமெனக் கூறியது இலட்சியார்த்தமுமாம். இவ்வாச்சியார்த்தத்திற்குப் பொருள்—கூடஸ்த பிரமமாகிய சாட்சித்துவைதமும், லட்சியார்த்தத்திற்குப் பொருள்—இச்சாட்சித்துவைதங்களின் ஒருமையான அத்துவைத சொரூப சாட்சாத்கார அகம்பொருளுமாமெனக. இங்ஙனம் நிலைத்து நின்றிலங்கும் அகம்பொருளே தீர்ந்த அதிட்டான சொரூபமாயும், இவ்வதிட்டானத்தினின்றே சாட்சித்துவைதம் ஆரோபமாயும், இவ்வாரோபத்திற்குச் சீவேசுரத்துவைதம் ஆரோபமாயிருக்கின்றன வெனக.

அன்றியும், இந்த சாமவேத மகாவாக்கியமானது முப்பத முடைத்தாயினும், அம்மூன்று பதங்கட்கும் மூவித சம்பந்த முள்ளனவாம். அவையாவன—சமானாதிகரண சம்பந்தமும், விசேடண விசேடிய சம்பந்தமும், இலக்கண இலக்கிய சம்பந்தமுமாமெனக.

முதலாவது சமானாதிகரணசம்பந்தமென்பது—தத் தொம் என்கிற அதுதுவைதபதம் அர்த்தத்திற் பிரியாது ஒத்திருத்தலால் சமானமும், இப்பதங்களிரண்டும் அசிபதப் பொருளாயிருக்கின்றமையால் அதிகரணமும், இம்முப்பதமும் அர்த்தத்தில் ஏகமாயிருத்தலால் சம்பந்தமுமாமெனக.

இரண்டாவது விசேடண விசேடிய சம்பந்தமென்பது—கூடஸ்த பிரமமிருவரும் ஒருவர்க் கொருவர் பேதமுறாது தற்கிழமையே மீக்கூர்ந் திருத்தல் விசேடணமும், அவ்விசேடணத்தினது ஒருமையான ஆணையென்னும் பொருளாய்க்

காண்பது விசேடியமும், இத் தத் தொம் அசி என்கிற பொருள் மூன்றும் ஒன்றாகவே ஒத்திருப்பதனால் சம்பந்தமு மாமென்க.

மூன்றாவது இலக்கண இலக்கிய சம்பந்தமென்பது—இம் முப்பொருளாய் நிற்கும் தானென்பது அறிவானந்த ஏகமா யிருத்தலால், அவ்வேகமானது இலக்கணமும், இவ்வேகமென் பதின்றிச் சுயமாயிருத்தலால் அச்சுயமானது இலக்கியமும், ஷெ ஏகமென்பதும், சுயமென்பதும் பிரிவின்றி ஒத்திருத்த லால் அவ்வொருமைப்பே முடிவாகிய சம்பந்தமுமாமென்க.

எனவே, ஷெ தத் தொம் அசி என்கிற பதங்களுக்குச் சமானாதிகரண சம்பந்தமும் அது நீ ஆனாய் என்னும் பதார்த் தங்களுக்கு விசேடண விசேடிய சம்பந்தமும் இப்பதார்த்த முள்ள வாக்கியார்த்தங்களுக்கு இலக்கண இலக்கிய சம்பந்த முமாமென்க.

இந்த சாமவேத மகாவாக்கியத்தினது பதங்களும் பதா ர்த்தங்களும் வாக்கியார்த்தங்களுமான இம்மூன்றினுக்கு முண் டாகிய சம்பந்தங்கள், இம்மூன்றினுமுண்டாகிய கூடஸ்த பிரம ஐக்கியமான அத்வைதசொரூப சாட்சாத்கார அகம் பொருளென்கிற பிரயோசனமாமென்க.

இவ்வரிய அனுபவ ரசங்களையுடைய இம்மூன்றும் வாக் கியத்தைப் பிரகடனமாக அனுக்கிரகித்துக் கொள்ளுதல் யாரபாலெனின்,

இஃது முதலாவது கேட்டலென்பது.

குறள்.

“இழுக்க லுடையுழி யூற்றுக்கோ லற்றே
யொழுக்க முடையார்வாய்ச் சொல்.”

என முன்னொன்றே எடுத்துக்காட்டிய ஞானசற்குருநாதன் பாலென்க. அவன்பால் எவ்வாறு கேட்கின்றதெனின், தனது கணவன் இறந்தானெனக் கேட்ட அக்கணமே, தானுமிறந்த முதற்றரமான கற்புடை மகளிர்போல், பரிபாகி தனது தேகோகமானது வாக்கிய சிந்தனை உழைப்பில்லாமலே கணத்திற்றானே இறக்குமாறும்,

தனது கணவனிறந்தானென்பதைக்கண்டும் அக்கணமே தான் இறவாது சிலகடிகைசென்ற பின்னர் இறந்த அக்கணவனோடு தீப்புகுந் திறந்த இரண்டாந்தரமான கற்புடைமகளிர் போல், இடை தேகோகமானது தனது வாக்கிய சிந்தனை உழைப்பு முதிர்ந்த சில ஞான்று சென்ற பின்னர் இறக்குமாறும்,

தனது கணவன் இறந்தானென்பதைக் கண்டும் அவனோடு தானுமிறவாமலும், சிலஞான்று சென்றேனும் அக்கணவனோடு தீப்புகாமலும் தனது தேகநழுவுங்காறும் போகத்தை முற்றும் மறந்து மனம் ஒருவழிப்பட்டு தவநெறிக் கண்ணே விடாமல் நிற்கும் மூன்றாந்தரமான கற்புடைமகளிர் போல், கடை தேகோகமானது தனது கடை வாக்கிய சிந்தனை உழைப்பு முதிர்ந்த சிலஞான்று சென்ற பின்னரேனு மிறவாவிடினும், அவ்வுழைப்பு முதிர்ந்த இறுதியிலேனு மிறக்குமாறும், அவ்வாக்கிய உபதேசத்தைக்கேட் டுண்புறுதலா மென்க.

இஃது இரண்டாவது சிந்தித்தலென்பது.

பரமசற்குருநாதன்பால் இங்ஙனங் கேட்டுக் கிரகித்து அவ்வரிய வாக்கிய உபதேசத்தை நிலத்தில் நாட்டப்பட்ட தம்பமானது அசைவற் றிருக்கத் தக்கபடி செய்வார்போல், தனது சிந்தையிற் படிந்த இவ்வாக்கிய உபதேச அர்த்தமானது இலட்சியப்படுங்காறும், விடயப் பராக்குகளால் கிஞ்

சித்தும் பேதியாதிருத்தற்கு மனன உழைப்புக்களினுல் இறுகச் செய்தலும்,

பசுக்குழாங்கள் பயிர்களை விரைவில் ஒன்றுபாதியாகக் கறித்துக் கறித்து விழுங்கியவற்றை மீண்டும் ஒவ்வொன்றாக வியத்தப்படுத்தி மென்று மென்று ருசித்து விழுங்குவதுபோல், ஆசிரியர்பால் இவ்வாக்கியானுபவ ரசங்களைப் பல்ஞான்றும் கேட்டு உட்கொண்டவற்றை யெல்லாம், தனித்திருந்து ஒவ்வொரு ரசத்தையும் தனது நினைவிற் கொண்டுவந்து கொண்டுவந்து அதனினுமுண்டாம் ஐயம்திரிபறுமாறு, ஒருவன் தானுண்ட கள் முதலியவைகள் தமது போதையாகிற வெறிவசத்தி விழுக்குமாறுபோல், மனனமென்னும் வெறிவசத்திலிழுக்க அவ்வெறியில் விடாதழுந்தியிருத்தலாமெனக.

இஃது மூன்றவது தெளிதலென்பது.

இப்பரிபாகி கணப்போதும் மாறாது மனனித்து மனனித்துத் தற்போதையாகிற வெறிவசப்பட்டு வருகின்ற நெடுஞான்று முதிர்ச்சியினுல், ஒருவன் இரவு பொழுதுக்குக் கிஞ்சித்தும் சிக்கப்படாது அருணனுதயமாதற்கு முன்னர் விடியற்காலம் வந்தாழித் தனது மனத் தெளிவும் அம்மனத் திட்பமும் வாய்க்குமாறு போலும்,

ஆற்றின்கண் நீர்பெருகி வரும்ஞான்று ஓர் கடிகை அன்றி அரைக்கடிகைக்கு முன்னரே அவ்வாற்றின் மணல்களுக்குள் சலம் விரைவிற் செல்லுழி, அதனுல் அம்மேல் மணல்கள் கொந்தளிக்குமாறுபோலும்,

ஞானப்பிரகாசமானது பூரித்துவருகிறதற்குச் சின்னுள் முன்னரே, இப்பரிபாகியின் மனமானது தனதெதார்த்த வடிவம் கணஞான்றேனும் விளங்கவில்லையே என்னும் ஆரா

மை பேலிட்டிருத்தலினால், தனது மெய்முழுதும் வாடியிரு
த்தலும், என்புகளானவை தத்தம் கட்டுகளெல்லாம் தளர்
ந்திருத்தலும், இருவிழிகளினும் மணற்கேணியில் போ
லநீர் வெளிப்படுமாறுபோல் தாரை தாரையாக ஆனந்த
நீர் பெருகுதலும், நாக்குச்சிலே முன் இருப்புசியானது அத
னை உண்டதற்குச் சேட்டித்தாற்போல் இனி வெளிப்
படும் தனதெதார்த்த வடிவில் அணைந்து கரைந்து விடுதற்கு
ஐ அப்பமானது மெலிந்து மெலிந்து பரோட்சமாக
உடைந்துகொண்டிருத்தலும், இப்பிரமாரத்துவ சரீரம் அக
ன்றிடில் பின்பிற பயமுமில் வாய்த்துவிடுமோவெனப் பய
கட்டின முதலியவைகள் ஒருமிருக்கதலும், ஓர் ஞான்று ஆரவா
ரித்தலும், இடையிடையே தனக்குக் கிருசித்துத் தோன்
றுதல் களிப்புற்றிருத்தலும் அதாவது உன்றைக் களிப்பென்
பது தான் இதுகாறும் மறைக்கப்பட்ட தனது யதார்த்தத்
திப்பையன்றி மனையாத் திப்பனைத்தும் முடிந்த திப்பன்றெ
னக்கண்டு தன்னை அத்துவிதானுபவமாகத் தெளிந்து அத்
தெளிவின்படியே திற்றற்கு முன்னர்த் துவிதானுபவமாக
வும் பின்னர் விசிட்டாத்துவைதானுபவமாகவும் தெளிய
வேண்டுவதும் அவசியமாகலின், இதுகாறும் பரிபாகப்பட்டு
வந்த முதிர்ச்சியினால் முன்னர்த் தெளிய வேண்டியது துவி
தானுபவத் தெளிவேயாம். இத்தெளிவே ஐ கேட்டல் சிந்
தித்தல் இரண்டிற்கும் மேலாகியதாமென்க.

வழிபடுதற்கியைந்த துவிதம்.

துவிதமென்பது இருமை யுடையன. அவை உயிர்கள் வழிபடுதற்கியைந்த அஞ்ஞான மகலாத துவிதமெனவும், அஃதகலும் துவிதமெனவுமாம். அஞ்ஞான மகலாத துவிதமென்பது திருக்கெனவும் திரிசியமெனவு மிருக்கு மிரண்டில் திருக்கு அதிட்டானமெனவும் திரிசியம் ஆரோபமெனவும்

வாச்சியார்த்தமாகவும் லட்சியார்த்தமாகவும் தெளிந்தின்புறுது, ஓர் வத்து அனுமான அளவையால் உளதெனவும் அவ்வத்துவுக்குச் சுசாதிக பேதங்களும் விசாதிகபேதங்களும் அநாதி சத்துக்களாயிருக்கின்றதென்னும் மயக்க மகலாமையேயாமென்க.

எங்ஙனமெனின், அந்தத்துவிதம் உலகு உயிர் பரம இம்மூன்றும் அநாதி சத்துப்பொருளெனக் கூறியிருக்கின்றது. இம்மூன்றுவித சத்துள் உலகாகிற சத்துக்கு உபாதான காரணம் யாது? உயிருமன்று பரமுமன்று, பின்னர் யாதெனப்படும்? மாயையெனப்படுவதாகலின், மாயாகாரியம் சகத்தெனப்பட்டது. படவே, ஓர் சத்தாகிய உலகப்பொருளுக்கு உபாதானகாரணம் ஒன்றிருக்கின்றமையால், ஏனைய இருவித சத்தாகிற உயிர்பரமிரண்டினுக்கும் உபாதான காரணங்கள் இரண்டிருக்க வேண்டுமே! அவ்விரண்டையும் சேர்த்துக் கணிக்கில் திரிபொருளென்பதின்றிச சடுவிதப்பொருளென்றாகின்றதே! உயிர் பரம் என்னும் இரண்டு சத்துப் பொருள்களுக்கும் ஷெ உபாதான காரணம் வேண்டுவதின்றெனின், உலகாகிற சத்துப்பொருளுக்கு மாத்திரம் உபாதானகாரணம் ஏன் இருக்கக்கூடும்? பிரதிபாஸிக சத்துக்கும விவகாரிக சத்துக்குமே கூடுமன்றிப் பாரமார்த்திக சத்துக்கு எங்ஙனம் உபாதான காரணம் இருக்கக்கூடும்? உபாதான காரணத்தைக் காரியப்பொருள் ஏற்குமே அன்றிக் காரிய காரணம் கடந்திருப்பது எங்ஙனம் ஏற்கும்? இவ்வுலகம் காரியப் பொருளா? அன்றிக் காரணப்பொருளா? காரியப்பொருளாயின், இக்காரியம் கற்பனையெனப்படுமே? படுமாயின் மேலே காரணமிருத்தற்கு விருத்தமின்று. அங்ஙனமின்றி இவ்வுலகு எதார்த்தப் பொருளாயிருக்கின்றமையால், இதற்கு மேலே காரணப்பொருள் வேண்டுவதின்று. இருக்

கின்றதெனின், இவ்வுலகு ஓர் சத்துப்பொருளும் இச்சத்துக்குமேல் இன்னும் ஓர் சத்துப்பொருளுமாகி இரண்டு சத்தாகின்றன. இவ்விரண்டு சத்தோடு உயிர்ச்சத்து ஒன்றும் பரச்சத்து ஒன்றும் ஆக நான்கு சத்துப்பொருள்க ளாகின்றன. உயிர் பரமென்னு மிரண்டு சத்தும் தமக்குமேல் காரணங்களை ஏலாதாயினும் சதுர்விதச்சத்து இருக்கின்றதற்குச் சற்றும் விருத்தமின்று. இங்ஙனமிருக்கத் திரிபொருள் நிச்சயஞ் சாதிப்பது சிறிதும் பொருத்தமின்று. இதுநிற்க. உலகென்பது தனிப்பொருளா? அன்றி, ஒன்றின் காரியப் பொருளா? தனிப்பொருளன்று, ஒன்றின் காரியப்பொருளெனின், காரியப்படுவது முன்னில்லாமை யன்றோ? முன்னில்லாமை காரியப்படின், அஃது எஞ்ஞான்று மிருக்கின்றதா? காலவரையறைப்படாயிருந்து பின்ஞான்றில்லாமற் போகின்றதன்றோ? முன்ஞான்றில்லாததுபோலப் பின்ஞான்று மில்லாமையன்றோ காரியமெனப்படுவது? முன்ஞான்றும் பின்ஞான்று மில்லாமையே காரியமாயின், அக்காரியம் தோற்றமாக இருக்கின்றதா? அன்றிப் பொருளாக இருக்கின்றதா? பொருளாகவே இருக்கின்றதெனின், பொருளல்லதாக இருக்கின்றது முன்ஞான்றும் பின்ஞான்றும் இஞ்ஞான்றும் எஞ்ஞான்றும் மாறாது ஒருபடித்தா யிருப்பதாக்கும்! இஃது விந்தையினும் மிக்க விந்தை! காரியப்படுவதெல்லாம் முன்ஞான்றும் பின்ஞான்று மில்லாமையாயின், அஃது இடைஞான்று மாத்திரந்தானே இருப்பெனப்படுகின்றது? ஓர்ஞான்றிருப்பது பொருளாயும், சதுர்ஞான்று மிருப்பது பொருளென்பதின்றிக் கற்பனையாயு மிருக்கின்றதாக்கும்!

அன்றியும், உலகமென்பது காரியப்பட்ட பொருளாயின், உலகம் என்கிற இப்பெயர் அர்த்தப்பெயரா? அன்றி அனர்த்தப் பெயரா? அர்த்தப்பெயரெனின், எந்த அர்த்தத்

திற்கு உலகமென்கிற பெயர்? காணப்படுதலுக்கெனின், அஃது தோற்றுதலுக்கென்றாகின்றது. அத்தோற்றம் தொழிற்குண மாகின்றது. அத்தொழிற்குணமா உலகமென்று வழங்குகிறதற்குப் பொருள்? அல்லவே! இப்பெயர் அனர்த்தப்பெயரென்பதற்கு முரணென்னை? ஆகலின், இருக்கின்றது மண் முதலிய பஞ்ச பூதங்களும் அண்டபிண்டங்களுமன்றோ? இவற்றுள் எது உலகெனப்படுவது? எதுவுமல்லவே! பஞ்சபூத முதலியவைகளின் சேர்க்கையாகிய பலவின் கூட்டவிகாரமன்றோ விருக்கின்றது? இச்சேர்க்கைக்கன்றோ உலகெனப்பெயர் வழங்குவது? உலகென்கிற பெயரே அனர்த்தமாயின், சேர்க்கையுற்றிருக்கின்ற பல நாமரூபங்களுமா பொருளெனப்படும்? படுமெனின், ஆராய்தலில்லாத மூடத்திற்கின்றி ஆராய்ச்சியாகிற விவேகத்திற்கு இவை அன்மை இன்மை என்பதற் கையமாயிருக்கட்டுமே! அற்றேல், இத்தூணென்பது இன்றோவெனின், தூணென்பது என்ன நிலைமையது? மேலேயிருக்கும் பரப்பு முதலியவைகளைச் சுமக்கு நிலைமையதெனின், சுமக்குந் தொழிலுக்குத் தூணென்பதா? அன்றிப் பொருளுக்குத் தூணென்பதா? பொருளுக்கேயெனின், இஃது எப்பொருளெனப்படுவது? உருட்சி நீட்சியா யிருத்தலெனின், அவை குணங்களாயிற்றே! பொருளென்பதெங்கே? ஆகலின், இக்குணங்களையுடையது யாதெனப்படும்? கற்பொருளெனின், கற்பொருளுக்குத் தூணென்கிற பெயருண்டா? இன்றெனின், மற்றெதற் கையந்தது? ஷை உருட்சி நீட்சி முதலியவைகட்கெனின், பண்புப்பெயராகின்றதே! பண்புத் தொழிலுமா யிருக்கின்ற இத்தூண் சுமந்திருத்தல் முதலிய அநுபவத்தால் உண்டெனவும், சொருபத்தால் ஆமெனவும் படுகின்றதேயன்றி, பொருளாயிருப்பதல்லையன்றியில்லையே!

அன்றியும், இது தூணெனச் சுட்டிப் பரிசிக்கின், இச் சுட்டையேற்பது ஷை கற்பொருளையன்றி வேறுயிருக்கட்டுமே! இவ்வாறே எவ்வெவ்நாமரூபமும் நமது அறியாமைக் குப் பொருளாகக் காணப்படுகின்றதே! அதனையும் சுட்டிப் பரிசிக்கின் அதுதுவும் அவ்வச் சுட்டையும் கிஞ்சித்தும் ஏலா மற் போகின்றதே! போகின்றதால் சற்றில் இருப்பு யாதெனப்படும்? அதுதன் உபாதான காரணமன்றோ? இதுபோல், உலகென்கிற அனர்த்தப் பெயரை ஏற்றி நிகழ்கின்ற பண்புக்கும் தொழிலுக்கும் எதுமுதலெனப்படும்? மாயையெனப் படுமெனின், அம்மாயை மயக்கமெனப்படா திருக்கட்டும்! எங்ஙனமெனின், அனைத்தும் பண்புந்தொழிலுமாகிய தோற்றல்மாத்திரமா யிருக்கச் சத்தாகத் தோன்றுவானேன்? சத்தாகப் பார்ப்பதனாலெனின், அங்ஙனமுணர்வது பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றன்றோ? அஃதன்றோ மயக்கமெனற்பாலது? இம்மயக்கத்தையன்றி மாயையென்பது ஏது? அதனை இத்தகையதென,

குறள்.

"பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு
மருளானா மாணாப் பிறப்பு." என்றும்,

பிரபுலிங்கலீலை.

"விருப்பு வெறுப்புரு வாம்விட யத்தோ
டிருக்கு மயற்சக மென்ப திலாமை
பரப்பிர மத்தியல் பார்ப்ப தெமக்குத்
தெரித்தரு ளென்றுரை செய்து துதித்தான்." என்றும்,

ஞானவாசிட்டம்.

"பேதமுறு புந்தியே மாயை யாகும்
பெரிதவருந் தியுமிதனைப் போக்கல் வேண்டும்

போதமுறு பேற்றினா லன்றி மாயைப்
பொருநதியின் கரைதோன்றாப் புகலத் தோன்றி
லேதமறு மப்பதமே யிறவா வீடா
மிம்மாயைப் பிறப்பிடமே தென்னல் வேண்டாஞ்
சேதமுறக் கொள்வழியே சென்று சேர்வாய்
சிதைவற்ற விதனியல்பு தெரியு மன்றே."

என்றும் கூறியிருக்கின்றன.

இவற்றால், மாயையென்பது மயக்க மென்பதற்கு பிரமாணமென்னை? இங்ஙனமிருக்கும் மாயையை வேறாகக் கொள்ளில் அஃது பொருளெனப்படுமா? படுமெனின், இவ்வுலகம் என்னவெனப்படும்? இஃதும் பொருளெனப் படுமெனின், காரணமாகிற மாயையும் காரியமாகிற இவ்வுலகமும் ஓர் முதலென்பதா? காரியமென்பது முன்னொன்றும் பின்னொன்றுமின்மையாயும், காரணமென்பது அம்முன்பின்னோடு இடையொன்று முண்மையாயு மிருக்கின்றதல்லவோ? இவ்வுலகம் காரிய சத்துப் பொருளா யிருந்தா லிருக்கட்டும்! மாயையென்பது இவ்வுலகமாகக் காரியப்பட்டது பரிணாம பட்சமாகவா? அன்றி ஆரம்ப பட்சமாகவா? அஃதுமன்றி விவர்த்த பட்சமாகவா?

௧-வது, பரிணாமபட்சமென்பது—ஓர் முதல் திரிந்து மற்றோர் முதலாக இருப்பது. அது பாலென்பது கெட்டுத் தயிராக இருப்பது.

௨-வது, ஆரம்ப பட்சமென்பது—ஓர் முதல் மற்றோர் முதலின் ஆற்றலினால் குணபேதமாகக் காரியப்பட்டிருப்பது. அது மட்பொருளானது கடவடிவமாகக் காரியப்பட்டிருப்பது.

௩-வது, விவர்த்தபட்சமென்பது—ஓர்முதல் மற்றொன்றாகத் திரியாமலும் மற்றோராற்றலினாற் குணபேதமாகா

மனும் தன்பால் மற்றோர் முதல்போலத் தோற்றுகின்றது. அது கயிற்றின்பால் அரவுபோற் றோற்றன் மாத்திரமாகத் தோற்றுவது. இஞ்ஞான் றிங்ஙனம் விளக்கிய இம்முப்பாகத்துக்குள் மாயையை எதுவென் றேற்கப்படும்? பாலென்பது திரிந்து தயிராவதுபோல் வற்போமெனின், அந்தப்பால் தயிராகத் திரிந்த பின்னொன்று பாலென்பதில்லாமற் கெட்டுச் சற்றும் பொருளில்லாமைபோல் அம்மாயை உலகாகத்திரிந்த பின்னொன்று அஃது கெட்டுச் சற்றும் பொருளின்றிப்போகுமோ? போகுமாயின், காரியப்பட்ட இவ்வுலகு காலவரையறைப்படி மாறுஞான்று, எதன்கண் ஒடுங்கி எதுவாய் விடுகின்றது? மாயையின்கண் ஒடுங்கி அதுவாய் விடுகின்றதெனின், இங்ஙனங் கொள்வதனால், மாயையென்பது கெட்டு உலகாகக் காரியப்பட்டதன்று. அன்றாகவே, இவ்வுலகுக்கு மாயை பரிணாமோபாதானமுமன்று. மட்பொருள் குணபேதமாகக் காரியப்படுகின்றதுபோல், அம்மாயை குணபேதமாகக் காரியப்பட்டதெனின், அம்மட்பொருள் கடவடிவாகக் காரியப்பட்டஞான்று, அக்காரியமாகிய கடம் முன்னும் பின்னுமின்றித் தோற்றன் மாத்திரமாகவும் சொன்மாத்திரமாகவும் நிகழும் விவகாரிக சத்துக்கற்பனை யெனப்படுவதுபோல், அம்மாயை உலகாகக் காரியப்பட்டிருக்கும் ஞான்று, காரியமாகிய உலகு முன்னும் பின்னுமின்றித் தோற்றன்மாத்திரமாகவும் சொன்மாத்திரமாகவும் நிகழும் விவகாரிக சத்துக்கற்பனை யெனப்படுமே!

இதனால், மாயையென்பது உலகாகக் காரியப்பட்டதன்று. அன்றாகவே, இவ்வுலகுக்குத் தான் ஆரம்போபாதானமுமன்று. கயிற்றின்கண் அரவு தோற்றுதல்போல், மாயையின்கண் இவ்வுலகு தோற்றிக்கொண் டிருக்கின்றதெனின், மாயையானது கெடாமலும் குணபேதப்படாமலும்

இருந்தபடியிருக்கும் தன்பால் இவ்வுலகு பிராதிபாஸிக சத்தாகிய கற்பனைத்தோற்ற மெனப்படுமே! இதனால், இவ்வுலகு மாயையின்கண் ஓர் முதல்போற் றோற்றிக்கொண் டிருப்பதன்று. அன்றாகவே, இவ்வுலகுக்கு அம்மாயை விவர்த்தோபாதானமு மன்றென்க.

இங்ஙனமிருக்க; இவ்வுலகம் அம்மாயையின் காரியமென்றெங்ஙன மேற்கின்றது? உலகைக்கண்டு ஆராயவேண்டியவாறாராய்ந்து தெளியாது, வெறும் உத்தேசமாத்திரத்தால் மாயையின் காரியமென்று கொண்டதேயன்றி வேறன்று. இங்ஙனம் உத்தேச மாத்திரமாகக் கொண்டதனால், முற்றுமுரணாகவே யிருக்கின்றது. அம் மாயையைப் பொருளெனக் கொள்ளாது குணமெனக் கொண்டாற் றோடமென்னையெனின், குணமென்பது ஓர் முதலினது தர்மமெனப்படும். அத் தர்மம் குணமாகலின், ஓர் முதலினது குணம் மற்றோர் பொருளாகக் காரியப்படுமா? அங்ஙனம் காரியப்படுவதினும், உண்மைப்பொருளாகவும் காரியப்படுமா? ஒருண்மைப்பொருளே மற்றோருண்மைப்பொருளாகக் காரியப்படாதுழி, ஓர் முதலின் குணமா மற்றோருண்மைப் பொருளாகக் காரியப்பட்டுநிகழும்? மட்பொருளின்கணுள்ள கடசத்தியாகிய குணமானது கடகலசாதி பேதங்களாகக் காரியப்படுதல்போல், குணமாகிய மாயை காரியப்பட் டிருக்கின்றதெனின், மண்ணின்பாலுள்ள சத்தியே கடமாகக் காரியப்படுவதாயின், அம்மண்ணானது கடமாதிகட்கு உபாதான காரணமெனப்படா திருக்கட்டும்! கடமாதிகளாகக் காரியப்படுதற்கு அச்சத்தி சகாய காரணமா யிருக்கின்றதே யன்றி முதற்காரணமாக நின்று தான் காரியப்பட்டதன்று.

அன்றியும், அயமானது அக்கினியின் சகாயத்தால் உலோகமுதலிய முதலியனவாகக் குணபேதமாய்க் காரியப்படு

கின்றதேயன்றி, ஷை அக்கினியானது வளைதல் குவிதல் முதலியனவாகக் குணபேதமாய்க் காரியப்படவின்று. இவைகளைப்போல் மாயையானது சகுயமாய் நிற்க, இப்பஞ்சபூத பௌதிக முதலியனவாகக் குணமாய் ஏதோ ஓர் முதலிருந்து காரியப்பட்டிருக்கவேண்டுமே! இதனால், உலகுக்கு மாயை முதற்காரண மன்றென்பதாகின்றது. இதற்கென் செய்தும்! இதனால் மாயையை ஓர் பொருளெனக்கோடற்கும் குணமெனக்கோடற்கும் இயையாமல் இவ்விரிடத்தும் மிக்க ஆபத்தாயிருக்கின்றதே! இவ்வாபத்து இருதலைக் கொள்ளியில் அகப்பட்ட எறும்புபோ லிருக்கின்றதே! இத்துணை ஆபத்தில் நின்று திரிபதார்த்த நிச்சயம் சாதிப்பது என்ன வியப்பென்கின்றது! இம்மருட்சிக்குக் காரணம் யாதெனின்,

குறள்.

"அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு" என்றும்;

"சுவையொளி யூறோசை நாற்றமென் றைந்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு." என்றும்,

பிறந்திருக்கின்ற மகாவாக்கியத்தை வேதபாகியர்களைவிட்டு அவ்வேத முதலிய சதுர்த்தச வித்தைகளாகிய சத்பிரமாணங்களையும் அநேக யுத்திகளாலும், இலட்சியார்த்த அநுபவங்களாலும் பலமுறையு மெடுத்தெடுத்து உணர்த்திக்கொண்டுவரும் அறிஞர்களாகிய ஆப்தர்கள்பால், நன்கு உன்னியுன்னித் தேறாததேயாமென்க.

அன்றியும், பொருளெனவும் குணமெனவும் இயையாத ஷை அநாதி சத்தாகிற மாயையும் அதன் அபேதகாரியமாகிற பாரமார்த்திக சத்துப்பொருளாகிய இவ்வுலகும் இவற்றோடு அநாதிசத்துப்பொருளாகிய உயிரும் பரமும் ஆகிய இச்[illegible]

ர்ப்பொருளும் கூறுபாடுடைத்தாகலின், ஒன்றுள்ளவிடத்தில் மற்றொன்று உண்டாயிருக்குமா? இராதன்றோ? இங்ஙனமிருக்கும் இந்நாற்பொருள்களும் எங்கிருக்கின்றன? ஓர் ஆதாரத்திலிருக்கின்றனவா? நான்காதாரத்திலிருக்கின்றனவா? நான்காதாரத்திலிருக்கின்றனவெனின், அந்நான்கு ஆதாரமும் நான்கு என்கிற கூறுபாடுற்றிருக்கின்றனவாகலின், அந்நான்கும் எந்த ஆதாரத்திலிருக்கின்றதெனவருமே! ஆகலின், அங்ஙனமன்றி இந்நாற்பொருளும் ஓர் ஆதாரத்திற்றானே இருக்கவேண்டிய அவசியமாகின்றது. அவ்வாதாரத்தில் ஆதேயங்களாகிய இச்சதுர்விதப் பொருள்களுள் ஆகாயமுதலிய பஞ்சபூதமயமாகியும் இருப்பாகியபுள்ளி இல்லையென்பது, எல்லையென்பது இத்துணைத்தென் றேற்கப்பட்டிருக்கின்றதா? இல்லையன்றோ? அங்ஙனம் எல்லையின்றிய இவ்வுலகமும் வியாபகமாகிய மாயையும் உயிரும் பரமும் ஆகிய ஒவ்வொன்றும் எங்ஙனம் கூறுபாடுற்றிருக்கும்? கூறுபாடுற்றிருக்கின்ற இந்நான்கும் எங்ஙனம் வியாபகமுற்றிருக்கும்? வியாபகமாயும் கூறுபாடுடையதாயுமிருக்கின்றது அவற்றிற் கியைந்ததெனின், கண்டத்துவமாயிருக்கும் வியாபகமுமுண்டா? உண்டாயிருக்கின்றதாகவே கொள்வம். இந்த நான்கும் நிகழும் அவ்வோரிடமானது யாதெனப்படும்? அந்த நாற்பொருள்களுள் பரமென்கிற பொருளில் ஏனைய மூன்றுமிருக்கின்றனவெனின், இதனால் இவைகள் வியாபக வியாப்பியமெனப்படுகின்றன. இவ்வியாபக வியாப்பிய சித்தாந்தம் வேறேயிருக்கின்றதே? அவ்வெல்லையில் தலையிட்டுக்கொள்ளுவானேன்? ஓர் பட்சத்தைச் சாதிக்கப்போந்தால் மற்றோர் பட்சத்தைத் தொட்டுக்கொள்ளலாமா? துவைதம் சாதிக்கப் போந்தால், அப்பட்சத்திற் பொருள்கள் எத்துணையாயிருக்கினும் அவைகள் வெவ்வேறு கண்டத்துவமாயிருக்கவன்றோ சாதிக்கவேண்டும்.

துவைதமென்பதற்கு வியாபக வியாப்பியம் சொல்லும் பட்சத்தில் சீவர்கள் மாயை உலகு ஆகிய இம்மூன்றும் அப்பரத்தில் கற்பனைகளாக வியாப்பியமா! அன்றிப் பொருள்களாக வியாப்பியமா? பொருள்களாகவே வியாப்பியமெனின், இதனால் பரமென்பது புரையுடைமை யேற்கின்றதே! எங்ஙனமெனின், சீவர்கள் முதலிய ஒவ்வொரு பொருளின் பரிமாணம் எத்துணை எத்துணையோ அத்துணை அத்துணைக்கும் அப்பரம்பொரு ளின்றாகலினென்க.

இதனாற் பரத்துக்கெனப் பொருள் கிஞ்சித்துமின்றி அப்பரமானது புரையமாகி விடுமே! அதாவது சூனியமெனப்படுவது. அச்சூனிய நிறைவில் இருக்கின்ற சீவர்கள் முதலிய மூன்றும் என்ன பொருள்களெனப்படும்? சூனியப் பொருள்களெனப்படுமன்றோ? இதற்கென்செய்தும்! இச்சீவர்கள் முதலிய முப்பொருள்களும் அப்பரத்தில் வியாப்பியமுற் றிருக்கினும் அதற்குத் தோடமின்று? என் இன்று! இடமா யிருப்பதோடு இம்மூன்றுக்கும் உள்ளும் இடையும் வியாபித்திருக்கின்றதாலெனின், ஓர் பொருளுக்குத் திரிபுறமும் மற்றோர் பொருள் நிறைவுற் றிருக்கின், அந்நிறைவையன்றி அந்நிறைவைத் தன்பால் ஏற்கும் பொருள் தோற்றமா யிருக்குமா? அன்றி ஓர் முதலா யிருக்குமா? முதலாயிராதே! அதுபோல், அப்பரம்பொருள் ஷை மூன்றற்கும் திரிபுறமும் வியாபியா யிருக்குமாயின், இவ்வியாபகத்தை யேற்கும் இம்மூன்றும் கற்பனைகளெனப்படுமன்றி ஒவ்வோர் முதலெனப்படுமா? படாதுழி, துவைதமென்பது இங்ஙனந் தான் இருக்கின்றதோ? துவைதமென்பது எவ்வாறாகினும் இரண்டெனப்பட்டே யிருக்கவேண்டுமே! அங்ஙனமின்றித் திரிபதார்த்தமென்பதையுங் கடந்து சதுர்ப்பதார்த்தங்களா யிருக்கின்றதே! இவைகள், துவைதானுபவமாகுமோ?

சதுர்ப்பொருள்களேனும் இருக்கினென்றோ அவைகள் பேதித்திருக்கின்றனவெனக் கொண்டு, துவைதம் கூறலாம். அங்ஙனமும் பொருளாயில்லையே! இவற்றுள், முப்பொருள்களுள் சகமென்கிற ஓர் பொருள் விபரீதப் பிரத்தியட்சமாயும், சீவர்களென்கிற ஓர் வகுப்புப்பொருள்கள் விபரீதானுபவ அனுமானமாயும், மாயையென்கிற பொருளும் விபரீதத்தோற்ற அனுமானங்களாயு மிருக்கின்றனவே! இதனால், எங்ஙனம் துவைதமெனப்படும்? ஆகலின், துவைதமென்பது இஃதன்றென்க. அறிஞர்களால் புராதனமா யேற்கப்பட்டு வருகின்றதேயெனின், இத்துவைதம் நாத்திகானுபவத்தை மறுத்து வழிப்படுத்தற்குக் கற்பிக்கப்பட்டதே யன்றி, மனமானது அயல்போதமின்றித் தற்போதமாதற்காக மு ஞான்றே தெளிந்திருத்தற் கியைந்த துவைதம் வேறே யிருக்கின்றது. அஃதல்லோ இணக்கமாகியது? இதுகாறுங் கூறிய இத்துவைதம் இணக்கமன்றென்பதற்கு உதாரணம்:—

பிரபுலிங்கலீலை.

“தூய்தா கியநெஞ் சுடையார்க்குத்
தாமே சிவமாத் தோன்றுமால்
தீதா கியநெஞ் சுடையார்க்குத்
தெளிய வபேத மிகலின்றி
வேதா கமங்கள் விளம்பிடினும்
விளங்கா தென்றும் வேறென்னும்
வாதா லழிவ ரவர்மாயை
மயக்க மயங்கு மதியினோர்.” என்றும்,

அத்துவிதக் கலிவெண்பா.

“என்வேறி யான்வேறென் றென்னுகின்ற பாதகரை
[illegible] கண்டு [illegible]யென்று—[illegible]ளைசையொடும்
வேத முடிவறிந்த வேதியனைக் கூடென்றான்
[illegible] [illegible] பிரிவென்றான்.” என்றும்,

வைராக்கிய சதகம்.

"புகலரும் பரப் பிரமமாங் கடறனிற்
புணர்பனை திரை யீசன்
சகமொ டாருயி சென்றுரைை யாதிக
டந்துமாற் றிடுமென் றே
பகரு நான்மறை யெனில்தி லைதையெதைப
பற்றுவாம் விடுகிற் பாஞ்
சுகசொ ரூபமே யனைத்துமென் றகற்றுதி
துவிதபா வனைநெஞ் சே."

என்றும் கூறியிருப்பதனுற் காண்க.

இஃது

வழிபடுநேற்கியைந்த விசிட்டாத்துவைதம்.

இவ்விசிட்டாத்துவைதமானது ஒழ மகாவாக்கிய சதுட்டயத்தில் எந்த வாக்கியத்துக் கியைந்ததெனின், தத்துவமசி வாக்கியத்துக் கியைந்தது. அது தத் என்பது அருவெனவும் துவம் என்பது குணமெனவும் அசியென்பது ஆறெனவும் பிரிக்கப்பட்டு வழங்குகின்றது. அவற்றுள், அது என்பது பரமெனவும் அதாவது பரமாத்மாவினது வெனவும், குணமென்பது தர்மமெனவும் அதாவது பரத்தினது தன்மையாக வெனவும், அசி என்பது ஆறுபெனவும் அதாவது நீ அவ்வா றிருக்கின்று, யெனவுமாம். அங்ஙன மிருத்தல், பரத்தினது தர்மமாக இருக்கின்றுயெனக் கொள்ளப்பட்டது. அவ்வாக்கியம் தனது முப்பதத்துள் இடைப்பதமாகிய துவமென்பதற்குத் துவைதிகள்போல் நீயெனப் பொருள்கொள்ளாது, தர்மமெனப் பொருள் கொள்ளுதற்கு இடமுண்டாயிருக்கின்றதாவெனின், தஷ்டியாபாவ தத்வம் என்றுரைத்தனை. அவை தஷ்டியட என்பது பரமாத்மாவின் பாவ ...

பது தர்மமாக இருக்கின்றமையென ஆகின்றன. ஷை துவைத பட்சத்தில் மதிமுகம் பவளவா யென்புழி, இவ்விரு பதங்களின் இடையில் போலவென்கிற உவமை உருபு குன்றியிருக்குமாறுபோல், இங்கு தத்துவம் என்கிற பதத்தில் நீ என்கிற எழுவாய்குன்றி துவமென்கிறது தர்மமென பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றதென்க. அஃதெங்ஙனமெனின், பிராமணத்துவம் சந்நியாசத்துவமென்புழி, துவமென்பது தர்மமென்றாயதுபோலென்க. ஆகவே, சேதனா சேதன மிரண்டும் பரமாத்மாவினது தர்மமெனப் பொருள்பட்டன. இதனை நன்கு விசாரித் துணர்பவர்க்கே வெளியாகுமென்க.

எங்ஙனமெனின், விசிஷ்டாத்துவைத மென்பதற்குப் பொருள் கூடியிருக்கிற அத்துவைதமா? அன்றி மேன்மையான அத்துவைதமா? மேன்மையாகிய அத்துவைதமெனின், தாழ்மையாகிய அத்துவைதமொன்றிருக்கவேண்டுமே! இவற்றால் அத்துவைதமென்பது இரண்டாகின்றன. இரண்டு அத்துவைத மிருக்குங்கால், இரண்டு துவைத மிருக்கவேண்டுமே! அவை என்ன துவைதங்க ளெனப்படும்? ஒன்று கூடாத்துவைதமும் மற்றொன்று கூடிய துவைதமு மாகுமன்றோ? ஆகவே, மேன்மையாகிய அத்துவித மென்பதற்குப் பொருளென்னை? அத்துவிதம் அத்துவித மென்னின், அஃது இரண்டற் றிருக்கின்றதெனப் பொருள்படுகின்றது! இரண்டற்றது என்பதில் இரண்டென்பது எவை? பரமாத்மாவும் சேதனா சேதனப் பிரபஞ்சமுமெனின், இவ்விரண்டு மற்றதே அத்துவிதமெனப் பொருள் படுகின்றது. இதனால் பரமாத்மாவாகிய குணியும் பிரபஞ்சமாகிய குணவேற்றுமைகளு மில்லாதது அத்துவித மெனற்பாலது? இது மேலான அத்துவிதமா? அல்லவே! அங்ஙனமன்று, குணியாகிய பரமாத்மாவை விட்டுக் குணவேற்றுமைகளான சேதனா சேத

னங்கள் பிரியாதிருக்கின்றதே அத்துவிதமெனின், இதனால், குணிகுண மென்னுந் துவைத மகன்றதா? இல்லையே! குணிகுணமாகிய துவைதம் சத்தியமாயிருக்க, இவற்றை அத்துவிதமென்பது கருங்காக்கையை வெண்காக்கை யென்பது போலாம். அத்துவிதமென்பது நான்கு விதமா யிருக்கின்றதே! அந்நான்கு விதத்துள், இவ்வத்துவிதம் ஒன்றேனு மல்லவே! அந்நான்குள், ஒன்றிருந்தால் ஏனைய மூன்றும் ஏகாத்துவித மெனப்படுமே! முடிவில், ஏகாத்துவிதமாயினும், அதுகாறும் நான்குவித அத்துவிதமு முண்டோவெனின், துவைதம் நான்குவிதமா யில்லாதிருக்கட்டும்! அந்நான்குவித மென்பதெங்ஙனமெனின், காரண காரியம், குணிகுணம், பிம்பப் பிரதிபிம்பம், அம்சாம்சிக மென்பனவாம். அவற்றுள் காரணகாரிய மென்பது மட்கடம் நூற்படம் என்பன. குணிகுணமென்பது நீலோற்பலம் கருங்குயில் என்பன. பிம்பப் பிரதிபிம்பமென்பது வான்கதிர் நீர்க்கதிர் முகம் முகச்சாயை என்பன. அம்சாம்சிக மென்பது நீர்த்தரங்கம் ஆலாங்கட்டி என்பன.

ஷை ௧-வது, காரணங்களாகிய மட்பொருளும் நூற்பொருளும் காரியங்களாகிய கடப்பொருளெனவும் நூற்பொருளெனவும் படுமா? படாதன்றோ?

இங்ஙனமே ௨-வது, குணிகளாகிய உற்பலப் பொருளும் குயிற்பொருளும் குணங்களாகிய நீலநிற மெனவும் கருநிற மெனவும்,

௩-வது, பிம்பங்களாகிய சூரியப்பொருளும் முகமாகிய பொருளும் சலசூரியப் பொருளெனவும் ஆடிமுகப் பொருளெனவும்,

௪-வது, அம்சமாகிய சீர்ப்பொருள் அம்சிகங்களாகிய
அலையாதி பொருளெனவும், ஆலாங்கட்டிப் பொருளெனவும்
படுமா? படாதன்றோ? இங்ஙன மிருப்பதால், காரணகாரிய
முதலிய இந்நான்கு வகுப்புக்களுள் ஒவ்வொன்றும் துவைத
மெனப்படுமா? அன்றி அத்துவித மெனப்படுமா? ஒன்று
மற்றொன் றெனப்படா திருக்கின்றதால், துவைதங்க ளென்
பதற்கு முரணென்னை? ஆகலின், இத்துவைத பேதங்கள்
சதுர்ஞான்றும்காரணம் குணிபிம்பம் அம்சம் ஆகிய இந்நான்
கையுமன்றிக் காரியம் குணம் பிரதிபிம்பம் அம்சிகம் ஆகிய
இந்நான்கு மின்றெனவும், காரிய முதலிய இந்நான்கும் ஷை
காரண முதலிய அந்நான்கு மன்றெனவுமாகத் தெளியுமித்
தெளிவே விட்டுவிடாத லக்ஷணையாம். இந்த லக்ஷணையே
அத்துவித மென்பதற்கு முரணின்று? இன்றாகவே, ஷை
காரண முதலிய நான்கும் காரிய முதலியனவாகிய எல்லாமா
யும், அவை தாம் அல்லவாயுமாயிற்றென்க. அத்துவிதமென்
பது எல்லாமாயும் அல்லவாயும் தெளிந்திலங்கும் விட்டு
விடாத லக்ஷணையா யிருக்க, விசிட்டாத்துவித மென்பது
என்னவெனப்படும்? விடாதலக்ஷணை யெனப்படுமன்றோ?
இவ்விரண்டும் விட்டுவிடாத லக்ஷணையும் விடாத லக்ஷணையு
மாயின், ஷை துவிதமென்பது என்னவெனப்படும்? விட்ட
லக்ஷணை யெனப்படுமன்றோ? இவ்வத்தியாயத்திற்கு முன்
அத்தியாயத்தில் துவிதமென வழங்குவதும் இவ்வத்தியாய
த்தில் விசிட்டாத்துவித மென வழங்குவதும் பொருந்த
யிருக்கின்றனவா? இல்லையே! இவைநிற்க.

விசிட்டமென்பதற்குப் பொருள் கூடியிருக்கின்றதென்
பதா? அன்றிக் கூடாதிருக்கின்றதென்பதா? இவ்விருபதத்
தின் கடைப்பதம் அத்துவிதமென் றாகின்றதால், எங்ஙனம்
முற்பதம் கூடியிருக்கின்றதெனப்படுமெனின், அக்கடைப்

பதம் துவிதமா யிருப்பதை அத்துவிதமாகக் கொண்டதனு
லன்றோ, கூடியிருக்கின்ற தென்னு முதற்பதம் மேன்மை
யைத் தரற்பால தெனக்கொண்டு மேன்மையாகிய அத்து
விதமென வழங்கப்படுகின்றது? இதனால், விசிட்டத் துவித
மெனப்படாது விசிட்டாத்துவித மெனப்பட்ட தாக்கும்!
அங்ஙனமாயின், பரமாத்மாவை வியாபகப்பொரு ளென்பா
னேன்? ஓர் பொருள் வியாபகமா யிருக்கின்றதாயின், அவ்
வியாபகம் எதற்கென வினவவருமன்றோ? அதுபோல், பர
மாத்மா எதற்கு வியாபகமெனப்படும்? சிற்சடமாயுள்ள பிர
பஞ்சப் பொருள்களுக்கெனின், இதனால் பிரபஞ்சப்பொருள்
வியாப்பிய மாகின்றன. ஆகவே, பிரபஞ்சம் பரமாத்மப்
பொருளென்பமே! கூடாதெனின், பரமாத்மாவுக்கு இப்பிர
பஞ்சம் வேறுபொரு ளென்பமே! அங்ஙனமும் கூடாதெ
னின், ஏன் கூடாது? இவை பரமாத்மாவின் தன்மைகளா
மெனின், அவையாவன குணவேற்றுமைகளா யிருத்தல்.
இக்குணங்களுக்குக் குணிப்பொருள் பரமாத்மாவன்றோ?
பரமாத்மா குணியும் சிற்சடப்பிரபஞ்சம் குணங்களு மாகின்
றன. இச்சிற்சடங்கள் பரமாத்மாவிற் கூடியிருக்கின்றனவா?
அன்றிக் கூடாதிருக்கின்றனவா? அதாவது—பரமாத்மாவை
விட்டு அஃதில்லாவிடத் திருக்கின்றவைகளா வென்பது. பர
மாத்மாவிற் கூடியே இருக்கின்றனவெனின், அதனால் துவித
மெனற்பாலதா? அன்றி அத்துவித மெனற்பாலதா? அத்
துவித மெனற்பாலதெனின், ஒழி காரணகாரிய முதலிய
மூன்று விதங்களில் இஃதென்ன அத்துவித மெனப்படும்?
மேல் அத்தியாயத்தில் சுசாதிகம் விசாதிகமுள்ள துவித
மும், இவ்வத்தியாயத்தில் இஃது அச்சுசாதிக விசாதிகமின்
றிய சுகதபேதமென்னும் கூடியிருக்குந் துவிதமுமாகின்றன.

அங்ஙனமன்று, இஃது அத்துவிதமே யெனின், பரமா
த்மாவோடு சிற்சடங்கள் பிரிவற் றிருத்தலால் அத்துவிதமா,

கின்றது. இவைகள், வியாப்பிய முற்றிருத்தலால் என்னவெனப்படும்? வியாபக வியாப்பியம் எற்றுக்காறும் கூடுந்துவிதமும், அங்ஙனமின்றி ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி வெவ்வேறிடத்தது என்றேற்றுக்காறும் கூடாத் துவிதமுமாகுமன்றோ?

அன்றியும், வியாபக வியாப்பியமென்பது இருவகைத்தாயது. அவை—ஓர் பொருளின்கண் நின்று நிகழும் சினை குணம் தொழில் இம்மூன்றும் வியாப்பியமும், அவற்றால் அப்பொருள் வியாபகமுமாகின்றன. அவை சாத்தனது உறுப்பும் நிறமும் தொழிலும் போல்வன. ஒரு பொருளின்கண்ணே நின்று நிகழும் மற்றோர் பொருள் இடம் காலம் இம்மூன்றும் வியாப்பியமும் அதனால் அப்பொருள் வியாபகமுமாகின்றது. அவை சாத்தனது ஆடையும் பணியும் ஆயுளும் போல்வன. முன்னொன்று கூறிய சினை குணம் தொழில் மூன்றும் தற்கிழமையாகிய வியாபபியமும், பின்னொன்று கூறிய பொருள் இடம் காலம் மூன்றும் பிறிதின் கிழமையாகிய வியாப்பியமுமாம். இவ்விருவித வியாபபியங்களில் எது கூடுந்துவிதமெனப்படும்? எது கூடாத்துவித மெனப்படும்? தற்கிழமையாகிய வியாப்பியம் கூடுந்துவிதமும், பிறிதின்கிழமையாகிய வியாப்பியம் கூடாத்துவிதமுமாகின்றன. இவற்றைப் போல், பரமாத்மாவும் சிற்சடங்களும் என்ன துவித மெனப்படும்? கூடுந்துவித மென்பதன்றோ? மேன்மையான அத்துவித மென்பதற்குப் பொருளெங்கே? அத்துவித மென்பது ஒரு காரணகாரியம் குணிகுண முதலிய துவிதபேத மற்றதன்றோ? கூடியிருக்கின்ற துவிதம் என்கிற இருபதங்களின் இடைக்கண் ஆகாரத்தை வருவித்து இது வடமொழிச் சந்திகளில் ஒன்றென மயங்கி விசிட்டாத்துவித மென்னலாமா?

இஃதன்றியும், சேதனுசேதன உலகம் பரமாத்மாவின் குணபேதங்களாயிருக்கின்றமையின், இக்குணபேதங்கள் விகாரமெனப்படுமா? அன்றிச் சுயம்பெனப்படுமா? சுயம்பெனப்படுமெனின், சமட்டி வியட்டிகளாகக் காணப்பட்டவைகளுள் ஒன்றேனுமுண்டா? இல்லையே! இருக்கின், காரண காரியம் கடந்ததாயிருக்கட்டுமே! ஒவ்வொன்று காரியமாயினும் ஒவ்வொன்று காரணமாகவேனு மிருக்கின்றதன்றோ? அவைகள் சுயம்பென்பதற்கு முரணொன்றிலையெனின், எதுவது காரணப்படுகின்றதோ அதுவும் மேலொன்றுக்குக் காரியமெனப் படாதிருக்கட்டும்! அங்ஙன மில்லையே! முற்றும் காரியமயமாயிருக்கின்றதே! எங்ஙனமெனின், பிருதிவிக்கு வித்து காரியமாயும், அவ்வித்துக்கு அங்குரம் காரியமாயும், அவ்வங்குரத்திற்கு இதழ் காரியமாயும், அவ்விதழுக்குச் சாகை காரியமாயும், அச்சாகைக்குத் தளிர் காரியமாயும், அத்தளிருக்கு அரும்பு காரியமாயும், அவ்வரும்புக்குப் பிஞ்சு காரியமாயும், அப்பிஞ்சுக்குக் காய் காரியமாயும், அக்காய்க்குக் கனி காரியமாயும், அக்கனிக்குப் பஞ்சு காரியமாயும், அப்பஞ்சுக்கு நூல் காரியமாயும், அந்நூலுக்கு ஆடை காரியமாயும், அவ்வாடைக்கு அலங்காரம் காரியமாயும், அவ்வலங்காரத்திற்குத் திருப்தி காரியமாயு மிருக்கின்றன. இங்ஙனமே யனைய ஒவ்வொன்றும் அபாவத்தை மேற்கொண்டு உதித்து ஒவ்வோர் முதலாகத் தோன்றுகின்றன. இவற்றால், சர்வமும் காரியமயமே யன்றிக் காரணமென்பது எஞ்ஞான்றும் எவ்விடத்தும் இல்லவேயில்லை! இங்ஙனமிருக்க, சுயம்பெனப்படுவதெது? இன்றாகலின், சர்வமும் விகாரமென்பதற்கு முரணின்றென்க.

அன்றியும், இவ்விகாரங்களனைத்தும் அசுத்த மெனப்படுமா? அன்றிச் சுத்தமெனப்படுமா? சுத்தமென்பதற்கு

தோட மென்னையெனின், காரியமாகிற விகாரமென்பது சுத்தத்துவ மாகுங்கால் காரணமாகிய நிர்விகார மென்பது அசுத்தத்துவமாக்கும்! ஆங்காங்கும் தொழிலும் பண்புமாயுள்ள அனைத்தும் விகாரமாயும், அசுத்தமாயு மிருப்பதன்றோ? இவ்வனமிருக்கு மனைத்தும், மாறுந் தகையதன்றோ? ஆகலின், அநித்திய மென்பதற்கு முரணென்னை? மாறுந்தகையவை கண்டிதப்பொருள்களா? அன்று! கண்டிதப்பொருள்களாகின்றவே! கண்டிதமாகிய இவ்விகாரங்களனைத்தும் அதிருப்தியைத் தரற்பாலனவா? அன்றித் திருப்தியைத் தரற்பாலனவா? திருப்தியைத் தரற்பாலனவெனின், இதுகாறும் பிரமன் முதலிய சாவ உயிர்களில் எவ்வுயிர் திருப்தியடைந்தது! சிற்றின்ப மென்னும் திருப்தியைப் பெற்றிருக்கின்றதேயெனின், அஃது நிலைபற்றுதாகலின் போலியின்ப மாகின்றன. ஆகின்றதால், அவ்வவ்வின்பமும் ஈற்றில் துக்கமாய் முடிகின்றது. முடிவதால், ஷை தொழிலும் பண்புமாகிய குணபேதங்கள் விகாரம் அசுத்தம் அநித்தியம் கண்டம் துக்கம் ஆகிய இவ்வைந்துவித விபரீதமும் உற்றிருக்கின்றன. உற்றிருக்குமிவைகள் எந்த முதலை உடையன? பரமாத்மாவாகிய முதலையுடையனவன்றோ? நீலோற்பலம் செந்தாமரை யென்புழி, நீலநிறமும் செம்மை நிறமும் எந்த முதலையுடையன? எந்த முதலையும் உடையனவன் றென்னலாமோ? அவ்வவற்றிற்கு முதல் புட்பமன்றோ? அவைபோல், ஷை குணபேதங்களாகிய விகார முதலியவைகள் பரமாத்மாவை உடையனவாயின், இவற்றையுடைய பரமாத்மா என்னவெனப்படும்? கற்பனையுடைய தெனப்படுமன்றோ? அப்பரமாத்மா நிர்விகாரமாயும், சுத்தமாயும், நித்தியமாயும், அகண்டிதமாயும், இன்னும் அனந்த இலக்கணங்களை யுடையதாயுமிருத்தலால் விகார முதலியவைகளை ஏற்காதெனின், இவ்விகார முதலிய அசுத்த குணங்களை ஏற்குமுதல் எது? பிர

கிருதி என்கிற மாயையேயெனின், அம்மாயையானது பர மாத்மாவுக்கு வேறு பொருளாக்கும்! ஆகவே, கூடாத்துவித மொன்று இருக்கின்றதாகும்!

அன்றியும், மாயை என்கிற ஓர் பொருள் தவிர மற்ற வற்றிற்கு அப்பரம் வியாபகமாகுமே! இதனால் அரைப்பாகம் கூடும் துவிதமும் அரைப்பாகம் கூடாத்துவிதமுமாகின்றதே! ஜட சேதனசேதன விகாரம் முதலிய குணங்களோடு அப் பிரகிருதியும் குணப்பகுதியன்றோ? யாவும் தற்கிழமைக் குண பேதங்களாகலின், அப்பரம் சர்வவியாபக மெனப்படுகின் றது. இச்சர்வமாகிய விகாரம் அசுத்த முதலியவைகளையுடை யது பரமாத்மா ஆகலின், அப்பரம் விகார முதலியவை யென்பதற்கு முரணின்றுமென்க. அங்ஙனமன்று,

திருமழிசைப்பிரான் பிரபந்தம்.

தன்னுளே திரைத்தெழுந் தரங்கவெண் டடங்கடல்
தன்னுளே திரைத்தெழுந் தடங்குகின்ற தன்மைபோல்
நின்னுளே பிறந்திறந்து நிற்பவுஞ் சரிப்பவு
நின்னுளே யடங்குகின்ற நீர்மைநின்க ணின்றதே."

எனக் கூறியிருக்கின்றதால் அப்பரத்திற்கு என்னதோட மிருக்கின்றது? சலவியாபகத்தில்நின் றெழுகின்ற அலையாதி களால் அச்சலம் விகாரமுதலியவைக ளாயிற்று? அதுபோல், பரமாத்மா இருக்கின்றதாமெனின், அலையாதி விகாரங்க ளாற் சலப்பொருள் விகாரமென்பதற் கிசைந்ததன்று? ஏனெ னின், அவ்வலையாதிகள் ஓர் முதலன்றாகலினென்க. எங்ஙன மெனின், பிராதிபாஸிக சத்தெனவும் வியவகாரிக சத்தெனவு மிரண்டாம். அவற்றுள், பிராதிபாஸிக சத்தென்பது தனக் கெனக் கிஞ்சித்தும் பொருளின்றிச் சொல்மாத்திரமேயும், தோற்றல் மாத்திரமாயு மிருக்கின்றது. அது கயிற்றரவுபோல்

வது. விவகாரிக சத்தென்பது யாம்பலரானும் அனுபவித்தற் கிசைந்ததுபோலிருக்கின்றது. அது சன்னிவிகாரர் கனவின் விகார முதலியன போல்வது. அலைபாதிகள் சலப்பொருளை யன்றி ஓர் முதலெனப்படுமா? படுமெனின், சலத்தையன்றி வேறாயிருக்கவேண்டும்! வேறாயிராவிடினும், அச்சலத் தின்கண்ணேநின்று நிகழுகின்றனவெனின், ஒருவன் அலை யால் மோதப்பட்டுழி, சலப்பரிசமின்றி அலைப்பரிசமாத்தி ரந்தானிருக்கின்றதாக்கும்! அலை மோதும் ஞான்று, சலம் எங்குபோயிற்று? இருப்பது சல இருப்பின்றித் தோற்றம் மாத்திரமாய் நிற்பது அலையுமாகின்றதே! இருக்கின்றதால் இவ்வலையாதிகள் என்ன சதமெனப்படும்! இருப்பின்றித் தோற்றுவதால் பிராதிபாஸிகசத்தாம், இத்தோற்றம் ஐம்புலா னுபவத்திற் கிசைந்ததுபோலிருத்தலால் வியவகாரிகசத்தாமா கின்றன. இங்ஙனமே, பரமாத்மா யதார்த்தமாயும், ஷை பிர கிருதி முதலிய சர்வ வியாப்பியங்களும் சொல்மாத்திரமும தோற்றன்மாத்திரமாயும் ஆகின்றனவே! ஷை திருமழிசைப் பிரான் திருவாக்கு அத்வைதிகளுக்கு இணக்கமாயிருக்கின் றதே! அதை நாம் ஏன் எடுத்தாளவேண்டும்? நாம் ஆளவே ண்டியது பரமாத்மாவைச் சர்வவியாபகமெனவும், அவ் வியா பகத்தில் வியாப்பியமாய் நிகழும் பிரகிருதி முதலிய சேதனா சேதன மனைத்தும் குணபேதங்களெனவும், அன்றியும் அவை எதார்த்தமெனவு மன்றோ? இங்ஙனமிருக்க,அலைபாதி திட்டாந்தம் வருவித்ததென்னை? பரமாத்மா சொரூபம் கற் பனைகளுக்கு வியாபகமெனச் சொன்னால், அவ்வியாபகம் கிஞ் சித்தேனும் இழுக்குறுமா? எதார்த்தங்களுக்கு வியாபக மெனச் சொன்னால் அவ்வியாபகம் புரையுடைமையாய் முடி யுமே! குணபேதங்களுக்கு வியாபகமெனச் சொன்னால், அவ் வியாபகம் அக்குணபேதங்களுக்கு வரும் இன்ப துன்பம் இற த்தல் பிறத்தல் முதலியவை அப்பரமாத்மாவுக்கே வாய்க்

குமே! ஏனெனின், குணங்கள் ஒவ்வோர் முதலாகாமையினு லென்க.

குறள்.

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

என்பதற்கு விருத்தமாக வுணர்ந்து, அதாவது "எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொரு ளப்படி காண்ப தறிவென்பது." இங்ஙன முணர்ந்து அப்பரமாத்மா இழிவுறு மாறு செய்வது மோர் கற்புடை மகள்மேல் இல்லாப்பழியை உண்டாகச் சுமத்திக் கவிழ்ப்பதுவதுபோலாம். அன்றியும்,

நாலடியார்.

"செறிவிலார் நட்பிற் பகைநன்று சாதல்
பிரியா வருநோயி னன்றே—வறிய
இகழ்தலிற் கோற லினிதேமற் றில்ல
புகழ்தலின் வைதலே நன்று."

என அறிஞர்கள் கூறியிருக்கின்றனர். என்னை! சுசாதிகம் விசாதிகம் சுவகதபேதமென்னும் வஸ்து பரிச்சேத மின்றிய சுயம்பிரகாச வஸ்துவுக்கு, அறிஞர்கள் முனிவுறச் சுசாதிகமும் விசாதிகமும் இருப்பதாகக் கற்பித்துத் துவிதபட்சம் சாதிப்பதுபோல, நாம் ஷெ சுசாதிகம் விசாதிகமிரண்டும் அவ்வஸ்துவினது குணபேதங்களெனச் சுவகதபேதம் சாதிக்கின்றதும் அவ்வஸ்துவுக்கு இழுக்கென்பதற்கு முரணென்னை? வஸ்து வென்பது எங்ஙன மிருக்கவேண்டுமெனின், ஒப்பு உயர்வு தாழ்வு என்னு மிம்மூன்று மின்றியதா யிருக்கவேண்டு மென்க.

அங்ஙனந் தெளிதற்கன்றோ ஷெ காரணகாரிய முதலிய அபேதவாத மிருக்கின்றன? அக்காரணகாரிய முதலியவை

கள் இறந்து தானேதானாய்த் தெளிந்திருக்க வேண்டுமே! அங்ஙனம் தெளிதற்கு முன்னொன்று துவிதாநுபவ சோபானமும் விசிட்டாத்துவிதாநுபவ சோபானமும் வந்திருக்கின்றன! இதுகாறும் கூறிப்போந்த இத்துவித விசிட்டாத்துவித மிரண்டும் உயிர்கள் ஏறிப்படுதற் கிசைந்த சோபானங்களே யன்றி, இவைகள் சித்தாந்தமன்று. சோபானங்களாமோவெனின், தானேதானாகத் தெளிவித்தற் கிசைந்த துவிதம் விசிட்டாத்துவித மிரண்டுமே சிறந்தனவாம் அன்றென்பதாயின், பரத்திற்குப் பரிபூரண தோடமும் விகார முதலிய தோடங்களும் செய்விக்கும் இத்துவித விசிட்டாத்துவித மிரண்டுமா சித்தாந்த மெனப்படும்? பரமென்பது எங்ஙனமிருக்கச் சம்மதிக்கின்றதெனின், சசாதி விசாதி சுகதபேதமென்னும் மூன்றும் கயிற்றின்கண் அரவுபோலிருக்கச் சம்மதிப்பதாமென்க. தானேதானாகத் தெளிவித்தற் கிசைந்த அத்துவித விசிட்டாத்துவித மென்பதெங்ஙனமெனின்,

அவ்விரண்டில் இஃது எதார்த்த துவிதம்.

பதி பசு பாசம் என்னும் மூன்றில், பதியும் பசுவும் சித்துப்பொருளும் பாசம் சடப்பொருளுமாயினும், இவை அறியப்படும் பொருள்களா? அன்றி அறியப்படாப் பொருள்களா? பாசம் சடமாகலின், அறியப்படும் பொருளாகும். பதியும் பசுவும் அறிவுப் பொருளாகலின் எங்ஙனம் இவை அறியப்படுகின்றதெனின், பதி ஒன்றுளதென எங்ஙனம் ஏற்கப்படுகின்றது? பாசமாகிய பிரபஞ்சத்தாலெனின், அங்ஙனம் ஏற்பது அனுமான அளவை யெனப்படும். படினும், அவ்வளவையால் அறிந்து ஏற்பது எது? உயிரெனின், அவ்வுயிரால் அறியப்படுகின்றதன்றோ? பாசமாகிய பிரபஞ்சம் இந்திரியப் பிரத்தியட்சமும் பரமாகிய வஸ்து மானதப் பிர

த்தியட்சமு மாகின்றன. ஆகவே, இவ்விரண்டும் திரிசியப் பொருள்களென்பதற்கு முரணில்லையே! இல்லையாயினும், உயிரேனும் அறியப்படாத பொருளன்றோவெனின், உயிராகிய பொருள் அறிவாயினும் பரமாகிய அறிவு அறியப்படுதற் கிசைந்திருப்பதுபோல, இவ்வுயிரும் அறியப்படுதற் கிசைந்திருக்கின்றதன்றோ? யாவும் உயிருக்குக் காணப்படுகின்றமையின், உயிர் எதற்குக் காணப்படும் தகையதெனின், உயிரென்பது அறிவாயினும் இஃது அசுத்தாத் திரயங்களிலுள்ள காட்சிகளை உணருகின்றதன்றோ? அவற்றை யுணருமிவ்வுயிர் நானென் றறிகின்றதா? அங்ஙனமின்றி அறிகின்றதா? நானென் றறிகின்றதெனின், எத்துணை நானென நின்று அறிகின்றது? உடற்றுணையாகவெனின், அவ்வவ் வவத்தா உடற்றுணையாகவா? அன்றி இச்சாக்கிராவத்தை யுடற்றுணை பாத்திரமாகவா? அவ்வவ்வவத்தா உடற்றுணையாகவெனின், அவ்வுடற்றுணையாக நின்றுணர்தலுக்கன்றோ உயிர் என வழங்குகின்றது? அங்ஙனம் உயிரென வழங்கப்படினும் அஃது எதற்கு வழங்கப்படுகின்றது?

ஐ அசுத்தாத்திரய அகம்பொருளுக்கன்றோ? அஃதன்றி எதற்குமல்லவே? அங்ஙனம் வழங்கப்படுவது என் தேகம் என்னிந்திரியம் என் அந்தக்கரணம் என இவை கிழமைகளாக வழங்கப்படுவனபோல், என் உயிர் என் உயிரெனவும் கிழமைபாக வழங்கப்படுகின்றது. அங்ஙனம் என்னுயிர் என வழங்கப்படுவதால், உயிர் அறியப்படும் பொருளாய் விடுமோவெனின், நானென்னும் அகம்பொருள் இலட்சியார்த்தப்பொருளா? அங்ஙனம் அல்லாப்பொருளா? அல்லாப் பொருளெனின், விடாகிட்டை கூடுவது யாதுக்கு? நானென்கின்ற அகம்பொருள் வெளிப்படுதற் கன்றோ? நான் எனக்கு வெளிப்பட்டுழி நான் ஆத்மா என வழங்கப்படுகின்ற

தன்றோ? அஞ்ஞான்று நான் உயிரன்றெனப் படுமன்றோ? அவத்தாத்திரய திசைக்கண் நானென்பதற்கு உயிரெனவும், சமாதி திசைக்கண் ஆத்மா எனவுமாயின், இச்சுத்தாத்த இரண்டு தர்மமும் நானென்பதற்குக் கிழமைகளன்றோ? இக் கிழமைகளில் எது தற்கிழமை எது பிறிதின்கிழமை யெனப் படும்? ஆத்மா தற்கிழமையும் உயிர் பிறிதின் கிழமையு மன்றோ? இதனால், இவ்வுயிர் அறியப்படும் பொருளென்ப தற்கு முரணென்னை? இவ்வுயிரென்பதே அறியப்படும் பொருளாயின் ஏனையிரண்டும் இவ்வுயிரால் கண்கூடாகவும் அனுமானமாகவும் அறியப்படும் பொருள்க ளென்பதற்கு முரணென்னை? இங்ஙனம் ஆராய்ந்தால் தோற்றுவ பதிபசு பாசமென்னும் மூன்றும் கிரியைகளாயும், நானென்றும் போதம் திருக்காயும் முடிந்தன. முடியவே, உயிரென்பது அனுபவ அனுமான அளவைப் பொருளாயினும், தனக்கெ னக் கிஞ்சித்தும் பொருளுண்டா? இலதெனின், அறியாமை யாய் முடிவதா லென்க.

எங்ஙனமெனின், இத்தூலமுதலிய உபாதித்திரயங்களை தமக்கெனப் பொருளின்றித் தோற்றல் மாத்திரமாக இருப் பதைப் பொருளாகக் கொண்டது மயக்கமா? அன்றித் தெ ளிவா? மயக்கந்தானெனின், இம்மயக்கத்தால் அவ்வுபா தித்துணை நானென மருவியது யாதெனப்படும்? அஃதும் மயக்கமன்றோ? இங்ஙனம் இரட்டித்த இம்மயக்கம் யாதெ னப்படும்? அறியாமை யெனப்படுமன்றோ? இவ்வறியாமை வடிவா யிருக்கின்றதன்றோ சீவனெனப்படுவது? இரட்டித்த அறியாமையாயுள்ள சீவன் தனது உபாதான அதிட்டா னத்தை எஞ்ஞான்றேனும் கிஞ்சித்தும் நாடுவதுண்டா? அங் ஙனம் நாடாமையாலும் அறியாமை யென்பதற்கு முரணி ன்று. இன்றாகவே, சொல்மாத்திரமாக வழங்கப்படுகின்ற

கன்றோ? இதனால் மாத்திரமாக உபாதிக்கிரப விபரீதானுபவ அனுமானத்தால், ஓர் சடப்பொருளுடன் ஒழுங்கப்படுகின்றதால், சுட்டியாகிற பாவனைத் தோற்றமாகின்றது. அப்பரம் உடம்பொடு வாழ்ந்துவரும் சீவப்பொருளுடன் பாதப்படுகின்றன்றோ? சீவன் என்பது இக்கதியாயிருக்கின், மேலே பரம் உடம்பொடு பட்டால் கருதப்படும்? அம்மப் பாவனைத் தோற்றமன்றோ? ஆதலின், இவ்விரண்டின் பாவனைத் திரிசிய மென்பதாயிற்று. ஆகவே, பிரபஞ்சம் ஆலதிரிசிய மென்பதாய் பாவிற்றென்க.

இங்ஙனமுடைய திரிசியமாயின், இவற்றிற்குத் திருக்கென்பதுயாது? அதிட்டானமாகிய அகமே பொருளன்றோ? சீவகாரகத்திற்கும் பரமே பொருளாயினும், திரிசிய மென்பதில் முரண்படன்றோ? ஆதலால், திரிசியம் ஒன்றும் திருக்கென்பது ஒன்றாம் ஆம் இரண்டாயிற்று. இவற்றையன்றித் துவிதமென்பதுயாது? இங்ஙனமிருக்க, பதி பசு பாசம் இம்மூன்றும் வெவ்வேறு ரத்துப்பொருளெனவும், இவற்றுள் ஓர் கடிய மானைப் பிணைந்து கடியம் பிரபஞ்சமெனவும், இப்பிரபஞ்சம் அம்முன்னையபோல எதார்த்த சத்துப்பொருளெனவும், இங்ஙனந்த கூறுபாடின் பரமென்பது எவற்றிலும் நிறைந்திருக்கின்றதெனவும், அந்நிறைவில் அனைத்துந் தங்கியிருக்கின்றதெனவும், அங்ஙனம் நிறைவுற்றிருத்தல் எள்ளுக்குள் எண்ணெய் பூரித்திருக்கின்றதுபோ லிருக்கின்றதெனவும், முத்தியில் பதிப்பொருளும் பசுப்பொருளும் இரண்டறக் கலந்திருத்தலே அத்துவிதமெனவும் கூறுவதானே துவித சித்தாந்த மெனறபாலது? ஆண்டான் எனவும் அடிமை எனவுமா யிருப்பதனால் துவித மென்பதேயன்றி வேறு விதத்தா லன்றெனின், விசிட்டாத்துவிதபட்சம் ஆண்டான் அடிமை என்பதல்லவோ? அதிற்கூறிய அடிமை இறைவனே

விட்டு நீங்காதிலகும் சேதன குணமாயும், இதிற் கூறிய அடிமை இறைவனுக்கு அநாதி வேறு சத்துப் பொருளாயு மிருக்கின்றதெனின், அவ்வடிமை இறைவனது அம்சமாக லின் அஃது பந்தமுத்தி யிரண்டிலும் கூடியிருக்கும் துவித மும், இவ்வடிமை வேறு சத்துப்பொருளா யிருக்கின்றமை யின் அப்பந்தமுத்தி யிரண்டிலும் கூடாத் துவிதமுமா யிருக் கின்றன.

ஆகலின், இவ்விரண்டு பட்சமும் துவித மென்பதற்கு முரணின்று. இங்ஙனமிருக்க, இறைவனென்பது ஒன்றா? அன்றி இரண்டா? ஒன்றாகலின், அவ்வோரிறைவன் சில உயிர்களைத் தனது சேதனாம்சங்களாகவும் சில உயிர்களைத் தனக்கு வேறு சத்துப்பொருள்களாகவும் கொண்டிருப்பது முண்டா? இங்ஙனம் எவ்வெவ்வுயிர் எவ்வெப் பட்சத்தை அபிமானிக்கப்பட்டதோ அவ்வவ்வுயிரும் அதுதன் நிலை மைத்தா யிருக்கின்றதெனின், இவ்விரண்டு பட்சத்தையும் அபிமானிக்காதுழி அவ்வுயிர்கள் என்ன நிலைமைத்தா யிருக் கின்றன?

ஆங்காங்குமுள்ள பட்சங்களில், எவ்வெப் பட்சங்களில் எவ்வெவ்வுயிர் அபிமானித்ததோ அவ்வப்பட்சத்தின் நிலை மையதாய் அவ்வவ்வுயிரு மிருக்கின்றனவெனின், அவ்வப் பட்சத்தில் நின்றும்மாறி ஏனைய எவ்வெப்பட்சத்தை எவ் வெவ்வுயிர் அபிமானிக்கின்றதோ அவ்வப்பட்ச நிலைமையதாய் அவ்வவ்வுயிரு மிருக்கின்றதாகும்! அன்றியும், மானுடயாக் கையைப் பெறாமல் ஏனைய யாக்கைகளைப் பெற்றுள்ள உயிர் கள் அவ்விறைவனுக்குச் சேதனாம்சங்களா யிருக்கின்றனவோ? அன்றி வேறு அநாதிசத்துப் பொருள்களாக யிருக்கின் றனவோ? வேறு அநாதி சத்துப்பொருள்களாகவே இருக்கின் றனவெனின், அவைகள் இறைவனது சேதனாம்சங்களா

யிருக்கின்றனவென்று லென்னை? உயிர்கள் அனந்தமாயி னும் இறைவனை ஒன்றுதானே யெனின், அங்ஙனமிறைவனு க்கு உயிர்கள் எவ்வாறிருக்கின்றன? தனது சேதனாம்சங் களாயிருக்கின்றனவா? வேறு அநாதி சத்துப்பொருள்களா யிருக்கின்றனவா? இப்பட்சங்களனைத்தும்,

உத்தரவாதநூல்.

"உலகின் மதநிறுத்து முக்கமே கேண்மின்
உலகமு நாமு மொருங்கே — விலையின்றி
எங்கே வெளிப்படுத லங்கே மறைதனிநம்
அங்கிருந்துங் காணுமெத னைந்து."

என்று கூறியபடி, உலகையும் இவ்வுலகையறியும் நம்மையும் கற்பனா வியாப்பியமாகப்பெற்றிலங்கும் அதிட்டான அகம் பொருளைப் பரோட்சமாகவேனும் எட்டியுணராமல், இவ் வுலகை எதார்த்த சத்துப்பொருளென மயங்கி இதற்குமேல் இறைவ னுண்டெனவும் மயக்க மிரட்டிக்கப்பட்டு, இது காரணமாகப் பற்பல வேறுபாடுகளைக் கற்பித்து அபிமானம் பிடிவாத முற்றிருப்பதனால், இவைகள் எதார்த்த அவிதமும் எதார்த்த விசிட்டாத்துவிதமு மாகுமோ?

இவற்றுள், எதார்த்த அவிதமென்பது—முன்னொன்று அதிட்டான அகம்பொருள் திருக்காயும், தேகாதிப்பிரபஞ்சங் கள் திரிசியமாயு மிருப்பதில், தேகமுதலிய திரிசியம் பஞ் சேந்திரியானுபவமாயினும் இவை தோற்றல்மாத்திரத் திரி சியமா? அன்றி இருப்புள்ள திரிசியமா? தொழிற்குணம் தோற்றக்குண மயமாகிய மூவிதவிகார திரிசியமே யன்றிப் பொருளின்று. இவ்விதமாயுள்ள கற்பனைகளில் ஒன்றேனும் நானென்னும் அகம்பொருளுக் கியைந்ததன்றாகலின், நுனெ ன்னும் அகம்பொருள் வேறென்பதல்லவோ? அஃது வெளிப்

படாக்காறும் நான் நான் என வெழுங்குவது சொல்மாத்திர மன்றோ? சொல்மாத்திரமாக வெழுங்குவது ஒன்றும் கற்பனை யேனும் கண்கூடாத் தோற்றும் பிரபஞ்சமொன்றுமாக இங்ஙனம் வெழுங்குவதுதானே துனிதமெனப்பாலது? அல்லவோ! அன்னியமாகிய தேகாதிகள் நமக்கு விளங்குவதுபோல் நாமும் நமக்கு விளங்குவனலன்றோ துனிதமெனப்படும்? நமது திருட்டியை அகமுகத்திற் றிருப்பில் நமது சுயப்பிரகாசமும் புறமுகத்திற் றிருப்பில் சிவைசுராசகத் கற்பனையும் விளங்கவேண்டுமே? நமது திருட்டியைச் சிவைசுராசகத் கற்பனையை மாத்திரம் நோக்கிக்கொண்டிருக்கற்குத் தானே ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அத்திருட்டியை அகமுகமாகத் திரும்புமாறு பழக்கிக்கொண்டிருந்தால் நீடித்தேனும் பழகித் திரும்பாதோ? அங்ஙனம் பிறவும் சட்ட முற்றுத் திரும்பினு லன்றோ நமது உண்மை வடிவம் விளங்கும்? அஃது விளங்காக்காறும் ஷை திரிபதார்த்த நிச்சயம் சாதிக்கும் சொல்லாற்றல் துனிதம்போலன்றோ முடியும்! அங்ஙனமுடியின் விசிட்டாத்துவித மென்னும் கூடியிருக்கும் துனிதம் கைவல்லியமாகாதே! அஃது அகாதுழி சற்றில் அத்துவிதமென்றும் ஐக்கானுபவம் விளங்காதே? ஆகலின், இருக்கும் திரிசியமும் கண்கூடும் அனுபவமுமே ஷை எதார்த்தமாமென்க.

இஃது எதார்த்த விசிட்டாத்துவிதம்.

உருவம் அருவம் உருவாருவமாகிய சிற்சடபேத சர்வமும் அவத்தாத்திரயத்தை விட்டதன்று. ஆகலின், அவத்தாத்திரயத்தைப் பிடிக்கின் அனைத்தும் வேறன்று. இங்ஙனமிருக்க, இவ்வவத்தாத்திரயம் கயிற்றரவு கானல்நீர் கனைக்கற்பிதம்போலாகலின், இக்கற்பிதங்கள் மாறிமாறித் தோற்றுகின்றனவா? அன்றி நிலையாயிருக்கின்றனவா? மாறிமாறித் தோற்றுகின்றனவெனின், எதன்பால் மாறுகின்றன? ஓர்

பரத்தின்பாலெனின், அவத்தாத்திரயம் மாறுகின்றதை உணருகின்றது எது? அப்பரந்தானெனின், அங்ஙனம் மாறி மாறித் தோற்றுதலாலுண்டாம் இன்பதுன்பானுபவம் யாருக்கு? நமக்கெனின், இவ்வவத்தைகளுக்கு இடமாயிருந்து உணர்தலுக்கு ஓர் பரமும், இன்பதுன்பம் அனுபவித்தற்கு நாமுமா? அங்ஙனமாயின், நாம் உணருகின்றது எதை? அப்பரத்தை உணருகின்றதாக்கும்! நாம் சுகதுக்கங்களை அனுபவித்துக்கொண்டே பரத்தை உணருகின்றதும் அப்பரம் அவத்தாத்திரயங்களுக்கு இடமாயிருந்து அவற்றை உணருகின்றதுமா? இஃது விந்தையினும் மிக்க விந்தை! நாம் நிட்டை கூடுவது யாருக்கு? பரத்தை உணருகிறதற்கெனின், அதற்கு நிட்டைகூடுங்காலும் நாம் எதை உணருகின்றனம்? அவத்தாத்திரயங்களை அன்றி வேறல்லவே! அங்ஙனம் அவத்தாத்திரயங்களை உணர்ந்துகொண்டிருக்கும் நமக்கு அவை எங்கிருந்து காணப்படுகின்றன? வேறொன்றிலெனின், நாம் எங்கிருந்து உணருகின்றனமெனவருமே?

அன்றியும், அவத்தாத்திரயங்கள் மயக்கமா? அன்றித் தெளிவா? மயக்கமன்றெனின், இவ்வவத்தாத்திரயங்களில் பொருளல்லாதது பொருளாகத் தோன்றாது பொருள் பொருளாகத் தோன்றட்டுமே! இதனால், இவைகள் மயக்கமென்பதற்கு விருத்தமென்னை? இன்றாகலின், இம்மூவித மயக்கமும் யாருடையது? பரத்தினுடையதா? அல்லவே! நம்முடையதாகலின், இம்மயக்கங்கள் பிறிதின்கிழமை என்பதாயிற்று. ஆயினும், இம்மயக்கத்திற்கு ஆதாரம் யாது? பரமென்பதா? அல்லவே! அஃதும் நாமென்பதன்றோ? இதனால் என்ன ஆயிற்றெனின், அவத்தாத்திரயம் முதலிய சர்வ கற்பனைகளுக்கும் நானென்னும் போதமானது வியாபகமாயும் சாட்சித்துவமாயு முடிந்தன.

இவற்றிற்கு ஐயமிருக்கின், அவரவரும் நிட்டைகூடிப் பார்க்கில் நன்கு விளங்கும். அந்நிட்டை கூடுதற்கு வழு வென்னவெனின், ஷை அவத்தாத்திரயம் முதலிய சர்வசரா சரமும் கயிற்றரவு கானல்நீர் முதலியவைகள்போ லெனத் தக்கவா றாராய்ந்து தெளிவுற் றிருத்தலாமென்க. இங்ஙனந் தெளியாமலும் பின்ஞான்று அவ்வவத்தாத்திரயம் முதலிய வைகள் தத்தமது சிந்தையிற் படாதிருக்கின்ற நிட்டைகூடி நிலைக்காமலும், அதன் பின்ஞான்று நாணுகும் வியாபக விளக்கத்தைக் கண்டுகண் டின்புறாமலும், அவ்வியாபக விளக்கத்தோடு ஷை கற்பனைகளாகிய நாமரூப வியாப்பியங்களை யும் ஒருங்கேகண் டுணராமலும் வாளா போவதென்னை?

ஞானவாசிட்டம்.

"நானெனும் பொருள்கா ணாதோர்
ஞானவா காயங் காணார்
நானெனும் பொருளைக் கண்டோர்
ஞானவா காய மாவார்
நானெனு மகங்கா ரக்கார்
ஞானவிண் மதியை மூடி
ஞனெனுப் பரம வாம்ப
னன்மலர் விரியா தன்றே." என்றும்,

கைவல்லிய நவநீதம்.

"பலகலையு முணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி யிவனுமனு
பவம் விடாமற்
பலமலரின் மதுப்போலச் சச்சிதா னந்தமொன்றும்
பரமார்த் தத்தைப்
பலபொழுதுங் கண்மூடிச் சமாதியிருந் தான்விழித்துப்
பார்த்த போது
பலவடிவாஞ் சராசரசித் திரங்களெலாந் தோன்றுமொரு
படமா னேனே."

என்றும் கூறிய இவ்வனுபவ ரசங்களை இனிமேலுங் கேள்வி யுற்று உள் நோக்கிற் சென்று நிலைத்திருக்கலாமே! இதற் கிழுக்கென்னை? அன்றியும், விசிட்டாத்துவிதமென்பது தானே தானாகத் தெளிதற்கு முன்றோன்று நாமென்பது யாது யாதென ஆராய்ச்சியிற் செல்லும் இடைக்கண் விளங் கிய ஆதார ஆதேய பிரமங்களையும் ஒருங்கே கண்டனுபவி க்க நிலையா? அன்றி வாதிட்டுக்கொண் டிருத்தற்குக் கற் பித்ததா? கற்பித்த தன்றெனின், சர்வமும் பிரமமயமானு பவம் முன்றோன்று மாறேலன்றோ! அவ்வனுபவம் வாரா வழி, பின்றோன்று வியாபக வியாப்பியானுபவம் வாய்ப்பது எங்ஙனம் கூடும்? அம்மித்தையானுபவமும் இவ்வியாபக வியாப்பியானுபவமும் வாராவழி, ஈற்றில் அகட்பொருள் ஏக மேவாத்மைத்தானுபவமாதற் கெங்ஙனங் கூடும்? ஷை துவிதா னுபவம் முதலிய இம்மூவித அனுபவமும் வாய்ப்பதற்கே சர்வம் பிரமமயமென உபநிஷத் கோஷிக்கின்றதை உள் ளவாறே ஏற்கற்பாலதென்க. இதுகாறுங் கூறிப்போந்த வேதாந்த அத்துவிதானுபவத்திற் குதாரணம்:—

ஞானவாசிட்டம்.

“எங்கெல்லா வினுஞ்சற்றுஞ் செகங்களுக்
கயலா யனாறு
மன்னுது மெனக் கொளபோத மற்றையாங்
காரமாகும்.” என்றும்,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

“தோற்றமர வாகத் துணிந்தவூ ரெங்களூர்
சோகமோர் கங்கவி றந்தவூ ரெங்களூ
ராற்ற லுடையார்க் கடைந்தவூ ரெங்களூ
ரானந்த மாயே யிருக்குமூ ரெங்களூர்.”

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க. விசிட்டாத்துவித மெய்ப்பித்தற் குதாரணம்:—

பகவற்கீதை.

“யாவனொருவ னென்னையெல்லா வுயிர்களிடையு மென்னிடையே
மேவவெல்லா வுயிர்களையும் வேறுகாணா மெய்காண்பான்
றேவர்பகைமுன் செயித்தோனே யவன்யாதேனுஞ் செய்திடினு
மாவவவனா கின்றேனா னதின்யாதேனு மையமுறேல்.” என்றும்,

ஞானவாசிட்டம்.

தானாத மிகுநொய்தா மாகாயத்திற்
சகத்திரளாஞ் சித்திரத்தைத் தானேகோட்டு
மாறாத வுலகமெலாந் தனதுசோதி
யாதலினு லதற்குவே றயலொன்றில்லை
நீநானுஞ் சகசேத வடிவந்தானு
நிலைநிற்க வதன்பொருளாய் நீங்காதென்று
நானுவாம் பொருட்புணர்வா னடந்ததாகு
நடக்கவிட மிலாமையினு னடவாதாகும்.”
என்றும்,

‘எழுதுவோனு மெழுதிடமு மெதிர்காண் பொருளு
மிலதாகி
வழுவிலாத விண்ணிடையே வந்துதோன்று
மோவியந்தான்
பழுதின்மேவுந் தனைத்தானே பாராநிற்கும்
பலபொறியு
நழுவுதுயிலி னுலின்றி நனவான்மேவுங்
கனவொக்கும்.”

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க.

இஃது அத்துவிதம்.

இவ்வத்துவிதம் ஷை மகாவாக்கியங்களில் எந்த வாக்கியத்துக் கியைந்ததெனின், சாமவேத தத்துவமசி வாக்கியத்

னுக் கிசைபந்ததென்க. அத்தத்துவமசி வாக்கியம் துவிதம் விசிட்டாத்துவிதம் என்னு மிரண்டிக்கு மியைந்திருக்க, இவ் வத்துவிதத்துக்கும் எங்ஙன மியையுமெனின், ஷை துவித முதலிய மூன்று பட்சங்களையும் விளக்கும் அத்தத்துவமசி யென்கிற முப்பதத்துள், அசி என்கிற கடைப்பதத்திற்கு ஆனாய் என்கிற பொருள் இறந்த ஞான்றதாக ஏற்றி வழங்கி னும் பேதமிருக்கின்றது. எங்ஙனமெனின், துவிதபட்சத் தில் மதிபோல் முகம் பவளம்போல் வாய் என்னு மிவ்விரு மொழிகளுள்ளே போல வென்கிற உவமையுருபு குன்றி மதி முகம் பவளவாய் என வழங்கப்பட்டு வருவனபோல், தகிவா றுவம் தத்துவமென வழங்குகின்றது. அவற்றுள், தத் என் பது பரம் இவர என்பது போல என்னும் உருபுகுன்றிய தொக்குக் குன்றித் தத் துவம் என்றாய், அதனுடன் அசி யென்பது கூடி வழங்குகின்றது. இதற்குப் பொருள் எங்ஙன மெனின், தகிவா என்பது பரத்தைப்போல துவமென்பது நீ அசியென்பது ஆனாய் என்கின்றது. அது முத்தியில் பரவஸ்துவைப்போல் உயிராகிய நீ ஆனாயென்கின்றதென்க.

இவ்வாக்கியத்துள், அசியில் ஆனாய் என இறந்த ஞான்ற தாக இருப்பதில் பேதமிருக்கின்றதாய் முன்னர்க் கூறிய தைப் பற்றி யூகிக்கின், ஆனாயென்பதனால் முத்தி யெய்து தற்கு முன்னமே நாம் பரவஸ்துவைப்போல் ஆயிருக்கின்றே மென்றாகின்றது. அங்ஙனமாயின், நாம் கர்மோபாசனா ஞான காண்டிகளாய் முயல்வானேன்? முயன்ற பின்னான்றன்றோ பரவஸ்துவைப்போல் ஆகவேண்டும்? வாக்கியத்தின் பதம் முன்னான்றே ஆயிருக்கின்றதாய் நிகழுகின்றதே! அங்ங னம் நிகழுவானேனெனின், எவ்வெவ்வுயிர் கர்மகாண்ட விதி விலக்கின்படி சற்றும் வழுவின்றி ஒழுகுகின்றதோ அவ்வவ் வுயிரும் நீடித்த பின்னான்று உபாசனா ஒழுக்கத்துக் குடன்

படுதற்குச் சற்றேனு முரணுண்டா? அவ் வொழுக்கமும் நன்கு முதிர்ந்தழி பின்னொன்று ஞானகாண்ட ஒழுக்கத்துக் குடன்படுதற்குச் சற்றேனு முரணுண்டா? இம்மூவித ஆற்றலும் முடிந்த பின்னொன்று முத்தியில் ஷை உயிர்கள் பரவத்து வைப்போ லாகிறதற்குச் சற்றேனு முரணுண்டா? இன்றாக லின், இத்திண்ணம் நோக்கி ஆவாய் என்றது ஆனாய் என்னும் பதம் வந்து நிகழுகின்றது. என்னை, எறும்பு முட்டை கொண்டு திட்டையேறின் பெய்தது மழை என்றும், காலான முதற்பூமி கைவந்தான் முத்தியுங்கை வந்ததாமே என்றும கூறியவாற்றாற காண்க.

இரண்டாவது விசிட்டாத்துவித பட்சத்தில் உயிர்கள் இயற்கையில் அப்பரத்தினது அம்சங்களா யிருக்கினும், முத்தியில் ஷை துவித பட்சத்தைப்போல் ஆவாய் என்றது ஆனாய் என இறந்தகாலன் றனுபவமாகப் பொருள்கொண்டு தஸ்யாபாவ தத்துவம் என நிகழுகின்றது. அவற்றுள், தஸ்யா என்பது பரத்தினது பாவமென்பது தன்மையா யிருக் கின்று யென்றாகின்றது. அப்பதங்களுள், நீ யென்பது தோன்று எழுவா யாகின்றதென்க. என்னை, பிராமணத்துவம் பிராமணரின் றன்மையெனவும் சூத்திரத்துவம் சூத்திரரின் றன்மையெனவும் போலாமென்க. அவ்வாக்கியம் அத்துவிதத் துக் கியைந்தது எங்ஙனமெனின், இவ்வத்துவிதம் ஷை துவிதம் விசிட்டாத்துவிதங்கள்போற் குறுக்கு நெறியிற் செல் லாது நேர்நெறிக்கட் சென்றது. அதாவது, தத் என்பது பரமெனவும் துவம் என்பது நீயெனவும் அதாவது உயிரெனவும் அசி யென்பது ஆனாயெனவும் அதாவது ஐக்கிய மெனவும் நேராகவே பொருள்கொண்டு, ஷை தற்பத அர்த் தத்துக்கும் துவம்பத அர்த்தத்துக்கு மிடைக்கண் தேற்றேகாம் குன்றி யிருக்கும் அவ்வேகாரத்தைத வருவித்து தத்

என்கிற பதப்பொருளாகிய பரமே துவம்என்கிற பதப்பொருளாகிய உயிரெனவும், இத்துவம் என்கிற பதப்பொருளாகிய உயிரே அத்தத் என்கிற பதப்பொருளாகிய பரமெனவும், அசி என்கிற ஐக்கியத்தைக் கொடுத்து யுத்தி அநுபவத்தோடு வழங்குகின்றதென்க. என்னை, சோ அயம் தேவதத்த னென்புழி, சோ என்பது அவனே அயம் என்பது இவனெனவும், அயம் சோ தேவதத்த னென்புழி, அயம் என்பது இவனே சோ என்பது அவனெனவுமாம். அவை, தேவதத்தனென்னும் ஓர் புருடன் கதம்செய்த புண்ணிய பரிபாகத்தால் காசியில் அரசனாகவும் பின்னர் அவ்விராஜ போகத்தில் விரக்திதோன்றுழி சிதம்பரத்தில் சந்நியாசியாகவு மானு னென்புழி, ஆங்கு அவ்வரசனு யிருந்த தேவதத்தனே ஈங்கு இச்சந்நியாசியாயிருந்த தேவதத்தனெனவும், ஈங்கு இச்சந்நியாசியாயிருந்த தேவதத்தனே ஆங்கு அவ்வரசனு யிருந்த தேவதத்தனெனவும் ஏகத்துவம் வாய்த்திருத்தல் போலாமென்க.

இதுபோல், தாட்டாந்தத்தை இன்னும் நன்கறிக்குதும். எங்ஙனமெனின், ஷ வாக்கியத்தில் ஆறுயென்னும் ஐக்கத்துவமானது முதற்பதம் இரண்டாம் பதம் அர்த்தத்தோடு வழங்கும் ஞான்று தேற்றேகாரமாய் விரிந்தும், அவ்வர்த்தமின்றி அவ்விருபதமாத்திரம் வழங்கும் ஞான்று அத்தேற்றேகாரம் தொக்கியும் வருகின்றது. அப்பதங்கள் அர்த்தங்களோடு வழங்குஞான் றெங்ஙனம் விரிகின்றதெனின், அது என்னும் பிரமமே நீ என்னும் கூடஸ்தனெனவும் நீ என்னும் கூடஸ்தனே அது என்னும் பிரமமெனவும் அத்தேற்றேகாரம் விரிந்து வருகின்றது அர்த்தமின்றிப் பதமாத்திரமாய் வழங்குஞான் றெங்ஙனம் தொக்கியிருக்கின்றதெனின், அது நீ ஆறுயெனவும் நீ அது ஆறுயெனவும் அவ்வோரந்த

நோக்கி வருகின்றது. அவை பரமாத்மா பிரத்தியகாத்மாக் கியமெனவும் பிரத்தியகாத்மா பரமாத்மாக்கியமெனவும் ஐக் கிய பதம் விரிந்து வழங்குகின்றதாம். இவ்வைக்கியத்துவம் இடைக்கண் வரும்போது தேற்றேகாரமாகவும் ஈற்றில் வரும்போது ஆறெனவும் வழங்கி வருகின்றது. மேலும் இவ்வசியென்கிறபதம் தேற்றேகாரமாகவும் எதிர்ஞான்றைத் கிஞ்சித்தும் தழுவாமல் இறந்த ஞான்றையே தழுவி ஆறெ னவும் வழங்குகின்றதென்க. இவ்வரிய வாக்கியப்பொருள் கள் வாச்சியார்த்தமட்டிலிராமல இலட்சியார்த்த அனுபூதிப பொருள்களாகலின், இவற்றுள் முதற்பதம் இடைப்பத மிர ண்டுள் முதற்கண் தொம் எனவும் இடைக்கண் தத் எனவும் அமைத்துத் தொந்தத்தசியென்றது தத் தொம் அசி யென் பானேன்? இவ்விருவகையில் முக்கியமானது தத் தொம் அசி யென்பதா? அன்றித் தொந்தத் தசி யென்பதாமெ னின், இரண்டும் முக்கியமேயாயினும், தொந் தத் தசி யென் பதே மிக்க முக்கியமாமென்க. எங்ஙனமெனின், தத் தொம் அசி எனத் தெளிந்திலங்குந் தெளிவினால் அவித்தையும தொம் தத் அசி எனத் தெளிந்திலங்குந் தெளிவினால் மாயை யும் நசித்தற் கியைந்திருத்தலா லென்க.

இம்மாயை அவித்தை யிரண்டில் முன்ஞான்று கெட வேண்டியது யாதெனப்படும்? அவித்தை யன்றோ? அவ் வவித்தை எத்தெளிவினாற் கெடவேண்டியது? தத் தொம் அசி எனத் தெளிந்திலங்குந் தெளிவினாலன்றோ? பின்னர் மாயை என்பதும் கெடவேண்டுமே? அஃது எத்தெளிவாற் கெடவேண்டியது? தொம் தத் அசி எனத் தெளிந்திலங்குந் தெளிவினாலன்றோ? ஆகலின், ஷை மகாவாக்கியம் தத் தொம் அசி எனப் பிறந்திருக்கின்றது. தத் தொம் அசியால் அவித் தை கெடுவது மிக்க அரியதாயினும், பின்ஞான்று மாயை

கெடுவது திரிலோகத்திலு மிக்க அரிதெனப்படுமென்க. ஆகலின், முதற்றெளிவான நானென்கிற தொம்பதார்த்த சோதனையும், இரண்டாவது தெளிவான அவனென்கிற தற்பத சோதனையும் செய்து நிலைக்கவேண்டுமென்க. அன்றியும், முன்ஞான்று தத்துவமசியெனத் தெளிந்தனுபவியாதுழி, அதாவது (அதுவே நானெனத் தெளிதல்)பின்ஞான்று தொந்தத்தசியெனத் தெளிந்தனுபவித்தற் கியையாது. அதாவது (நானே அதுவெனத் தெளிதல்). இவற்றுள், அது நானென்பது பிரமமகமெனவும், நான் அதுவென்பது அகம்பிரமமெனவுமா மென்க.

அங்ஙனமாயின், பிரமமென்பது நானெனப்படுமா? அன்றியும், நானெனவு நிகழுமா? பிரமமென்பது தேகேந்திரியாதிகளை இறந்ததாயிற்றே! அது எங்ஙனம் நான் நானென நிகழும? அபரிமயம நானென்பதற்கே இயையாதிருக்க, அது நானென நிகழ்வதெங்ஙனம்? நானென்பதோவெனின், தேகேந்திரியாதிகளைச் சுமந்து சுமந்து இன்ப துன்பங்களில் மொத்துண்டு மொத்துண்டு திரிபவனாயிற்றே! ஆகலின், இந்த நானென்பது எங்ஙனம் அந்தப் பிரமமெனப்படும்? அந்தப் பிரமம் நானெனவும் படாது, நானெனவுந் திரிந்துழலாது, இந்த நான் பிரமமெனவும் படாது,. பின்னர் தானே தானகவு மிராது. இவ்விரண்டும் இங்ஙனமிருக்க, அது நானெனவும் நானதுவெனவுந் தெளிதலே ஞானனுபவமென்றும் மோனனுபவமென்றும் மயங்கி யிருக்கலாமோவெனின், இவ்விரண்டனுபூதி பட்சமும் ஞானப்பியாச சாதக நிலைக்கண்ணேயன்றி முடிந்த சாத்திய நிலைக்கண்ணும் சாதகநிலைக்கு முன்னுமன்று. இச்சாதக நிலையில் முன்ஞான்று அது நானென்றும் பின்ஞான்று நானதுவென்றும் கூறுபவை நினைவுமாத்திரமாகவும் சொல்மாத்திரமாகவுமன்

றிக் கண்டறிந்தது ஞானமென்ற கைவல்லியநவநீதக் கவியிற் கூறியபடி, இலட்சியார்த்தமாகப் பன்னூன்றும் பழகாவிடின், நான் நீ என்கிற இருமையுமிறந்து தானே தானுதற்கியையா தென்க. பிரமமகம் அகம்பிரம மென்பதற் குதாரணம்:—

ரிபுகீதை மகாவாக்கியம்.

"பிரமமக மகம்பிரம மென்றிவ் வண்ணம்
பேதமிலா வகம்பிரம நிச்ச யத்தைச
சரிவரவே சந்ததமும் பழகா நின்றேன்
சத்தியசிற் சுகககனமாம் பரமே யாவ
னரியவனே யாதலினு னீயெப் போது
மன்புடனே யகம்பிரம நிச்ச யத்தைப்
பிரிவறவே பழகியதாற் பேதந் தீர்ந்து
பின்னமிலா வகண்டபரப் பிரம மாவாய்" என்றும்,

"அகம்பிரமம் பிரமமக மகமெல் லாமென்
றநவரத மதிதிடமாய் நிச்ச யித்து
மிகும்பிரம பாவனையே தொடர்பாய்ச் செய்து
மேவியவித் துவிதமெலா மிக மறந்தே
யகம்பிரம ஞானமது நிருவி கற்ப
மானவுட னசஞ்சலமாய்ச் சிலையே போலத்
தகும்பிரம வடிவாகித் தளர்வு தீர்ந்து
தடையற்ற வாநந்த மனுப விப்பாய்." என்றும்

கூறியவாற்றாற் காண்க.

அது நானெனவும் நானது வெனவுமாகிய ஒருமை யென்பது மேற்படி சாதக முதிர்ச்சியில் வாய்க்கின்றதாயின், அச்சாதக மில்லாதொன்றில், அவ்வொருமை இல்லையென் றாகின்றது. ஆகவே, மேற்படி தத்துவமசிவாக்கியம் கூற்றில் எதிர் ஞான்றைத் தழுவி நிகழாது இறந்த ஞான்றைத் தழுவி நிக ழுவானேனெனின், அவ்வொருமை யென்பது சாதக முதிர்

ச்சியில் மாத்திரமன்று, அச்சாதக மில்லாத எஞ்ஞான்றும் மாறாதிருக்கின்றதென்க. அவ்வொருமை இஞ்ஞான்றிருக்குமாயின், எஞ்ஞான்று மிருக்குமென்பதற்கு முரணின்று. ஆகலின், இஞ்ஞான்றிருக்கின்றதாவெனின், அவித்தை மாயையென்னுமாரோபத்தால் நீ நான் என்னுந் துவிதங் காண்டலேயன்றி, அந்த துவிதாரோபத்தை இஞ்ஞான்றே நீக்கிக் காணுழி அவ்வொருமை இஞ்ஞான்றே விளங்குதற்கு விருத்தமின்றென்க. எங்ஙனமெனின், முன்னர் இருமையினுண்டாந் தோடத்தை யூகித்துப் பின்னர் அவ்வொருமை இஞ்ஞான்று மிருப்பதைப பற்றி நன்கு யூகிக்குதும். என்னை? பிரமமென்பது நானன்றாயின், பிரமத்திற்கு நானென்பது வேறெனப்படும். நானென்பது பிரமமன்றாயின், நானெனற்குப் பிரமமென்பது வேறெனப்படும். படவே, பிரமமென்பது ஓர் பொருளும் நானென்பது ஓர் பொருளுமாகி இரண்டுபட்டுப்போம். போகவே, இவ்விரண்டும் கண்டப்பட்டுவிடும். விடவே, பிரமமென்பது பரிபூரணத்துவ மில்லாமற்போம். போகவே, பிரமமென்பது ஓரிடத்ததும், இதனால் நானென்பது பலவென்றேற்படுதலின், ஒவ்வோர் நானும் ஒவ்வோரிடத்ததுமாய் முடியும். முடியவே, அவ்வொவ்வோரிடமும் வேறே ஓரிடத்ததாக வேண்டுமென வரும். வரவே, அவ்வோரிடமானது யாதெனவருமே! இதற்கென்செய்தும்! நானென்பது எண்ணரியதாயினும், ஒவ்வொரு நானுக்கும் உள்ளும் புறமும் இடையும் நீக்கமின்றி விரிந்திருக்கின்றதால், எங்ஙனம அபபிரமம் அபரிபூரணமெனைப் படுமெனின், பரமாணுவுக்கும் பரமாணுவும நீக்க மின்றிய அப்பரமாணுவி நிறைவில் மற்றோர் பொருள் அணுத்துணையேனு மிருக்காதாயின், எண்ணரிய நானென்பவைகளும், பஞ்சபூதங்களும் அவற்றாலாகிய அண்டகிளைகள் பலகோடிகளும் அவ்வவ்வண்டங்களுக்கிசைந்து நிகழும் எண்ணரிய பவுதிகங்களும் [illegible]

யிருந்து நிகழும்? அனைத்து மிருந்துதானே நிகழுகின்றதெனின், இதனால் அப்பரவத்து நிறைவெனப்படாதே! பரமென்பது நிறைவற்று மிருக்குமாவெனின், அந்நிறைவில் தங்கி நிகழுகின்றவை பொருள்களெனப்படுமா? படுமெனின், பாஞ்ச பூத பௌதிகமயமாயுள்ள இப்பிரபஞ்சத்தினை அப்பரவத்து இல்லையெனப்படாதோ? படாதெனின், அந்நிறைவிலிருக்குந் தர்மயகத்தாகிய இப்பிரபஞ்சப்பொருளில்லையெனப் படாதோ? இஃதும் படாதெனின், ஓர் மசகமானது அகம்புற மிறந்திருக்கும் இவ்வாகாயத்தை விழுங்கியிருக்கின்றதென்றும் போலாம். இஃது விந்தையினும் மிக்கவிந்தை யென்க.

இது நிற்க. முன்னான்று பிரமமே அகமெனவும் அகமே பிரமமெனவுமா யிருக்கின்ற அவ்வொருமையானது இஞ்ஞான்று மிருக்கின்றதென்பதைச் சற்றாய்ப்பாம்.

எங்ஙனமெனின் 1-வது பிரமமாமென்பது பிரமர் முதலாக நான் நானென நிகழும் ஒவ்வோருயிரும் நானென்றே நிகழுகின்றதாகலின், அவ்வவ்வுயிருக்கும் நானென்பது அவ்வவ் வுபாதித்திரயமா? அன்றி வேறா? அவ்வவ்வுபாதித் திரயந்தானெனின், ஒவ்வோருயிருக்கும் மூன்று மூன்று நான் இருக்கின்றதாகின்றதே! ஒவ்வோருயிருக்கும் ஒவ்வோர் நானன்றோ இருக்க வேண்டியது? அவ்வவ் வுபாதித்திரயம் ஒன்றுள்ளொன்று ஒன்றில்லாமற் போகின்றன. போகவே, ஒவ்வோருயிரும் நானென்னாத நேரமுமுண்டா? இல்லையன்றோ? இல்லாவழி, இம்மூன்றில் எது நானென்பதற்கியைந்தது? ஒன்றுமல்லவே! அல்லாவழி, பின்னர் எது நானெனப்படுவது? ஆங்காங்கும் அவ்வவ் வுயிரேயெனின், அவ்வவ் வுயிரும் அறிவு வடிவன்றி வேறன்று. அறிவென்பது எந்நிலைமைத்தாயது? நிலைமையாவது இருவகையின. அவை—அவத்தாத்திரயமாகிய அஞ்ஞானதிசை யெனவும், இருவித சமாதியாகிய ஞான

திரையெனவுமாகின்றன. ஆகவே, இவ்விரண்டு திரைக்கண்ணும் கூடி அறிவு இருக்கின்றது. இருக்குமவ்வறிவுக்கு இவ்வஞ்ஞான திரைக்கண் இவ்வுபாதித்திரயம் நானாகத் தோற்றுகின்றதால் இந்த நான் அகலுகிறதல்லன்றோ,

"யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த வுலகம் புகும்."

எனக் குறள் மகாவாக்கியம் பிறந்திருக்கின்றது. இந்த உபாதித்திரய நானைக் களைய வேண்டுமாயின், மேலே எந்த நானை நானெனக் கண்டுபிடிக்கின்றது? இந்த நான் ஆரோபித நானாகலின், அந்த நான் அதிட்டான நானன்றோ? அவ்வதிட்டான நான் கூடி இருவகைச் சமாதியில் வெளிப்படுகின்றதன்றோ? இந்த உபாதித்திரய நான் விகாரமெனப் படுமாயின், அந்த நான் சுயம்பெனப்படுமன்றோ? அச்சுயம்பாகிய வியாபகவிளக்கத்தைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்பதற்கே,

ஞானவாசிட்டம்.

"நானெனும் பொருள்கா ணாதோர்
ஞானவா காயங் காணார்
நானெனும் பொருளைக் கண்டோர்
ஞானவா காய மாவார்
நானெனு மகங்கா ரக்கார்
ஞானவின் மதியை மூடி
ஞானெனும் பரம வாம்ப
னன்மலர் விரியா தன்றே."

எனக் கூறியிருக்கின்றது. இதனால் இவ்வியாபக விளக்க உணர்வையன்றிப் பிரமமென்பது வேறெனப்படுமோ? உபாதித்திரய விகாரத்தையன்றி அறியாமை யென்பது வேறெனப்படுமோ? படாததால் அப்பிரமம் நானெனப்படுமா? இவ்வறியாமையே நானெனப்படுமெனின், இஃதகல்வதற்கு

யானெனதென்னுஞ் செருக்கு அகலவேண்டுமென்பானேன்? அச்செருக்கு நானல்லவற்றை நானெனவும் எனதல்லவற்றை யெனதெனவும் மயங்கிய மயக்கமென்க. இம்மயக்கம் எதன்பாலதெனின், இஃது தொழிற்குணமா? அன்றித் தோற்றக்குணமா? தோற்றக்குணம் கண்கூடாக வேண்டும்! ஆகலின், தொழிற்குணமென்பதற்கு ஐயமின்று. இன்றாயவே, இம்மயக்கம் உயிரினது எனப்போமெனின், உயிரென்பது அறிவெனவும், அவ்வறிவு ஷை வியாபக விளக்கத்தையன்றி இன்றெனவும், அவ்வியாபக விளக்கமே பிரமமெனவும் முன்னர்த் தீர்மானித்தோமாகலின், ஷை மயக்கமென்பது யாதின்பாலதென்பம்! பிரமத்தின்பாலதென்போமெனின், அம்மயக்கம் என்னுடையதென்ப பிறிதின் கிழமையாக வழங்குகின்றதே! இதனால் யாதின்பாலதென்பம்! நானென்பதன்பாலதெனின், நானென்பது பிரமமாயிருக்கின்றதே! இதனால், அம்மயக்கமாகிய அறியாமை நானென்பதையன்றியும், அஃது நானென்பதன்றாயு மிருக்கின்றதால், இவ்வறியாமை ஷை பிரமத்தின்கண் கயிற்றரவுபோ லிருக்கின்றது. இருக்கின்றதால், இஞ்ஞானமும் நானென்பது பிரமத்தையன்றி வேறன்றா யிருக்கின்றதென்க.

இன்பதுன்பானுபவமும் பிறத்த லிறத்தல் முதலியனவும் யார்பாலதெனின், அறியாமையின்பாலதேயன்றிவேறன்றென்க. அவ்வின்பதுன்ப முதலியவைகளை அறியாமை அனுபவிக்குமோவெனின், அறிவென்பது அனுபவிக்குமே? அறியாமை சடப்பொருளாகலின், எங்ஙனம் அனுபவிக்குமெனின், அறிவு சித்துப்பொருளாகலின் அஃது எங்ஙனம் அனுபவிக்கும்? இரண்டும் அன்றாயின், வேறேயிருந்து அனுபவிப்பது யாதெனப் படுமெனின், ஒன்றை மற்றொன்றாக உணர்வது அறியாமையும், அவ்வவசரம் அஃதறியாமை யெனப்படுமா?

அன்றி அறிவெனப்படுமா? அறிவெனப் படுமெனின், உள்ளதை யுள்ளதாக உணர்வது அறியாமையாக வேண்டுமே! இஃது விந்தையெனப் படுமன்றோ? உபாதித்திரயம் அவத்தாத்திரய முதலியவைகள் கற்பனைகளாகலின், இக்கற்பனை யதார்த்தமாக மயங்கின மயக்கங் காரணமாய் ஷை இன்ப துன்பங்களை அனுபவிப்பது யாது? அம்மயக்கத்தையன்றி வேறே யாதிருக்கின்றது? அறிவாகிய நாம் அனுபவிக்கின்றோமேயெனின், அவ்வறிவாகிய நாம் இலட்சியப்பொருளா? அஃதல்லாப்பொருளா? அஃதல்லாப் பொருளெனின், நிட்டை கூடுவது யாருக்கு? நாமென்பது வெளிப்படுதற்கன்றோ? அங்ஙனம் வெளிப்படுவது யாதுபொரு ளாகின்றது? ஷை வியாபக விளக்க உணர்வுப்பொரு ளாகின்றதன்றோ? அவ் வியாபக விளக்க உணர்வையன்றி நாமென்பது ஏது? அவ் வியாபக விளக்க உணர்வாகிய பிரமமே நாமாயின், ஷை இன்ப துன்ப முதலியவைகளை அனுபவித்தற் கிருப்பது யாது? ஒன்றை யொன்றாக உணரு மயக்கமன்றோ? அம்மயக்கம் சீவனெனவும் சிதாபாச னெனவும், அறியாமை யெனவு மாகின்றது. ஆகவே, இவ்வறியாமை யுள்ளஞான்றும் பிரமமாகிய நாமெனப்படுவது ஷை சீவனெனவும், சிதாபாச னெனவு மாகின்றது. எதுபோலெனின், களிம்புள்ளஞான்றும் தங்கமானது செம்பு எனப்படுமாறுபோலன்று. ஏனெனின், செம்பென்பது தோற்றன் மாத்திரக் கற்பனையாயினும் தங்கமென்பதும் களிம்பென்பதும் ஒவ்வோர் பொருளாயிருப்பது ணலென்க. ஆகலின், ஒளியின் அபாவமே இருளெனப்பட்டது. அவ்விருள் உள்ளஞான்றும் பழுதையானது பாம்பாக இருக்குமாறுபோ லாகின்றது. ஆகவே, கற்பனையாகிய பாம்பானது சரித்தல் கடித்தல் முதலிய புடைபெயர்ச்சியுடையதாகக் காண்டலபோல் கற்பனையாகிய சிதாபாசனது இச்சாஞானக் கிரியையாதி புடைபெயர்ச்சியுடைய

தாகக் காண்கின்றதென்க. இதனால் என்ன ஆயிற்றெனின், பழுதையானது யாதோர் செய்கையுமற்றிருந்தல்போல், பரமாத்ம சொரூபமாகிய நானென்பது யாதோர் செய்கையு மற்றிருந்ததென்றாகின்றது. ஆகவே, இவ்வாபிப்பிராய அநுபவம் பிரமமாகு மென்பதாயிற்று. அப் பிரமமாகு மென்பதற் குதாரணம்:—

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"அஞ்ஞான காரிய மனைத்து மறவிட்டு
விஞ்ஞான மானேனென் றுந்தீபற
வெளியாகி நின்றேனென் றுந்தீபற." என்றும்,

"அதுவேகா ணிதுவென்றென் றாரிய னருள்செய்ய
இதுவது வாகுமென் றுந்தீபற
இலக்கணைப் புத்தியிதென் றுந்தீபற." என்றும்,

நிஜாநந்த உந்தியார்.

"தானாகி நின்ற தனித்த பரம்பொரு
ளானாகி நின்றேனென் றுந்தீபற
நாடிலொன் றில்லையென் றுந்தீபற." என்றும்,

ஈசுரகீதை.

"இந்த ஞானத்தை யெய்திய வின்பத்தா
ரந்த மில்பிர மத்துரு வாயினோர்
பந்த மேவிடார் பண்டென் னுமென்றே
யெந்தை யீறிலி யீச னியம்பினன்." என்றும்

வருவனவற்றாற் காண்க.

2-வது அகம்பிரமமென்பது.

இவ்வுபாதித்திரயம் கயிற்றரவு முதலியவைபோல் சொல் மாத்திரமும் தோற்றம் மாத்திரமுமா யிருப்பதால், நானன்

றென நியதி களையப்பட்டன. படவே, எது நானன்றென நியதி களையப்படாதது? நியதி களையப்பட்ட இவ்வுபாதித் திரயம அவத்தாத்திரயம் அபிமானத்திரய முதலியவைக ளுக்கு ஆதாரமாயும, சாட்சியாயு மிலங்கும் வியாபக விளக்க மன்றோ? அவ்வியாபக விளக்கமே நானெனத் தெளிந்தின் புறும்போல நான அதுவெனத் தெளிந்தின்புற வேண் டுமா? அன்றி வேண்டாமா? இங்ஙனந் தெளிந்தின்புற்ற தெளிவானந்தமே நிரதிசயானந்த மாகலின். நான அதுவெனத் தெளியவேண்டுவது எற்றுக்கு? அது நானென்பதற்குப் பொருத்த மிருக்கின்றது, நானதுவென்பதற்குப் பொருத்த மில்லையே! அது நானென்பதனால் அதுவே நானெனப் படு கின்றது. இங்ஙனமன்றே தத்துவமசி வாக்கியம் பிறந்திருக் கின்றது? நானென்பது முன் முதலானால் அவ்வாக்கியம் அங்ஙன மை பிறக்குமா? ஆகையால், நான அதுவெனத் தெளிந்தின் புற வேண்டியது இல்லையெனில், அவ்வாக்கியம் ஐக்கியானுபவ த்தை விளக்குவதெங்ஙனம்? அஃது தத்துவமசி யென்பது மாத் திரமா? தொந்தத் தசியென்பது மன்றோ? அன்றெனின், அவ்வியாபக விளக்கத்தை நானெனத் தெளிந்தின்புற வேண் டுவதென்னை? இவ்வுபாதித்திரயத்தை நானன்றெனக் களைந் ததனாலன்றோ? எதை நானெனப் பரோட்சமுற்று இவ்வுபா தித்திரயத்தைக் களைகின்றது? அவ் வியாபக விளக்கத்தை யாகலின், அவ்வியாபக விளக்கத்தைப் பரோட்சமாகக் கொண்டு இவற்றைக்களைந்த பின்னன்றே, அவ்விளக்கத்தை அபரோட்சமாகத் தெளிகின்றது. இங்ஙனந் தெளிவது நானதுவெனத் தெளிதற் காகலின், சோயம் தேவதத்த னென்பதுபோல, அயமசோ தேவதத்தனெனவும் வழங்கு கின்றது. அயமசோ தேவதத்த னென்பதே அவ் தொந்தத் தசி யெனப்பட்டது. இத்தொந்தத் தசி யென்பதே அகம் பிரம மெனப்பட்டது.

அகம்பிரம மென்பதற்குப் பொருளென்னோவெனின்,
முன்னொன்று களையப்பட்டவை உபாதித்திரய முதலியவைக
ளன்றோ? இவை யனைத்தும் உண்மைப் பொருள்களாகத்
தோற்றுகின்றனவா? அன்றிக் கயிற்றரவு முதலியனபோற்
றோற்றுகின்றனவா? உண்மையாகவே தோற்றுகின்றன
வெனின், இருப்பாயிருந்து உண்மையாய்த் தோற்றுகின்ற
னவா? அன்றித் தோற்றன்மாத்திரமாக இருந்து உண்மை
போலத் தோற்றுகின்றனவா? இருப்பாயிருந்தே உண்மை
யாய்த் தோற்றுகின்றன வெனின், இவ்வனைத்தும் ஆராய்ச்
சிக் கிசையா திருக்கட்டும்! இசைவதாற் றோடமென்னை
யெனின், அன்மை யெனவும் இன்மை யெனவு முடியாதிருக்
கட்டும்! அங்ஙன முடிவதாற் பொருளின்றோ வெனின்,
ஆம் எனவும் உண்டு எனவுமா யிருப்பது பொருள் இல்லாத
தாக்கும்! பொருளென்பதும் பொருளல்ல வென்பதும் இங்
ஙனந்தான் மாறாக இருக்கின்றதோ? இஃது விந்தையினும்
மிக்க விந்தை யாகின்றதே! காணப்பட்ட நாமரூபமனைத்தும்
அன்மை இன்மை யென்பதனால் இழுக்கென்ன வெனின்,
தோற்றன்மாத்திரமென்பவற்றிற் கிசைந்ததன்றோ? அன்றி
யும் இத்தோற்ற மனைத்தும் உண்மையாகத் தோற்றுவா
னேன்? அங்ஙனந் தோற்றுதல் சுபாவமெனின், கயிற்றரவு
முதலியவைகள்போலன்றி உண்மையாகத் தோற்று மிவை
கள் தெளிந்த ஞான்றோ? அன்றித் தெளியாஞான்றோ?
தெளியாஞான்றெனின், அதுபோல் இவ்வனைத்தையும் ஆரா
ய்ந்து தெளிந்தஞான்று உண்மைபோற் றோற்றுகின்றனவா?
தோற்றாதெனின், உண்மையாய்த் தோற்றுதல் சுபாவமென்
பானேன்? சுபாவமென்பது என்றும் ஒருபடித்தா யிருப்ப
தன்றோ? இவையனைத்தும் அங்ஙனமில்லையே! தெளியா
வழி உண்மைபோலும், தெளிந்தவழி இன்மையாயு மிருக்
கின்றதே! தெளியாமை கூட்டமாகிய அவிவேகமும் தெளிவு

அம்மூட மின்றிய விவேகமுமன்றே? அவிவேகத்தால் அனைத்தும் உண்மைபோற் றோற்றுவானேன்? உண்மை யாகப் பார்க்கின்றதனாலன்றே? தெளியாதுழி உண்மையா கப் பார்க்கினும், தெளிந்துழிக் கற்பனைகளாகப் பார்க்கினும், அனைத்தும் ககனாரவிந்தம் கயிற்றரவு கானல்நீர் கனாவுலகம் ஆகிய இந்நான்கினையும்போன்றதென்பதற்கு மறமெனன்னை? இன்றாகலின்,

இத்தோற்றமனைத்தும் எதற்குக் காணப்படுகின்றன? ஆங்காங்கும் நானென்பதற்கன்றே? நானென்பதற்குக் காணப்படும் இவ்வனைத்தும் எவ்விடத்தது? சை பிரமமாகிய ஆதாரத்ததெனின், எது இவற்றைத் தோற்றங்களாகத் தோ ற்றுகின்றது? சை பிரமசொரூபந்தானெனின், இத்தோற் றங்களனைத்தும் உண்மைபோற் றோற்றுதற்கு உண்மையா கப் பார்ப்பதும், கற்பனையாகத் தோற்றுதற்குக் கற்பனையா கப் பார்ப்பதும் எது? சை பிரமந்தானோ? அல்லவே! அல் லாவுழி, நானென்பதன்றே? அந்நானென்பது மயங்கிய ஞான்று அனைத்துமென்பது விவகாரிக சத்தாயும், அங்ங னம் மயங்காஞான்று அவ்விவகாரிக சத்தனைத்தும் பிராதி பாஸிக சத்தாயு மிருக்கின்றதன்றே? அங்ஙனம் இருவித சத்தாயுமிருப்பது யாது? சை பிரமமெனப்படுமா? படாதே! படாதாகலின் நானென்பதே?

அன்றியும், இத்தேக முதலிய ஒவ்வொரு நாமரூபத் தையும் காரணகாரிய முதலிய நெறித்தாக ஆராய்ந்து செல் லுழி, அந்தத்தில் எது இருக்கின்றது? சை பிரமந்தான் இருக்கின்றதெனின், அங்ஙனம் ஆராய்ந்து சென்ற நானெ ன்பது எங்கே போயிற்று? அவ்வந்தத்தில் நசித்து விட்ட தாக்கும்! அங்ஙனம் நசித்து விட்டதாயின், அவ்வந்தத்தில் யாது மின்றெனவும் இருப்பது பிரமமெனவும் அறிகின்

எது? நானென்பதன்றோ? இதனால், நானென்பது ஆராய்தலுக்கு முற்பொழுதும் ஆராய்ந்து முடிந்த பிற்பொழுதும், ஆராயும் இடைப்பொழுதும் இருந்து ஆங்காங்குமுள்ள நிலைமைகளை யுணர்வதன்றோ? அம்முப்பொழுதுமுள்ள நானென்பது எப்பொழுது இன்றெனப்படும்? எப்பொழுதும் உண்டென்பதால் ஆராயப்பட்ட நாமரூபங்க ளனைத்தும் எப்பொழுதுள்ளது? இருபோது இன்மையும் அதாவது-முன்னும் பின்னுமென்பது-இடைப்போது தோற்றன் மாத்திரமுமானமையால், எப்பொழுதும் இன்றென்பதற்கு முரணின்றுமென்க. இதனால், நானென்கிற ஓர் போதத்தை யன்றிச் சிற்சட பேதங்களாய்த் தோற்றுவனவாகிய சீவேசுர சகத்தென்பனவையுள், பரமாணுவுக்கும் பரமாணுவேனு மின்றாகலின், நானென்கிற போதமானது அயலிறந்ததாகின்றது. ஆகவே, அயலுளதாகத் தோற்றுவதும் எதுவெனப்படும்? நானெனப் படுமென்பதற்கு முரணென்னை?

இன்றாகவே, அனைத்திற்கும் நானென்னும் போதமே உபாதானமும் அதிட்டானமு மாகின்றது. ஆகவே, அதிட்டானமும் உபாதானமுமாகிய நானென்பதன் காரியங்களான ஆரோபங்களுக்கு ஆதாரம் யாதெனப்படும்? வேறொன்றெனப்படுமெனின், ஒன்றினது காரியத்துக்கு மற்றொன்று ஆதாரமா யிருப்பது முண்டா? எந்தக் காரியத்திற்கு எது உபாதான காரணமோ அக்காரணமன்றோ அந்தக் காரியத்திற்கு ஆதாரமெனப்படுவது? சீவேசுரசகத் காரியங்கட்கு நானென்கிற போதம் உபாதானகாரணமா யிருக்கின்றமையால், இக்காரியங்கட்கு ஆதாரம் நானென்னும் போதத்தையன்றி வேறென்பது எங்ஙன முண்டெனப்படும்? இக்காரியங்க ளனைத்தும் நானாகிய போதத்தை உபாதானமாயும், ஆதாரமாயும் பெற்றுவிளங்கினும், எவ்விளக்கத்தால் விளங்கு

கின்றன? வேறே விளக்கம் உண்டென்பமா? அங்ஙன முண்டென்பதற்குப் போதவியாபகத்தையன்றிக் கிஞ்சித்தேனும் எல்லையென்பதுண்டாயின், அவ்வெல்லையில் நின்று வேறோர் விளக்கம் விளக்க இக்காரியங்கள் விளங்குகின்றனவாக ஏற்பம். இப்போத வியாபகத்தை யன்றி வேறே எல்லையென்பதுண்டா? இல்லையே! ஆகலின், இச்சர்வ தோற்றங்களும் விளங்க விளக்கிக்கொண் டிருப்பது யாதெனப்படும்? நானாகிய போதவியாபகமன்றி வேறின்றென்க.

இஃதில் ஐயமுளதேல் நினைவிலும் கனவிலும் சுழுத்தியிலும் அவ்வக்காட்சிகள் விளங்க விளக்கிக்கொண்டிருந்ததலை எளிதிற் காணலாம். இதனால், நானென்னும் போதமே அதிட்டானமாயும், உபாதானமாயும், ஆதாரமாயு முடிந்தது. முடியவே, இச்சீவேசுர சகத்தாகிய சர்வமும் ஆரோபமாயும், காரியமாயும், ஆதேயமாயு முடிந்தன. முடியவே, நானென்னும் போதத்தையன்றி, ஆரோபமாய் விளங்கும் சர்வமென்பதுண்டா? இன்றெனின், அதிட்டானமாய் விளங்கும் ஷெடி வியாபக விளக்கமென்பதும் இன்றென்றாகின்றது. ஆகின்றதால், நானென்கிற போதமே ஆரோபமாகிய இச் சீவேசுர சகத்தும் வியாபக விளக்கமாகிய அப்பிரமமுமா மென்க. இதுகாறும் கூறிப்போந்ததில் என்ன ஆயிற்றெனின், முன் ஞான்றாராய்ச்சியில் அது நானெனவும் அதாவது பிரமமே அகமெனவும், பின்ஞான்றாராய்ச்சியில் நான் அதுவெனவும், அதாவது அகமே பிரமமெனவு மாயிற்றென்க. இதற்குதாரணம்:—

ரிபுகீதை மகாவாக்கியம்.

"அகம்பிரம மெனக்கயலாய்ச் சித்து மில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலாய்ச் சடமு மில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலாய்ச் சத்து மில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலாய் மித்தை யில்லை

யகம்பிரம மெனக்கயலா யிருமை யில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலா யொருமை யில்லை
யகம்பிரமம் பிரமமக மகமெல் லாமென்
றயலறவே யநவரத மறிவாய் மைந்தா." என்றும்,

"அகம்பிரம மெனக்கயலாய் மாயை யில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலா யீச னில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலா யவித்தை யில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலாய்ச் சீவ னில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலாய்ச் சகத்து மில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலா யொன்று மில்லை
யகம்பிரமம் பிரமமக மகமெல் லாமென்
றயலறவே யநவரத மறிவாய் மைந்தா." என்றும்,

"அகம்பிரம மெனக்கயலாய்த் தீர்த்த மில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலாய்த் தான மில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலாய்த் தெய்வ மில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலாய்ப் பூசை யில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலாய்ச் செயலு மில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலாய்ப் பயனு மில்லை
அகம்பிரமம் பிரமமக மகமெல் லாமென்
றயலறவே யநவரத மறிவாய் மைந்தா." என்றும்,

திருக்குத்திரிசியவிவேகம்.

"அதுநானு நானதுவா வாதற்குட் சென்ம
மிதுபோயி னென்செய்வ னெந்தா—யதுகேட்கிற்
சிற்பொருளி னுட்டஞ் சிதையாமை நின்கடமை
யற்பமகத் தாலென்ன வாம்." என்றும்,

சொருபசாரம்.

"என்னைத் தவிரமற்றிங் கேதுமில்லை யென்னுணை
பொன்னைத் தவிரவிலாப் பூடணம்போற்—பொன்னையுரு
வேறாக்கிப் பேருரைத்த வேற்றுமைபோ னம்மையுமவ்
வாறாப் பகுத்துரைத்தோ மால்." என்றும்

கூறியவாற்றாற் காண்க.

இதுகாறும் கூறிப்போந்ததால் தனது ஆரோபமாகிய உபாதித்திரயங்களை முன்ஞான்று நானன்றெனை நியதிகளைந்த பின்ஞான்று தனது அதிட்டானமாகிய பிரமமே நானென னும் அனுபூதி முதிர்ந்து, அதன் பின்ஞான்று ஷை ஆரோப மாகிய சீவேசுரசகத்தனைத்தும் தன்னைத் தவிர எஞ்ஞான் றும் இல்லவேயில்லையென முடிகின்றமையால், ஷை அதிட் டானமாகிய பிரமமென்பதும் தன்னைத் தவிர இன்றென்ப தாகின்றது. ஆகவே, நானே அனைத்துமாயும் அன்றாயு மிருக்கின்றதென்க. என்னை ?

சொரூபசாரம்.

"மெய்யெல்லா நாமாய் விளங்கியபின் ஞமாய
பொய்யெல்லா மெங்கேனும் போயவோ—மெய்பொய்
யிருவகைக்கு நாமே யிடமானேந் தொந்தித்
திருவகைக்கு மெட்டாம லே."

என்பதனாற் காண்க.

வெல்லப்பாகானது இரத கஜ துரக பதாதிகளென்னும் வடிவப்பேதங்களா யிருக்கும் ஞான்று, அவ்வொவ்வொரு வடிவமும் மதுரமயமா யிருக்குமன்றோ? அதுபோல், நானெ ன்னும் போதமானது சர்வவிடயப் பகுதிகளா யிருக்கின்ற மையால், இப்பகுதிகள் ஒவ்வொன்றும் போதத்தினது துவி தம் விசிட்டாத்துவிதம் அத்துவிதம் ஆகிய இம்மூன்று இலக்கணங்களையும் ஏற்றிருக்க வேண்டுமன்றோ ? அங்ஙனம் ஏற்றிருக்கின்றதாயின், இவற்றுள் ஓர் விடயம் ஏற்றிருக் கட்டுமேயெனின், மட்கடம் பொற்பணி நூற்பட முதலிய வற்றுள் முன்னர் மட்கடத்துள் ஷை இலக்கணங்கள் இருக் கக் காட்டுதும்.

இஃது முதலாவது துவிதம்.

எங்ஙனமெனின், மட்கடமென்புழி இவை இருமையு தெனப்படுமா? அன்றி ஒருமைய தெனப்படுமா? சொல் இருமையதாயினும் பொருள் ஒருமையதேயெனின், மட் பொருளானது தன்பால் பலவடிவாதற் கியைந்த செயல் அமைதற்குத் தான் முதற்பொருளா யிருக்கின்றதால், அம் மட்பொருள் காரணமும் அச்செயலால் தான் ஓர் வடிவாக விகற்புறுதலால், அவ்விகற்புருவம் கடமென்னும் காரியமு மா யிருக்கின்றன. இங்ஙனமிருக்கு மிவற்றுள், மட்பொருள் கடப்பொரு ளெனப்படுமா? அன்றிக் கடப்பொருள் மட் பொரு ளெனபபடுமா? இவை ஒன்று மற்றொன் றெனப்படு மெனின், காரணம் காரியமெனவும் காரியம் காரணமென வும் படவேண்டுமே! இதற்கென்செய்தும்! இம்மட்கடமா கிய காரணகாரியம் வெவ்வே றிடத்ததா யிருந்தாலன்றோ ஒன்று மற்றொன் றெனப்படா தென்பாம். அங்ஙன மில்லை யேயெனின், வெவ்வேறிடத்ததா யிருந்து நிகழ்பவை பேத காரண காரியமும், அங்ஙனம் வெவ்வேறிடத்தின்றி ஓரிடத் திருந்து நிகழ்பவை அபேத காரண காரியமு மாகின்றன.

ஆகவே, இஃது அபேத காரணகாரிய மாகின்றதால், எங்ஙனம் இக்காரணகாரியம் வேறிடத்ததாகும்? இக்காரண காரியம் வேறிடத்த தின்றாயினும், ஒன்று மற்றொன்றெனப் படாதோவெனின், காரண காரிய பேதமும் அததற் கியை ந்த சொரூப பேதமும் இன்றி யிருக்கட்டுமே! அங்ஙன மிருக்கின்றதால், வெவ்வே றெனப்படுமோவெனின், மட் பொருள் கடப்பொரு ளெனப்படுமா? படுமெனின், மட் பொருளின்பால் கூடி செயல் அமையவேண்டுவ தவசிய மின்று. ஏனெனின், அச்செயல் அமைவது யாதுக்கு? அடி குவிந்து இடை பருத்து மேல் விரிந்திராகின்ற ஓர் வடிவ

மாதற்கன்றோ? அங்ஙனம் விகற்புற்ற ஞான்றன்றோ கடப்பொருளெனப்படுவது? அங்ஙனம் கடவடிவாக விகற்புற்ற ஞான்று, அக்கடவடிவு மட்பொருளெனப்படுமா? படுமெனின், மட்பொருளுக்குச் சொரூபம் கடமாகிற விகற்பவடிவமாகத்தானே இருக்கின்றது? மட்சொரூபத்திற்குக் கடப்பொருளெனவும் கடச்சொரூபத்திற்கு மட்பொருளெனவும் பெயர் வழங்கப்படுவதுமுண்டா? அன்றியும், மட்பொருளுக்கியைந்த நிலம் தரை முதலியனவாக வழங்கும் பரியாய நாமங்களோடு, கடமென்கிற நாமமும் அதற்கியைந்ததாய் வழங்குவதுண்டா? இல்லையன்றோ? அங்ஙனமே, கடப்பொருளுக்கியைந்த குடம் பாண்ட முதலியனவாக வழங்கும் பரியாய நாமங்களோடு மட்பொருளென்கிற நாமமும் அதற்கியைந்ததாய் வழங்குவதுண்டா? அங்ஙனமு மில்லையே! இங்ஙனமிருக்க, எங்ஙனம் ஒன்று மற்றொன்றெனப்படும்? படாமையால், இம்மட்கடமென்னுங் காரணகாரியம் பேதமெனப் படுமன்றோ? ஆகலின், இப்பேதமே காரண காரிய துவிதமாமென்க.

இஃது இரண்டாவது விசிட்டாத்துவிதம்.

இம்மட்கடம் துவிதமென்பதற் கியைந்திருப்பது உண்மையாயிருக்க, விசிட்டாத்துவித மெனப்படுவ தெங்ஙனமெனின், மட்கடமென்னும் காரணகாரியத் துவிதமிரண்டுள், கடமென்னுங் காரியப்பொருள் தோன்றி நிகழுகின்றது எதன்பா லெனப்படும்? தன்னைத் தசபுறமும் சூழ்ந்திரா நின்ற வெளியின்பாலெனின், மட்பொருளிற் றோன்றிய இஃது அம்மட்பொருளினின்று நீங்கி விளங்குவது அணிமைக்கண்ணோ? அன்றிச் சேய்மைக்கண்ணோ? இரண்டுமன்றெனின், மட்பொருளி லுண்டாகிய கடமாகிய காரியப்பொருள், அம்மட்பொருளை விட்டு வெளியின்கண் எங்ஙனந்

தனித்துத் தோன்றும்? அம்மட்பொருளை விடாமலே தோற்றுகின்றதெனின், அம்மட்பொருளுக் கியைந்த தசபுறத்துள் எந்தப் புறத்தை விடாது நின்று தோற்றுகின்றது? மேற்புறத்தில் நின்று தோற்றுகின்றதா? அன்றிக் கீழ்ப்புறத்தில் நின்று தோற்றுகின்றதா? அங்ஙனமுமின்றி, அட்டபுறத்துள் எந்தப்புறத்தி லெனப்படும்? இங்ஙனங் கூறிய எந்தப் புறத்து மன்றெனின், உட்புறம் இடைப்புறமென்பவற்றுள் உட்புறத்ததா? அன்றி இடைப்புறத்ததா? அவையு மன்றெனின், அம்மட்பொருளை விடாது எங்ஙனந் தோற்றுகின்றது? அம்மட்பொருளோடு தோற்றுகின்றதே நமக்குச் சாலுமான அனுபவமெனின், அஃது எங்ஙன மிருந்து தோற்றினுந் தோற்றட்டும். பொருளாகத் தோற்றுகின்றதா? மற்றியாதாகத் தோற்றுகின்றது? பொருளாகவே தோற்றுகின்றதெனின், அப்பொருள் தனித்தாக வேனும் அன்றி அம் மட்பொருளின் உட்புறம் வெளிப்புறம் இடைப்புற மென்பவற்றுள் ஓர் புறத்திலேனுமிருந்து, ஓர் முதலாகத் தோற்றவேண்டுமே! இதற்கு என்செய்தும்! இருந்துதானே தோற்றுகின்றதெனின், இல்லாமற்றோற்றுகின்றதாக நங்குக் கூறவில்லையே! இருந்தே தோற்றுகின்றதால், எங்கிருந்து எங்ஙனமாகத் தோற்றுகின்ற தென்பதன்றோ நங்குக்கடாவியது? இங்ஙனமிருக்க, தீயிலகப்பட்ட மாசுணம் போலப் புரண்டு புரண்டு வினவில் ஐயமென்பது எங்ஙனமகலும்? இக்கடமாகிய காரியப்பொருள் ஓர் முதலாக நின்று தோற்றுவதன்று, ஓர்வித வடிவப்பொருளாக நின்றே தோற்றுகின்றதெனின், வடிவப்பொருளென்பது முன்னான்று அடிகுவிந்து இடைபருத்துமேல் விரிந்திருக்கின்றதாக ஒப்புக் கொண்டதாகின்றது. ஆயினும், அவ்வடிவமானது இருந்து தோற்றுகின்ற தென்பதனால், எங்கிருந்து தோற்றுகின்ற தெனவருமே! இதற்கு யாது செய்வது? அங்ஙனந் தோற்று

T. 13667

தல் ஓரிடத்ததன்று, அம் மட்பொருளின் தசபுறமுமே யெனின், அம்மட்பொருளைப்போல் ஓர் பொருளாக அன்றென்பதாகின்றது.

ஆகவே, பல்வகை வடிவங்களுள் ஓர்வடிவ மாகின்றது. இவ்வடிவம் குணமெனப்படுவதா? அன்றி வேறெனப்படுவதா? குணமெனப்படுவதுதானெனின், இதற்குக் குணியென்பது யாதெனப்படும்? மட்பொருளெனப்படுமெனின், இஃது மட்பொருளின் குணமென்றுகின்றது. ஆகவே, மட்பொருளாகிய குணியென்பதில் கடவடிவாகிய குணமென்பது விளங்குகின்றதா? அன்றிக் கடவடிவாகிய குணமென்பதில் மட்பொருளாகிய குணியென்பது விளங்குகின்றதா? மட்பொருளாகிய குணியின்கண்ணே கடவடிவாகிய குணம் விளங்குகின்றதெனின், இவற்றால் குணிப்பொருள் வியாபகமும குணவடிவம் வியாப்பியமு மாகின்றன. ஆகவே, கடமாகிய குணவடிவம் மட்பொருளாகிய குணிவியாபகத்தில் கூடியிருக்கின்ற வியாப்பியமாகின்றது. ஆகவே, இவ்வியாப்பியம் அக்குணி யெனப்படாமலும் அவ்வியாபகம் இக்குண மெனப்படாமலு மிருக்கின்றன.

ஆகலின், இவைகள் இங்ஙனமிருக்கு மிவ்விருப்பு என்ன துவித மெனப்படும்? கூடியிருக்குந் துவிதமா? அன்றிக் கூடாதிருக்குந் துவிதமா? கூடாதிருக்குந் துவிதமென்பது இதற்குமுன் கணிக்கப்பட்டுள்ள காரணகாரிய பேதங்களாம். இஃததுபோ லன்றாகலின், அத்துவித மெனப்படுமா? படுமெனின், குணிப்பொருள் குணவடிவமெனவும், குணவடிவம் குணிப்பொருளெனவும் படவேண்டும்! அங்ஙனம் படாமையால், வெவ்வேறு பொருளென்பமே யெனின், இம்மட்கடம் வெவ்வே றிடத்ததாக இருக்கவேண்டும்! அங்ஙனமு மின்றாகலின், இவை துவிதமுமன்று. அத்துவிதமுமன்று.

அன்றாகவே, குணிகுணமாகிற இம்மட்கடமென்பது என்ன வெனப்படும்? வியாபகவியாப்பியமாகவும், குணிகுணமாகவும் கூடிப் பிரிவின்றி யிருக்கின்றன. இங்ஙன மிருப்பதால் என்ன ஆயிற்றெனின், குணியோடு குணம் கூடியிருப்பதால் விசிட்ட துவிதமும் கூடியவிரண்டும் பிரிவற விருப்பதால் அத்துவிதமு மாகின்றதென்க.

இஃது மூன்றவது அத்துவிதம்.

வை துவிதத்தையும், இவ் விசிட்டாத்துவிதத்தையும் ஏற்றிலங்கும் இம்மட்கடமானது, அத்துவிதத்தையும் எங்ஙன மேற்குமெனின், மட்கடமென்னு மிரண்டுள், கடமென்பதுகாரியமாயும் குணமாயுமிருக்கினும், இஃது இல்லதெனப் படுமா? அன்றி உள்ளதெனப்படுமா? இல்லதெனப் படுமெனின், பிடித்தல் எடுத்தல் சமைத்தல் முதலிய அனுபவங்களில்லாதிருக்கட்டும்! உள்ளதெனப் படுமெனின், ஆராய்வுழி இருப்பது மட்பொருளன்றா யிருக்கட்டும்! உண்டாயிருக்கின்றமையால் கடானுபவ மின்றோவெனின், அக்கடானுபவத்தில் மட்பொரு ளில்லாமற் போயிற்றோ? அம்மட்பொருள் உண்டாயிருப்பதால் சமைத்தல் முதலிய அனுபவம் மட்பொருள் ஏற்கட்டுமே! அச்சமைத்தல் முதலிய அனுபவங்களாற் கடப்பொரு ளுண்டெனப்படுவது முன்னொன்றா? அன்றிப் பின்னொன்றா? அஃதுமன்றி இன்னொன்றா? முப்பொழுதுந் தானெனின், குலாலனது திரிகை சுழலுதற்கு முன்னொன்று அத்திரிகையில்நின்றிலங்குவது எதுவெனப்படும்? மட்பொரு ளெனப்படு மெனின், அப்பொழுது கடப்பொரு ளென்பதுண்டா? இன்றெனின், அக்கடப்பொருள் எப்பொழு துண்டெனப்படும்? வை திரிகையின் சுழலில் நின்று வெளிப்பட்டது முதல் அஃது மாறுங்காறுமெனின், மாறிய பின்னொன்று இல்லையென் றாகின்றது. ஆகவே, இடைஞான்று மாத்

திர முண்டென்ப தாகின்றது. அங்ஙன முண்டெனப்படுவது தோற்றமாகவா? அன்றிப் பொருளாகவா? தோற்றமாகவு மன்று வேறு பொருளாகவு மன்றெனின், பின்னர் யாதாக வெனப்படும்? வடிவுப்பொருளாகவெனின், வடிவுப்பொருள் தோற்றன்மாத்திரமாகக் காணப்படுவதன்றோ? அன்றெனின், இக்கடப்பொருள் பிடித்தல் எடுத்தல் சமைத்தல் முதலிய வைகளுக் கியைந்ததென முன்னான்றே ஏற்றிருக்கின்றதால், அவ்வனுபவங்களுள் ஓர் அனுபவத்தைச் சற்றாகிக்குதும்.

அதாவது, இக்கடப்பொருளைக் கரத்தாற் பிடிக்கும் ஞான்று, அப்பிடித்தலுக்கு அகப்படுவதுளது? கடப்பொருள் தானெனின், அப்பொழுது மட்பொருளை விட்டு அகப்பட்டதா? அன்றி விடாம லகப்பட்டதா? விட்டு அகப்பட்டதெனின், அம்மட்பொருளைத் தான் அணிமையாக விட்டதா? அன்றிச் சேய்மையாக விட்டதா? இரண்டாகவு மன்றெனின், இதனல் அம்மட்பொருளைத்தான் விட்டதென்பதன்று. விடாமலே அகப்பட்டதெனின், அப்பொழுது எது அகப்பட்டது? கடப்பொருள் தான் அகப்பட்டதெனின், கூறியது கூறல் குற்றமென்பது படவில்லையாக்கும்! ஆகலின், மட்பொருள் அகப்பட்டதெனின், கடப்பொருளைப்பிடிக்க மட்பொருள் அகப்படுவானேன்? இருப்பது மட்பொருளென்பதன்றோ? எடுத்தல் சமைத்தல் முதலிய அனுபவங்களுக்கு மியைந்தது அம்மட்பொருளை யன்றி வேறே யாதிருக்கின்றது? ஷை அனுபவங்களுக்கு இக்கடப்பொருளை யன்றி மட்பொருள் இயைந்திருக்கட்டுமே யெனின், மட்பொருளின்றி இக்கடப்பொருள் இயைந்திருக்கட்டுமே! அன்றியும், கடப்பொருள் ஏதுவாகவேனும் மட்பொருள் அனுபவப்படுகின்றதன்றோ! இதனல் கடப்பொருள் மட்பொரு ளனுபவப்படுகிறதற்கு அபேதகருவி யாகின்றது. ஆகவே, கடப்பொ

ருள் ஓர் முதலெனப்படுமா! படுவதாகவே கொண்டால், மட் பொருள் ஷை திரிகையில் அகப்படாதொன்று, சமைத்தல் முதலிய அனுபவங்களுக் கியைகின்றதா?

அன்றியும், சுவர் முதலிய கட்டடங்களாதற்கு அனுப வப்படுவொன்று, இக்கடப்பொருள் மட்பொருளுக்குப் பேத கருவியாகவேனும் அபேத கருவியாகவேனு மிருக்கின்றதா? இல்லையே! ஏனின்று? தான் ஓர் முதலாக இல்லாமையாலெ ன்க. இதனால் என்ன ஆயிற்றெனின், மட்பொருளொன்றே காரணகாரியமாயும், குணிகுணமாயு மாகின்றது. ஆயினும், இக்காரணகாரிய பேதமும், குணிகுணபேதமும், மட்பொரு ளுக்குச் செயற்கையா யியைந்திருக்கின்றனவா? அன்றி இய ற்கையா யியைந்திருக்கின்றனவா? இயற்கையாகவே இயைந் திருக்கின்றனவெனின், மட்பொருள் ஷை திரிகையில் அகப் பட்டு விகற்புற்றதுமுதல் அவ்விகற்பவுருமாறுங்காறும் காரிய பேதத்தையும், வடிவமாகிய குணபேதத்தையும் ஏற்றியது யாது? கடமென்பதன்றே? அங்ஙனம் ஏற்றியிலங்குங் கடப் பொரு ளுள்ளதொன்றும், மட்பொருள் என்னவெனப்படும்? காரணமெனவும், குணியெனவும் படுமன்றே? கடமென்கிற பெயரை யேற்கும் விகற்பம் நிலையற்றதாகலின், அஃது மாறிய தொன்று மட்பொருள் என்னவெனப்படும்? காரண மென்பதையும், குணியென்பதையு மேற்குமா? ஏலாதன்றே? அன்றியும், கடவிகற்பம் மட்பொருளை யன்றி இன்றாயின், அம்மட்பொருள் காரியமெனவும் குணமெனவும் படுமோ? படாதெனின், இவ்விரண்டினாலன்றே தான் காரணமென வும் குணியெனவுமாகின்றது? கடவிகற்பம் எதார்த்தமாயின், அதற்கு வந்து வழங்கப்படும் காரியமென்பதும் குணமென் பது மெதார்த்தமெனப்படும்! அவ்விகற்பம் தோற்றன் மாத் திரமாகலின், அதற்கு வந்த காரியமென்பதும் குணமென்ப

தும் சொன்மாத்திர மாகின்றன. ஆகவே, கடவிகற்பம் மட்பொருளை யன்றி யின்றாகலின், அஃது காரியமென்பதும் குணமென்பதும் அம்மட்பொருளை யன்றி எது? இக்காரிய முதலிய கற்பனையினால் வந்த காரணமென்பதும் குணியென்பதும் கற்பனைக ளெனப்படுமன்றோ? இங்ஙன மிருக்கின்றமையால், மட்பொருள் காரண காரிய பேதமும் குணிகுண பேதாபேதமு மிறந்ததென் றாகின்றது. ஆகவே, மட்பொருளென்பது துவிதப்பொரு ளெனப்படுமா? அன்றி விசிட்டாத்துவிதப்பொரு ளெனப்படுமா? அஃதுமன்றி அத்துவித மெனப்படுமா? அத்துவித மெனப்படுமாகலின், இவ்வத்துவிதமே சித்தாந்த மாயிற்றென்க.

முன்னொன்று துவித முதலிய முப்பேத தாட்டாந்தங்களை விரிவாக எடுத்துக் காட்டியதை, இஞ்ஞான்று காட்டிய இத்திட்டாந்தத்தைப் பற்றி இன்னும் அத்தாட்டாந்தத்தை வற்புறுத்துவான் வேண்டிச் சற்றுத்தொகுத்து யூகிக்குதும்.

இஃது 1-வது துவிதம்.

எங்ஙனமெனின், அஃதீசுர சகத்தென்பவை காணப்படுதலுக்குக் காரணம் யாதெனப்படும்? இதற்கு வேறே ஓர் காரணமும வேண்டுவதில்லையே யெனின், இவைகள் எதற்குக் காணப்படுகின்றன? தமக்குத்தாமே காணப்படுகின்றன வெனின், ஓர்ஞான்று காணப்படுகின்றதும் மற்றோர்ஞான்று காணப்படாததுமாயிருப்பதென்னை? அவ்விருஞான்றுவது— சகலமும் கேவலமுமாமென்க. இவைகள் இருந்தபடியிருந்து தோற்றிக்கொண்டே இருக்கின்றதை அறிவு சகலாவத்தையாயிருந்து உணருகிறதும், கேவலாவத்தையா யிருந்து உணராமையுமேயன்றி வேறன்றேயெனின், நாம் எங்ஙனம் சொல்லினும் அறிவு உணர்ந்தஞான்று தானே இவைகள் தோற்று

கின்றதும், இதனால் உளதென்றதும் உணராதுழி இவைக ளின்றேவெனின், இருக்கினும் அறிவைமுன்னிட்டுத்தானே தாம் தோற்றுகின்றன. இதனால், அறிவு காரணமும் இம்முப் பொருள் காரியமு மாகின்றன. இவைகள் இருக்கின்றதைப் பற்றியன்றே அறிவு உணரவந்ததெனின், அறிவு உணர் வதைப் பற்றியன்றே இவைகள் விளங்குகின்றது.

அன்றியும், அறிதல் முன்னிட்டதா? அன்றி விளங்கு தல் முன்னிட்டதா? விளங்குதல் பின்னிட்டதாயினும், இவ்வது காரியப்பொருளெனப்படுமோவெனின், முன்னிட்ட தாகிற அறிதல் காரியமெனப்படுமோ? அன்றியும், விளங்கு கின்றதற்குக் காரியத்துவம் சொல்லவந்ததேயன்றிப் பொரு ள்களுக்குக் காரியத்துவம் சொல்லவந்ததல்லவே! அங்ஙன மாயின், அறிதல் காரணமும் விளங்குதல் காரியமுமெனப்படு மெனின், இங்ஙனம் ஏற்கக்கூடிய இவைகள், காரணகாரியத் துவிதமென்பதற்கு முரணென்னை? இன்றாகவே, இவைகள் என்ன காரண காரியத் துவித மெனப்படும்? பேதகாரண காரியத்துவித மெனப்படுமன்றே? இவ்விதிங்ஙனமிருக்க, அறி வினால் விளங்குகின்ற திரிபதார்த்தமும் பொருள்களா? அன் றித் தோற்றன் மாத்திரங்களா? ஏன் இங்ஙனம் கடாவுவ தெனின், இப்பிரபஞ்சப் பொருள்களை ஆராயும் வண்ணம் ஆராய்வுழி, ஒவ்வொன்றும் காரணகாரியம் காரணகாரியமா கச் சென்று சென்று, ஈற்றில் இருப்பின்றித் தோற்றன் மாத் திரமாயும் சொன்மாத்திரமாயு முடிகின்றது. இக்கற்பனை களைக் கொண்டு விபரீத அனுபவானுமான அளவையாலும், தோற்றுனுமான அளவையாலும், உளதென்றேற்படும் ஜீவே சுரத்துவமும் தோற்ற மென்பது சற்றுமின்றிச் சொன்மாத் திரமாக முடிகின்றன. முடியவே, இம்முப்பொருள்களுள், இப்பிரபஞ்சமானது கயிற்றரவாதிகள்போல் இல்லாயலே

தோற்றுகின்றனவா? அன்றிக் கயிருதிகள் போல் இருந்து தோற்றுகின்றனவா? இல்லாமலே தோற்றுகின்றதெனின், எதற்குத் தோற்றுகின்றன? தமக்குத்தாமே தோற்றுகின்றதெனின், தமக்கெனப் பொருள் சற்றேனு மிருக்கவேண்டும்? இல்லாமையால், ஓர் சித்துக்குத் தோற்றுகின்றதுதானெனின், அச்சித்தானது அறிய இஃது தோற்றுகின்ற தாகின்றது. ஆகின்றதிலும், சித்து இருந்தறிகின்றதும் பிரபஞ்சம் இல்லாமலே தோற்றுகின்றது மாகின்றது. ஆகவே, காரணமென்பது யாது? காரியமென்பது யாது? அறிவே காரணமும் அயலனைத்தும் காரியமு மாகின்றன. ஆயினும், காரணமாகிற அறிவு காரியமாகிற முப்பொரு ளெனப்படுமா? அன்றிக் காரியமாகிற முப்பொருளும் காரணமாகிற அறிவெனப் படுமா? இரண்டுபட்சமு மாகாதெனின், இவ்விரண்டும்என்ன துவித மெனப்படும்? அபேதகாரண காரியத் துவிதமெனப் படுமாகலின், இதற்குச் சற்றும் முரணின்றுமென்க.

இஃது 2-வது விசிட்டாத்துவிதம்.

எங்ஙனமெனின், சேதனா சேதனமாகிய சர்வ தோற்றமும் எதனது எனப்படும்? ஷை அறிவினது எனப்படுமெனின், இத்தோற்றங்கள் ஒன்றன்கூட்ட முதலிய விகாரங்களாகலின், குணபேதங்க ளென்பதற்கு முரணென்னை? பிரபஞ்சப் பொருள்கள் ஒன்றன் கூட்டம் பலவின் கூட்டம் திரிபிணைக்கமுடைய விகாரந்தான். சீவேசுர ரிருவரும் விகாரங்களாகுமோ? அதிலும் அவை என்ன விகாரமெனப் படுமெனின், வியட்டி சமட்டி உபாதிகுணம் தொழில்களையன்றி அவ்விருபொருளென்பது ஏது? இருபொருளெனக் கொண்டது இருவித உபாதி குணந் தொழில்களின் சேர்க்கைகளையுமே, வெவ்வேறு முதலெனக் கொண்டதனாலென்க. அங்ஙனம் கொண்ட இருமுதலும் ஷை உபாதிகுணம் தொழில்க

ளின் சேர்க்கைக ளாகலின், சிவேசுரத்துவம் பலவினிட்ட விகார மென்பதற்கு முரணென்னை? இம்முப்பொருளும் தோற்றன்மாத்திர மாகலின், இக்குண பேதங்களையுடைய குணிப்பொருள் எதுவெனப்படும்? இருப்பது தூஉ அறிவாகலின், அதனை யன்றி வேறில்லையே! அறிவென்பது குணிப்பொருளாயும், அவ்வறிவினது முப்பொருளும் குண பேதங்களாயு மாகின்றன.

ஆகவே, குணபேதங்கள் குணியின்கண் நிகழுகின்ற தால், குணியென்பது வியாபகமும் குணங்களென்பது வியாப்பியமு மாகின்றன. ஆகின்றதால், இவ்வியாப்பியமாகின்ற குணபேதங்கள் அவ்வியாபகமாகின்ற குணியில் கூடியிருக் கின்றனவாகலின், இஃது என்ன துவிதமெனப்படும்? கூடியிருக்கும் துவிதமெனப்படுமன்றோ? இத்துவிதத்திற்கு விசிட்டாத்துவித மென்பானேனெனின், இத்திரிபதார்த்தத் தோற்றவடிவங்கள் வியாபக விளக்கமாகிய அறிவெனப்படாமலும், அவ்வறிவின்கண்ணே நிகழுகின்றமையால் கூடியிருக்கின்றதெனவும், இங்ஙனம் கூடியிருக்கும் இம்முப்பொருளாகிற தோற்றங்களும் அவ்வறிவினது அம்சங்களாயும், அவ்வறிவைவிட்டுப் பிரிபடாததாயு மிருக்கின்றமையால், அத்துவிதமெனவு மாகின்றன. ஆகவே, இத்திண்ணம் நோக்கி விசிட்டாத்துவித மெனப்பட்டதென்க. இங்ஙனமின்றி நானென்னும் போதத்துக்குப் பரமாத்மா வேறு பொருளெனவும் அப்பரமாத்ம வியாபகத்தில் நிகழும் உயிரு முலகமும் அவனது அம்சங்களெனவும், அம்சங்களா யிருப்பதிலும் இவைகள் எதார்த்த சத்துப்பொருள்க ளெனவும், அவன் வைகுந்தத்தில் சின்னங்களோடு திருவுருக்கொண்டு பாகவதர்களோடு இருக்கின்றானெனவும், பரிபாகமுற்ற உயிர்கள் விர்ஜா நதிக்கண் மூழ்கி இப்பிரகிருதி சரீரத்தை விட்டு, அப்பிராகிருத

சரீரத்தைப் பெற்று அவ்வைகுந்தத்திற் சென்று, ஷை திரு வுருக்கொண் டிருக்கும் பகவானுக் கியைந்த சின்னங்களைப் போன்ற சின்னங்களை அப்பிராகிருத சரீரமாகியதாமும் தரிக்கப்பெற்று, சதா அவனது திருநோக்கிற் பட்டுக்கொண் டிருக்கின்றதே முத்தியெனக் கூறுவது விசிட்டாத்துவித மன்றென்பதாமென்க.

இஃது 3-வது அத்துவிதம்.

நானென்கிற அறிவாகிய வியாபகத்தில், காரிய பேதங்களாயும், வியாப்பிய குணபேதங்களாயும் தோற்றி நிகழும் சிற்சட சீவேசுர சகத்துக்களுக்கு, வியாபகமாகிய அவ்வறிவு என்னவெனப்படும்? காரணமெனவும் குணியெனவும்பொருள் படுமன்றோ? தான் இவ்விரண்டு நிலைமையையு மேற்பது இயற்கையாகவா? அன்றிச் செயற்கையாகவா? இயற்கையாகவேயெனின், இவ்வியற்கை யாதோர் ஏதுவையு மேலாதது? அன்றி ஏற்றதா? ஏலாததெனின், சீவேசுர கற்பனைகள் காரியபேதத்தையும் குணபேதத்தையும் ஏற்றி யிலங்குவது இயற்கையாகவா? அன்றிச் செயற்கை யாகவா? இயற்கையாகவே யெனின், இவ்வியற்கையை யேற்கும் சீவேசுரசகத் கற்பனைகள் அறிவாகிய வியாபகத்தில் நிகழுவதாயினும், இக்கற்பனைகள் ஏது? அவ்வியாபகத்தி லெழும் சங்கற்ப மென்னும் நினைவெழுச்சிக ளன்றோ? அந்நினைவெழுச்சியையன்றி ஷை முப்பொருளென்னும் பேதங்கள் ஏது! உளதெனின், விபரீத அனுபவானுமான அளவையாலும் தோற்ற அனுமான அளவையாலும் கருதுகின்ற கருதுதலையன்றி யுளதெனப் படுகின்றதா! இல்லையன்றோ! ஆகலின், ஷை நினைவெழுச்சியே சீவேசுரத்துவமாமென்க.

அங்ஙனம் கருதுதற் கேதுவாகிய இப்பிரபஞ்சத் தடிப்பும் நினைவெழுச்சியா? அன்று? அன்றெனின், ஓவ்வோர்

நாமரூபமும் ஆராய்வுழி, அன்மையெனவும் இன்மையெனவு மாகி, முடிவில் ஆராய்ந்தோரும் அறிவாய் முடிவானேன்? தனது நினைவே சகமாதிகளாகத் தோற்றுகின்ற தன்றி வேறன்று. இதனால், தன்னையன்றி நினைவென்பதும், அந் நினைவென்பதை யன்றிச் சகமாதிகளென்பதும் இன்றாகலின், இருப்பு யாதெனப்படும்? அறிவாகிய போதமன்றோ? இப் போதத்தை யன்றி அயலென்பது அணுவேனு முண்டா? இல்லாமையின், அயலிறந்த தானாகிய போதமானது காரண மெனவும் குணியெனவும் எங்ஙனம் பொருள்படும்? இக்காரண மென்பதற்கும் குணியென்பதற்கும் எதிர்மறை யென்பது யாது? காரியமும் குணமுமன்றோ? எந்தக் காரியத்திற் கும் குணத்திற்கும் இப்போதம் காரணம் குணி எனப்படு வது? காரியத்துவத்தையும் குணத்துவத்தையும் வரும் பொருள் யாது? அஃது சகமாதிகள்தா னெனின், இச் சகமாதி கள் தன்னை யன்றி யின்றென முன்னோன்றே முடிந்தா யிற்றே. தன்னை யன்றி யில்லாத சகமாதிகளாலன்றோ தனக் குக் காரணத்துவமும் குணத்துவமும் வந்தன? இங்ஙன மிருக்க, இவ்விரண்டு நிலைமையும் தான் இயற்கையாகவே ஏற்றிருக்கின்றதாகக் கோடல் மயக்க மென்பதாகுமே! ஆக லின், தானாகிய போதம் காரணமும் குணியு மெனப்படுமா? அன்றிக்காரியமும் குணமுமெனப்படுமா? காரணமும் குணியு மெனப்படுமெனின், காரியமும் குணமும் யாதெனப்படும்? அவையும் தன்னையன்றி யுண்டோ? இவ்விருவகுப்பும் தன் னையன்றி யின்றாயிருக்க, தான் காரணமெனவும் குணியென வும் படுவானேன்? தனது ஆரோபமாகிய இச் சகமுதலிய காரிய குணபேதத்தைப் பற்றியன்றோ தான் அதிட்டான மெனவும் காரணகுணியெனவு மாயிற்று. ஆகவே, தான் காரணகுணி யென்பவற்றை ஏற்றிருத்தல் இயற்கை யெனப் படுமா? படாதன்றோ? படாதாகவே, செயற்கையாக வந்த

தென்பதாயிற்று. செயற்கையாக வந்தது சகமுதலிய பொய்களைப்பற்றியாதலின், பொய்களைப்பற்றி வந்த காரணப்பொருளென்பதும், குணிப்பொருளென்பதும், என்னவெனப்படும்? இவையும் பொய்யெனப் படுமன்றோ? படவே, காருணிய வியாபக விளக்கம் என்னவெனப்படும்? காரண காரிய ரகிதமும் குணிகுணாரகிதமு மாகநின்றதன்றோ? அந்த தாமென்பது அத்துவிதப்பொரு ளென்பதற்கு முரணென்னை? இவ்வத்துவிதம் என்ன அத்துவித மெனப்படும்? விசிட்டாத்துவிதம் கேவலாத்துவித முதலியவைகளி லொன்றெனப்படுமா? படாததால், இஃது ஏகமேவாத்வைதம் பிரமமாக மென்பதற்குக் கிஞ்சித்தும் ஐயமென்பதின்று மென்க.

இவ்வத்துவிதப் பொருளையன்றோ ஆன்றோர் பலருள் சிலர் பின்னுள்ளோர் கட்டுப்பட்டுழைப்படுவதற் கிரங்கக் கர்மோபாசனா காண்டங்களைத் தழுவி முன்னிலையாகவும் படர்க்கையாகவுங் கொண்டுத் துதித்தும், சிலர் தன்மையாகத் தாபித்து மிருக்கின்றனர். என்னை?

இஃது முன்னிலை யெனப்படுவது.

தாயுமானவர்.

"அத்துவித வத்துவைச் சொப்பிரகா சத்தனியை
யருமறைகண் முரசறை யவே
யறிவினுக் கறிவாகி யானந்த மயமான
வாதியை யனாதி யேக
தத்துவ சொரூபத்தை மதசம் மதம்பெறாச்
சாலம்ப ரகித மான
சாசுவத புட்கல நிராலம்ப வாலம்ப
சாந்தபத வியோம நிலையை
நித்தநிர் மலசகித நிட்ப்ரபஞ் சப்பொருளை
நிர்விஷய சுத்த மான

நிர்விகா ரத்தைத் தடத்தமாய் நின்றொளிர்
நிரஞ்சன நிராம யத்தைச்
சித்தமறி யாதபடி சித்தத்தி னின்றிலகு
திவ்வியதே சோம யத்தைச்
சிற்பர வெளிக்குள்வளர் தற்பர மதானபர
தேவதையை யஞ்சலி செய்வாம்." என்றும்,

இஃது தடத்த மெனப்படுவது.

ஞானவாசிட்டர்.

"அயனொடுமால் சங்கரனுஞ் சதாசிவனு மீசனு
மருக்கன் முதலோர்
வியனிலுப சாந்தராம் மேலையெனி லுபாதியெலாம்
விட்டு நீங்கிப்
பயனில்சக மென்கின்ற பற்றகன்று சின்மயமாம்
பரம ரூப
முயர்விகற்ப மிலாவடிவா மெங்குநிறை சிவமாகி
யொன்றாய் நிற்கும்." என்றும்,

இஃது தன்மை யெனப்படுவது.

ரிபுகீதை மகாவாக்கியம்.

"சத்தியஞா னாந்தப் பிரம நானே
சமுசார சங்கமிலாப் பிரம நானே
நித்தியசுட் களமான பிரம நானே
நிராகார மானபரப் பிரம நானே
தத்துவமாய்த் தனித்தபரப் பிரம நானே
தானொன்றாய் நின்றபரப் பிரம நானே
யத்துவித மானபரப் பிரம நானே
யகண்டபரி பூரணமாம் பிரம நானே." என்றும்

கூறியவாற்றாற் காண்க.

இதுகாறும் துவித முதலியனவாகக் கூறிப்போந்தத னால் என்ன ஆயிற்றெனின் அபுத்தி பூர்வகமாகத் தோற்றும்

ரிமேயசுரசகத்தாமேபாபிதங்கள் ஒருங்கே யொழிதற்கு, இவற்றைச் சிரவணாதிக ஞானமுயற்சியென்னும் புத்தி பூர்வகத்தால், முன்னொன்று அபேதகாரியக் கற்பனைத் தோற்றங்களாகவும், பின்னொன்று அத்தோற்றங்களைக் குணபேதங்களாகவும், அதன் பின்னொன்று முடிவில் அக்குணபேதங்களைத் தன்மயமாகவே மாறுமாறு (க)-வது துவிதமாகவும், (உ)-வது விசிட்டாத்துவிதமாகவும், (ங)-வது அத்துவிதமாகவும் தெளிந்து அகம்பொருளாகவே இருக்கின்றதாம். அவ்வகம்பொருள் தெளிதற்குரிய மூன்றுமாயும், அம்மூன்றும் அல்லவாயுமிருக்கின்றமையே இயல்பாமென்க. எனின்?

ரிபுகீதை மகாவாக்கியம்.

"எனக்கயலாய்ச் சத்தான பொருளு மில்லை
யெனக்கயலாய்ச் சித்தான பொருளு மில்லை
யெனக்கயலாய்ச் சுகமான பொருளு மில்லை
யெனக்கயலாய்ச் சுத்தமதாம் பொருளு மில்லை,
யெனக்கயலாய்த் துவிதமெனும் பொருளு மில்லை
யெனக்கயலா யத்துவிதப் பொருளு மில்லை
யெனக்கயலா யெனையுமில்லை யெல்லா நானென்
றிந்தமா முறுதியினாற் சித்தஞ் செய்வாய்."

எனக் கூறியவாற்றாற் காண்க.

இஃது இங்ஙன நிற்க, முன்னொன்று ஞானகதப் பிரத்தியட்சமாதற்கமைந்த சரியை கிரியை யோகமென்னும் மூன்று மிருக்கின்றனவெனக் கூறியவாற்றால், உபாசனைகாண்டச் சரியை கிரியை யோக மூன்றும் விடயகதப் பிரத்தியட்சத்திற் கமைந்தனவென் றாகின்றதே! ஆகலின், இவ்விரண்டினது பிரிவுகளை சற்றாகிக்குதும். எங்ஙனமெனின், உபாசனைகாண்ட நெறிப்படி வழுவறச் செய்துவரும் சரியையாதி மூன்றினானு மெய்தும் பயன் மறுமைக்கன்றோ? அன்றி

இம்மைக்கண்ணோ? மறுமைக்கண் எனின், அம்மறுமைக்கண் எய்தும் பயன் யாது? சாலோகாதி பதவிப்பேறெனின், அப்பதவிகளில் நாம் என்ன பாவமாயிருக்கின்றது? நாம் ஒவ்வொருவரும் நானல்லாத நானாக இருக்கின்றதா? அன்றி நானே நானாக இருக்கின்றதா? நானல்லாத ஏதோ ஓர் நானாகத்தானே இருக்கவேண்டியது.

அங்ஙனம் நானல்லாத நானாக நிற்கும் ஒன்றும் பொருளலாப் பொருளை நாடவேண்டியதுதானே! அங்ஙனம் நாடுங்காலும், வெய்யனேன் வெகுளியேன் வெறியனேன் சிறியனேன் வினையினேன் என்னும் இவை முதலிய இழிந்தோனாகத்தானே யிருக்கவேண்டும்! இங்ஙனமிருக்கும் இழிந்தோன் என்ன இன்பத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்றது? இவ்விகத்திலுள்ள இன்பத்திற்குமேல் சற்று நீடித்திருக்கின்றதுதானே! நிரதிசயானந்த வாழ்வல்லவே! அப்பதவியின்பம் சற்று நீடித்ததால் பேரின்ப மெனப்பட்டது. அப்பேரின்பம் எதன்பாலுளதாக அனுபவிக்கின்றது? அனுபவிப்பான் நாமரூபமாக நிற்கின்றதால் இந்த உருவபாவப் புருடனுக்கு இன்பம் உருவ இன்பமாகத்தானே யிருக்கின்றது? தான் அருவபாவமாக நிற்பானாயின், அருவ இலட்சியார்த்தமும் அருவ இன்பமும் வாய்க்கும். அங்ஙன மின்மையால், அஃது உருவ இலட்சியார்த்தமும் உருவானந்தமு மென்பதற்கு முரணென்னை? இன்றாகலின், தானும் விடயகதப் பிரத்தியட்ச சொரூபி அவ்வின்பமும் விடயகதப் பிரத்தியட்ச சொரூபமாகலின், இப்பேறுக் கியைந்த சரியையாதி மூன்றும் யாதெனப்படும்? மேற் கூறியவாறே விடயகதப் பிரத்தியட்சத்திற் கியைந்ததாமென்க. ஞானகதப் பிரத்தியட்சத்திற்கியைந்த சரியை கிரியை யோகமென்னும் மூன்றினையும் சற்றாகிக்குதும்,

அம்மூன்றுள் இஃது 1-வது சரியையெனப்படுவது.

எங்ஙனமெனின், தேகோகமென்ப திருத்தலினால் இதைப்பற்றி அகமெனவும், புறமெனவும் வந்திருக்கின்றன. அகமென்பது உள்ளிடமும் புறமென்பது வெளியிடமு மாகின்றன. ஆகவே, அகத்துள் சிவாந்தக்கரணேந்திரியமும் புறத்துள் சகபரமு மாகின்றன. பரமென்பதைப் புறத்தது என்பானேனெனின், அனுமான அளவையால் கணிக்கின்றதாகலினென்க. அகத்துச் சேட்டைக் கிசைந்த ஷ சிவாந்தக் கரணேந்திரியங்களும், புறத்துச் சேட்டைக் கிசைந்த பரமுமாய சகபரம் என்னு மிவையனைத்தும் கற்பிதப் பொருள்களா? அன்றி யதார்த்தப்பொருள்களா? யதார்த்தப்பொருள்களெனின், இவைகள் யதார்த்தமெனப்படுவது சத்தாகத் தோற்றுவதனாலன்றோ? நாம் சத்தாகப் பார்ப்பதனால் அங்ஙனம் தோற்றுகின்றனவா? அன்றி அவைகளின் இயல்பே அங்ஙனமா? அவற்றின் இயல்பே அங்ஙனந்தானெனின், அவற்றின் இயல்பே அங்ஙனந்தானெனி யாதினாலேற்கின்றது? துய்த்தல் அஞ்சல் முதலிய அனுபவங்கள் விடாதிருக்கின்றதாலெனின், யதார்த்தானுபவமெனவும், விபரீதானுபவமெனவு மிரண்டிருக்கின்றதால், இவை என்ன அனுபவத்தை யுடையன. யதார்த்தானுபவ முடையவையெனின், விபரீதானுபவத்திற் கிசைந்தவை யென்பமே! கூடாதெனின், இஃதுங் கூடாதென்பமே! இதற்கென்செய்குதும்! இஃது ஐயமயமன்றோ? இவ்வைய மகற்றற்கு என்ன வேண்டுவது? ஆராய்ச்சி வேண்டுவதன்றோ? இவைகளை ஆராயுஞான்று யாதாய் முடிகின்றது? கயிற்றரவாதிபோல் பிராதிபாஸிகசத்தாயும் கனாக்காட்சிகள்போல் விவகாரிக சத்தாயு முடிகின்றதால் இவைகள் சத்தாகத் தோற்றுவானேன்? சத்தாகப் பார்ப்பதனாலன்றோ? சத்தாகப் பார்ப்பது ஏது

காறுமோ அதுகாறும் சத்துப்போலவே தோற்றுகின்றதால், நாம் பொருளைப் பொருளாகக் கண்டனர்போலு என்றானன்றோ? இவையனைத்தும் சொல்மாத்திரமாயும் தோற்றல்மாத்திரமாயும் காணப்பட்டுக்கொண் டிருந்தாலன்றோ இவற்றை நாடும் நமது நாட்டம் வேறுபடும்? இவையனைத்தும் தோற்றுங்காறும் தோற்றன்மாத்திரமாகத் தோற்றுதற்கும், இவற்றை நாடும் நமது நாட்டம் வேறுபடுகிறதற்கும் நாம் என்ன செய்துகொண் டிருக்கின்றது? காரணகாரிய முதலிய நெறித்தாகக் கண்டொன்றும் மாறாது ஆராய்ந்துகொண் டிருக்க வேண்டுமன்றோ? இஃதல்லவோ பரமார்த்திகமான உபாய மெனப்படுவது? இங்ஙனம் விடாதுழைத்தும் உழைப்பே ஷை ஞானகதப் பிரத்தியட்சமாதற் கேதுவாதலின், இஃது சரியை யெனப்படுவதற்குக் கிஞ்சித்து மையமின்றாமென்க.

இஃது 2-வது கிரியையெனப்படுவது.

எங்ஙனமெனின், சரியை யென்கிற இவ்வுழைப்பானது பன்னாளாறும் சிறுகச் சிறுக முதிர்ந்துவந்து முதிர்ச்சியினால், இச்சீவேசுர சகத்துக்கள் மித்தையானுபவப் படுமன்றோ? இம்மித்தையாத் தோற்றமும் மித்தையானுபவமும் யாதுக் கெனப்படும்? அங்காங்கு இருப்பது நாமென்பதாகலின் அந்நாமென்பதற்கன்றோ? அந்நாமென்பதற்கே பரிபாகம் வந்துழி இம்மித்தை யநுபவம் வேண்டுவதன்றோ? அன்றாயின், வேண்டுவது யாதெனப்படும்? சத்தானுபவமன்றோ? அச்சத்தானுபவம் யாதெனப்படும்? நாமென்கிற ஸ்புரிப்பையன்றி அயலென்பது அணுத்துணையுமில்லையே? இல்லாதுழி, நாமென்னும் போதமன்றோ சத்தெனப்படுவது? அச்சத்தானுபவமன்றோ சுகானுபவமென்பது? நாமென்பதற்குச் சுகானுபவம் வேண்டுதலின் தனக்குத்தா னெட்டவேண்டு மன்றோ? அங்ஙனமெட்டுதற்குத் தான் என்னசெய்ய வேண்

டிபதா? நானென்ப தல்லாதவைகள் நானாகக் கற்பனைகளாக வேனுந் தோற்றுந்தோறும் நானன்று நானன்றென நியதிகளைக்கொண் டிருக்க வேண்டுமன்றோ? இவ்வுழைப்பு வேண்டுவ தின்றெனின், நானல்லாத உபாதிக்கிரயம் அவத்தைதோறும் நான் நானெனத் தோன்றியிருக்கட்டும்!

அன்றியும், அப்பற்றை நானென மருவாதிருக்கட்டும்! மேலும் நானென்பது மென்னாநிலைமைத்தாயிருக்கின்றதென எக்கிருத்தியங்களினும் நான் நானெனத் திடங்கொண் டிருக்கின்றனம்; அஃது தோன்றுமேல் நாம நாமெனக் குளறாத வெள்ளம் வெட்டவெளியையாக்கும்! இவ்வெட்ட மில்லாமையை எழுந்தோன்று மேற்கொண் டிருக்கினும், தனக்குச் சுகவாழ்வு மேனிக்கேளாகலின், நாமெனினும் போகப் பொருள் சமாதிக்கண் இட்டியார்க்கானுபவ மாகுங்காறும்

"நோக்கா நோக்கை நோக்க நோக்க
நோக்கா நோக்க நோக்கு மன்றே"

என அறிஞர் திருவாய்மலர்ந் தருளியவாறு, நாம் ஷை கற்பனைகளைப் பேர்ந்தகன்று, எது நான் எது நானென இடையறாது நோக்கும் நோக்கமாகிய இவ்வரிய உழைப்பே ஞானகதப் பிரத்தியட்சமாதற் கேதுவாவதாகலின், இஃது கிரியையென்பதற்குக் கிஞ்சித்து முரணின்றாமென்க.

இஃது 3-வது யோகமெனப்படுவது.

எங்ஙனமெனின், தனதெதார்த்த வடிவை இது நான் இது நானெனக்கண்டு சுகித்தற்கு எது நான் எது நானென மிக்க வெறிகொண்டு நோக்கினும், அந்நிலை விரைவில் எட்டிவிடுமா? அங்ஙனம் பன்னாளாறும் பழகவேண்டுமா? சின்னாளாறு போதுமா? அதிதீவிரதர மேலிட்டிருக்கின்றதால், இதுகாறு முழைத்தும் வெளிப்படவில்லையே யென்னும்

ஆராமை மேலிட்டு வருமன்றே? அஃது மேலிட்டால் ஷை னோக்கம் அயர்வுறா மன்றே? அவ்வயர்வால் தனது நாட்டம் பகிர்முகப்படுமன்றே? படுங்கால், முன்னொன்று இது நானன் றிதுநானன்றெனக் கழிக்கப்பட்ட உருவாதி முதலிய தத் பனிகள் முன்போற் றோற்றமன்றே? தோற்றினும் அவ் வப் பாவங்க ளாதற்கியையுமோ? இயையாதாகி, மீண்டு ளது நான் எது நானென வாட்டவேண்டி வருமன்றே? அங் ஙன நோக்கினும் நெடுங்காற் பழக்க முதிர்ச்சி யல்லாமை யின், அப்போதமாகிய நிலை விரைவில் வெளிப்படாதன்றே? அஃதும் வெளிப்படாமலும், பரிமுகதமுதானவ ஷை நாம ரூபபாவ மாதற்குங் கூடாமலும். இந்நிலைக் கொள்ளியிடை வைப் பட்ட எறும்பு போன்று மிருதிபோல இரண்டுமல்லா நிலை வருமன்றே? அவ்விடைக்கண் தான் நிருவிகற்பமாயிடினும், மேல் நோக்குக்கு இடையிடையூறும் அயர்வுற மேவாது வருமன்றே? அவ்வயர்வு சாக்கிர மெனப்படுமா? சுழுத்தி யெனப்படுமா? சுழுத்தியெனப்படுமெனில், அவிபாவகப மக்களுநந்த மெனப்படும். சாக்கிரமெனப் படுமெனின், நாம ரூபபாவ மெனப்படும். இந்நிலை நனவோடு திகைப்புண்டாத லின், மேலுறும் துரியாதீதமையாகிய சதுப்பாவமும், கீழு றும் அவத்தாத்திரய முதலியவைகளாகிய அசத்பாவமும், கிஞ் சித்து மின்றித் தற்பிரத்தியட்சானுபவம் செய்தற்குச் சமீபித்திருக்கின்றதாகலின், இஃது என்னநிலையெனப்படும்? நனவிற் சுழுத்திநிலை யெனப்படுமன்றே?

அன்றியும் இஃது மத்தியகத நிலைமையுமாகலின், ஷை ஞானகதப் பிரத்தியட்சத்திற் கியைந்த யோகமென்பதற் குக் கிஞ்சித்து முரணின்றுமென்க. உபாசனைகொண்ட முதிர்ச்சி யாகிய யோகமானது, கரணேந்திரிய விடயப்பகுதிக ளனை த்து மொடுங்கியவிடத்து உதயமான சுகமயமாகிய பிரமா

னுபவ தெரிசனத்தில் உறைகின்றதாயிருக்க, அவ்வரிய நிலைக்கு இந்நிலை மேலிட்டதென்னலாமோ வெனின், அந்த யோகானுபவம் தற்பாவமா அதாவது நானென்னும் போதத்தின் பாவமா? அன்றி எதார்த்தமா? எதார்த்தந்தானெனின், அகத்தும் புறத்தும் காணப்படுவனவாகிய சிலேசுர சகத்தாகிற சர்வமும், ஷை போதத்தின் பாவமன்றி யிருக்கின், ஆங்கு விளங்கும் பிரகாசகானுபவமும் வேறாக இருக்கலாம். அந்த கற்பனையாகிற சர்வத்தையும் போலிச் சத்தெனத் தெரியாது, எதார்த்தச் சத்தென மயங்கிய மயக்கமானது, அந்த யோகநெறிந்த ஆதியிலேனும் அந்தத்திலேனும் இடைக்கண்ணேனும் விட்டதா? நின்றிடத்தும் விட்டதல்லவே! இருக்கண் விளங்கும் ஷை அனுபவம் இம்மயக்கானுபவமல்லவோ? ஆங்கு அப்பனம் விளங்குவதும் நானென்பதுதானே! அந்த சர்வமும் ... விளங்குவதும் நானென்பதுதானே! இவ்வியக்கமாகிய யோகானுபவந்தானே ஷை நனவிற் சுழுத்தியில் நின்று துரியாதீதா சத்பாவமாய்த் தெரிகின்றது? அச்சத்பாவத் தெளிவுக்குச் சுசாதி விராதி சகத்தேது மென்னும் வத்து பரிச்சேத மென்பதுண்டா? அதுவல்லவோ ஞானகதிப் பிரத்தியட்சானுபவமென்பது? முன்னொன்று கூறிய அருள் ஞானமாகிய துவிதமே போலி ஞானமாய் முடிந்திருக்க, முழுமயக்கமாகிய யோகானுபவந்தானோ ஷை ஞானகதப் பிரத்தியட்சத்திற்கிசைந்த அந்தச் சோபான மெனப்படும்? அல்லவே! அதற்கிசைந்த அந்தச் சோபானமென்பது ஷை நனவிற் சுழுத்தியாகலின்,

சிவஞானபோதம்.

"வினைவிற் பாத்தையறி வுறுதற் சுவத்தைபுலன்
வினைமாறியே

நனவிற் சுழுத்தினிலை வரினப் பொருட்டிசழு
நலனுகவே."

எனக் கூறியிருக்கின்ற தறிக. உபாசனாகாண்டச் சரியை கிரியை யோக மூன்றும் ஞானத்துக் கியைந்த சாதனங்களா யிருக்க, இவற்றைப் பிரித்து வேறு சரியையாதிகள் பிறக்கின் றனவாகக் கற்பித்துக் கூறுவது முறைமையோ வெனின், சாதன சதுட்டயம் ஷை ஞானத்துக்கு நேர் அடுத்த சாதன மா யிருக்க, அச்சரியையாதிகள் அதிற்குறைவெனக் கூறுவ னென்? அச்சாதன சதுட்டயம் சரியையாதி நான்கிற்குமப் போல் அடுத்த சாதனமும், இச்சரியையாதிகள் ஷை ஞானத் துக்கு நேர் அடுத்த சாதனமுமா யிருக்கவன்றோ வெனின், அச்சாதன சதுட்டயத்துள்,

1 - வது, நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகத்தைச் சற்றுவி ரிக்குதும். எங்ஙனமெனின், நித்தியமென்பது எஞ்ஞான்று மாறு படாதிருத்தலா? அன்றி பரிணமித்துக்கொண் டிருத்தலா? மாறா திருக்கின்றதாமெனின், அங்ஙனம் மாறாதிருத்தல் கயிறாதி களைப்போல்வா? அன்றி அரவாதிகளைப்போல்வா? கயிறாதி களைப் போலவெனின், அந்நித்தியத்துக்கு எதிர்மறையான அநித்தியமென்பது எங்ஙனம் இருக்கவேண்டியது? ஷைசதுர் ஞான்றும் மாறுதலை யுற்றிருக்க வேண்டியதன்றோ? அம் மாறுதலை யுற்றிருத்தல் ஷை அரவாதிகளைப்போல்வா? அன் றிக் கயிறாதிகளைப் போலவா? அரவாதிகளைப்போலவெனின், இதனால் நித்தியமென்பது என்றும் சத்துப்பொருளாயும், அநித்திய மென்பது என்றும் அசத்துப் பொருளாயு முடிந் தன. முடியவே, சத்தாகிய நித்தியப்பொருள் யாது? அசத் தாகிய அநித்தியப்பொருள் யாது? வியட்டி சமட்டி அவத் தாத்திரய முதலியவைகட்கு ஆதார விளக்கமாயும், சாட்சி யாயுமிருக்கும் போதமே நித்தியமும், அவ்வவத்தாத்திரய

முதலிய சர்வமும் அநித்தியமு மாகின்றன. ஆகிய இவ்விரு தன்மையையும் வேத முதலிய சதார்த்தசு சத்பிரமாணங்களாலும் தேர்ந்து தேர்ச்சியன்றோ நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேக மெனற்பாலது? இவ்விவேகமன்றோ மேற்படி அநித்தியங்களாயுள்ளவைகளின் காரணமாக வைக்கும், இக சுவர்க்காதி பதவி போகங்களிலும் காகவசமற்றுத் திரட்டிப்பதுபோல் இருட்டியும் இருக்கும், இக முக்திரார்த்த பலபோக விராகமென்னும் இரண்டாவது சாதன மெனற்பாலது? இவ்விரண்டு சாதனமும் வாய்த்த பின்னுண்டாகின்றது சமாதி ஷட்க சம்பத்தென்னும் மூன்றும் சாதனம் வாய்க்கின்றது? அதாவது சமம் தமம் திதிக்ஷை உபரதி சமாதானம் சிரத்தை என அறும். அவைகளுள்,

1-வது, சமமென்பது—இம்மை மறுமைப்பலன் எவ்வெவ் விடயத்தில் பழக்க வாசனையால் எத்தேகமாக அவாவெழுமின்றதோ அந்நெறித்தாக மனம் செல்லாதிருக்கக் காத்தலும்,

2-வது, தமமென்பது—புறக்கரணங்கள் பழக்க நெறியிற் செல்லாதிருக்கக் காத்தலும்,

3-வது, திதிக்ஷை யென்பது—மாறிமாறி வரும் இன்ப துன்ப வசமுறா திருத்தலும்,

4-வது, உபரதியென்பது — கிரகாச்சிரமமாகவேனும் துறவாச்சிரமமாகவேனு மிருக்கினும், அதற்கிசைந்த விவகாரங்களை நாளுக்குநாட் சிறுகச்சிறுகச் சுருங்குமாறு செய்துகொண் டிருத்தலும்,

5-வது, சமாதானமென்பது—அரிய ஆப்தர்பால் ஆத்மானுத்ம சிரவணம விடாது செய்து செய்து, அதனூற் றேர்

ந்த ரசங்களை யெல்லாம் விடாது மன்னித்துக்கொண் டிருத்தலும்,

6-வது, சிரத்தை யென்பது—ஞான ஆசாரியரிடத்தும் சத்பிரமாணங்களினிடத்தும் அகலாத அன்புடைமையும் அச்சமுடைமையும் வைத்திருத்தலாமெனக. இச்சாதனம் பிறந்த பின்றான்று வாய்ப்பது, ஒருவன் தனது சிரத்திற் றீப்பிடிக்கும் அழலையைத் தணிப்பான் வேண்டித் தடாகத்தை அதிக விரைவிற் றேடுவான்போல், இத்தேகத்தால் ஜனனமரணமாகிய தாபத்திரயாக்கினி தாக்குந் தீயைத் தணிப்பான் வேண்டி அதிகவிரைவில் தனதுபோத சொரூபமாகிய தீர்த்தத்தை விளங்கவைக்குங் கண்ணுடையான் எவனோ அவனை யென்று, கடலில் திரைகளிற் றிகைத்தலைப் படாதும் போல் துடி துடித்துத் திகைத்து அலையு மதிவிரதர மாகிய முமுட்சுத்துவமென்னும் நான்காவது சாதனமாமெனக. இம்மகத்தாகிய நான்கு சாதனங்களுமோ ஞானயாத்ர ஞா காண்ட தொழுக்கமாகிய சரியை கிரியை யோக மென்பவற்றுக்கும் நேர் அடுத்த சாதனங்களன்றோ! இஃது விந்தையாயு ரிக்க விந்தையாக்கும் ! ஏனெனின், பொருளல்லவற்றைப் பொருளென மயங்குதல், இச்சரியையாதி மூன்றும் நிகழுமா? அவை நானல்லாததை நானெனவும் எனதல்லாததை எனதெனவும் கொண்டிருத்தல். சரியையாதி மூன்றினையும் மயக்க மென்னலாமோவெனின், மூர்த்தி தலம் தீர்த்தங்களில் முறையா யனுட்டிப்பது எவற்றை? பாஞ்சபூத விகாரங்களை யெனின், இக்கிருத்தியங்களன்றோ சரியை யெனப்படுவது? பின்னர் எவற்றை உபாசனா மூர்த்தங்க ளெனக்கொண்டு கிரியாபூசை மானதபூசையாக உபாசித்து வருதல்? பாஞ்சபூதத்தின் விகாரங்களையும் தத்தமது மனத்தின் விகாரங்களையு மெனின், அதன் பின்னர் யோகமென்பது அரிய சாதனமாயி

லும், அதில் விளங்கிய விளக்கம் அறிவானுடைய பாவனையா கின்றதே! அப்பாவனை கற்பனை யென்பதன்றோ? இச்சரியை யாதி மூன்றனையும் கற்பனைகளை மெய்ப்பொருள்களெனக் கொண்டிருப்பதற்கா ௸ மகத்தாகிய சாதன சதுட்டய முன்பு வேண்டியது? கர்மோபாசனைகள் யாருக்கு வேண்டியது? உயிர்கள் தேகபோகத்துக்கே அங்காந்திருத்தல் இயற்கையாதலின் தத்தம் இட்டப்படியே திரிவதுவது தவிர்ந்து விதிவிலக்கின்படி கட்டின் பொருந்துதற்குக் கர்மகாண்டமும், அதில் முதிர்ந்த பின்னரன்று, ௸ தேகபோகத்தால் நிகழும் யானெனதென்னும் அகமமதைகள் குன்றித் திரிகரணங்களும் கட்டுப்படுதற்குச் சரியையும், இஃது முதிர்ந்த பின்னரன்று, அங்ஙனம் கட்டுப்பட்ட திரிகரணங்களும் ஒருங்குபடுதற்குக் கிரியையும், அங்ஙன மொருங்குபட்ட திரிகரணங்களுள் மனமானது ஒடுங்கியிருத்தற்கு யோகமும் கற்பிக்கப்பட்டன. இவை முதிர்ந்த பின்னரன்றோ நித்தியாநித்திய வஸ்துவிவேக முதலிய மகத்தான சாதனங்கள் வேண்டியது? இவை முதிர்ந்த பின்னரன்று என்னசெய்ய வேண்டியது? நிட்டைகூட வேண்டுமன்றோ? அதாவது சர்வமும் தோற்றம் மாத்திரமாக விளங்கச் செய்வதும் பின்னர் எதுநான் எதுநானென நோக்குதலும், அதன் பின்னர் நனவிற்சுழுத்தி யெய்துதலுமா மென்க. இதுகாறுங் கூறிப் போந்ததனால் என்ன ஆயிற்றெனின், சாதன சதுட்டயம் சரியையாதிகள் வாய்த்தற்குச் சாதன மன்றெனவும், அச்சாதன சதுட்டயம் வாய்த்தற்குச் சரியை கிரியையாதிகளே சாதனமெனவும், சாதன சதுட்டயம் ஞானத்துக்கே இயைந்த சாதனமெனவு மாயிற்றென்க. இதுநிற்க,

சர்வமும் மித்தையாக்குதல் முதலியவற்றைச் சரியை கிரியை யோகமெனக் கற்பித்துக் கூறலாமோ வெனின், அங்

னம் மித்தையாக்குதல் முதலிய உழைப்புகள் மனத்தின தாயினும், மித்தையாகத் தோன்றுமாறு செய்தல் நாலவிருத்தியுழைப்பாயும், அதற்கடாகத் தன்னை இடையறாது நோக்குமுற்றிருத்தல் ஏகவிருத்தியுழைப்பாயும், இவ்விரு விருத்தியுமின்றி மனவிற் சூழ்ச்சியுற்றிருத்தல் நிராதிக விருத்தியுழைப்பாயு மிருத்தலின்றே, இவற்றை அங்கமா கூறலமைந்ததா மென்க. இவை யாதுபோலெனின், எல்லாமாயும் அல்லவாயு மிருக்கும் சாட்சியைத் தன்னியல்பே போதமெனத் தேர்ந்து, சதோதயமாகவொளிரும் விளக்கமே கர்மோபாய காண்டங்களுள் வழங்குவனவாய மந்திரம் தந்திரம் தர்ப்பணம் ஓமம் முதலியவையெனக் கூறியதுபோலா மென்க. என்னை?

ரிபுகீதை மகாவாக்கியம்.

"அகம்பிரம நிச்சயமே தானமற்று
மகம்பிரம நிச்சயமே மந்திரங்க
ளகம்பிரம நிச்சயமே தருப்பணமற்
றகம்பிரம நிச்சயமே யோமமைந்தா
வகம்பிரம நிச்சயமே மற்றுமுள்ள
வறம்களெலா மாதலினான் முழுச்சுவாமே
ரகம்பிரம நிச்சயமே யிடைவிடாம
லகவாத மாதரவாய்ப் பழகல்வேண்டும்." என்றும்,

"இவ்விதமே பரமசிவ னினைத்தவண்ண
மீனமிலாத் தானமுத லோமமீறாய்ச்
செய்வியதாம் பொருளெலாஞ் செப்பினேனான்
செப்பியதி லையமிலை சத்தியந்தான்
றிவ்வியமாய் நிறைந்தெங்கு நிறைவீசன்
றிருப்பாதந் தன்னாணை யுரைத்ததுண்மை
யவ்விதமா மிப்பொருளை யொருக்காலேனு
மன்புடனே கேட்டவர்போன் பிரமமாவன்." என்றும்

கூறியவாற்றாற் காண்க.

இதுகாறுங் கூறிப்போந்ததால் கர்மோபாசனை யிரண்டும் உள்ளபடியே வழிபடுதற் கிணைந்த தெனவும், அவை வாய்த்துழி ஞானாசாரியனை யாசிக்கலும், அவை நிலைத்துழி சொரூப நிட்டையும், அது நிலைத்துழிச் சகச நிட்டையும், அது முதிர்ந்துழித் தானே தானாகிய ஏகமேவாத்வைதமும் பிர மோகமாமென்க.

வேத வேதாந்த விசாரம்.

அங்ஙனமெனின், வேதாந்த மென்பது அஃது வேதத்தின் அந்தமெனப் பொருள்படுகின்றது. அந்தமென்பதொன் றிருக்கின்றதால், அதற்கு ஆதியென்பதொன் றிருக்கவேண்டுமே! ஆகலின், அந்தமென்பதும் ஆதியென்பதும் பரிமிதமாப் படுமெனின், அந்தமென்பது பொருளென்பது பொருளாக விளங்குவதும், ஆதியென்பது பொருளல்லவை பொருளாக விளங்குவதுமாமென்க. பொருளென்பது சச்சிதானந்த மயமாயுள்ள அகம்பொருளும், பொருளல்லவை யென்பது அசத்துசடதுக்க மயமாயுள்ள சீவேசுர சகத்துக்களுமாம். இவற்றுள், அவ்வகம்பொருள் அதிட்டானமும் இச்சீவேசுர சகத்துக்கள் ஆரோபிதமுமாம். இவ்விரண்டிற்கும் வேதமாதா மத்தியகதமா யிருக்கின்றதாகின்றது. இங்ஙனமிருக்கும் அம்மாதா கருணையுடையாளாகலின் அக்கருணை அபக்குவர்கள் வழிபடவேண்டுமென்பதா? அன்றித் தெளிந்திலகவேண்டுமென்பதா? தெளிந்திலங்கவேண்டுமென்பதெனின், பரிபாகிகள் அங்ஙனம் விளங்க வேண்டுமென்பது கூடாதாக்கும்! அங்ஙனமன்று, ஐ அபக்குவிகள் வழிப்படுதற்கே அக்கருணையுற் றிருக்கின்றதெனின், வழிப்படுதலாவது அவ்வுயிர்கள் போகதாகம் இயற்கையாகவே யுற்றிருக்கின்றனவாயினும், இராகாதி துர்க்குணமுதலிய துராச்சார வொழுக்கங்கள் குன்ற அறநெறியிற் கட்டுப்படுதலும்,

அக்கட்டு நிலைத்த பின்னொன்று அப்போகங்களில மிதப்புற்று, யான் எனதென்னும் அகமமதைகள் தோன்றிச் சுதந்தரனத்துவம் எய்த்த, அடிமையாக நின்றொழுகுதலுமாம். ஆகலின் இவ்விரு நெறிகளையும் அவ்வுயிர்கள் பற்றுமாறுக் கர்மோபாசனைகாண்ட மிரண்டையும் அவ்வேதமாதா ஊட்ட வந்தது, முதற்கண்ணென்னப்படுமா? அன்றி இறுதிக்கண்ணெனப்படுமா? முதற்கண்ணெனப்படுமெனின், இறுதிக்கண் அவ்வேதமாதா யாது செய்ய வேண்டியது? முன்னொன்று கர்மோபாசனைகளால் வழிப்பட்ட உயிர்கள், சாதன சதுட்டயப் பரிபாகம் வந்துழி, பின்னொன்று யானார் என்னுள்ளமார் என்னொனங்களார் என்னை யாரறிவா ரெனப் பலவாறாய்ப் ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து தனது அதிட்டான போதத்தை யுடன் திரிபற எட்டவேண்டியது அவசியமாகலின் அதற்கு ஞானகாண்டத்தை ஊட்டவேண்டுமன்றோ? இங்ஙனம் முறைப்படுத்தப் பட்டிலங்கும் ஞானகாண்டம், அவ்வேதத்தின் அந்தமென்பதா? அன்றி ஆதியென்பதா? அந்தமென்பதாகலின், ஆதியென்பது எவையெனப்படும்? அவை கர்மோபாசனைகளன்றோ? இதனால் இவ்விரு காண்டமும ஆதியென்பதற்கு முரணின்றுமென்க.

அன்றியும், இவ்வேதமாதா முதற்கண் கர்மகாண்டத்தையும் இடைக்கண் உபாசனா காண்டத்தையும் இறுதிக்கண் ஞானகாண்டத்தையும் பயனாக உணர்த்தியிருக்கின்றதென்க. அவ்வக்காண்டப்பயனும் எதுமுதல் எதுகாறு நிகழ்கின்றதெனின், கர்மகாண்டப் பயன் வேதமாதாவின் நாபித் தானத்திற்குக் கீழுற்றிலங்கும் சொர்க்கலோக பரியந்தமும், உபாசனாகாண்டப்பயன் அந்நாபித்தானத்திற்கு மேலும் கண்டத் தானத்திற்குக் கீழுமுற் றிலங்கும் பிரமலோக பரியந்தமும், ஞானகாண்டப் பயன் அக்கண்டத் தானத்திற்குமேல்

சிரத்தான பரியந்தமுமா மென்க. இம் முக்காண்டங்களுள் உபாசனா காண்டம் ஞானகாண்டத்தோடு சேர்ந்த உத்தர மீமாம்சை யெனப்பட்டதா? அன்றிக் கர்மகாண்டத்தோடு சேர்ந்த பூர்வமீமாம்சை யெனப்பட்டதாவெனின், அவ்விரண்டு காண்டங்களில் ஒன்றினோடும் சேராது மத்தியகாண்டமா யிருக்கின்றதா மென்க.

எங்ஙனமெனின், கர்மகாண்டம் இராகாதி துர்க்குண முதலிய துராச்சாரங்கள் குன்றியதாயினும் நான் எனதல்லாததைக் கர்த்தத்துவம் போக்தத்துவமாக மயங்கி யொழுகுகின்றதுபோல் இஃது இன்றாகலின் பூர்வமீமாம்சையும், ஞானகாண்டம் சர்வம் மித்தை சர்வம் பிரமம் சர்வம் நான் எனத் தெளிந் திலங்குகின்றதுபோல் இன்றாகலின் உத்தரமீமாம்சையு மெனப்படாது? நானென்பதல்லவற்றை நானென மயங்கி அடிமையெனவும், நீயென்பதல்லவற்றை நீயென மயங்கி ஆண்டானெனவும் நிகழுகின்றதால், உபாசனாகாண்டம் இவ்விரண்டு பட்சமு மன்றென்பதா மென்க. இங்ஙன மிருக்கினும், இவ்வுபாசனா காண்டம் ஞானத்துக்குச் சமீபமன்றோ வெனின், இவ்விரண்டுக்கு மிடைக்கண்ணுள்ள சாதன சதுட்டயமின்றி இஃதிருக்கின் சமீபமென்பதற்கு முரணின்று. ஆகலின், அச்சாதன சதுட்டயம் வாய்த்தற்குச் சமீபமே யன்றி வேறன்றென்க. இவ்வுபாசனா காண்டம் உத்தர மீமாம்சையென வழங்குவானேனெனின், கர்மகாண்டத்தில் யான் எனதெனக்கொண்ட கற்பனைகளை மித்தையாக்கிப் பின்னர்ச் சிவமாக்கி அதன்பின்னர்த் தானாக்கித் தெளியாது, அக்கற்பனைகளைப் பொருளாகக்கொண்டு மயங்கி யிருக்கினும், அவைகள் தன்னா லுபாசிக்கப்படும் உபாசனா மூர்த்திய தெனத் திடமுற்று, அத்திடத்தால் சுதந்தர ஈனத்துவமும் அதனால் போகதிருட்டி குன்றுதலு முற்றிருத்தலினாலென்க.

இங்ஙன மிருப்பதால் முழுவதும் உத்தரமீமாம்சை யெனப் படாதோவெனின்,

குறள் மகாவாக்கியம்.

"பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு
மருளானு மாணாப் பிறப்பு."

என்னு திருக்கட்டுமே! ஆகலின், உத்தரமீமாம்சைக்கு முற்றும் ஒத்ததன்றென்க. கிஞ்சித்தேனும் ஒத்திருக்கின்ற தால், இஃது வேதாந்தமெனப் படாதோவெனின், இவ்வுபா சனுகாண்டம் அல்லவற்றை ஆண்டான் அடிமை யென்றுது தானே தானுகிய உபசாந்த நிலையை எடுத்துணர்த்த வேண் டுமே! அங்ஙன முணர்த்துவது ஞானகாண்டம் ஒன்றே யன்றி ஏனைய இருகாண்டங்களுமன்றென்க. வேதவேதாந்தத் தீர்ப்பென்பதுதான் யாதெனின், ஞானகாண்டம் வேதத் தின் அந்தமும் மற்றிரண்டு காண்டங்களும் அவ்வேதத்தின் முதலுமாமென்க. கர்மோபாசனு ஞானமென்னும் இக்காண் டத்திரயம் ஒன்றுக்கொன்று பூர்வபட்சமும் சித்தாந்த பட்ச முமா யிருத்தலால், வேதத்தில் முதற்கண் கூறப்பட்ட இர ண்டு காண்டமும் வழிபடு மார்க்கமும், அவ்வேதத்தின் இறு திக்கண் கூறப்பட்ட ஞானகாண்டம் தெளிந்திருத்தற்கு மார்க்கமுமா யிருக்கின்றமையால்,

கைவல்லிய நவநீதம்.

"சீவ பேதங்க ளளவிலை மைந்தனே
செய்கையு மளவில்லை
யாவ வாமவ ரவரதி காரங்க
ளறிந்துபக் குவநோக்கிப்
பூவ லர்ந்துபின் பவன்கள்காட் டுவனபோற்
பூருவஞ் சித்தாந்தம்

காவல் வேதங்க ளிரண்டையும் வசனிக்குங்
காண்டமூ வகையாலே."

எனக் கூறியிருப்பதை யுணர்க.

இவை அறம்பொருளின்பம் வீடெனப்படுவது.

நூற்பயனென வழங்கும் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னு நான்கும் காண்டத்திரயத்துள்ளதற்கியைந்ததெனின் அம்மூன்றுக்குமே இயைந்தன. அவை:—

முதலாவது கர்மகாண்டத்துள்.

க-வது, அறமென்பது—குடும்பத்தில் நின்று விரக்தியுற்று அகன்று தனிப்பட் டொழுகும் துறந்தார்க்கும் அங்ஙனம் தனிப்படாது வறுமையுற் றொழுகும் துறவாதவர்க்கும் இவ்விருபொருள் காலவரையறைப்படி நின் றிறந்தார்க்கும் கிஞ்சித்தும பின்னிடாது அவரவர்க்கும் தக்கவாறு ஈன்றமட்டும் உபசரித்தலும்,

உ-வது, பொருளென்பது—இங்ஙனமாகிய நெறிக்கணின்று கிஞ்சித்தும் அகலாது இம்மைக்கண் புகழும் மறுமைக்கண் சுவர்க்கப் பேற்றையும் குறைவறச் சம்பாதித்தலும்,

ந-வது, இன்பமென்பது இவ்விரு தவமும் வழுவறமுதிருமாறு நன்னெறிக்கண் கோடாதொழுகும் மனைவியோடு இருவிழிகளும் ஒருபொருளை ஒத்துணர்வதுபோல் இருவரது மனமொழி மெய்களுமொத்து வழுவற ஒழுகுதலும்,

ச-வது, வீடென்பது—நாம் புரியும் இத்தவமனைத்தும் தேகபோகங்கள் விர்த்தித்தற்கே யன்றி இவற்றை நமக்கு வினையீடாகக் கொடுப்பித்துப் புசிப்பித்துத் தொலைப்பித்துக்கொண்டு வரும் ஒப்பற்ற இறைவனை வேண்டியல்லவே

என உள்ளவாறு அவ்விறைவனை நாடி இவ்வாறு முதலிய மூன்றிலும் மிதந்திருத்தலுமா மென்க.

இரண்டாவது உபாசனகாண்டத்துள்.

க-வது, அறமென்பது—நமக்குத் தொன்றுதொட்டு வந்துவந் தகலப்படுவனவாகிய மாயாகாரிய தனுவாதிகள் இறைவனாற் கொடுப்பிக்கப்படுவதால் அவைகள் நானெனது அன்றென்றும், முற்றும் அவனுடையதென்றும் உள்ளவாறு நாத்திகானுபவத்தைக் கிஞ்சித்தும் தழுவாது திடங்கொண்டு அத்தனுவாதிகளை அவனுக்கே ஒப்பித்து முற்றும் சுதந்தர ஈனனா யிருத்தலும்,

உ-வது, பொருளென்பது—அத்தனுவாதிகளைத் தத்தம் செய்துவிட்ட மிக்க திடத்தினால் நாம் சார்பாகப் பற்றியிருத்தற்கு இறைவனை யன்றி வேறில்லையென அவனையே விடாது பற்றுதலும்,

ந-வது, இன்பமென்பது—அவனது திருநாமங்களைக் கணமேனும் விடாது உன்னியுன்னிக் களிப்புற்றிருத்தலும்,

ச-வது, வீடென்பது—தான் ஒன்றுஞான்றும் தனித்திருந்து ஷெ அறமுதலிய மூன்றாக நின்ற அந்தக்கரணமானது கிஞ்சித்துஞ் சலியாது அவனாகாரமாகவே எய்த்திருத்தலா மென்க.

மூன்றவது ஞானகாண்டத்துள்.

க-வது, அறமென்பது—அறிவானுக்கு அகம்புறமாக்கானும் சிற்சட பேதங்களாகிய சர்வமும் பிராக்கபாவம் பிரத்தொம்சாபாவம் அன்யோன்யாபாவம் அத்தியந்தாபாவமென்னும் இந்நான்கினையுமெய்திச் சொன்மாத்திரமாயும் தோற்

றன் மாத்திரமாயு மிருப்பதனுல், அங்ஙனமின்றி அச்சதுர் ஞான்றும் மாருதிருப்பது யாதெனப்படும்? அறிவானுகலின், அவ்வறிவானுகிய தனக்குத் தான் எதை அளிக்கின்றது? தனக்கு ஒன்றை அளிப்பானேனெனின், தான் பற்றியிருத் தற்கு ஒன்றுவேண்டுமே? பற்றுதல்தான் எற்றுக்கெனின், தான் எஞ்ஞான்றும்பற்றியிருப்பது எதனை? அயலையெனின், அயலென்பதற்குக் கிஞ்சித்தும் பொருளில்லையே! இருப்பது தான் மாத்திரந்தானே! தனக்கு எதைக் கொடுக்கின்றது? தன்னையன்ரே? தன்னை எவ்வாறு கொடுக்கின்றது? வியாபக சாட்சி விளக்கமாகவன்ரே? அங்ஙனமாகிய தன்னை அங்ஙன மாகவே தனக்களித்தலும்,

உ-வது, பொருளென்பது — தன்னை அபரோட்சாத் மானுபவமாகத் தன்னுல் தன்னில் தனக்களித்த ஞான்று தான் எதைப் பொருளாகப் பற்றவேண்டியது? தானன்றி வேறொன்று மில்லாத பூரணச் சச்சிதானந்த சிவம் தானுக லின், தன்னையே பற்றவேண்டியதன்ரே! அதாவது தனது இலட்சியார்த்தானுபூதியைக் கணமேனும் விடாது பற்றி யிருத்தலும்,

௩-வது, இன்பமென்பது—அங்ஙனம் தன்னைப் பொரு ளாகப் பற்றிய ஞான்று தனக்கயலாகக் கயிற்றரவு முதலி யனபோற் ரேற்றிக்கொண் டிருக்கும் சீவேசுரசகத் கற்பனைக ளாகிய ஒவ்வொன்றிலும், மாவெலாற்றினும் வெல்லப்பாகை யூட்டில் தனது இனிப்புமயமாக்கி விடுவதுபோல், தனது சொப்பிரகாச திருட்டியைக் கொடுத்துக்கொடுத்துக் காணில் சர்வமும் யாதாய் முடியும்? சொப்பிரகாசமாய் முடியு மன்ரே? முடியவே, துக்கமென்பது கிஞ்சித்தேனு முண்டெ னப்படுமா? இல்லாவுழி, தன்னைத்தான் இன்புருவாக நாட வேண்டுமன்ரே? அங்ஙனம் நாடுவதற்குத் தான் யாதெனப்

படும்? இன்பமெனப் படுமன்றோ? ஆகலின், தன்னைத்தானே சுகித்தலும்,

ச-வது, வீடென்பது—௸ முதலாவது தன்னைத் தனக் களித்தலாகிய அறமும், இரண்டாவது அங்ஙனம் அளிக்கப் படும் தன்னைத் தான் இருப்பாகப் பற்றுதலாகிய பொருளும், அங்ஙனம் பொருளாகப் பற்றிய தன்னைச் சுகித்தலாகிய இன்பமுமென்னும் இம்மூவித சுத்தக் கரணங்களும் ஆகாயமே காற்றென்றற்போ லாகலின், இக்கரணமே மனோவிரு த்தி அகண்டாகார விருத்தியென்னு மிரண்டிற்குந் தலைமை யாகிய விவேகவிருத்தி யெனப்பட்டது. இவ்விவேக விருத்தி யானது அயர்ந்து தானே தானாய் விடுதலேயாமென்க. இவற் றுள்,

மனோவிருத்தி யென்பது.

சிவேசுர சகத்தாகச் சத்தியம்போற் றழுத்து, இவற் றுள் சகத்தாகிற நாமரூபங்களில் ஒன்றை நாலெனவும் அதை ச்சார்ந்த சார்புகள் எனதெனவுமாய் நிகழ்தல்.

அகண்டாகார விருத்தியென்பது.

இச்சிவேசுரசகத்துக்களைத் தக்கவாறு ஆராய்வுழி தமக் கெனச் சொருபமின்றி ஈற்றில் சோபாதிக மென்பதின்றி நிருபாதிகமாய்க் கிஞ்சித்தும் நாமரூபத் தாக்கின்றி அருவ பாவ முற்றிருத்தலா மென்க.

விவேக விருத்தியென்பது.

அவ்வருவபாவத்தில் நின்று மின்மினியொளிபோலும், சுடரொளிபோலும், பகல்வத்தியொளிபோலும், நட்சத்திர ங்களினொளிபோலும், மூன்றாம்பிறை யொளிபோலும், வளர் பிறை யடுக்குகளின் ஒளிபோலும், பூரணச்சந்திர னொளி

போலும், சூரியப்பிரகாசம்போலும், அநேகசூரியப்பிரகாசம் போலும் நாளுக்குநாள் முதிர்ந்து ஈற்றில் அகண்ட பரிபூரண வியாபக சாட்சி விளக்கமயமாய் நிற்றலேயாமென்க. அன்றியும், இவ்வியாபக சாட்சி விளக்கமே ஏகமேவாத்வைத மெனவும், சுத்தத்திரிபுடி யெனவும், சுவானுபவ மெனவுமாம். இச்சுவானுபவ விவேக விருத்தியே ஈற்றில் திரிபுடிரகித மெனவும், பாவாபாவாதீதமெனவும், சுவானுபவாதீத மெனவும், தானே தானாகிய தெனவுமாமென்க. இத்தானே தானாகிய போதமே வீடெனப்பட்டதென்க. ஷை அறமுதலிய நான்கினுக்கும் உதாரணம்:—

சொரூபசாரம்.

"என்னையே யல்லாமல் யான்பெற்ற தேதுமிலை
யென்னையான் பெற்றிருந்த தெப்போது—மென்னையன்றிப்
பந்தமிலை வீடுமிலை பார்க்கிலிவை யாராயின்
சிந்தனையு மில்லாத தே." என்றும்,

திருக்குந்திரிசிய விவேகம்.

"அறம்பொரு ளின்பம்வீ டாயவோர் நான்கின்
றிறந்தெரிந்திங் கொன்றாக்கிச் சிந்தை—கறங்கென்ன
வாடாது நிற்றற் கருநெறியெல் லாமுறையிற்
கோடா தளிப்போன் குரு." என்றும்

கூறியவாற்றாற் காண்க.

சீவன்முத்தர்களது பேதங்களினையவென்பது.

இவ்விதமாகிய சுகானுபவிகளின் பேதங்களெங்ஙன மெனின், தேகோகானுபவமானது உருக்கொண்டு வெளிப்பட்டு வளரும் வளர்ச்சியில் சிசுத்துவம் குமாரத்துவம் எவ்வனத்துவம் வயோதிகத்துவமாகிய இச்சதுர்வித் பருவ பேதங்களாக முதிர்ந்து ஈற்றில் சாக்காடுக் கிடனாகின்றது

போல், சமாதிக்கண் உதயமான இச்சிவோகானுபவமும் இது நானெனன விளங்கியதுமுதல் சதுர்விதப் பருவ பேதங்களையு முற்றிருத்தலா மென்க. எங்ஙன மெனின், பிரமவித்தெனவும், பிரமவர னெனவும், பிரமவரிய னெனவும், பிரமவரிட்டனெனவும் சதுர்வித ஞானாப்பியாசிகளா மென்க. இவ்வப்பியாசிகளது சற்பிரகாச இலட்சியார்த்தானுபவமானது, 1-வது—பிரமவித்துக்களுக்கு நூதன அனுபவமும், 2-வது—பிரமவரர்களுக்குச் சற்று நீடித்த அனுபவமும், 3-வது—பிரமவரியர்களுக்கு முன்னையதினும் சற்று நீடித்த அனுபவமும், 4-வது—பிரமவரிட்டர்களுக்குப் பலஜனனப் பழக்கானுபவமுமா மென்க.

இவ்வனுபவ வளர்ச்சியின் பேதங்களாவன:—ஷை பிரமவித்துக்களது நூதனனுபவம், ஷை தேகோகானுபவத்திலுள்ள சிசுத்தன்மை போன்றது. ஷை பிரமவரர்களது சற்று நீடித்த அனுபவம், ஷை தேகோகானுபவத்திலுள்ள குமாரத்தன்மை போன்றது. ஷை பிரமவரியர்களது மிக்க நீடித்த அனுபவம், ஷை தேகோகானுபவத்திலுள்ள எவ்வனத்தன்மைபோன்றது. ஷை பிரமவரிட்டர்களது பலஜனனப் பழக்க அனுபவம், ஷை தேகோகானுபவத்திலுள்ள வயோதிகத்தன்மை போன்றதென்க. அந்நால்வரது அரிய தற்பிரகாசானுபவத்தில் சிசுத்தன்மை முதலியனவாகிய இத்தேகோகப் பிரபஞ்சானுபவம் எங்ஙன மிருக்கின்றதெனின்,

1-வது, நூதனனுபவத்தில் நனவு நினைவு கனவு சுழுத்தியென்னும் நான்கனுள் நனவாகிய சாக்கிராவத்தையாகவும்,

2-வது, சற்று நீடித்த அனுபவத்தில் ஷை நனவாகிய சாக்கிராவத்தையை விடாது அகத்துள் நிகழும் நினைவாவத்தையாகவும்,

3-வது, மிக்க சிரத்த அனுபவத்தில் தமோசந்திரியங் களுங் குன்றி நிகழும் சொப்பனத்தையாகவும்,

4-வது, பலஜனானுபவத்தில் ஷை கனவு நினைவு களை என்னும் இரண்டுந் தோன்றிய சுழுத்தி யவத்தையாகவு மிருக்கின்றதாமென்க. இங்ஙன மிருக்கும் நால்வர்களுக்கும் அப்பிரகார அனுபவமிருந் தொன்றாயினும் பிரமவித்துக்களுக் குப் பிரவிருத்தி சாக்கிரானுபவமாயிருப்பதால் இத்தேகோ னுபவத் தாக்கிருக்கினும் இந்த தாக்குந்தோறும் தமதனு பூதியை நாடி நாடி இத்தாக்குதலைத் தணித்துக்கொண்டு வருகின்றது அவர்களுக் கியல்பெனப்படும். வரீய வரன் வரி ஷ்டனென்பவர்கள் விடாவனுபூதி யுடையவர்களாகலின் இத்தே காகத் தாக்காது நினைவாவத்தைப் போலும் கனவாவத் தைப்போலும் நூலமாக இருப்பதால் அவர்கள் இத்தாக்கின் தாரணையாகத் தமது நிலையை நாடாது இயல்பாக நாடும் நாட் டத்திலேயே நின்று தேகோகப் பிராரத்துவத்தை அனுப வித்துக் கழித்துக்கொண்டு வருவது அவர்களுக்கு இயல் பெனப்படும். வரீய வரிட்ட நிலையுடையவர்கள், தேகோகப் பிராரத்துவத்தை ஷை பிரமவித்துக்களைப்போல் புத்திபூர்வக மாகவும், வரன் வரியானென்பவர்களைப்போல் அபுத்தி பூர்வக மாகவு மனுபவித்துக் கழிக்காமலே கழிந்து வருகின்றது அவர்களுக் கியல்பெனப் படுமென்க.

இங்ஙனமிருக்க, வரிட்டரையேப்போல் பிரமவித்துக்கள் எல்லாரும் தேகோகத்தில் ஷை சுழுத்தியானுபவ முடையவில்லையென் றெண்ணிச் சாமானியர்களென்று அவ மதித்தல் என்னகொடுமை யெனப்படும்? ஆகலின்,

கைவல்லிய நவநீதம்.

“பொறுமையாற் பிராரத் துவத்தைப்
புசிக்குநாட் செய்த கன்ம

மறுமையிற் றொடர்ந்தி டாமன்
மாண்டுபோம் வழியே தென்னிற்
சிறியவ ரிகழ்ந்து ஞானி
செய்தபா வத்தைக் கொள்வ
ரறிபவ ரறிந்து பூசித்
தறமெலாம் பறித்துண் பாரே."

எனக் கூறியிருக்கின்றது.

இங்ஙனமாகிய சீவன்முத்தி முதிர்ச்சியே விதேகமுத்தியாகலின், இவ்விதேகமுத்தி யென்னும் வீட்டின்பத்தை விளக்குவான் வேண்டி வேதயாதா காண்டத் திரயமாக நிகழுகின்றது.

இஃது நிட்டையெனப்படுவது.

இந்நூலிற் கூறப்பட்டிருக்கும் அகப்பொருளை எட்ட வேண்டின் கல்விகேள்வி யென்னும் படிப்பாராய்ச்சியில் முற்றும் செல்லாது அகமுக உழைப்பாராய்ச்சியில் முற்றும் செல்லவேண்டியதாமென்க. அவ்வகமுக உழைப்பாராய்ச்சியாவது—முன்னர் ஆதனங்கட்டி இருகரத்திலும் சின்முத்திரை கொண்டு தேகத்தைத் தறிபோல் நிறுத்தி, பின்னர் ஐம்பொறிகளாற் காணப்படுவனவாகிய விடயங்களைக் காரண காரியங்களால் கிஞ்சித்தும் பொருள்படாது நசிப்புறுமாறு செய்து, அதன்பின்னர் அவ்விடயக் காட்சிகளால் முன்ஞான்றேறியிருந்த வாசனா விடயங்களனைத்தையும் மேலெழும ஊர்த்தமுக திருட்டியினுற் கெடுத்து, இவ்வாசனையிறந்த முடிவிற் றோன்றும் மறைப்பாகிய அந்தகாரத்தையுங் கெடுத்து, அலையற்ற சமுத்திரத்தைப்போல் நிற்றலாமென்க. இங்ஙனமாகிய உழைப்பையும் இவ்வுழைப்பை விளக்கும் ஷை கல்விகேள்வியென்னும் படிப்பாராய்ச்சியையு மேலாது, ஆதனங் கட்டிச் சின்முத்திரையுங் கையிற்கொண்டு முத்திரை நெறிகளிற் சிக்கையூன்றி யிருக்கின் தனது எதார்த்த பாவமின்

ரிந் கற்பிதமாயும் உண்மைபோற் றோன்றி நீடித்திருக்கி னும் அஃது பின்னர் மறைந்து முன்போலவே தேகோக மென்பது பலப்பட்டுவிடும். ஆகலின், இந்நூலை நன்கு அழுந் திப் பார்ப்பவரே சிவன்முத்தராவா ரென்பதற்குக் கிஞ்சித் தும் விருத்தமின் றென்க.

தமதாசிரியர் தமக்கீந்த கைம்மாறுக்கோர்ந்த கைம்மா றளித்தற்கு வேறின் றென வியந்து துதித்தல்.

வெண்பா.

இந்நூனன் காயத்துணைநூ லெய்ந்தபரி பாகிகடா
மன்னியமென் றுன்றின்றி யார்த்தெளிர்தற்—கிந்நெறியி
னன்னயமெற் கன்றளித்த நக்குரவற் கிந்நிலனி
லென்னகைம்மா றீவே னியான்.

இதுவுமது.

கைம்மா றளித்தற்குக் காணோ மொப்பெங்கு
மம்மாயி னென்ன வதிசயமோ—வெம்மா
வினைத்துயர வன்னிரே வெங்குரா மாகத்
துயங்குதலற் [illegible] சேர்ந்து.

வாழ்த்து.

எந்தைசச்சி தானந்த மெய்பத்தர ணம்வாழி
வந்தருணை காந்தியரும் வள்ளுவருஞ்—சிந்தையின்றி
டொன்றுஞ் சடகோப ரோர்நால்வர் சங்கரரு
மென்றுமநற் றெருநம்வாழி யவே.

அகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கம்

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

R. P. Madras